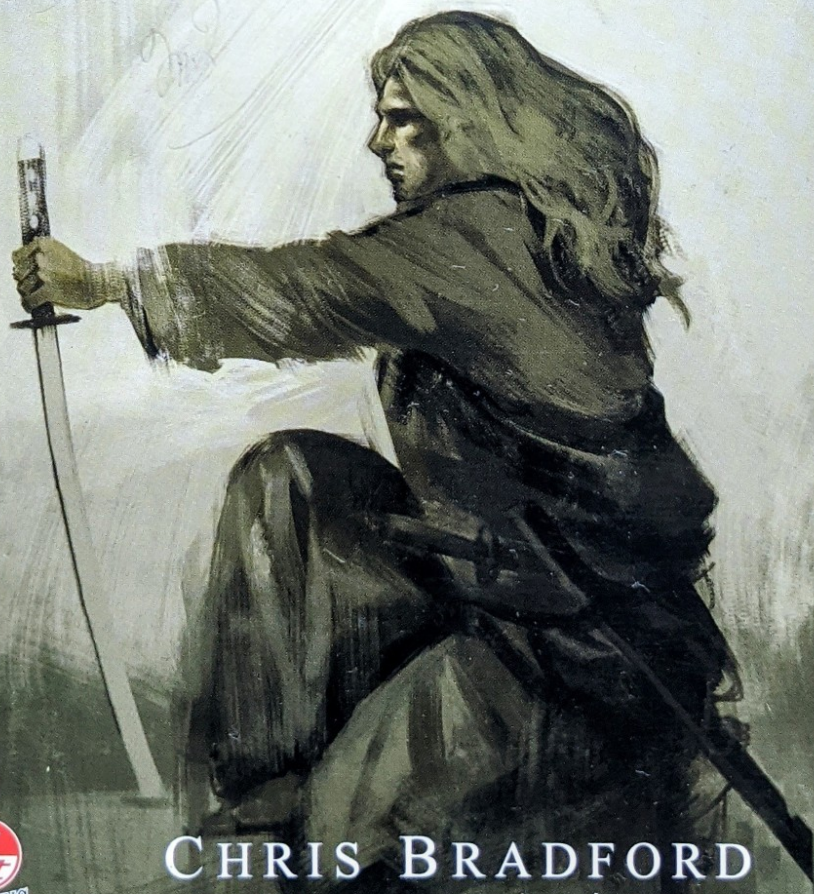

SAMURAI

TRẺ TUỔI

2 - KIÊM ĐẠO

CHRIS BRADFORD

Liệu Jack có vượt qua cuộc chiến sinh tử?

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

2 - KIẾM ĐẠO

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Kiếm Đạo

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng mẹ

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Phần Mở Đầu - Độc Thuật

1 - Trò Chơi Đốt Xương

2 - Hải Đồ

3 - Lời Ước Búp Bê Daruma

4 - Một Hạt Gạo

5 - Tam Tố Luân Hồi

6 - Lời Mời

7 - Đấu Tự Do

8 - Đầu Hàng

9 - Tĩnh Tâm

10- Sàn Sơn Ca

11 - Kim Trà Thất

12 - Cát Thí

13 - Origami

14 - Kẻ Đột Nhập

15 - Thầy Kano

16 - Vô Nhân Lưu

17 - Hạt Giống

18 - Hình Xăm

19 - Chiến Đấu Trong Bóng Tối

20 - Băng Bọ Cạp

21 - Long An Tự

22 - Lễ Hội Cây Phong

23 - Chặt Ván

24 - Cát Thí Và Hoả Thí

25 - Không Chỉ Là Một Mảnh Giấy

26 - Găng Sắt

27 - Cuộc Tuyển Chọn

28 - Đột Nhập

29 - Mời Nhử

30 - Li Thủ

31 - Đấu Tuyệt

32 - Bọ Cạp Đấu Phượng Hoàng

33 - Vô Tâm

34 - Tết Nguyên Đán

35 - Bình Minh Đầu Năm

36 - Lưới Bẫy Mở Rộng

37 - Bài Thi Thể Lực

38 - Sinh Khí Hao Mòn

39 - Yori

40 - Mắt Phạt

41 - Tinh Thần

42 - Đồ Máu

43 - Chạy Trốn

44 - Tra Tấn

45 - Điểm Huyết

46 - Sơn Lâm Cư Sĩ

47 - Tâm Thí

48 - Chiến Thư

49 - Chiến Địa

50 - Vô Kiếm

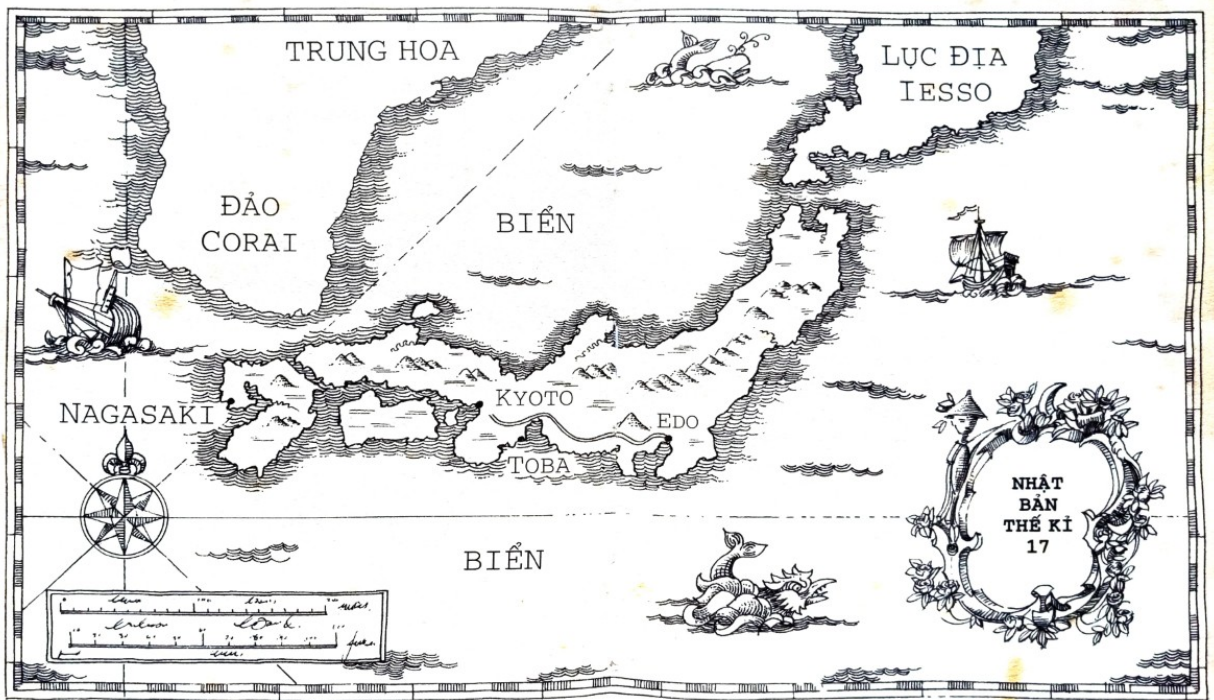
51 - Kunoichi

52 - Sasori

53 - Long Đạo

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

PHẦN MỞ ĐẦU

ĐỘC THUẬT

Nhật Bản, tháng 8 năm 1612

“Tử-thần-rình-rập^[1] là loài bọ cạp độc nhất thế giới này,” tên ninja giải thích trong lúc nhấc một sinh vật lớn màu đen ra khỏi chiếc hộp gỗ và đặt nó vào cánh tay đang run rẩy của nữ ninja tập sự. “Cứng rắn, lạnh lẽ và chết chóc, sinh ra để trở thành sát thủ.”

Cô gái cố gắng trong tuyệt vọng để kiềm chế cơ thể mình không run rẩy khi thứ sinh vật tám chân bò dần lên theo cánh tay, chiếc móc độc của nó lóe lên thứ ánh sáng lờ mờ.

Cô gái đang quỳ trước mặt tên ninja trong một căn phòng nhỏ thấp nển. Bên trong căn phòng chất đầy các vại sứ, hộp gỗ cùng những chiếc lồng nhỏ chứa toàn lọ độc dược, bột có độc, các loài cây độc, sinh vật mang trên mình chất độc. Cô cũng đã được hăn chỉ cho thấy quả xà thảo môi, cá nóc bự, những con ếch độc sắc sỡ, loài nhện chân dài, rắn mamba đen - tất cả đều là những mẫu vật ẩn chứa thứ chất độc chết người.

“Chỉ một cú chích từ loài bọ cạp tử-thần-rình-rập này thôi, nạn nhân của nó sẽ phải hứng chịu cơn đau khủng khiếp,” tên ninja nói, vẫn tiếp tục quan sát cô học trò đang trợn tròn mắt lên kinh hãi. “Sau trạng thái tê liệt sẽ là co giật, mê man bất tỉnh dẫn đến cái chết.”

Lúc này, cơ thể nữ ninja tập sự đã trở nên bất động như một hòn đá, ánh mắt cô kinh hoàng nhìn theo con bọ cạp đang từ từ bò lên bả vai hướng về phía cổ. Không hề bận tâm đến mối nguy hiểm chực chờ học trò của mình, tên ninja vẫn thao thao bất tuyệt giảng giải.

“Độc Thuật là môn học không thể thiếu của Nhãn Thuật. Sau này trong quá trình làm nhiệm vụ, người sẽ nhận ra rằng hành động đâm dao vào đối thủ chỉ đem lại tỉ lệ thành công rất thấp, còn dùng cách hạ độc đối thủ thì

vừa kín đáo, lại khó bị phát hiện, chỉ cần thực hiện đúng cách là chắc chắn sẽ có hiệu quả.”

Con bọ cạp lúc này đã tiến đến cổ nữ ninja. Khoảng tối trong mái tóc màu đen của cô gái giống như một nơi trú ẩn dễ chịu đang mời gọi khiến nó lập tức bò tới. Cô quay đầu sang bên, cố gắng tách xa khỏi thứ sinh vật đang tiến sát lại. Trong cơn hoảng loạn, hơi thở của cô càng trở nên ngắn ngủi và gấp gáp. Trong lúc đó, tên ninja vẫn phớt lờ tình thế khổ sở của cô gái.

“Ta sẽ dạy người cách chiết tách chất độc của từng loại cây và sinh vật khác nhau, rồi chất độc nào dùng cho vũ khí nào, chất độc nào để hòa vào trong thức ăn và đồ uống,” tên ninja tiếp tục, các ngón tay hần lướt qua một chiếc lồng khiến con rắn bên trong lập tức lao lên bổ nhào vào thanh chắn. “Cơ thể người cũng phải dần hình thành khả năng miễn dịch với các thứ độc này, bởi nếu lỡ sai sót mà bị chết dưới chính tay mình thì còn làm ăn được gì nữa.”

Tên ninja quay lại và thấy nữ học trò đưa tay lên như muốn phủi rơi con bọ cạp trú mình trên cổ. Hắn khẽ lắc đầu.

“Mỗi chất độc đều có một chất giải tương ứng. Ta sẽ dạy người cách pha chế chúng. Một số chất độc thì chỉ có thể làm quen dần bằng cách mỗi lần nạp vào trong người một ít, dần dần cơ thể người sẽ tự tạo ra khả năng miễn dịch với nó. Tuy nhiên cũng có loại vô phương cứu chữa.”

Hắn chỉ tay về phía một con bạch tuộc đốm xanh chỉ bé bằng nắm tay trẻ con đang bơi trong nước. “Về ngoài đẹp đẽ của nó đã đủ nói lên tất cả, chất độc của loài vật này mạnh đến mức cái chết sẽ đến chỉ trong vài phút. Ta khuyên người nên dùng nó trong trường hợp muốn hạ độc qua các loại đồ uống như rượu *saké* hay trà, bởi chất kịch độc này không hề có mùi vị.”

Nữ ninja tập sự dường như không còn chịu được cái cảm giác khủng khiếp của con bọ cạp bám trên cổ nữa. Cô vung tay quất mạnh vào con bọ cạp đuổi nó ra khỏi tóc và ngay lập tức hét lên kinh hoàng khi bị chiếc móc đuôi của nó đâm sâu vào tay. Vùng da xung quanh vết chích bắt đầu sưng tấy.

“Cứu con với...” cô rên rỉ khi cơn đau dữ dội bùng lên từ trên cánh tay.

Không may may thương xót, tên ninja đứng nhìn cảnh học trò của mình bị co giật. “Người sẽ qua được thôi,” hắn đáp lời, tóm đuôi con bọ cạp nhấc lên rồi thả vào chiếc hộp. “Con bọ cạp đực này vừa già lại vừa to. Chỉ có những con cái nhỏ người mới là thứ người cần phải cẩn trọng.”

Nữ ninja tập sự gục xuống sàn nhà và bất tỉnh.

TRÒ CHƠI ĐỐT XƯƠNG

“Anh chơi ăn gian!” cô bé la lên.

“Đâu có!” Jack phân bua, nó đang quỳ bên cạnh em gái trong khu vườn sau căn nhà gỗ của cha mẹ.

“Có! Anh không vỗ tay trước khi nhặt đốt xương.”

Mặc dù đã cố tỏ vẻ vô tội hết cỡ nhưng Jack cũng không đánh lừa được Jess nên nó không kêu ca gì nữa. Cô bé Jess bảy tuổi, gầy nhồng, có tròng mắt xanh nhạt và bộ tóc màu vàng sáng. Jack rất yêu quý em gái và nó cũng biết cô bé rất nguyên tắc. Ngày thường cô bé khá dễ bảo, nhưng trong lúc chơi trò nhặt Đốt Xương là cực kì nghiêm túc và khó tính chẳng khác gì bà mẹ với công việc nhà.

Jack cúi xuống nhặt năm đốt xương cừu dưới đất lên chơi lại. Những đốt nhỏ chỉ cỡ viên sỏi, các góc cạnh đều bị mòn đi vì anh em nó đã chơi suốt cả mùa hè. Mặc dù đang giữa nắng nóng, những đốt xương trắng vẫn lạnh toát một cách kì lạ trong tay nó.

“Đố anh vợ được một lúc hai cái như em đấy!” Jess thách thức.

Nhận lời thách đấu, Jack hất bốn đốt xương xuống

đất. Sau đó nó tung cao đốt thứ năm lên trời, vỗ hai tay vào nhau rồi vợ một đốt ra khỏi đám cỏ trước khi bắt gọn một đốt đang rơi xuống, vẫn giữ nguyên đốt vừa nhặt trong tay, nó lặp lại quá trình đó cho đến khi thu được cả năm đốt về.

“Vợ một,” Jack nói.

Chẳng tỏ vẻ chú ý, Jess chán nản với tay ngắt một bông cúc dại trong đám cỏ.

Jack lại hất bốn đốt xương xuống. Sau đó, nó vợ hai đốt một lúc và dễ dàng hoàn thành lượt chơi.

“Vợ hai!” Jack tuyên bố rồi lại hất bốn đốt xương xuống nền cỏ. Nó tung một đốt lên cao, vỗ tay rồi vợ ba đốt một lúc trước khi bắt lấy đốt xương

đang rơi xuống.

“Vợ ba!” Jess không kìm được phải kinh ngạc thốt lên.

Cười toe toét, Jack lại hất bốn đốt xương xuống cỏ, chuẩn bị cho lượt cuối.

Từ đằng xa có tiếng sấm ì ùng lan nhanh trên bầu trời u ám. Bầu không khí trở nên ngột ngạt và oi bức trước cơn giông mùa hè đang đến gần. Jack phớt lờ sự thay đổi ấy, nó đang bận tập trung để vượt qua lần thử thách vợ bốn đốt cùng lúc.

Nó tung đốt xương thứ năm lên thật cao rồi vỗ tay đúng lúc có tiếng ầm rất lớn nổ vang. Một tia sét rạch ngang lóe sáng cả bầu trời. Tia sét đánh trúng vào đỉnh đồi phía xa làm cái cây ở đó lập tức bùng cháy dữ dội. Ngọn lửa rực đỏ như màu máu trên nền trời đen xì mây giông. Dù vậy, Jack vẫn đang quá mải chơi đến mức không để ý gì đến xung quanh. Nó vợ cả bốn đốt xương rải trên cỏ trước khi bắt thêm đốt thứ năm đang rơi xuống cách mặt đất khoảng một gang tay.

“Thăng rồi! Anh làm được rồi! Vợ bốn này!” Jack hét to hào hứng.

Nó ngược lên đặc thăng, Jess đã biến mất.

Cả mặt trời cũng biến mất. Chỉ còn tầng tầng lớp lớp mây giông đen kịt che phủ bầu trời đang sôi sục tiếng sấm.

Nó ngược nhìn lên, hoang mang trước cảnh thời tiết đột ngột trở nên đáng sợ. Đúng lúc đó nó chợt cảm thấy có thứ gì đang bò lổm ngổm bên trong nắm tay, như thể những đốt xương đang *chuyển động*.

Ngập ngừng, nó mở nắm tay ra.

Jack há hốc miệng kinh hãi. Bốn con bọ cạp đen nhỏ xíu đang bò khắp bàn tay nó.

Chúng bao vây đốt xương trắng duy nhất còn lại, liên tục chĩa đuôi vào tấn công, trên đầu mỗi chiếc móc của chúng đều thấm đẫm chất kịch độc.

Bỗng một con trong số chúng quay ra, bò nhanh lên phần cẳng tay Jack. Hoảng hốt, nó điên cuồng vấy tay làm bốn con bọ cạp rơi xuống nền cỏ rồi cầm đầu chạy một mạch về phía ngôi nhà.

“Mẹ! Mẹ ời!” nó la lên, ý nghĩ về Jess chợt hiện ra trong đầu. Cô bé đâu rồi?

Từng hạt mưa lớn bắt đầu trút xuống, cả khu vườn ngập chìm trong bóng tối. Nó chỉ lờ mờ thấy năm đốt xương nằm lăn lóc trên nền cỏ, nhưng không hề thấy bất cứ dấu hiệu gì của Jess hay bọn bọ cạp.

“Jess ơi? Mẹ ơi?” nó hét muốn lung phổi.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Thế rồi đột nhiên có tiếng hát khe khẽ của mẹ nó vang lên từ phía trong bếp:

“Đàn ông tiểu nhân

Như vườn đầy cỏ dại

Rồi cỏ mọc lên

Như bầu trời đầy tuyết...”

Nó phóng như bay theo dãy hành lang hẹp để đến phòng bếp.

Căn nhà gỗ chìm trong một màu tối tăm, u ám và ẩm thấp như một cái hầm mộ. Một vệt sáng mờ len qua khe cửa căn phòng bếp. Bên trong, tiếng mẹ nó lúc lên cao, lúc xuống dần như tiếng thở dài của gió:

“Tuyết bắt đầu rơi

Như chim trên bờ tường

Chim bắt đầu bay

Như điều hâu tung cánh...”

Jack ghé mắt nhòm qua khe cửa, mẹ nó đang ngồi quay lưng ra phía cửa, trên người đeo tấm tạp dề và đang xắt khoai tây thành từng miếng bằng một con dao cỡ lớn. Qua ánh sáng chập chờn từ cây nến duy nhất trong phòng, cái bóng của con dao hắt lên tường trông kì quái như bóng của một thanh kiếm samurai.

“Sấm chớp đi đoàn

Như mãnh sư gõ cửa...”

Jack đẩy tay mở cửa phòng bếp. Tiếng ồn khi cánh cửa bị kéo lê trên nền sàn lát đá không hề khiến mẹ nó quay đầu lại.

“Cánh cửa tung ra

Như lưng vừa bị quất...”

“Mẹ! Sao mẹ không trả lời con?”

Cơn mưa nặng hạt ngoài trời giờ đang trút xuống rào rào như âm thanh của chảo cá rán đầy mỡ. Jack bước vào trong bếp tiến lại gần chỗ mẹ. Mẹ nó vẫn quay lưng về phía nó với các ngón tay thoăn thoắt đưa dao gọt vỏ hết củ khoai tây này đến củ khoai tây khác.

*“Nỗi đau lan tỏa
Như dao cắm vào tim...”*

Jack đưa tay giật giật tấm tạp dề. “Mẹ ơi? Mẹ không sao chứ?”

Chợt nó nghe thấy tiếng hét thất thanh vang lên từ phòng khác, đúng lúc đó mẹ nó quay lại, giọng bà đột nhiên trở nên the thé và đầy nghiến:

*“Và khi tim rỉ máu
Mày sẽ chết, chết, chết chắc.”*

Ngay trước mặt nó là hai hốc mắt nhăn nhúm trên khuôn mặt một cụ phù thủy già, những con rận lốm ngổm bò trong đám tóc xám bóng nhẫy. Kẽ mà vài giây trước nó còn tưởng là mẹ giờ đang giơ dao kề vào cổ nó, trên lưỡi dao còn dính một lát khoai tây như thể một miếng da vừa mới cắt ra.

“Người chết chắc rồi, *ngoại quốc*” cụ rít lên, hơi thở thổi rửa phả ra khiến Jack muốn ọe.

Nó hoảng hốt vùng chạy và la hét giữa giọng cười cay độc văng vẳng phía sau.

Jack nghe thấy tiếng thét đau đớn của Jess vọng ra từ trong nhà, lập tức nó lao vào phòng khách.

Chiếc ghế bành nơi cha nó vẫn ngồi giờ đang quay về phía lò sưởi. Ánh lửa chập chờn hắt lên một bóng người bị che kín đang ngồi trên ghế.

“Cha ơi?” Jack ngập ngừng ướm hỏi.

“Không đâu *ngoại quốc ạ*. Cha người chết rồi.”

Một ngón tay xương xẩu thò ra khỏi chiếc găng tay màu đen chỉ vào cái xác vô hồn đang nằm ngoẹo đầu trong vũng máu trên nền sàn gỗ phía góc bên kia căn phòng. Xác của cha nó. Jack giật mình sững lại trước hình ảnh quá mức tàn nhẫn. Đột ngột, sàn nhà chao đảo như thể đang trên một con tàu.

Bóng người che kín ấy bật nhảy từ chiếc ghế ra bậu cửa sổ có gắn chấn song, trong tay kẻ lạ mặt là bé Jess đang bị giữ chặt.

Tim Jack như ngừng đập.

Nó chợt nhận ra con mắt xanh lét độc nhất đang chĩa vào mình qua khe hở trên miếng vải trùm kín mặt đối phương. Cái bóng vận bộ trang phục *shinobi shozoku* đen đúa của ninja ấy chính là Độc Nhân Long.

Độc Nhân Long! Kẻ đã giết cha nó, truy sát nó, giờ lại bắt cóc em gái nó.

“Không!” Jack hét lên, lao tới cứu em gái.

Đột nhiên, trên các bức tường vây quanh Jack, những tên ninja giấu mặt hiện nguyên hình, như những con nhện đen khổng lồ, truy cản nó. Jack tung hết sức bình sinh chiến đấu với ninja, nhưng cứ hạ được tên này thì ngay lập tức lại có tên khác hiện ra.

“Hẹn gặp lần sau, *ngoại quốc!*” Độc Nhân Long rít lên, quay đầu chạy và biến mất giữa cơn bão. “Chuyện về cuốn *hải đồ* vẫn chưa xong đâu.”

HẢI ĐỒ

Ánh bình minh mờ nhạt chiếu qua ô cửa sổ nhỏ xíu, nước mưa nhỏ giọt từ trên khe cửa xuống thềm.

Một con mắt nhìn chăm chăm vào Jack qua bóng tối nhập nhoạng.

Không phải Độc Nhãn Long.

Đó là mắt của con búp bê Daruma mà sư phụ môn Thiền, thầy Yamada đã tặng Jack và các bạn trong buổi học đầu tiên tại trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto.

Kể từ cái ngày định mệnh chiếc tàu buôn ba lá do cha nó dẫn đường đến Nhật Bản bị bọn ninja tấn công, Jack đã bị kẹt lại và phải tự vật lộn chiến đấu cho sự sinh tồn của nó trên mảnh đất này được hơn một năm rồi. Được huyền thoại kiếm sư và là người đã sáng lập nên ngôi trường Nhị Thiên Nhất Lưu, thầy Masamoto Takeshi giải cứu, Jack là nạn nhân duy nhất sống sót sau vụ thảm sát.

Bị thương tích, bất đồng ngôn ngữ, không người thân thích, không bạn bè, Jack không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm theo những gì được yêu cầu. Hơn nữa, thầy Masamoto là một người chuyên quyền - và thực tế đã chứng minh qua việc nhận nuôi Jack, một đứa trẻ ngoại quốc, làm con nuôi.

Dĩ nhiên Jack luôn mong sớm được trở về nhà với Jess, đứa em gái và cũng là người thân duy nhất còn lại của nó. Tuy nhiên, ước mơ đó đã liên tiếp bị tên ninja Độc Nhãn Long, kẻ thù của nó phá hoại. Hắn muốn bằng mọi giá đoạt được cuốn *hải đồ*, cuốn sổ tay dẫn đường cho hoa tiêu của cha Jack. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ không ngần ngại thủ tiêu một đứa trẻ như nó.

Con búp bê gỗ Daruma có khuôn mặt tròn vẫn chăm chăm nhìn Jack qua bóng tối. Con mắt duy nhất được tô màu như đang mĩa mai tình cảnh của nó. Jack nhớ lại thầy Yamada đã dạy các học viên tô màu vào con mắt bên phải của búp bê rồi ước - Và con mắt còn lại sẽ chỉ được tô nốt khi điều ước

đó thành hiện thực. Nó thất vọng nhận ra rằng từ đầu năm, lúc nó tô màu mắt và ước với con búp bê đến giờ, nó vẫn chưa tiến thêm được mấy đến thời khắc thấy điều ước trở thành hiện thực.

Chán chường, nó lăn người sang bên vùi đầu vào trong tấm nệm. Xem ra các học viên khác cũng đã nghe thấy tiếng hét vang qua bức tường giấy mỏng manh ngăn căn phòng bé tí tẹo của nó trong Sư Tử Đường.

“Jack à, cậu không sao chứ?” một giọng tiếng Nhật thì thầm vang lên từ bên ngoài cánh cửa giấy.

Nó nghe thấy tiếng cửa trượt mở khẽ và nhận ra bóng dáng lơ mờ của Akiko, cô bạn thân nhất cùng em họ của cô bé, Yamato, cũng là con trai thứ của thầy Masamoto. Hai đứa nhẹ nhàng lách qua cánh cửa vào phòng, vẫn mặc trên người bộ kimono trong lúc ngủ bằng lụa màu sữa, mái tóc đen dài được buộc gọn phía sau, Akiko tiến lại gần rồi quỳ xuống bên cạnh giường Jack.

“Bọn tớ nghe thấy tiếng hét,” Akiko nói tiếp, đôi mắt hình bán nguyệt của cô lo lắng xem xét khuôn mặt tái nhợt của Jack.

“Làm bọn này cứ tưởng cậu gặp chuyện gì,” Yamato lên tiếng, cậu ta cùng tuổi với Jack, một chàng trai cứng cáp với cặp mắt màu nâu hạt dẻ cùng mái tóc đen cứng. “Mà, trông cậu cứ như vừa gặp ma ấy.”

Jack đưa cánh tay vẫn còn run rẩy lên lau trán, cổ trắn tĩnh lại. Giấc mơ vừa rồi sống động hết như chỉ vừa mới xảy ra. Hình ảnh Jess bị bắt đi vẫn còn quanh quẩn trong đầu nó.

“Tớ vừa mơ thấy Độc Nhãn Long... đột nhập vào nhà... bắt cóc em tớ...” nó nuốt nước bọt một cách khó khăn, vẫn gắng trắn tĩnh lại mình.

Akiko trông như thể đang rất muốn đưa tay ra cho nó, nhưng Jack biết các quy tắc xã giao trong xã hội đã không cho phép cô bé có bất cứ hành động nào thể hiện thái quá tình cảm. Cô đành nở một nụ cười buồn an ủi nó.

“Jack à, chỉ là mơ thôi mà,” Akiko nói.

Yamato gật đầu đồng ý rồi nói thêm, “Làm gì có chuyện tên Độc Nhãn Long ấy ở Anh Quốc được.”

“Tớ biết,” Jack thừa nhận rồi hít một hơi thật sâu, “nhưng tớ cũng đâu có ở Anh Quốc. Nếu tàu *Alexandria* mà không bị tấn công thì lúc này tớ đang trên đường về rồi. Vậy mà giờ tớ lại ở đây, một mình trên đất nước cách xa nhà đến nửa vòng trái đất. Chẳng có gì bảo đảm cho cuộc sống của Jess cả. Có thể ở đây tớ được cha cậu bảo vệ, còn con bé thì làm gì có ai.”

Đột nhiên mắt nó nhòe đi vì nước.

“Nhưng chẳng phải em gái cậu đang được người hàng xóm chăm sóc sao?” Akiko hỏi.

“Bà Winters ấy già lắm rồi,” Jack vừa trả lời vừa lắc đầu quầy quậy. “Bà ấy không còn sức mà làm việc nữa, chẳng chóng thì chày số tiền cha tớ gửi bà ấy cũng hết. Tệ nhất là bà ấy có thể mắc bệnh và qua đời... như mẹ tớ vậy! Lúc đó nếu không còn ai chăm sóc thì Jess sẽ bị gửi vào trại tế bần mất.”

“Trại tế bần là gì thế?”

“Một kiểu nhà tù dành cho ăn xin và trẻ mồ côi lang thang cơ nhỡ. Ở đây con bé sẽ phải phá đá làm đường, xé toạc các đoạn dây thừng cũ, thậm chí nghiền xương làm phân bón nữa. Thức ăn thì khan hiếm nên người ở đó phải giành giật nhau từng mẩu nhỏ đồ ăn thiêu thối. Làm sao con bé có thể sống được ở một nơi như vậy đây?”

Jack vùi đầu vào giữa hai lòng bàn tay. Nó thấy mình thật vô dụng khi không thể giúp gì cho người thân duy nhất còn lại của nó. Thứ cảm giác đó Jack đã từng trải qua khi cha nó cần nó giúp sức chống lại lũ ninja trèo lên tàu. Jack đâm tay vào gối, bức bối trước sự bất lực của mình. Trong lúc đó, Akiko cùng Yamato chỉ biết im lặng nhìn bạn mình trút giận.

“Tại sao tàu *Alexandria* lại gặp trúng bão chứ? Nếu thân tàu không bị nhấn xuống thì chắc chắn đã không bị đắm, không bị tấn công. Cha tớ cũng sẽ còn sống!”

Đến tận bây giờ Jack vẫn còn hình dung rõ sợi xích thắt cổ nhuộm đầy máu cha nó mà đồng bọn tên Độc Nhân Long đã siết chặt, giật mạnh về phía sau trong lúc ông vật lộn để thoát ra. Jack nhớ nó đã chỉ có thể đứng đó, toàn thân cứng đờ vì sợ hãi với con dao im lìm trong tay. Há hốc miệng cổ họng không khí, từng mạch máu trên cổ như sắp vỡ nứt đến nơi, cha vùng vẫy, tuyệt vọng chơi với tay về phía nó...

Nổi sung trước hình ảnh chết nhát của mình, Jack ném bay cái gối trong phòng.

“Jack à, bình tĩnh lại đi. Có bọn tớ ở đây với cậu mà, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi,” Akiko dỗ dành. Cô bé đưa mắt lo lắng nhìn Yamato. Trước giờ bọn nó chưa bao giờ thấy Jack thế này cả.

“Không đâu, không có chuyện đó đâu,” Jack đáp, chậm rãi lắc đầu rồi dụi mắt, cố tống khứ hình ảnh kinh hoàng vẫn lờn vờn đầu đó.

“A, tớ biết lí do cậu hay gặp ác mộng rồi. Có lẽ do quyển sổ dưới tấm đệm này!” Yamato thốt lên trong lúc nhặt cuốn sổ dày cộp bọc bì da mà cậu ta đã thấy.

Jack vội giật cuốn sổ lại.

Cuốn *hải đồ* của cha nó. Nó đã chẳng còn cách nào khác ngoài giấu cuốn sổ dưới tấm đệm bởi căn phòng này vốn vừa bé lại vừa đơn giản, chẳng có đồ đạc gì để che mắt. Cuốn *hải đồ* là mối liên kết duy nhất còn lại giữa nó và cha, vì thế mà nó luôn trân trọng từng trang giấy, từng mẫu chú thích, từng dòng chữ cha nó đã tự tay viết. Cuốn sổ chứa đựng một lượng kiến thức vô giá. Jack cũng đã thề với cha sẽ giữ bí mật cuốn *hải đồ*.

“Bình tĩnh nào Jack, đây chỉ là một cuốn từ điển thôi mà,” Yamato nói, chùn tay trước phản ứng hung hãn bất ngờ của nó.

Jack mở to mắt nhìn Yamato, ngạc nhiên nhận ra rằng cậu ta đã nhầm cuốn *hải đồ* của nó với cuốn từ điển Bồ Đào Nha - Nhật mà năm ngoái Cha Lucius đã đưa cho nó. Nó có nghĩa vụ phải đưa cuốn từ điển này cho Cha Bobadillo ở Osaka, Đấng bề trên của vị tu sĩ đã qua đời, ngay khi nó có cơ hội. Còn cuốn sổ trên tay nó lúc này không phải là từ điển. Mặc dù cả hai quyển đều được bọc bì da giống nhau, nhưng *đây* là cuốn *hải đồ* của cha nó.

Jack chưa bao giờ tiết lộ sự thật về cuốn *hải đồ* với Yamato, thậm chí nó đã có lần phủ nhận sự tồn tại của cuốn sổ. Đương nhiên nó có cơ sở để làm thế. Nó đã chẳng có lí do gì để có thể tin tưởng Yamato cho đến tận khi bọn nó giành phần thắng và giảng hòa với nhau trong cuộc thi Tha Lưu Tử Thức giữa hai trường.

Ngay từ khi thầy Masamoto tuyên bố nhận nuôi Jack, Yamato đã có vẻ bức bối với nó. Sau khi Tenno, anh trai của Yamato bị ám sát, cậu ta đã coi lời tuyên bố đó là cách để Masamoto lấp đi khoảng trống của người con cả trong cuộc đời ông. Đối với Yamato, điều đó chẳng khác nào Jack đã cướp đi người cha của cậu ta. Phải trải qua cuộc vật lộn thập tử nhất sinh dưới lòng thác, Jack mới thuyết phục được Yamato vứt bỏ suy nghĩ đó và trở thành bằng hữu.

Nó vẫn biết nói cho Yamato về một thứ quý giá như cuốn *hải đồ* của cha nó là việc làm hết sức liều lĩnh. Nó cũng không thể biết được Yamato sẽ phản ứng ra sao trước bí mật này. Dù vậy, có lẽ đây là lúc nó cần phải tin tưởng vào người bạn mới của mình hơn bao giờ hết.

“Cuốn sổ này không phải là từ điển của Cha Lucius,” Jack thú nhận.

“Vậy thì nó là cái gì?” Yamato thắc mắc, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Cuốn *hải đồ* của cha tôi.”

LỜI ƯỚC BÚP BÊ DARUMA

“*Hải đồ* của cha cậu?” Yamato thốt lên, vẻ hoang mang đã được thay bằng sự hoài nghi. “Nhưng khi Độc Nhân Long tấn công nhà chị Akiko, cậu đã bảo không biết gì về nó mà!”

“Lúc đó vì không còn cách nào khác nên tớ phải nói dối.”

Jack không dám nhìn vào mắt Yamato. Nó biết cậu ta đang cảm thấy bị lừa gạt.

Yamato quay sang Akiko. “Chị có biết về chuyện này không?”

Akiko gật đầu, khuôn mặt cô bé đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Yamato dùng dùng nổi giận. “Không thể tin được. Đây là lí do khiến tên Độc Nhân Long xuất đầu lộ diện sao? Vì cuốn sổ khi ho còn gáy này á?”

“Yamato à, lẽ ra chị có trách nhiệm phải nói với em,” Akiko lên tiếng cố gắng làm nguôi cơn giận, “nhưng chị đã hứa với Jack là sẽ giữ bí mật chuyện này.”

“Làm sao mà *cuốn sổ* này có thể đánh đổi được tính mạng của Chiro chứ?” nói rồi Yamato vụt đứng lên. “Có thể cô bé chỉ là thân phận người hầu kẻ hạ, nhưng cô ấy đã luôn trung thành với gia tộc chúng ta. Jack đã đẩy cả nhà chúng ta vào tình thế hiểm nghèo chỉ vì cái thứ gọi là *hải đồ* ấy.”

Yamato trừng mắt giận dữ nhìn Jack, nỗi hận xưa cũ nổi lên trong ánh mắt cậu ta. Càng đáng sợ hơn, Yamato quay người chuẩn bị rời đi.

“Tôi sẽ đi nói cho cha biết.”

“Làm ơn đừng nói,” Jack năn nỉ trong lúc nắm tay áo kimono của Yamato. “Nó không phải *chỉ* là một cuốn sổ thông thường đâu. Phải tuyệt đối giữ bí mật về nó.”

“Tại sao chứ?” Yamato hất hàm hỏi, đoạn liếc nhìn chỗ tay Jack đang bám vào một cách kinh tởm.

Jack thả tay ra, tuy nhiên Yamato vẫn không rời đi.

Jack lặng lẽ đưa cuốn sổ cho Yamato, cậu ta lật xem các trang viết, tuy không hiểu nhưng vẫn nhìn lướt qua một loạt các mẫu bản đồ đường biển, vị trí chòm sao cùng các dòng báo cáo chi tiết về hành trình kèm theo.

Trong lúc đó, Jack giải thích sự quan trọng của nội dung những gì có trong cuốn sổ bằng giọng thì thầm. “*Hải đồ* là cuốn sổ hướng dẫn và định vị các tuyến đường biển an toàn trên khắp thế giới. Kiến thức chứa đựng trong nó hàm chứa giá trị to lớn đến mức nhiều người sẵn sàng liều mạng để có được. Vì thế tớ đã thề với cha tớ là sẽ giữ bí mật cuốn sổ.”

“Nhưng cũng đâu có gì quan trọng đến mức ấy? Chỉ là một cuốn sổ dẫn đường thôi mà?”

“Không, không phải chỉ là một cuốn bản đồ đường biển thôi đâu. Cha tớ nói cuốn sổ này còn là một quân bài quan trọng về chính trị. Bất cứ ai có nó đều có thể kiểm soát tuyến đường biển thông thương giữa các quốc gia trên thế giới, đồng nghĩa với việc nước nào có được một cuốn sổ chính xác đến đường này, nước đó sẽ thống trị đường biển. Đó chính là lí do mà cả Anh Quốc, Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha đều muốn giành giật nó.”

“Thì cũng đâu có gì liên quan đến Nhật?” Yamato nói, trả lại cuốn sổ cho Jack. “Nhật Bản bọn tôi khác với Anh Quốc các cậu. Bọn tôi không có hải quân.”

“Tớ chẳng biết nữa. Thật lòng tớ cũng chẳng quan tâm đến vấn đề đảng phái chính trị. Điều duy nhất tớ mong muốn là một ngày nào đó sẽ trở về Anh Quốc để tìm Jess. Tớ thấy lo cho con bé,” Jack phân trần trong lúc mân mê ngón tay trên tấm bìa da của cuốn sổ. “Cha tớ đã dạy tớ cách sử dụng *hải đồ* để sau này tớ cũng sẽ trở thành một hoa tiêu như ông. Với tớ, cuốn *hải đồ* cũng sẽ là bảo bối cho ngày rời Nhật Bản về Anh Quốc. Nó là tương lai của tớ. Không có nó tớ không làm gì được. Cũng giống như tớ rất muốn được học tinh thần Võ Sĩ Đạo ở đây, nhưng ở đất nước tớ thì lại không cần samurai để làm gì cả.”

“Vậy sao cậu không đi luôn bây giờ?” Yamato lên giọng thách thức, nheo mắt nhìn nó.

“Yamato à, Jack đâu thể cứ thế mà đi được,” Akiko lên tiếng biện hộ cho nó. “Cha em đã tuyên bố nhận nuôi Jack đến khi cậu ấy đủ mười sáu tuổi mà. Phải được bác Masamoto cho phép cậu ấy mới đi được chứ. Hơn nữa giờ cậu ấy biết đi đâu đây?”

Yamato nhún vai.

“Nagasaki,” Jack trả lời.

Cả Akiko và Yamato cùng quay lại nhìn nó.

“Trước khi gặp phải cơn bão làm chệch hướng đi thì đó là bến cảng mà cha tớ muốn dẫn tàu đến. Có thể nơi đó sẽ có tàu đi về châu Âu, mà nếu may mắn thì có thể là về thẳng Anh Quốc.”

“Nhưng mà cậu có biết Nagasaki ở đâu không đấy Jack?” Akiko thắc mắc.

“Sơ sơ thôi... có phần bản đồ phác thảo ở đây này.”

Nó lật các trang *hải đồ* tìm kiếm.

“Chỗ đó nằm ở cực nam Nhật Bản, đảo Kyūshū,” Yamato lên tiếng với vẻ mất kiên nhẫn.

Akiko khẽ đặt tay lên cuốn sổ ra hiệu cho nó không phải tìm nữa. “Không có lương thực và tiền nong thì làm sao cậu đến đó được? Đi bộ từ Kyoto xuống đó cũng phải mất đến hơn tháng đấy.”

“Thế thì tốt nhất là đi ngay cho kịp nhỉ?” Yamato nói với giọng mỉa mai.

“Làm ơn thôi đi mà Yamato! Chẳng phải hai người là bạn của nhau sao?” Akiko thốt lên. “Jack không thể đơn giản cứ thế đi bộ xuống Nagasaki được. Còn Độc Nhân Long ở ngoài đó nữa. Hắn chỉ chùn tay trước mỗi mình thầy Masamoto thôi. Ở trường, Jack sẽ được cha em bảo vệ. Còn nếu phải một mình đi xuống đó, rất có thể cậu ấy sẽ bị bắt... thậm chí bị giết nữa!”

Cả căn phòng lại chìm trong im lặng.

Jack đặt cuốn *hải đồ* vào chỗ cũ rồi đập đập tấm *futon* cho phẳng lại từ đầu đến chân. Chỗ này quả là vẫn còn quá thô sơ để có thể che giấu một thứ quý giá như cuốn *hải đồ*. Jack nhận ra nó cần tìm một địa điểm an toàn hơn để cất giấu trước khi tên Độc Nhân Long trở lại.

Yamato trượt mở cánh cửa giấy sang bên chuẩn bị rời đi. Liếc mắt về phía Jack một lần nữa, cậu ta lên tiếng, “Vậy cậu có kể cho cha biết chuyện này không?”

Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau, bầu không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng.

Cuối cùng Jack lắc đầu. “Cha tớ đã làm tất cả để giữ bí mật về cuốn sổ. Khi ở trên tàu ông đã giấu nó vào một ngăn chìm riêng biệt. Thậm chí đến Thuyền trưởng cũng không biết về cái ngăn đó. Là con trai của ông, tớ có trách nhiệm bảo vệ cuốn *hải đồ*,” Jack giải thích, nó biết mình phải tìm cách để Yamato hiểu được tình thế. “Là samurai, cậu cũng hiểu trách nhiệm

đó mà. Cha tớ yêu cầu tớ phải thề giữ bí mật về cuốn sổ. Tớ nhất quyết giữ lời thề đó.”

Yamato khẽ gật đầu thoáng qua một cái rồi đóng cánh cửa lại sau lưng, quay về chỗ Jack.

“Giờ thì tớ hiểu tại sao cậu lại không muốn nói với ai về chuyện này,” Yamato cất lời, hai tay đã không còn siết chặt bởi cơn giận dữ bốc cao lúc trước. “Tớ chỉ khó chịu vì cậu đã không nói gì với tớ, không hề tin tưởng tớ. Nhưng mà cậu biết đấy, cậu có thể tin cậu tớ mà.”

“Cảm ơn cậu nhiều lắm, Yamato,” Jack đáp lại, thở phào nhẹ nhõm.

Yamato lại ngồi xuống bên cạnh Jack. “Nhưng tớ vẫn không hiểu sao cậu lại không nói cho cha biết. Ông có thể bảo vệ cuốn hải đồ mà.”

“Không được đâu,” Jack khẳng định. “Ngay trước lúc Cha Lucius qua đời, ông tiết lộ rằng có người đang truy tìm cuốn *hải đồ*, và hẳn sẵn sàng giết tớ để đoạt nó.”

“Thì tên Độc Nhân Long chứ ai,” Yamato nói.

“Đúng là tên Độc Nhân Long muốn lấy cuốn *hải đồ*,” Jack tán thành, “tuy nhiên lúc trước cậu có nói là hẳn chỉ được thuê vì có khả năng hoàn thành nhiệm vụ ấy, nghĩa là có kẻ đã thuê hẳn đánh cắp cuốn hải đồ. Biết đâu kẻ chủ mưu lại là người quen của thầy Masamoto thì sao. Cha Lucius chỉ là người có quen biết với kẻ chủ mưu nên tớ vẫn chưa có cơ sở để tin ai được. Vậy nên tớ cho rằng càng ít người biết về sự tồn tại của cuốn *hải đồ* càng tốt.”

“Ý cậu là cả cha tớ cũng không đáng tin tưởng? Cậu nghĩ ông ấy muốn đoạt lấy nó sao?” Yamato hỏi dồn, cậu ta tỏ ra bị xúc phạm trước lời nói ngụ ý của Jack.

“Không đâu!” Jack lập tức trả lời. “Tớ chỉ đang muốn nói là nếu để thầy Masamoto giữ cuốn sổ thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của thầy, giống như cha tớ vậy. Tớ không thể liều mạng để người khác chịu nguy hiểm thay mình được. Yamato à, tớ đang cố gắng *bảo vệ* thầy đấy chứ. Ít nhất thì nếu tên Độc Nhân Long đó tin rằng tớ là người duy nhất có cuốn sổ, hẳn sẽ chỉ truy sát tớ thôi. Đó là lí do khiến chúng ta *phải* giữ bí mật chuyện này.”

Jack có thể thấy được Yamato đang cân nhắc tầm quan trọng giữa hai lựa chọn. Trong một thoáng, nó có cảm giác kinh hoàng rằng cậu ta sẽ vẫn đi nói lại với cha.

“Được rồi. Tớ hứa sẽ không nói gì cả,” Yamato đồng ý. “Nhưng điều gì khiến cậu nghĩ rằng tên Độc Nhân Long ấy sẽ còn quay lại đây lần nữa? Từ sau lần ám sát hụt Lãnh chúa Takatomi ở lễ Kì Viên đến giờ hắn vẫn còn lặn mất tăm mất tích, mà có khi hắn chết mất xác rồi cũng nên. Chị Akiko đã giáng cho hắn một đòn khá nặng mà.”

Jack nhớ lại cái đêm Akiko đã cứu mạng nó. Bọn nó bắt gặp tên ninja đang đột nhập vào Thành Nijo, nơi ở của Lãnh chúa Takatomi, và vì thế đã lần theo. Tuy nhiên tên Độc Nhân Long đã đánh bại Jack. Đúng lúc hắn chuẩn bị vung kiếm chặt đứt cánh tay nó thì Akiko đã phi đoản kiếm *wakizashi* tới hòng ngăn hắn xuống tay. Thanh kiếm cắm ngập một bên sườn hắn, dù vậy tên ninja chỉ hơi chùn bước. Chỉ đến lúc thầy Masamoto cùng nhóm samurai tiến vào, tên sát thủ mới chịu rút lui. Trước khi tẩu thoát qua bức tường thành, hắn đã không quên ném lại lời đe dọa về cuốn sổ.

Lời nói của tên ninja vẫn còn ám ảnh Jack đến tận bây giờ khiến nó biết chắc rằng Độc Nhân Long sẽ còn trở lại. Hắn chỉ đang nấp ngoài đó, chờ đợi sơ hở của nó.

Akiko nói đúng. Ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu nó sẽ được thầy Masamoto bảo vệ. Nó bình yên ở đây. Nhưng chỉ cần bước một bước ra ngoài trường, nó sẽ bị rình rập và bao vây bởi vô vàn mối hiểm nguy. Còn nếu một mình đi xuống Nagasaki, may mắn lắm chắc nó cũng chỉ qua được vùng ngoại ô.

Nó đâu còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục luyện tập trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto. Nó sẽ phải học cả Kiếm Đạo nếu còn muốn sống sót trở về nhà.

Tuy không được lựa chọn nhưng ý tưởng về việc trui rèn kĩ năng samurai của nó ở trường khiến Jack cực kì hào hứng. Nó đã bị thu hút bởi sự kỉ luật và các đức tính của tinh thần Võ Sĩ Đạo. Ý nghĩ về việc được mang bên mình một thanh kiếm thật lại càng khiến nó vô cùng phấn khích.

“Độc Nhân Long vẫn đang ở ngoài kia,” Jack nói. “Nhất định hắn sẽ còn quay lại.”

Với tay qua bàn, Jack cầm con búp bê Daruma lên. Nó nhìn thẳng vào mắt búp bê và lặng lẽ ước thêm lần nữa.

“Có điều, lần tới nhất định tớ sẽ không để hắn thoát.”

MỘT HẠT GẠO

“Sao trò lại mang kiếm của mình đến?” thầy Hosokawa quát Jack, vị samurai này trên khuôn mặt có chòm râu nhọn dữ dằn với cái nhìn chòng chọc.

Jack cúi đầu nhìn xuống thanh *katana* của nó. Phần vỏ kiếm bóng loáng dưới ánh bình minh như đang phản chiếu lưỡi kiếm sắc nhọn bên trong. Hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng giận dữ của thầy Hosokawa, Jack đành mân mê ngón tay trên phần gia huy phượng hoàng vàng khắc gần cán kiếm.

“Bởi vì... đây là tiết học Kiếm Thuật ạ, thưa thầy,” Jack đáp lại, nó nhún vai vì không thể tìm được câu trả lời nào tốt hơn.

“Thế các bạn khác có mang *katana* đi không?”

Jack đưa mắt nhìn một lượt các học viên khác đang đứng xếp hàng ở một bên Vũ Đức Điện. Đạo đường này là nơi bọn nó luyện tập Kiếm Thuật, loại hình chiến đấu bằng kiếm, và Thể Thuật, loại hình chiến đấu tay không. Gian sảnh này giống như một cái hang với mảng trần cao vút cùng các hàng cột trụ bằng gỗ bách mun khổng lồ đứng sừng sững cạnh hàng học viên samurai tập sự.

Jack lại một lần nữa nhận ra mình khác biệt với những học viên khác trong lớp như thế nào. Chưa đầy mười bốn tuổi nhưng nó đã cao nhất trường, tròn mắt xanh da trời và mớ tóc vàng khiến nó nổi bật hẳn lên như một đồng xu vàng giữa cả lớp toàn người tóc đen. Jack có thể đang theo đuổi quá trình luyện tập để trở thành một chiến binh samurai, nhưng đối với những người Nhật da vàng mắt hình quả hạnh thì nó luôn luôn là người xa lạ - hay nói đúng hơn là một kẻ *ngoại quốc*, như kẻ thù của nó vốn gọi.

Nhìn quanh, Jack nhận ra không một ai trong lớp mang thanh *katana* đến cả. Tất cả đều mang bên mình kiếm gỗ, loại kiếm dùng để luyện tập của bọn nó.

“Không có ai ạ, thưa thầy,” nó bối rối trả lời.

Trong lúc đó ở phía cuối hàng, một cậu học viên trông có vẻ vương giả với khuôn mặt điển trai nhưng ma mãnh cùng kiểu tóc truyền thống và cặp mắt gian xảo đang hoan hỉ trước màn bắt lỗi của Jack. Biết thừa Kazuki sẽ cực kì thích thú trước cảnh mình sẽ bị mất mặt giữa cả lớp thế này nên Jack bèn phớt lờ cậu ta.

Dù đã khá quen với các tập tục Nhật Bản như mặc kimono thay quần áo, cúi chào bất cứ khi nào gặp người khác, và gần như đừng chuyện gì cũng phải xin lỗi, nhưng Jack vẫn cực kì sợ hãi trước những lễ nghi cuộc sống thường ngày nghiêm ngặt của người Nhật.

Do ban đêm gặp toàn ác mộng nên Jack đã đến muộn bữa sáng nay và phải xin lỗi hai vị võ sư. Có vẻ như hôm nay nó còn cần phải xin lỗi cả thầy Hosokawa nữa.

Jack biết ông là một người thầy công minh, nhưng lại đòi hỏi các võ sinh phải nghiêm ngặt tuân thủ theo chuẩn mực tối cao mà ông đã đề ra. Thầy Hosokawa yêu cầu bọn nó phải có mặt đúng giờ, phục trang gọn gàng nghiêm chỉnh, chăm chỉ luyện tập. Ngoài ra ông không bao giờ chấp nhận bất cứ lời biện hộ nào.

Jack đứng giữa sàn tập, mắt nhìn như dán vào phần nền gỗ trải rộng hình chữ nhật có màu nâu vàng mật ong. “Vậy trò nghĩ sao mà lại mang thanh *katana* đến trong khi các bạn khác thì không?”

Nó biết cho dù có lấy lí do gì để trả lời thầy Hosokawa đi nữa, ông cũng không bao giờ chấp nhận. Người Nhật có câu “Trèo cao ngã đau”, và nó bắt đầu nhận ra giá trị của việc họ luôn tuân thủ các nguyên tắc sống của mình. Không học viên nào trong lớp đem thanh *katana* đến cả. Điều đó có nghĩa là, Jack đã vừa trèo cao và đang chuẩn bị ngã đau.

Trong lúc đó Yamato đang đứng gần và trông như thể sắp mở lời nói đỡ cho nó đến nơi. Tuy nhiên thầy Hosokawa đã lập tức trừng mắt cảnh báo khiến cậu chàng nghĩ lại là không nên nói gì thì hơn.

Không khí im lặng bao trùm lên lớp học như thể căn phòng vừa bị cách âm. Jack nghe thấy rõ tiếng tim đập thành thịch, đầu óc nó căng thẳng và cố tìm ra lời phân trần phù hợp.

Dù vậy, nói sự thật là câu trả lời duy nhất mà nó nghĩ đến. Sau khi chính thức đem về thắng lợi cho trường ở cuộc thi Tha Lưu Tỉ Thí cùng chiến công cản phá âm mưu hạ độc lãnh chúa Takatomi của tên Độc Nhân Long, thầy Masamoto đã tận tay trao tặng Jack cặp kiếm *daishō*, hai thanh kiếm tượng trưng cho quyền uy của một samurai.

“Sau chiến thắng ở Tha Lưu Tỉ Thí,” Jack liêu lĩnh mở lời, “con nghĩ mình đã được quyền sử dụng đôi kiếm ạ.”

“Được quyền? Kiếm Thuật không phải là trò chơi Jack ạ. Chiến thắng trong cuộc thi nhỏ xíu đó không đủ giúp trò trở thành một kiếm sĩ xuất chúng đâu.”

Jack lại im lìm dưới cái trừng mắt của thầy Hosokawa.

“Ta sẽ nói cho trò biết khi nào trò có thể mang thanh *katana* này đến lớp. Từ giờ đến lúc đó, trò sẽ chỉ được sử dụng kiếm gỗ. Hiểu chưa?”

“Dạ rồi ạ, thưa thầy,” Jack biện hộ. “Chỉ là con hi vọng mình có cơ hội dùng thanh kiếm thật một lần.”

“Một thanh kiếm thật?” ông khịt mũi. “Trò *cho rằng* mình đã sẵn sàng dùng tới nó?”

Jack ngập ngừng nhún vai. “Con nghĩ là vậy. Chắc thầy Masamoto cũng nghĩ vậy nên đã tặng con đôi kiếm này.”

“Trò vẫn chưa học đến lớp của thầy Masamoto đâu,” thầy Hosokawa gằn giọng, tay thầy nắm chặt cán kiếm đến mức các đốt ngón tay trở nên trắng bệch. “Trò Jack, trò đang nắm giữ trong tay quyền quyết định sinh tử của kẻ khác đấy. Trò có cho rằng mình đủ khả năng chịu trách nhiệm trước hành động của bản thân chưa?”

Trước khi Jack có thể trả lời thì vị võ sư đã yêu cầu nó bước tới.

“Lại đây! Cả trò nữa, Yamato.”

Jack và Yamato giật mình bước ra khỏi hàng đến chỗ thầy Hosokawa.

“Chính tọa,” thầy ra lệnh, cả hai đưa cùng ngời quỳ xuống. “Ta không bảo trò, Jack ạ. Ta cần trò hiểu được ý nghĩa của việc mang trên mình một thanh *katana*. Rút kiếm ra.”

Jack rút thanh *katana* của nó ra khỏi bao. Lưỡi kiếm sáng lóa, sắc lẹm đến mức tưởng như có thể cắt được cả không khí.

Hoang mang không biết thầy Hosokawa muốn nó làm gì, Jack đứng vào thế tấn. Thanh kiếm trong tay vươn ra trước mặt, nó nắm chắc phần cán kiếm bằng cả hai tay. Hai chân dang rộng, mũi kiếm ngang tầm cổ đối thủ trong tưởng tượng.

Thanh kiếm của thầy Masamoto dường như nặng hơn cả mức bình thường trong tay Jack. Qua một năm học Kiếm Thuật, thanh kiếm gỗ của Jack đã tự nhiên trở thành phần cánh tay kéo dài của nó. Nó biết rõ trọng lượng, cảm giác và đường kiếm sẽ đi như thế nào.

Nhưng thanh kiếm này thì khác. Nặng hơn, di chuyển theo bản năng nhiều hơn. Thanh kiếm này đã từng giết người, chém đôi cơ thể họ. Đột nhiên Jack cảm nhận được phần quá khứ đầm máu trong tay mình.

Nó bắt đầu thấy hối hận vì đã hấp tấp mang thanh kiếm đến lớp mà không suy nghĩ.

Chứng kiến thanh *katana* run rẩy trên tay Jack, vị võ sư mỉm cười đắc ý. Ông lấy một hạt gạo từ trong hộp gỗ cá nhân *inro* đeo trên dải thắt lưng *obi* ra rồi đặt nó lên đỉnh đầu Yamato.

“Hãy cắt đôi nó,” ông ra lệnh cho Jack.

“Sao ạ?” Yamato ấp úng, tròn mắt lên vì kinh hãi.

“Nhưng nó đang ở trên đầu cậu ấy -” Jack phản đối.

“Làm đi!” thầy Hosokawa tiếp tục ra lệnh, tay chỉ về phía hạt gạo nhỏ xíu.

“Nhưng... con... không thể...”

“Nếu trò nghĩ là mình đã sẵn sàng chịu trách nhiệm trước những việc như vậy thì đây là cơ hội để trò chứng minh đấy.”

“Nhưng nhờ em giết mất cậu ấy thì sao!” Jack kinh hoàng thốt lên.

“Đây là ý nghĩa của việc mang theo bên mình một thanh kiếm. Tất yếu sẽ có người chết. Giờ cắt hạt gạo đó đi.”

“Con không làm được đâu,” Jack nói và hạ thanh *katana* xuống.

“*Không làm được?*” thầy Hosokawa quát. “Với tư cách là thầy, ta ra lệnh cho trò vung kiếm vào đầu cậu ta và chém đôi hạt gạo đó.”

Thầy Hosokawa túm hai tay Jack rồi đưa thanh kiếm trở lại đúng vị trí trực diện với đầu Yamato. Hạt gạo bé xíu nhô lên trên đầu cậu ta, một đốm trắng duy nhất giữa rừng tóc đen xung quanh.

Jack biết lưỡi kiếm của nó sẽ chém ngập đầu Yamato chẳng khác gì bổ đôi một quả dưa hấu. Hai tay nó run lẩy bẩy đến không kiểm soát được. Yamato nhìn nó với ánh mắt tuyệt vọng, mặt cắt không còn giọt máu.

“**LÀM NGAY!**” thầy Hosokawa hét to lần nữa và nâng cánh tay Jack lên, bắt nó phải ra đòn.

Cả lớp cũng bị cuốn vào cảnh tượng kinh hoàng diễn ra trước mắt.

Akiko nhìn với vẻ hãi hùng. Bên cạnh cô là Kiku, cô bạn học viên có dáng người nhỏ nhắn với mái tóc đen dài ngang vai cùng cặp mắt màu hạt dẻ, trông cô bé như thể sắp bật khóc đến nơi. Trong lúc đó Kazuki lộ rõ vẻ

hể hả, thích thú tận hưởng từng khoảnh khắc trôi qua. Hắn huých tay vào Nobu, tên đồng bọn có cái bụng sumo thu nhỏ rồi thì thầm vào tai cậu này đủ lớn để Jack có thể nghe thấy.

“Cá với mày thắng *ngoại quốc* đó sẽ cắt lìa tai Yamato!”

“Hoặc là chém trúng phải mũi!” Nobu hòa theo rồi nở nụ cười toét đến tận mang tai trên khuôn mặt núng nính.

Thanh kiếm dao động trong không khí. Chỉ riêng việc cầm chắc được thứ vũ khí ấy trong tay cũng đã đủ rút cạn sức lực của Jack.

“Con... không... thể,” Jack lắp bắp. “Con sẽ giết cậu ấy mất.”

Thừa nhận sự thất bại của mình. Jack hạ thanh *katana* xuống sàn.

“Vậy để ta làm thay trò,” thầy Hosokawa nói.

Ngay khi vừa thở phào nhẹ nhõm, Yamato liền lập tức cứng người lại trước câu nói của vị võ sư.

Chỉ trong nháy mắt, ông rút thanh kiếm của mình ra rồi vung xuống đầu Yamato. Kiku hét lên kinh hãi trước cảnh lưỡi kiếm ngập trong đám tóc. Tiếng khóc của cô bé vang vọng khắp Vũ Đức Điện.

Yamato đổ người về phía trước, đầu đập xuống nền.

Mắt Jack bắt gặp hạt gạo nhỏ xíu đã bị cắt đôi thành hai đốm trắng rơi xuống sàn võ đường.

Yamato vẫn giữ nguyên tư thế quỳ lạy run rẩy như chiếc lá trước gió bão trong lúc cố gắng tìm cách lấy lại nhịp thở của mình. Trên đầu cậu ta không có lấy một vết trầy xước. Lưỡi kiếm còn không chạm đến da đầu của cậu ấy.

Jack đứng tại chỗ bất động, choáng ngợp trước kỹ năng Kiếm Thuật thượng thừa của thầy Hosokawa. Nó thật là đồ ngốc mới đi nghi ngờ lời nhận xét của vị võ sư ấy. Giờ thì nó đã nhận thức được phần trách nhiệm nặng nề đi kèm theo cây kiếm. Sinh hay tử, vấn đề đó hoàn toàn phụ thuộc vào nó. Đây không phải là một trò chơi.

“Trò chưa đủ khả năng mang một thanh kiếm thật,” thầy Hosokawa lên tiếng, vừa tra thanh *katana* vào bao vừa nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, “cho đến khi nào hoàn toàn kiểm soát được nó. Trò chưa đủ khả năng theo con đường Kiếm Đạo đâu.”

TAM TỔ LUÂN HỒI

“HỒI CÁC SAMURAI TRẺ TUỔI!” giọng thầy Masamoto như sấm rền vang khắp Điện Trùng Đường, gian sảnh tổ chức tiệc tối với cái tên được đặt theo hình hàng ngàn cánh bướm lộng lẫy trang trí dọc theo các ô tường.

Ngồi quỳ thành từng hàng ngay ngắn, các samurai học viên rằm rắp chờ thầy Masamoto bắt đầu bài diễn thuyết của mình. Vốn tê chân do phải ngồi quỳ quá lâu trong tư thế chính tọa, Jack chuyển trọng tâm cơ thể để có được cái nhìn rõ hơn về nghi lễ này. Thầy Masamoto vẫn ngồi trên phần bọc quen thuộc của mình sau chiếc bàn thấp bằng gỗ cây tuyết tùng sơn đen. Trên bàn bày ra các cốc trà vẫn còn bốc khói nghi ngút, thứ trà xanh đắng nghét mà mấy vị samurai vẫn ưa dùng.

Thầy Masamoto nhấp một ngụm trà trong chiếc cốc của mình, sự im lặng bao trùm lên gian sảnh.

Vận chiếc kimono đỏ rực màu lửa dính gia huy phượng hoàng vàng, thầy Masamoto là người có quyền uy và được tất cả các võ sinh cùng các võ sư vô cùng kính trọng. Sức mạnh của thứ quyền uy ấy lớn đến nỗi Jack không còn băn khoăn nhiều về vết sẹo đỏ ửng làm biến dạng nửa khuôn mặt bên trái của thầy thành một mặt nạ bằng sáp nến nóng chảy. Lúc này đây, tất cả những gì đôi mắt nó thấy là hình ảnh của vị chiến binh oai dũng vô song.

Ngồi hai bên thầy Masamoto là các vị võ sư của trường Nhị Thiên Nhất Lưu cùng hai vị samurai nữa mà Jack chưa từng gặp mặt.

“Bữa tiệc tối nay được tổ chức để chào mừng vị lãnh chúa vùng Kyoto của chúng ta, lãnh chúa Takatomi Hideaki,” thầy Masamoto tuyên bố và trịnh trọng cúi đầu về phía người đàn ông ngồi bên trái.

Tất cả các võ sinh và võ sư cùng cúi đầu chào lãnh chúa.

Lần đầu Jack được diện kiến vị lãnh chúa mà nó đã cứu mạng. Đó là một người đàn ông đáng vẻ đôn hậu, đôi mắt to thuần khiết, có bộ ria như hai nét phẩy bút lông cùng cái bụng tròn hào phóng. Lãnh chúa Takatomi vận trên mình bộ lễ phục kimono hoa mĩ có thêu năm gia huy hình hạc trắng,

hai hình được trang trí trên ống tay áo, hai hình trước ngực và một hình sau lưng. Lãnh chúa khẽ cúi đầu, lịch sự đáp lại cử chỉ kính trọng của thầy Masamoto.

Thầy Masamoto ngồi nghiêm ngặt lại. Sau đó các vị võ sư cùng các học viên trong trường cũng tuần tự ngồi thẳng người lên, học viên mới nhập trường là những người cuối cùng được thôi cúi chào.

“Sự hiện diện của ngài Takatomi đây chính là niềm vinh dự lớn lao đối với trường chúng ta sau chiến thắng ở cuộc Tha Lưu Tử Thí trước trường Liễu Sinh Lưu.”

Các học viên đồng loạt reo hò mừng rỡ.

“Và ngay sau sự kiện trường ta gần chặn được âm mưu ám sát, ngài đã hào phóng kéo dài thời gian bảo trợ cho trường Nhị Thiên Nhất Lưu đến vô hạn.”

Toàn thể học viên đồng thanh hô vang và vỗ tay theo nhịp ba lần.

“TAKATOMI!” *BỐP!* “TAKATOMI!” *BỐP!* “TAKATOMI!” *BỐP!*

Lãnh chúa nở nụ cười thân thiện, khẽ cúi đầu đáp lại.

“Vinh dự hơn nữa, ngài đã ban tặng trường ta một phòng tập mới với tên: Ưng Điều Đường!”

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang dội, ai cũng hân hoan bàn luận về sự kiện vừa được công bố. Một phòng tập mới được xây đồng nghĩa với khả năng có thêm bộ môn võ thuật mới được mở. Thầy Masamoto đưa tay ra hiệu văn hời trật tự, ngay lập tức các học viên ngừng bàn tán, tiếp tục bài diễn thuyết của mình.

“Tuy nhiên, trước khi chính thức khai màn buổi tiệc, cho phép ta giới thiệu vị khách thứ hai của chúng ta.”

Thầy Masamoto hướng sự chú ý của mọi người vào một người đàn ông to béo có cái đầu tròn và mái tóc ngắn quăn xù cùng chòm râu cũng xù quăn không kém.

“Thầy Kano đây thuộc hàng võ sư thâm hậu trong môn Bổng Thuật. Thầy ấy đến từ trường Vô Nhân Lưu, ngôi trường anh em của chúng ta ở Osaka. Dưới sự dẫn dắt của thầy Kano, các trò sẽ được học thêm cách tự vệ và tấn công bằng gậy bồng^[2]. Thầy Kano là một vị võ sư vừa tài năng lại vừa đức độ, có thể nói là tài giỏi nhất trong môn Bổng Thuật.”

Mặc dù có thân hình hộ pháp choán hết cả sự chú ý của mọi người ở phía bục ngồi của các vị võ sư, vị thầy khổng lồ này dường như lại nhún mình

trước lời tán dương của thầy Masamoto. Ông cúi chào cả phòng một cách khiêm tốn, cặp mắt màu khói xám băng quơ nhìn xuống cuối gian phòng như thể muốn tránh cái nhìn của các học viên.

Các học viên đồng loạt cúi đầu đáp lại một cách kính trọng.

“Điều cuối cùng, như một số học viên ở đây đã nhận ra, đã ba năm trôi qua kể từ lần thử thách Tam Tố Luân Hồi trước...”

Bầu không khí trong Điệp Trùng Đường bỗng chốc trở nên hào hứng hơn hẳn, tất cả võ sinh đang quỳ bên dưới đều ưỡn người thẳng lên háo hức nghe thầy Masamoto nói. Trong lúc đó, Jack vẫn chẳng hiểu thầy Masamoto đang nói về cái gì. Nó quay sang phía Akiko định nhờ cô bé giải thích, nhưng cũng như tất cả các học viên khác, cô bé đang dán mắt vào thầy Masamoto.

“Hồi những học viên có lòng quả cảm và tài năng, đây là lúc các trò chứng minh mình xứng đáng là một samurai của trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Những trò chứng minh được điều đó sẽ được chuyển tiếp lên khóa học Nhị Thiên mà không cần tập luyện hơn nữa.”

Jack chỉ hiểu lơ mơ được ý nghĩa của Nhị Thiên. Nó đã được nghe kể rằng đó là tuyệt kĩ bí truyền của thầy Masamoto, chỉ những học viên xuất sắc nhất mới được thầy đích thân truyền thụ. Tuy nhiên, ngoài những chi tiết đó ra thì Nhị Thiên vẫn là một ẩn số.

“Tam Tố Luân Hồi, như từ đời xưa để lại, sẽ chỉ bắt đầu khi những cơn gió đầu tiên cuốn đi cánh hoa anh đào trên cành lá,” thầy Masamoto tiếp tục. “Những trò nào tin rằng mình đã sẵn sàng đối mặt với ba thử thách lớn về Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn của Tam Tố Luân Hồi, cuối buổi tiệc tối nay hãy đăng kí tên vào danh sách của thầy Kyuzo. Vào mùa tuyết rơi đầu tiên năm nay, chúng ta sẽ tiến hành bốn bài thi chọn lọc đầu vào nhằm kiểm tra sức mạnh, kĩ năng, tinh thần và lòng dũng cảm của các trò. Năm học viên xuất sắc nhất sẽ được phép tiến vào vòng thử thách Tam Tố tiếp theo.”

Thầy Masamoto dang rộng cánh tay khiến phần ống tay của bộ kimono đỏ rực màu lửa như vừa biến thầy thành một con phượng hoàng rực lửa giống con phượng thêu trong gia huy.

“Hãy thận trọng! Tam Tố Luân Hồi không phải là thử thách đơn giản và các trò không thể coi thường. Nó đòi hỏi các trò phải thấm nhuần gốc rễ chân lí bảy đức tính Võ Sĩ Đạo, nếu còn muốn sống sót trở về.” Vị chiến binh uy dũng ngừng lời, ánh mắt ông chiếu đến từng học viên đang ngồi quỳ bên dưới. “Nói cho ta biết, tinh thần Võ Sĩ Đạo là gì?”

“*Nghĩa! Dũng! Nhân! Lễ! Chân! Danh! Trung!*” các học viên đồng thanh hô vang trong Điệp Trùng Đường.

Thầy Masamoto gật đầu hài lòng trước câu trả lời của học trò. “Lần này, dũng cảm sẽ là đức tính mà các trò cần nhất,” ông cảnh báo. “Trong thời gian luyện tập tới đây, hãy luôn khắc ghi câu nói này: *học hôm nay vì cuộc sống ngày mai!*”

Ngay sau khi thầy Masamoto kết thúc bài diễn thuyết bằng câu châm ngôn của trường, cả võ đường liền tung hô như sấm.

“MASAMOTO! MASAMOTO! MASAMOTO!”

Điệp khúc đồng thanh dần lắng xuống, các gia nhân bước vào gian phòng mang theo những chiếc bàn gỗ sơn dài bóng loáng. Họ kê những chiếc bàn này thành hai dãy dọc theo chiều dài Điệp Trùng Đường. An vị giữa Akiko và Yamato, Jack thấy háo hức khi bọn nó đã không còn phải ngồi ngay cạnh lối cửa ra vào nữa. Không còn là mấy nhóc học viên mới của trường, lúc này chỗ ngồi của bọn nó đã tiến lên trên được vài nấc gần hơn với dãy bàn đầu của các vị võ sư.

Jack vốn cực kì ưa thích các bữa tiệc tối ở đây. Vào mỗi dịp trọng đại thế này, bữa tối của võ sinh sẽ gồm nhiều món ăn ngon vốn chỉ dùng để đãi khách. Trong thực đơn sẽ luôn có món *sushi*^[3], đậu phụ, mì sợi, *tempura*^[4], canh miso, củ cải muối vàng và cà tím. Trên bàn cũng đặt các bình trà mới ủ còn bốc khói nghi ngút cùng la liệt các âu cơm đầy đến tận ngọn. Tâm điểm của bàn tiệc hôm nay là những đĩa thịt lươn thái mỏng đầy ắp, khi ăn sẽ nướng rồi nhúng vào nước sốt màu đỏ.

“*Itadakimasu*^[5]!” thầy Masamoto lên tiếng.

“*Itadakimasu!*” các học viên cùng đồng thanh, cầm đũa lên và bắt đầu buổi tiệc.

Tuy trước mặt là nhiều món ăn hấp dẫn mời gọi và mọi người đang rất hào hứng thưởng thức nhưng Jack lại bị phân tâm bởi mong muốn sớm biết thêm về thử thách Tam Tổ Luân Hồi thôi thúc.

“Jack này, ăn thử món lươn xem,” Saburo gợi ý, khuôn mặt mồm mĩm của cậu chàng mập ú giản dị này như có vẻ mồm mĩm hơn bởi khuôn miệng đầy ắp thức ăn.

Jack rướn mày nghi hoặc lời gợi ý của cậu bạn ngồi đối diện. Lúc này cặp lông mày rậm rạp của Saburo đang chuyển động lên xuống nhịp nhàng cùng vành miệng thích thú nhai nhồm nhoàm lát gan lươn xám thái mỏng.

Món này trông chẳng có gì là ngon miệng cả. Jack nhủ thầm, tuy nhiên nó nhớ lại lần đầu tiên ăn thử *sushi*. Hồi đó, chỉ riêng ý niệm ăn cá sống đã khiến nó buồn nôn, còn giờ thì nó có thể thoải mái tận hưởng những thớ thịt cá thu, cá ngừ, cá hồi tươi mềm mọng nước. Tuy nhiên, gan lươn lại là món mới lạ và khác thường.

“Món này bổ lắm đấy,” Akiko giúp Saburo làm yên lòng Jack và đơm cơm vào bát mình, tuy vậy cô bé không hề động đũa tới đĩa lươn.

Jack ngáp ngừng gắp một lát gan lươn màu xám rồi đưa vào miệng. Chỉ vừa mới cắn một miếng nó đã suýt mắc nghẹn bởi chất đặc quánh sền sệt, như thể bỗng chốc miếng gan ấy đã vỡ ra thành cả nghìn con lươn bò lổm ngổm trên lưỡi nó.

Jack cố gắng rặn ra nụ cười trên vẻ mặt nhăn nhó, sau đó tiếp tục nhai để không phụ lòng Akiko mời mọc. Dầu sao cũng hi vọng thứ gan lươn này sẽ có lợi cho sức khỏe của mình, Jack nhủ thầm.

“À, lần này có ai xung phong tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi không đấy?” Saburo miệng vẫn đầy thức ăn, lúng búng hỏi vấn đề mọi người đang rất quan tâm.

“Chắc chắn không có tớ!” Kiku trả lời. “Nghe đâu lần trước đã có người mất mạng.”

Bên cạnh cô bé là Yori. Cậu học viên nhỏ nhắn này tròn mắt sợ hãi lắc đầu quầy quậy thay việc trả lời cho câu hỏi của Saburo.

“Đó chỉ là lời đồn của các võ sư để làm bọn mình nhụt chí thôi,” Akiko lên tiếng trấn an các bạn rồi quay về phía Yori nhoèn cười động viên khuyến khích.

“Đúng là thế mà. Cha tớ đã cấm tớ tham gia thử thách đó,” Kiku nói. “Ông bảo cuộc thi đó là sự liều mạng vô ích.”

“Nhưng mà cái thứ Tam Tổ ấy là *cái gì?*” Jack thắc mắc.

“Tam Tổ Luân Hồi,” Akiko đặt đũa xuống và giải thích, “là ba đỉnh cao nhất của dãy Iga, nơi các samurai tập sự phải đối mặt với ba thử thách lớn về Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn.”

“Vậy mấy cái thử thách đó bắt mình phải làm gì?”

Akiko lắc đầu. “Tớ cũng không biết. Đó là chuyện bí mật.”

“Gì cũng được,” Yamato lên tiếng, “cha tớ chắc chắn nghĩ tớ sẽ tham gia nên coi như đành phải tự mình trải nghiệm vậy. Cậu thì sao hả Saburo? Thử không?”

“Để xem đã,” Saburo trả lời và nuốt thêm miếng lươn nữa.

“Nghĩa là “không” chứ gì. Hiển nhiên là vì sợ rồi! Cậu thì sao hả Jack?”

Jack thoáng dăm chiêu trong khi Saburo vẫn há miệng ra phân vẫn không biết có nên phản bác lại lời Yamato hay không. “Tớ chưa biết nữa. Liệu có đáng để liều mạng không? Biết là qua được thử thách đó thì sẽ được học tuyệt kĩ Nhị Thiên, nhưng mà thật ra tuyệt kĩ đó là gì thì tớ cũng chẳng rõ nữa.”

“Jack à, cậu đã được tận mắt chiêm ngưỡng tuyệt kĩ Nhị Thiên rồi đấy thôi,” Akiko nói.

Jack quay sang cô bé với vẻ hoang mang. “Hồi nào cơ?”

“Trên bờ biển ở Toba ấy. Nhớ trận chiến giữa thầy Masamoto và vị samurai tên Godai không? Thầy đã dùng cả hai thanh *katana* và *wakizashi* cùng một lúc. Đó chính là tuyệt kĩ Nhị Thiên. Tuyệt kĩ này cực kì khó luyện, nhưng một khi đã thành công thì có thể coi gần như là thiên hạ vô địch rồi.”

“Cha tớ đã tham dự hơn sáu mươi trận đấu một mất một còn suốt khoảng thời gian du hành của mình,” Yamato kiêu hãnh tuyên bố. “Và chưa một lần thua cuộc.”

Jack trở nên hào hứng.

Nó vốn đã được thầy Yamada gợi ý rằng cần phải luyện tập nhiều hơn nữa để trở nên thuần thục môn Kiếm Thuật. Nếu vượt qua được thử thách Tam Tổ Luân Hồi lần này, nó sẽ có cơ hội theo học cả thầy Hosokawa và thầy Masamoto. Không những thế, nó còn được học cách sử dụng *hai* thanh kiếm cùng lúc. Đầu óc Jack tràn ngập những ý tưởng và hi vọng lớn lao. Nếu làm chủ được tuyệt kĩ Nhị Thiên, nó cũng sẽ trở thành một chiến binh bất bại như thầy Masamoto. Lúc đó thì chẳng còn lí do gì để nó phải khiếp sợ trước việc đối đầu với tên Độc Nhãn Long nữa.

“Có phải cứ qua được thử thách Tam Tổ đó là sẽ được truyền dạy tuyệt kĩ Nhị Thiên không?” Jack hỏi.

“Đúng là như thế,” Akiko đáp lại.

Jack mỉm cười. Hiển nhiên Tam Tổ Luân Hồi sẽ là giải pháp cho tình thế khó khăn của nó hiện nay.

”VẬY THÌ TỚ THAM GIA.”

LỜI MỜI

“THI LỄ!” một tiếng hô vang lên.

Bữa tối kết thúc, tất cả học viên đồng loạt đứng dậy cúi chào, các vị võ sư bước dọc theo lễ đường hướng ra cửa. Lãnh chúa Takatomi và thầy Masamoto dẫn đầu đoàn người rời khỏi Điệp Trùng Đường. Đi ngang qua chỗ Jack đứng, vị lãnh chúa dừng lại.

“Nếu ta không nhầm thì cháu là Jack đúng không? Ở đây xem ra chỉ có cháu là samurai tóc vàng duy nhất,” lãnh chúa Takatomi cất tiếng, nụ cười hiền hòa của ông mở rộng.

“Vâng, thưa thầy,” Jack đáp lại, cúi đầu thấp hơn nữa.

“Ấy, ta đâu phải là thầy,” lãnh chúa Takatomi vui vẻ cười nói. “Ta rất mong cháu cùng Akiko và Yamato đến dự buổi trà đạo ở Thành Nijo của ta vào tối mai.”

Những tiếng xì xào bàn tán lập tức nổi lên từ chỗ các học viên đang cúi chào. Thậm chí cả trên khuôn mặt luôn trong trạng thái khắc kỉ của thầy Masamoto cũng để lộ vẻ ngạc nhiên trước lời mời chưa hề có tiền lệ ấy. Một buổi trà đạo có thể coi là nơi mà nghệ thuật trà được thể hiện một cách thuần khiết và thanh tao nhất. Quá trình học hỏi, luyện tập, thực hành trà đạo thường phải mất hàng năm, có khi là cả đời người mới đạt đến mức độ thuần thục và hoàn hảo. Đối với một võ sinh, được mời đến dự buổi trà đạo do đích thân lãnh chúa chủ trì đã là một vinh dự lớn lao hiếm có, đằng này ngài lại mời kẻ ngoại quốc là Jack.

“Ta vẫn chưa có dịp nào đích thân bày tỏ sự cảm kích vì hành động ngăn chặn âm mưu của tên Độc Nhân Long của cháu cả,” lãnh chúa Takatomi tiếp lời. “Hôm đó cả con gái ta cũng sẽ tham dự. Chắc cháu cũng biết Emi chứ? Thi thoảng con bé vẫn kể với ta về cháu đấy.”

Jack đưa mắt nhìn về phía cô bé cao ráo có thân hình mảnh khảnh, mái tóc suôn thẳng cùng cặp môi như hai cánh hoa hồng. Cô bé mỉm cười dịu dàng với nó, nụ cười ấm áp đến mức Jack phải cúi xuống lần nữa để giấu đi

khuôn mặt đỏ bừng của mình. Lúc đó, Akiko cũng vừa ngược lên và bắt gặp khoảnh khắc hai người vừa đưa mắt nhìn nhau.

“Nhất định chúng sẽ rất hãnh diện vì được tham gia vào buổi trà đạo tối mai, thưa lãnh chúa,” thầy Masamoto trả lời thay Jack rồi tiến ngai rồi khỏi Diệp Trùng Đường trong đêm tối.

Đoàn võ sư vừa rời đi, cả hội trường liền ồ lên háo hức. Từng nhóm học viên tụ tập với nhau vừa bàn tán về sự kiện Tam Tố Luân Hồi vừa theo dõi xem ai sẽ là người đầu tiên bước lên đăng kí.

Thầy Kyuzo, võ sư phụ trách môn Thể Thuật có thân hình thấp bé nhưng kĩ năng chiến đấu tay không thuộc hàng thượng thừa đang ngồi với cuộn giấy da trước mặt bên chiếc bàn đặt phía trên cùng của gian sảnh. Vị thầy có vẻ mất kiên nhẫn trong lúc chờ đợi võ sinh đầu tiên lên đăng kí.

Như thường lệ, vị võ sư với tay nhặt một hạt quả trong chiếc bát nhỏ rồi nghiền nát nó bằng tay không, như thể ám chỉ ông rất muốn làm thế với ý chí của Jack bất cứ khi nào. Vị thầy này không ưa Jack. Thậm chí ông còn chẳng mấy may quan tâm đến chuyện che giấu thái độ ghét bỏ vì phải truyền dạy các tuyệt kĩ của mình cho một kẻ ngoại quốc.

Sau một hồi lưỡng lự, một cậu học viên cứng cáp có bờ vai rộng cùng khuôn mặt rám nắng bước về phía bàn đăng kí. Cậu ta cầm bút lông, chấm mực rồi viết tên mình vào tấm giấy da. Ngay sau đó, thêm ba học viên nữa bước tới khiến các học viên khác yên tâm và lần lượt đứng xếp hàng chờ đợi với niềm hi vọng.

“Đi nào,” Yamato nói và sai chân nhập vào hàng người đang dài ra.

Jack quay sang bên định nhìn Akiko lần cuối cho vững dạ thì bất ngờ nhận ra cô bé đã đứng sẵn bên trong hàng người từ bao giờ. Lẽ ra nó phải biết trước điều này chứ. Akiko đâu phải là cô gái tầm thường. Akiko là một nữ samurai, cháu gái của thầy Masamoto, lòng dũng cảm đã ăn sâu vào máu cô bé.

Nó bước đến đứng sau Akiko. Khi tiến đến gần chiếc bàn, Jack dõi theo từng cử chỉ của Akiko khi cô viết tên mình lên tấm giấy da. Những nét bút uyển chuyển tạo thành từng mẫu Hán tự trông huyền bí và đẹp đẽ. Thật ra nó không hiểu nhiều về thứ chữ tượng hình này.

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn Jack qua vai Akiko.

“Cậu mà cũng tham gia Tam Tố Luân Hồi ư?” thầy Kyuzo lên tiếng, kèm theo cái khịt mũi nghi ngờ sự hiện diện của nó.

“Vâng ạ, thưa thầy,” Jack đáp lại, phớt lờ câu nói mỉa mai của vị võ sư. Nó đã kiên nhẫn xếp hàng đứng chờ đến lượt viết tên vào tờ giấy đăng kí nên đương nhiên không muốn tự loại mình ra chỉ vì đối đầu với thầy Kyuzo.

“Chưa lần thử thách nào lại có một kẻ *ngoại quốc* tham dự cả,” thầy Kyuzo tiếp tục, rõ ràng có ý nhấn mạnh vào cụm từ không mấy hay ho khi nhắc đến người nước ngoài.

“VẬY đây sẽ là lần đầu tiên ạ, thưa thầy,” Akiko lên tiếng, vờ như không nghe thấy cụm từ xúc phạm vừa bị ném thẳng vào Jack.

“Viết tên vào đây,” thầy Kyuzo chỉ định, “bằng *Hán tự*.”

Jack sững lại khi nhìn vào tấm giấy. Tên của các thí sinh khác đều được viết cẩn thận bằng các mẫu tự của Nhật.

Nụ cười tàn nhẫn kéo dài trên mặt thầy Kyuzo. “Không biết viết à? Tên đăng kí phải được viết bằng *Hán tự*. Đó là luật lệ.”

Jack càng bức bối hơn vì những điều thầy Kyuzo nói là chính xác. Nó không biết viết *Hán tự* mặc dù nó biết chữ. Mẹ nó là giáo viên giỏi mà. Nhưng nó chỉ biết viết các kí tự Latin thôi. Cùng với sự giúp đỡ của Akiko và các bài học tiếng Nhật của Cha Lucius, nó đã có thể nói chuyện với mọi người bằng tiếng Nhật, tuy nhiên nó mù tịt về *Hán tự*. Ở Nhật Bản, Thư pháp cũng là một loại hình nghệ thuật quan trọng không kém kĩ năng chiến đấu tay không hay Kiếm Đạo. Đó là thứ mà người ta phải mất nhiều năm trời để đạt tới cảnh giới tinh thông.

Thầy Kyuzo tỏ ra hể hả trước tình cảnh khổ sở của nó.

“Tiếc nhỉ,” ông nói, “thôi thì chờ thêm ba năm nữa xem, biết đâu lúc đấy cậu lại học được cách viết tên để đăng kí. Người tiếp theo!”

Jack lập tức bị một cậu học viên đứng sau huých tay đẩy ra. Nó biết kẻ đó không ai khác ngoài Kazuki. Cậu ta luôn luôn rình rập để có cơ hội bài xích Jack kể từ ngày nó đặt chân tới ngôi trường samurai này. Tuy nhiên giờ thì Jack đã giành được sự quý trọng của nhiều học viên sau chiến thắng vang dội trước đối thủ trường Liễu Sinh Lưu nên Kazuki chỉ có thể kiếm cớ vớ vẩn để gây sự với nó.

“Nếu tao mà là mày thì tao sẽ chẳng bận tâm đến chuyện này đâu *ngoại quốc* ạ,” Kazuki châm chọc và viết tên mình vào chỗ đáng lẽ phải là của Jack. “Đăng nào mày cũng đâu có còn ở đây mà tham dự được.”

Jack tiến lại gần Kazuki mặc dù cảm thấy Akiko đang muốn kéo nó tránh đi. “Ý mày là sao?”

“Bộ mày chưa nghe tin gì hả?” Kazuki hí hửng trả đũa. “Lãnh chúa Kamakura Katsuro vừa ra lệnh trục xuất bọn Cơ Đốc ra khỏi Nhật Bản rồi.”

Nobu đứng nhòm Jack qua vai Kazuki, cậu chàng đưa tay vẫy vẫy ra hiệu tiễn biệt rồi cười lẩn lộn, “Vĩnh biệt nhá *ngoại quốc!*”

“Ngài ấy nhất định không cho tên *ngoại quốc* nào sống sót trên đất Nhật đâu,” Kazuki nói thêm bằng giọng hằn học rồi quay sang nhìn Nobu với ánh mắt hân hoan niềm vui chiến thắng khi là kẻ đầu tiên báo cho Jack biết tin xấu này.

“Kệ bọn nó đi Jack,” Akiko lên tiếng và lắc đầu ghê tởm. “Bọn nó chỉ bịa ra thôi.”

Dù vậy, Jack vẫn không thể không nghĩ rằng *có thể* có một chút sự thật trong câu chuyện Kazuki vừa kể. Kamakura là lãnh chúa của tỉnh Edo, người đứng đầu trường Liễu Sinh Lưu và luôn đối đầu với Nhị Thiên Nhất Lưu. Đó là một người đàn ông có vẻ ngoài tàn ác và thù hằn đang nắm giữ quyền lực lớn. Jack nhớ lại vẻ mặt hoan hỉ của ông ta trước cảnh vị samurai dưới quyền chém bay đầu ông cụ buôn trà già cả chỉ vì không nghe thấy hiệu lệnh cúi chào. Dù Akiko đã quả quyết, Jack vẫn nhận ra thực tế lãnh chúa Kamakura có thừa khả năng ban bố lệnh trục xuất và xử tử những kẻ ngoại quốc như nó.

Nếu sự thật như vậy thì quả đúng là chuyện nó có tham gia thử thách Tam Tố Luân Hồi hay không không quan trọng nữa. Cuộc sống của nó sẽ trở nên nguy hiểm hơn trước rất nhiều. Mỗi hiểm nguy ấy không chỉ đến từ tên Độc Nhân Long cùng đồng bọn mà còn đến từ lãnh chúa Kamakura và quân samurai của ông ta nữa.

Có lẽ nó nên bắt đầu lên kế hoạch đi tới Nagasaki trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn, Jack nghĩ thầm. Có điều, trước tiên nó cần tìm hiểu xem thông tin Kazuki nói là thật hay giả.

“Cậu đi đâu thế?” Akiko hỏi khi thấy Jack quay bước ra cửa Điệp Trùng Đường.

Liếc mắt nhìn tên Kazuki và Nobu vẫn đang hí hửng cười khúc khích với nhau, nó đáp lại, “Một nơi cách xa khỏi hai tên đó!”

ĐẤU TỰ DO

Jack nằm bất động.

Cú va chạm mạnh với sàn đạo đường vừa nãy đã đánh gục tất cả sinh khí trong người nó.

“Tớ xin lỗi,” vừa nói Akiko vừa cúi xuống nhìn nó lo lắng. “Tớ không có ý ném cậu mạnh như thế.”

“Không cần... xin lỗi tớ đâu,” Jack đáp lại và há miệng hớp lấy hớp để không khí, cố gắng để không ói hết bữa sáng nay ra ngoài. “Đó là... lỗi của tớ... vì đã không tiếp đất... đúng cách.”

Akiko đã quăng nó qua vai như một bịch thóc bằng đòn *seoi nage*. Thật ra Jack vốn biết khả năng chiến đấu của Akiko là rất tuyệt vời. Sau lần chứng kiến cô bé một mình giải quyết hai tên ninja chỉ bằng dải thắt lưng *obi*, Jack đã sớm tự nhủ không bao giờ được đánh giá thấp cô.

Lẽ ra nó cũng đã có thể chủ động tiếp đất dàng hoàng nếu như Akiko không tiết lộ một tin khiến nó mất tập trung luyện tập.

“Cậu vừa nói gì cơ?” Jack hỏi lại và thận trọng ngồi dậy.

“Cậu đang trong thời gian thử thách của Tam Tổ Luân Hồi.”

“Tớ không hiểu. Sao lại thế?”

“Kiku đăng kí giúp cậu rồi,” cô giải thích với nụ cười láu lỉnh. “Tớ đã nhờ cậu ấy viết tên cậu vào giấy đăng kí thay vì tên của Kiku.”

Jack nhìn chăm chăm vào Akiko như không tin được điều mình vừa nghe thấy. Cô bé đã lách luật để đăng kí giúp nó.

Nó toét miệng cười. Đột nhiên, ước mơ năm được tuyệt kỹ Nhị Thiên lại nằm trong tầm với của nó. Giờ thì buổi tập đã có ý nghĩa thật sự. Chỉ năm người đứng đầu mới được phép tham gia Tam Tổ Luân Hồi, nó biết mình sẽ phải tập luyện nhiều hơn nữa để có được một chân trong đó.

“Sao lại dừng tập?” thầy Kyuzo đứng ngay cạnh Jack cất tiếng hỏi, đôi mắt thạch anh đen của thầy nhìn như xoáy vào nó.

“Em chỉ đang nghỉ một lát thôi ạ, thưa thầy,” Jack trả lời và nhoẻn cười toét đến tận mang tai vì không che giấu nổi niềm vui sướng trước tin Akiko vừa tiết lộ.

Thầy Kyuzo nhìn nó ngờ vực dò xét. “Đứng dậy! Có bạn nào trong lớp đang nghỉ không? Trò Kazuki đằng kia có mệt không?”

Thầy hất đầu về phía học trò cứng, kẻ đang quật mạnh Saburo xuống sàn bằng đòn quăng vai *seoi nage* bạo lực của mình.

“Không ạ, thưa thầy,” Jack trả lời với đôi môi mím chặt.

“Thế mà trò cũng được gọi là samurai cơ đấy!” thầy Kyuzo quát Jack xối xả và dùng dùng quay gót tiến tới giữa Vũ Đức Điện.

“Dừng!” vị thầy ra lệnh.

Tất cả học viên đều ngừng tập và quỳ xuống lắng nghe lời chỉ dẫn của võ sư.

“Thế Thuật giống như nồi nước đang sôi: nếu các trò không giữ lửa thật to, nước sẽ nguội ngay lập tức!” giọng thầy ồm ồm vang cả võ đường.

“VÂNG, THƯA THẦY!” cả lớp cùng đồng thanh hô lớn.

“Dừng để giống cậu Jack đây chỉ vừa mệt một tí đã ngừng tập!”

Jack cảm nhận được mọi ánh mắt trong đạo đường đều chĩa thẳng vào mình khiến nó muốn nổi đóa. Sao lúc nào thầy cũng lấy nó làm điển hình bêu riếu? Xung quanh nó còn có cả đồng học viên khác không thực hiện nổi bài tập, thậm chí chả được một nửa nó, thậm chí có mấy người còn ngừng tập trước nó từ hồi nào rồi.

“Nếu bất cứ ai trong các trò đã ghi danh tham gia Tam Tổ Luân Hồi thì những người đó cần có sức mạnh và sức bền vượt trội hơn thế. Các trò có muốn từ bỏ ngay bây giờ không?” thầy Kyuzo thách thức.

“KHÔNG Ạ, THƯA THẦY!” những học viên đang kiệt sức cố hô lớn trong hơi thở nặng nhọc và bộ võ phục ướt đầm mồ hôi.

“Tốt. Giờ chúng ta sẽ đấu tập tự do!” ông thông báo. “Xếp hàng!”

Các học viên nhanh chóng quỳ xuống thành hàng ở một bên Vũ Đức Điện, chuẩn bị cho trận đấu tập tự do.

“Trong khoảng thời gian này, ta muốn các trò chỉ tập trung thực hành kỹ thuật quăng *nage waza* và kỹ thuật túm *katame waza*,” thầy Kyuzo nhắc đến hai kỹ thuật mà cả lớp đã học trong mấy ngày vừa qua.

“Kazuki, trò lên trước. Hãy thị phạm cho các bạn thấy kỹ thuật này.”

Kazuki bật đứng dậy rồi di chuyển đến phía bên tay phải của vị võ sư.

“Đối thủ của trò sẽ là...” thầy Kyuzo ngấp ngừng cân nhắc, tay vịn về chòm râu ngay dưới cái mũi to bẹt của mình một cách hí hửng, “Jack.”

Jack biết thừa nó sẽ không có được chút thời gian nào để hồi sức. Thường thì nó khá thích thú với những trận đấu tập tự do bởi những trận đấu này luôn mang đến cho nó cảm giác hào hứng đầy thử thách. Tuy nhiên Kazuki là một kẻ thù dai. Trong các trận đấu tập loại này, người ta chỉ đấm hờ, đá hờ, quăng bạn tập một cách cẩn trọng và ngay lập tức thả ra khi bạn tập đập tay xuống đất nhắc nhở. Còn Kazuki thì chỉ cần cơ hội nhỏ nhất sẽ dùng toàn lực thực hiện các kỹ thuật đó mà không thèm để ý đến bất cứ tín hiệu nào của đối phương.

Không còn lựa chọn nào khác, Jack đành đứng dậy bước đến phía bên trái vị võ sư.

“*Thi lễ!*” thầy Kyuzo hô lớn, hai đứa cùng cúi chào thầy.

“*Thi lễ!*” thầy Kyuzo lặp lại, Jack và Kazuki buộc phải cúi chào nhau theo nghi thức.

“*Bắt đầu!*” vị võ sư ra hiệu, trận đấu tập bắt đầu.

Cả hai lao vào tìm cách túm lấy ve áo, ống tay hay phần đai lưng nhằm tạo lợi thế thi triển kỹ thuật.

Như một vũ điệu kinh hoàng và bạo lực, chúng tranh giành nhau từng chút một hòng áp đảo đối phương. Hai đứa lúc kéo, lúc đẩy, lúc xoay tại chỗ, lúc vùn theo đường ziczac cố gắng làm đối thủ mất thăng bằng để có cơ hội thực hiện đòn quăng hoặc đòn bẩy chân.

Bên ngoài, các học viên hào hứng theo dõi diễn biến của trận đấu. Yamato và Saburo siết chặt năm đấm trên đùi yên lặng cổ vũ, còn Akiko liên tục kéo ra kéo vào đai lưng của mình một cách lo lắng.

Thấy đối phương sơ hở, Jack lập tức xoay người về phía Kazuki chuẩn bị thực hiện đòn quăng vai *seoi nage*, tuy nhiên Kazuki đã nhanh chóng phản công bằng cách dịch chuyển trọng tâm rồi liền ngay đó đá một chiêu ra sau Jack và định sử dụng tiếp đòn gạt chân.

Đòn thế này sẽ thành công nếu như Jack bị mất thăng bằng, tuy nhiên nó vẫn đứng vững trên sàn tập và ngay lập tức đẩy mạnh mình vào Kazuki và phản công bằng kỹ thuật bẩy chân trong.

Kazuki có vẻ sắp bị quật ngã nhưng lại may mắn tách được chân khỏi Jack. Cậu ta lảo đảo lùi về phía sau, Jack chớp thời cơ tấn công.

Quá muộn... nó nhận ra mình vừa bị lừa.

Kazuki cố tình ra vẻ bị mất thăng bằng để nhử nó dồn toàn lực tiến tới. Giờ thì Jack rơi vào tình huống làm vật thể thân lí tưởng cho đòn quăng của đối phương.

Kazuki ngả về sau kéo Jack lên trên, đồng thời đá một chân vào bụng Jack rồi ném nó qua đầu ra xa.

Jack không có cơ hội tránh đòn quăng bụng *tomoe nage* của Kazuki. Đây là lần thứ hai trong ngày nó bị đập xuống nền sàn đạo đường mạnh đến lưng phổi. Ngay khi nó còn chưa kịp lấy lại hơi thở thì Kazuki đã lăn ngay lên trên rồi kẹp nó bằng đòn khóa cổ.

“Rất ấn tượng, trò Kazuki!” thầy Kyuzo cất tiếng khen ngợi từ rìa sàn tập. “Để xem trò có giữ được cậu ta suốt mười khắc thầy đếm không nhé.”

Kazuki đè mạnh, cánh tay phải kẹp chặt gáy Jack và khống chế tay Jack dưới nách. Cậu ta duỗi rộng chân và dùng cả thân hình đè lên ngực và kè chặt đầu nó.

Jack như bị đóng ghim xuống sàn.

“MỘT!” thầy Kyuzo bắt đầu đếm.

Jack nghiêng người vào Kazuki cố tìm cách thoát ra, cánh tay tự do còn lại của nó quờ quạng tìm đai lưng của đối thủ.

“Quên ý nghĩ đó đi, *ngoại quốc*,” Kazuki rít vào tai Jack, “còn lâu tao mới để mày thoát!”

“HAI!”

Jack ra sức ấn mình lật Kazuki. Nó dồn hết sức, tuy nhiên chân Kazuki duỗi quá rộng và sức nặng của cậu ta đã ngăn không cho nó cơ hội xoay người.

“BA!”

Jack nằm bất động, nó đang xuống sức.

“Đồ thảm hại!” Kazuki chế giễu nó.

“BỐN!”

Điên tiết, Jack thu sức phản công. Nó lê chân vòng xuống cặp chân đang duỗi ra của Kazuki, tìm cách quay sát đối thủ. Nó cố móc bên chân trụ của Kazuki để lật người cậu ta. Đoán biết được ý đồ của nó, Kazuki liền chuyển chân ra chỗ khác.

“Mày cần phải cố gắng hơn thế nữa cơ!”

“NĂM!”

Jack oằn lưng, cố gắng dùng chân nâng thân hình lên trên mặt sàn. Nó đã tạo được một khoảng trống giữa lưng và sàn tập và bắt đầu đẩy Kazuki nhằm thoát khỏi thế bị khóa đầu.

Kazuki tiếp tục đè mạnh xuống ngực, đẩy Jack nằm bẹp xuống sàn.

“Cứ việc giãy giụa cho thỏa thích đi. Mày thua rồi!”

“SÁU!”

Jack điên cuồng vùng vẫy, cánh tay thép của Kazuki càng kẹp chặt hơn.

“Trong khi mày còn ý thức thì,” Kazuki thì thầm vào tai Jack, “tao có tin nóng hổi đây. Một thằng *ngoại quốc* giống mày vừa bị lãnh chúa Kamakura thiêu sống.”

8

ĐẦU HÀNG

Câu nói của Kazuki như một cú đấm vào óc khiến Jack lập tức ngừng vật lộn.

Liệu có phải đây chỉ là lời chế nhạo mới của cậu ta? Kể từ buổi tối lãnh chúa Takatomi xuất hiện tới giờ. Jack vẫn chưa có dịp hỏi thầy Masamoto hay bất cứ vị võ sư nào khác về tin đồn truy sát người nước ngoài ấy. Mặc dù vậy nó cũng hơi yên tâm vì trừ Kazuki và đồng bọn của hắn ra thì chẳng học viên nào của trường tỏ vẻ biết tin lãnh chúa Kamakura đã ban bố cáo chống lại người Cơ Đốc.

“BẦY!”

“Nghe nói trước khi chết, từng mảnh thịt của hắn rơi lả tả như thịt xiên heo nướng ngoài trời ấy. Tưởng tượng mày sẽ như thế đi, *ngoại quốc!*”

Lời chế nhạo độc ác của Kazuki đã đẩy Jack trở lại tâm trạng phản kháng. Thoáng chốc, hình ảnh trận bão đã nhấn chìm tàu *Alexandria* và viên thủy thủ bị sét đánh trúng lóe ra trong đầu nó, nó nhớ rõ khuôn mặt biến dạng vì đau đớn của xác chết cùng mùi thịt cháy khét muốn lộn mửa. Cơ giận của nó sôi lên sùng sục, máu nóng bùng nổ trong cơ thể.

“TÁM!”

Bằng một động tác duy nhất Jack vừa cong mình vừa vung chân vòng qua kheo sau Kazuki và nắm được đầu đối thủ bằng cánh tay chưa bị không chế. Khi các ngón tay tìm ra lỗ mũi của Kazuki, nó liền giật mạnh ra phía sau.

“CHÍN!”

Kazuki bật kêu đau đớn và ngay lập tức bị lật ngược người.

Jack xoay mình chèn lên trên đối thủ. Nó khống chế Kazuki bằng thế khóa ngực đồng thời nắm vắt ngang qua vai hắn, đẩy cùi chỏ cùng đầu gối xuống hai bên đầu Kazuki và khóa chặt.

Giờ thì đến lượt Kazuki bị đếm.

Qua đám tóc rối bù xoa kín mặt, Jack thấy ánh nhìn cổ vũ của Yamato và Saburo. Dù đang kiệt sức, nó vẫn tự cho mình quyền kín đáo mỉm cười chiến thắng.

“Một,” tiếng vị võ sư uể oải cất lên.

Kazuki bị ghì xuống sàn vẫn không thể nhúc nhích.

“Hai.”

Thừa cơ không ai nhìn thấy, Kazuki đã kịp thời giải thoát một cánh tay và bắt đầu thui lía lịa vào phần hông Jack.

“Ba.”

Chỉ duy nhất thầy Kyuzo thấy cảnh phạm quy đó nhưng thầy lại vờ như không hay biết và để Kazuki ra tiếp một đòn bắn khác vào Jack. Võ sư cổ tình kéo dài thời gian đếm lùi.

“Bốn...”

Kazuki tiếp tục đánh. Một bên hông Jack đau nhói đến mức nó phải thả lỏng cánh tay đang ghì. Kazuki lập tức phản công bằng cách hất mạnh rồi chồm lên kẹp chặt cổ nó lần nữa.

“Cái mặt mày lúc này trông được lắm!” Kazuki quát lên khi đã ở trên và dùng hai tay kẹp chặt cả cổ Jack.

Kazuki định bóp mạnh cả hai cánh tay như xiết một cái đinh.

Cổ họng Jack bật lên âm thanh khục khặc choáng váng.

Khí quản của nó bị xiết chặt đến mức không thể thở được.

“Xuất sắc, trò Kazuki,” thầy Kyuzo khen ngợi, khuôn mặt hể hả khi thấy cậu học trò cứng đã trở lại vị thế áp đảo ban đầu.

Cổ tình để mặc bạo lực gia tăng trong trận đấu tập, thầy Kyuzo lại quay về hướng dẫn cả lớp.

“Hãy để ý đến động tác chuyển từ thế ghì sang thế kẹp cổ. Đây là kỹ năng cực kì hữu dụng, đảm bảo mọi đối thủ đều phải quy hàng.”

Được khích lệ, Kazuki càng giữ chặt thế kẹp cổ hơn nữa, ánh mắt cậu ta lóe lên tia sáng tàn ác.

Jack có cảm giác cổ họng nó đang bị nghiền nát. Từng mạch máu trong đầu nó đập thành thạch dưới áp lực tắc nghẽn. Hai lá phổi của nó kêu gào dưỡng khí, các góc nhìn trước mắt dần tối đen lại, nó điên cuồng đập tay xuống sàn ra hiệu đầu hàng.

Kazuki vẫn trơ mắt vô cảm trước tình cảnh hiểm nghèo của nó.

Jack mất dần trạng thái tỉnh táo.

Kazuki tiếp tục kẹp cổ nó.

Mắt nó nổ đom đóm, trong phút kinh hoàng, khuôn mặt cười của Kazuki đột nhiên hóa thành khuôn mặt của Độc Nhãn Long. Hình ảnh chiếc đầu lâu bịt mắt đen kịt với con mắt xanh lè duy nhất chập chờn trước mặt Jack.

Cử chỉ đập tay xuống sàn ra hiệu đầu hàng của Jack yếu dần, nó đang như một con cá giãy chết. Thế rồi, như thể từ dưới đáy bùn sâu, nó nghe thấy Akiko hét lên, “Thầy ơi! Kazuki giết bạn ấy mất!”

Thầy Kyuzo thoáng vẻ thích thú nhìn vệt màu xanh nhọt nhọt nổi trên môi Jack rồi nói, “Đủ rồi Kazuki. Chiến thắng của trò đã quá rõ ràng...”

Kazuki thả tay, không khí lập tức ủa vào phổi Jack.

Jack hóp lấy hóp để không khí. Ngay khi dưỡng khí vừa kịp đưa lên não thì cơn giận của nó cũng bùng phát dữ dội. Bản năng phục thù sống còn đã khiến nó tung thẳng một cú đấm vào mặt Kazuki và cậu ta ngã văng ra phía sau.

“DỪNG LẠI!” thầy Kyuzo rống lên và tóm ngay đai lưng lôi nó lên.

Ngón tay cái của ông lần đến tử huyệt ở cổ Jack rồi ấn mạnh. Toàn thân Jack tê liệt đau đớn. Nó bị treo như mớ giẻ rách. Trong mắt của những học viên dự khán xung quanh thì Jack chỉ đang kiệt sức sau trận đấu tập, còn đối với Jack thì nó có cảm tưởng như thể thầy Kyuzo vừa thọc một cây sắt nóng bỏng vào cột sống nó.

“Ta đã dạy gì nào?” thầy Kyuzo nói như thở vào mặt Jack với vẻ giận dữ khinh miệt. “Chỉ được dùng kỹ thuật quăng và tóm. Từ khi nào mà đấm lại trở thành một phần của kỹ thuật quăng thế?”

“Từ khi nào... giết người... được khuyến khích trong đấu tập?” Jack đáp lại, hai hàm răng xiết chặt chống chọi với cơn đau.

Kazuki vẫn nằm giữa sàn đạo đường ôm môi bị rách, phần đai lưng hằn nhuốm màu đỏ nhợt của máu.

“Trò còn nhiều thứ phải học lắm,” thầy Kyuzo tiếp tục, “điều cơ bản đầu tiên là phải tĩnh tâm. Rõ ràng trò không đủ tĩnh tâm để làm một samurai!”

Jack chết lặng không nói được lời nào bởi cơn đau khủng khiếp cùng sự bất công của thầy Kyuzo.

“Hình phạt cho kẻ không tự kiểm soát được bản thân,” thầy Kyuzo cất tiếng đồng dục để cả lớp cùng nghe thấy, “là trò sẽ phải trở lại đây vào bữa

tối để lau sạch từng thớ sần gỗ trong đạo đường này. Làm chưa xong thì khỏi đi ngủ. Trò hiểu chưa?”

“Nhưng thưa thầy, tối nay em phải đi dự buổi trà đạo của lãnh chúa Takatomi.”

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn Jack vì biết không thể bắt nó bỏ qua cuộc hẹn trọng đại đến vậy. “Vậy thì tối mai!”

“Vâng, thưa thầy,” nó trả lời gọn ghẽ.

Vị võ sư vươn người về phía trước và xoáy sâu ngón cái vào huyết đạo trên cổ tạo thêm một cơn đau nhức dữ dội hành hạ Jack. Sau đó ông gấp người thì thầm vào tai nó, “Ta không biết làm sao trò lại viết được tên vào danh sách đăng kí dự thi Tam Tố Luân Hồi, tuy nhiên hãy nhớ lấy, cá nhân ta bảo đảm để trò bị loại khỏi đợt khảo thí.”

9

TĨNH TÂM

“Rốt cuộc thì *tĩnh tâm* là cái gì?” vừa lẩm bẩm Jack vừa xoa cổ hỏi khi cùng đám bạn đi lòng vòng qua các dãy phố Kyoto sau bữa trưa.

“Tớ cũng không biết rõ lắm,” Yamato thú nhận.

Jack quay sang mấy đứa kia những mong tìm được câu trả lời, tuy nhiên Akiko chỉ lắc đầu vế như cô bé cũng mông lung chẳng khác gì nó. Saburo bóp cằm ra chiều suy tư, dù vậy rõ ràng cũng chẳng có manh mối nào bởi chỉ lát sau cậu ta đã lại tiếp tục thưởng thức xiên gà nướng *yakitori* mua của người bán rong ven đường.

“Từ đó có nghĩa là *“một tinh thần không thể lay chuyển”*,” Kiku lên tiếng.

Cậu bạn đang lê bước bên cạnh cô, Yori cũng gật gật đầu tán thành như thể chỉ một cụm từ ấy đã đủ giải thích tất cả.

“Nhưng *“một tinh thần không thể lay chuyển”* có nghĩa là gì?” Jack hỏi lại.

“Cha tớ nói *tĩnh tâm* có nghĩa là kiểm soát được cảm xúc của bản thân,” Kiku trả lời. “Một samurai phải luôn giữ được bình tĩnh trong mọi thời điểm - thậm chí cả khi anh ta đang phải đối mặt với nguy hiểm.”

“Vậy phải làm sao mới có thể *tĩnh tâm*?”

“Tớ không biết... Cha tớ chỉ giỏi diễn giải mọi thứ chứ không giỏi truyền dạy.”

Kiku quay sang phía Jack cười xin lỗi vì không thể giúp gì hơn, đúng lúc đó giọng nói lạnh lạnh của Yori cất lên, “Tớ nghĩ từ *tĩnh tâm* có phần nào đó giống với hình ảnh cây liễu.”

“Cây liễu?” Jack hoang mang nheo mày lặp lại.

“Đúng thế, như một cây liễu có bộ rễ bám sâu chặt trong lòng đất đủ để chống chọi với bão táp, nhưng lại rất mềm dẻo và linh hoạt trước những cơn gió thoảng thổi qua.”

“Nói thì dễ lắm!” Jack cười. “Cứ thử cố gắng giữ bình tĩnh khi cậu đang bị bóp cổ rồi được nghe vụ thiêu sống những ai là người *ngoại quốc* - và kẻ tiếp theo sẽ là cậu xem nào!”

“Jack à, đừng tin lời Kazuki,” Akiko thở dài lo lắng. “Cậu ta chỉ bịa ra những chuyện đó để hù cậu thôi.”

“Tớ xin lỗi,” Saburo chen ngang, khuôn mặt cậu ta tỏ vẻ bẽn lễn vì cố nuốt miếng thịt cuối cùng trên xiên gà nướng, “nhưng Kazuki nói đúng đấy.”

Mọi ánh mắt cùng đổ dồn vào Saburo.

“Tớ không muốn nói với cậu chuyện này Jack à, nhưng đúng là có tin lãnh chúa Kamakura giết một thầy tu dòng Cơ Đốc đấy. Trên phố có treo biển bố cáo...”

Giọng Saburo lạc đi khi thấy khuôn mặt Jack dần dần trắng bệch.

Vừa nghe xác nhận của người bạn mà đột nhiên Jack thấy như thể ánh mặt trời ấm áp ban trưa đã vụt tắt ngấm, cơn ớn lạnh như cả tảng băng giá chạy dọc sống lưng nó. Vậy là Kazuki đã nói thật. Jack định hỏi thêm Saburo thì cả bọn rẽ vào góc phố dẫn ra một quảng trường lớn. Đột nhiên trước mặt Jack là một lưỡi kiếm sáng lóa của samurai.

Vị chiến binh vận kimono màu xanh thẫm có gia huy hình ống tre đang giơ cao lưỡi kiếm sắc lẹm trên không ở tư thế sẵn sàng tấn công. Ý nghĩ về lãnh chúa Kamakura và vị tu sĩ Cơ Đốc bị giết lập tức bay biến khỏi đầu Jack.

Lưỡi kiếm kia không hướng về Jack - mà về một vị chiến binh đầy vẻ dạn dày sương gió mặc bộ kimono nâu với gia huy trắng lưỡi liềm và sao đang đứng bất động cách đối thủ chừng độ dài ba cây kiếm.

“Đấu tay đôi kìa!” Saburo reo lên khoái chí rồi lùi Jack tránh ra xa. “Nhanh lên, lại đây, đứng xem!”

Đám đông xúm xít quanh hai đấu sĩ. Một số người thấy Jack thì liếc nhìn dò xét rồi đưa tay lên che miệng và xì xầm với nhau. Sự xuất hiện của một kẻ ngoại quốc tóc vàng xa lạ trong bộ kimono thậm chí cũng khiến vị chiến binh mặc bộ đồ xanh dù đang trong cuộc đấu sinh tử vẫn bị phân tâm và phải liếc mắt về phía nó.

Jack tảng lờ bọn họ. Nó đã quá quen thuộc cảnh hiếu kì và kì thị ở bất cứ nơi nào nó xuất hiện.

“Chào Jack. Không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

Jack quay lại và thấy Emi, hôm nay cô bé vận bộ kimono màu xanh nước biển thanh nhã, bên cạnh cô là hai người bạn tên Cho, Kai cùng một vị samurai lớn tuổi đi theo hộ tống. Hai nhóm học viên cúi chào nhau.

“Sao họ lại đấu với nhau?” Jack hỏi Emi khi cô bé tiến đến đứng bên cạnh nó.

“Vị samurai mặc bộ đồ xanh đang trong thời gian Vũ Giả Tu Hành,” Emi đáp.

Vị samurai vừa bị phân tâm bởi sự xuất hiện của Jack có vẻ trẻ hơn đối thủ của mình vài tuổi. Đối thủ của anh ta khoảng chừng ba mươi. Bộ kimono của anh ta đầy bụi đất, từng mảnh vá sần cũ và khuôn mặt anh cũng sạm đen mưa nắng.

“Vũ Giả Tu Hành là gì?” Jack hỏi.

“Hành trình hành hương luyện võ của một chiến binh. Khi một samurai hoàn thành khóa luyện tập của mình, họ sẽ bắt đầu một cuộc du hành trên khắp nước Nhật để đánh giá sức mạnh và trau dồi kỹ năng chiến đấu. Các chiến binh thách đấu lẫn nhau để chứng tỏ ai là người mạnh hơn.”

“Kẻ thua sẽ bị đánh bất tỉnh hoặc bị chặt tay chân, đôi khi có thể còn bị giết nữa!” Saburo cắt ngang lời giải thích, so với Jack, cậu chàng có phần hào hứng quá mức.

“Bị giết? Cách chứng tỏ bản thân này xem ra khá là ngốc nghếch.”

“Thì, không thể làm sao biết được mình có thật sự giỏi hay không?” Emi thản nhiên đáp lại.

Jack tập trung quan sát hai vị samurai giao đấu. Lúc này họ đang gườm gườm nhìn nhau, xem ra chưa ai có dấu hiệu gì tỏ vẻ sẵn sàng xông lên tấn công trước cả. Giữa trưa nắng chói chang, bên khuôn mặt của vị chiến binh áo xanh có giọt mồ hôi lăn xuống, tuy nhiên anh ta hoàn toàn phớt lờ nó.

“Sao anh ấy còn chưa tấn công?” Jack hỏi.

“Họ đang tìm cách che giấu điểm yếu của mình,” Yamato trả lời. “Cha tớ nói là thậm chí một cử động nhỏ nhất cũng có thể tiết lộ điểm yếu trong kỹ năng chiến đấu, và đối thủ có thể sẽ lợi dụng điều đó.”

Đánh hơi được sự căng thẳng giữa hai đấu thủ dần tăng cao, đám đông giờ cũng đứng yên bất động. Thậm chí đến cả những đứa trẻ xúm xít ngoài rìa cũng im ắng. Âm thanh duy nhất nghe được là tiếng chuông chùa ngân vang báo hiệu giờ tụng kinh trưa.

Vị samurai áo xanh di chuyển bồn chồn, từng đám bụi nhỏ xoáy nhẹ trên mặt đất. Trong lúc đó, đối thủ của anh ta vẫn bình tĩnh, lưỡi kiếm nằm nguyên trong vỏ.

Khi tiếng chuông chùa cuối cùng đã tắt, vị samurai lớn tuổi hơn rút thanh *katana* bằng một động tác êm nhẹ.

Đám đông loạn choạng lùi lại.

Cuộc chiến bắt đầu.

Hai vị samurai thận trọng thăm dò nhau.

Đột ngột vị samurai áo xanh thét lên một tiếng, “*KIAI!*”

Anh ta tiến về phía đối thủ với lưỡi kiếm giơ cao.

Không bận tâm đến tiếng thét ra vẻ can đảm vừa rồi, vị chiến binh lớn tuổi chỉ đơn thuần bước thế đứng tấn rộng nghiêng về phía sườn đối thủ. Cùng lúc đó, anh ta nâng kiếm qua đầu rồi hạ xuống phía sau để đối thủ không thấy được lưỡi kiếm của mình.

Vị samurai lớn tuổi hơn chờ đợi.

“*KIAAAIIIIIII!*”

Vị samurai áo xanh lại thét lên lần nữa để tập hợp tất cả ý chí chiến đấu trước khi tung đòn tấn công. Anh ta vung thanh kiếm xuống nhằm ngay phần cổ bị lộ của đối thủ nhằm giành chắc nhất phần thắng.

Trong khi đó vị samurai lớn tuổi hơn vẫn không hề nhúc nhích, Jack nhủ thầm anh ta chắc sẽ chết.

Thế rồi ngay đúng thời khắc cuối cùng, vị samurai lớn tuổi hơn nhanh nhẹn di chuyển tránh đường kiếm sắc lẹm, đoạn thét lên một tiếng “*Kiai!*” ngắn và vung kiếm chém ngang phần cơ thể không được che chắn của đối phương.

Tiếp sau đó, hai vị samurai đứng bất động, mặt đối mặt, khoảng thời gian trôi qua tưởng chừng dài như vô tận.

Không ai trong số họ dám chớp mắt.

Một thanh kiếm rỉ máu.

Một khoảng không tĩnh lặng đến đáng sợ, như thể cái chết vừa bịt tai tất cả mọi thứ trên thế gian. Thậm chí tiếng chuông chùa cũng không còn ngân vang.

Rồi tiếng rên rỉ khẽ vang lên, vị samurai trẻ tuổi hơn nghiêng người sang bên, đổ sập xuống nền đất và chết.

Cú va chạm của cơ thể anh ta với mặt đất đã thổi tung một đám bụi cát bay đi như thể linh hồn vị samurai bại trận đang chạy trốn.

Vị samurai lớn tuổi hơn vẫn điềm đạp thể thủ thêm một lúc nữa cho đến khi chắc chắn rằng cuộc đấu đã kết thúc. Sau đó anh ta đứng thẳng dậy, vẩy máu đối thủ ra khỏi lưỡi kiếm của mình bằng một động tác mà Jack nhận ra ngay là *chiburi*. Tra kiếm trở lại bao, vị samurai quay gót bước đi và không hề nhìn lại.

“Tớ nghĩ chắc đó là thứ tĩnh tâm mà thầy Kyuzo đã nhắc đến đấy,” Saburo thở hắt ra kinh ngạc. “Vị samurai đó thậm chí còn chẳng thèm chớp mắt trong khi thanh kiếm lao thẳng vào đầu.”

Jack đã không nghe được câu nói của Saburo bởi nó đang chết điếng trước vũng máu loang ra trên nền đất. Cuộc đấu tay đôi đã khiến nó nhớ lại rằng người dân Nhật có thể trở nên tàn bạo và tư thù đến mức nào. Tm tức về cái chết của vị tu sĩ kia là minh chứng rõ ràng về kế hoạch tận diệt người Cơ Đốc của lãnh chúa Kamakura. Vấn đề còn lại chỉ là Jack sẽ tồn tại được bao lâu trên vùng đất khắc nghiệt này?

10

SÀN SƠN CA

“Chạy mau!” Akiko gấp gáp thì thầm với Jack vào tối hôm đó. “Họ đang đến!”

Jack bật ra khỏi chỗ ẩn trốn dưới gầm cầu thang. Nó vội vã băng qua hành lang lao vào căn phòng có bức tranh khổ lớn bằng lụa vẽ hình hai con hổ dữ dằn. Nó nghe thấy tiếng hét sau lưng và nhận ra Akiko đã bị lính gác bắt lại. Giờ nó sẽ là mục tiêu kế tiếp.

Nó trượt mở cánh cửa giấy để sang phía bên kia Mảnh Hồ Thất, liếc nhanh xuống gian sảnh, nó lao thẳng xuống khi không thấy bóng dáng ai. Đến cuối đường nó lập tức rẽ trái, sau đó chạy theo lối đầu tiên bên phải. Tòa thành của lãnh chúa chẳng khác nào mê cung với nhiều căn phòng, hành lang và lối đi rắc rối khiến Jack thậm chí chẳng biết mình đang chạy đến đâu.

Jack phải chạy trên mũi chân để hạn chế tối đa âm thanh phát ra trên sàn gỗ. Nó tiếp tục rẽ theo hành lang vòng qua hai cánh cửa giấy khép kín rồi quẹo trái. Trước mắt nó là một ngõ cụt.

Nó nghe thấy tiếng lính canh và lập tức xoay người lại. Hành lang hoàn toàn trống trải.

Jack quay lại lối cũ rồi dừng chân trước đoạn hành lang vòng sang phải. Sau đó nó cố lắng nghe xem có tiếng bước chân nào lại gần không.

Một sự im lặng chết chóc.

Lo lắng, nó nép người nhòm ra góc quanh.

Đoạn hành lang không có cửa sổ, chỉ có duy nhất một chiếc đèn lồng treo trên trần là được thắp sáng. Trong ánh sáng nhấp nháy, nó thấy cánh cửa giấy duy nhất ở phía cuối lối đi.

Không có bóng người và tiếng động nào, Jack liền bước ra.

Bàn chân nó đột ngột biến mất dưới nền sàn gỗ.

Nó hét lên giữa lúc rơi thẳng xuống dưới. Trong nỗ lực điên cuồng, nó cố gắng quăng mình sang bên hông bám lấy bức tường. Những ngón tay nó may mắn tìm được một mẫu gỗ bắt chéo, ngay lập tức nó bám chặt vào đó để giữ mạng.

Đúng như nỗi sợ của Jack, nó đang bị treo lơ lửng trong một cái hố bẫy dưới nền sàn gỗ. Nắp hố đã được trượt sang bên để nuốt chửng bất cứ kẻ nào xâm nhập.

Jack nheo mắt nhìn xuống đáy hố. Chỉ cách nó vài bước chân là một màn đen không thể nhìn xuyên thấu. Jack nguyên rủa nó đã quá hấp tấp. Sai lầm này có thể đã làm gãy chân, hay tệ hơn là gãy cổ nó. Tất cả đều minh chứng cho một điều: chạy trốn là vô ích.

Khi đã lấy lại được bình tĩnh, nó lách người lên cho đến khi chân tìm được mặt nền phía trên.

“Nhanh lên! Lối này!”

Một tay lính gác vừa nghe thấy tiếng hét của Jack và cả nhóm tiếp tục truy đuổi.

Men theo miệng hố, Jack chạy băng băng xuống phía hành lang, nó nghe thấy tiếng chân càng lúc càng đến gần.

“Nó không có ở đây.”

Jack tăng tốc, một mắt nó dõi theo nền sàn còn mắt kia thì theo dõi hướng đi. Những tên lính canh chẳng mấy chốc sẽ rẽ tới góc quanh và phát hiện ra nó.

Đến cuối hành lang, nó lại trượt mở cánh cửa giấy rồi bước qua, sau đó nhanh chóng đóng cửa phía sau lưng lại.

Căn phòng hình chữ nhật mà Jack bước vào đủ rộng để trải hai mươi tấm chiếu *tatami*. Jack đoán đây hẳn phải là phòng tiếp khách hay đại loại thế. Bên rìa phòng là một chiếc bệ bằng gỗ tuyết tùng được mài bóng loáng và chỉ có duy nhất chiếc đệm ngồi tô điểm cho căn phòng. Phía sau bệ là một tấm lụa lớn vắt ngang tường theo hình một con hạc trắng đang tung cánh. Ngoài những thứ đó ra, các mảng tường nâu vàng còn lại đều trống trơn.

Không cửa sổ. Không còn cánh cửa nào khác. Không có lối thoát.

Jack có thể nghe thấy tiếng những kẻ truy đuổi đang chạy theo lối hành lang.

Nó đã bị mắc kẹt.

Ngay sau đó. Jack nhận ra con hạc trên tấm lụa hơi chuyển động như thể vừa có làn gió nhẹ thoảng qua. Tuy nhiên căn phòng không hề có cửa sổ hay cửa ra vào, nhất định phải có thứ gì đó vừa khiến nó chuyển động.

Jack vội vàng lao về phía tấm lụa treo tường kiểm tra kĩ. Đây rồi, đằng sau tấm màn lụa là một cái lỗ bí mật. Không suy nghĩ gì thêm, Jack bò vào trong lỗ rồi kéo tấm lụa trở lại để che lối vào vừa kịp lúc tiếng cánh cửa giấy bị giật mở.

“Nó đâu?” một giọng hỏi như quát.

“Nó không thể bốc hơi được,” giọng khác đáp lại, lần này là nữ.

Jack nín thở. Nó có thể nghe được tiếng chân người đi lại trong phòng.

“Nó không có ở đây,” giọng nói thứ nhất vang lên. “Hay là nó quay lại giữa đường?”

“Tôi đã bảo lẽ ra chúng ta phải kiểm tra căn phòng thứ nhất kĩ hơn rồi mà. Đi thôi!”

Cánh cửa giấy đóng lại với tiếng trượt nhẹ, giọng nói xa dần phía hành lang. Jack thở phào nhẹ nhõm. Quả là nguy hiểm. Nếu nó bị tóm thì mọi thứ sẽ chấm hết.

Trong bóng tối của cái lỗ, nó nhận ra một lối đi hẹp dẫn về phía bên trái. Chẳng còn lựa chọn nào khác, nó quay đầu trườn theo. Tuy không biết mình đang đi đâu nhưng sau một vài khúc quanh, lối đi dần trở nên sáng hơn, một luồng sáng yếu ớt hắt qua bức tường giấy mỏng và mờ đục.

“Nó biến đi đâu được nhỉ?” một giọng nói vang lên ngay gần tai nó.

Cơ thể nó cứng đờ lại, nhưng rồi nó nhận ra rằng con đường bí mật này chạy song song với một trong những hành lang chính của tòa thành. Nó có thể nhìn thấy bóng đen của những kẻ đang truy lùng mình hắt qua bức tường bằng giấy mỏng manh. Vì Jack vẫn đang nằm trong bóng tối nên họ hoàn toàn không hay biết rằng nó đang cách họ một khoảng bằng một con dao găm.

“Thử tìm dưới này xem. Nó chưa thể đi xa được.”

Jack lắng nghe tiếng bước chân đi dọc dãy hành lang trước khi tiếp tục trườn theo lối đi bí mật đến khi sững sờ vì đụng phải một lối cụt khác.

Chắc hẳn lối đi này phải dẫn tới đâu đó, Jack đưa tay mò mẫm khắp nơi tìm cửa. Nó thử trượt ô tường giấy sang bên nhưng không được. Nó lại đưa tay đẩy mạnh ô tường xem có mở được bằng cách đó không. Đột ngột phần

tường bên dưới hé toang ra khiến nó ngã nhào xuống hành lang chính của tòa nhà.

“Nó kia rồi!” một tiếng hét vang lên.

Jack lập tức bật dậy trong khi mảng tường giả xoay về chỗ cũ. Nó chạy nhanh hết sức có thể, hết rẽ trái lại quẹo phải qua từng góc ngách của các dãy hành lang. Nhận thấy có cầu thang hẹp, nó liền phóng lên phía đó. Chỉ qua ba lần bật nhảy, Jack đã đặt chân tới bậc trên cùng. Vô tình trọng lượng của Jack đã đè lên trục bản lề bí mật khiến chiếc cầu được kích hoạt nâng cao. Phần cầu thang nối với đoạn hành lang bên dưới đã hoàn toàn biến mất vào khoảng trần.

Sững sờ trước chiếc cầu kì lạ. Jack tự cho phép mình đứng lặng yên. Không hề biết rằng Jack đang ở ngay phía trên đầu, những kẻ truy đuổi tiếp tục mài miết lao đi tìm kiếm.

Jack thận trọng lùi lại từng bước một, cây cầu hạ xuống vị trí cũ, nó băng qua con đường lúc này để về lại hành lang giờ đã vắng người cho đến khi tìm ra một cánh cửa mà nó chưa thử mở. Phía bên kia cánh cửa lại là một dãy hành lang dài với nền sàn gỗ bóng loáng. Cuối hành lang là cánh cửa gỗ, đó *chắc chắn* phải là lối ra.

Chỉ còn một quãng bằng khoảng chiều dài boong lái nữa là Jack sẽ thoát khỏi tòa thành của vị lãnh chúa. Jack lao đến phía cánh cửa gỗ, nhưng ngay khi chân nó vừa đặt xuống thì nền sàn bỗng phát ra những âm thanh như tiếng chim hót. Nó cố nhón bước nhẹ hơn, nhưng dù có rón rén đến mức nào thì âm thanh từ sàn gỗ vẫn cứ phát ra theo từng bước chân như thể chế nhạo nỗ lực thoát thân của nó.

Nó nghe thấy tiếng người chạy dồn dập mỗi lúc một gần.

Jack lao đi trong khi sàn gỗ vẫn phát ra những âm thanh mỗi lúc một lớn hơn.

“Bắt được rồi nhé!” tay lính canh nói và túm chặt lấy nó. “Cuộc chơi kết thúc rồi.”

KIM TRÀ THẤT

Jack để tay lính gác dẫn độ qua hành lang đến phòng khách có tấm lụa thêu hạc trắng. Vừa bước vào phòng. Jack vội vã quỳ xuống rồi gặp người cúi thấp cho đến khi đầu chạm tới tấm chiếu *tatami* để tỏ lòng tôn kính trước lãnh chúa.

“VẬY là cháu đã bị bắt lại khi đang ở khu Sàn Sơn Ca của ta?”

Lãnh chúa Takatomi ngồi khoanh chân trên chiếc bục bằng gỗ cây tuyết tùng, hai bên là sáu vị samurai hộ vệ xếp thành hàng ngang, bất động như sáu bức tượng bằng đá.

“Vâng ạ,” Jack thú nhận.

“Xuất sắc!” ông khen nó với nụ cười mãn nguyện. “Sàn Sơn Ca là thiết bị bảo vệ an ninh mới được lắp trong thành của ta. Nó là thứ ta tự hào nhất đấy. Chỉ cần sức ép bằng một bước chân thôi là lập tức những bản lề kim loại bên dưới sàn sẽ tạo ra những âm thanh như tiếng chim hót. Vì vậy không kẻ nào có thể băng qua mà không bị phát hiện. Ta thấy trò chơi “Trốn tìm” nho nhỏ vừa rồi đã chứng minh được tính hiệu quả của nó.”

“Thưa cha, còn một điều con muốn biết,” Emi lên tiếng, lúc này cô bé đang quỳ giữa Yamato và Akiko, “là làm thế nào mà Jack lại thoát được khỏi căn phòng này.”

Jack tự mỉm cười. Vị lãnh chúa đã thách thức bọn trẻ tìm cách thoát khỏi tòa thành của mình mà không bị phát hiện. Dù không tránh được hết các bẫy trên đường đi nhưng Jack là đứa trốn được khỏi sự truy đuổi của nhóm lính canh lâu nhất bọn.

“Emi,” giọng lãnh chúa có vẻ trách móc, “ta thật không tin là chính con gái mình lại không nhận ra còn một lối cửa khác đấy.”

Jack nhìn sang bên và thấy lãnh chúa đang ra dấu vào một bức tường trống trơn phía bên phải. Bọn trẻ sững sốt xem xét bức tường. Lãnh chúa Takatomi vẫy tay ra hiệu, một vị samurai hộ vệ tiến tới ấn tay vào ô tường

chính giữa. Một tiếng *kịch* nhẹ vang lên, bức tường liền xoay theo trục chính tâm.

Vị samurai biến mất trong nháy mắt.

Lát sau bức tường xoay tiếp, vị samurai xuất hiện trở lại trong phòng. Jack, Akiko, Yamato và Emi cùng nhìn nhau sửng sờ trước cánh cửa bí mật. Thậm chí cả khi bây giờ đã biết có cánh cửa mật ở đó thì trước mắt bọn trẻ bức tường vẫn chỉ giống một khối kết dính không thể tháo gỡ.

“Như ta đã nói rồi đấy các cháu, hiện giờ Thành Nijo được trang bị nhiều đồ chuyên dụng phòng chống-ninja. Tuy nhiên cần trọng không bao giờ là thừa cả. Lần nào tiếp khách trong căn phòng này ta cũng bố trí sẵn hộ vệ trong cánh cửa đó.”

“Vậy ra đó là cách giúp cậu thoát được,” vừa nói Emi vừa khẽ lắc đầu như thể vẫn chưa tin hẳn. “Thật không thể tin được là cả nhóm chỉ có mỗi cậu phát hiện ra cánh cửa này.”

Jack định đính chính lại lời cô bé nhưng sau đó lại thôi. Rõ ràng vị lãnh chúa cho rằng không một ai phát hiện ra cái lỗ bí mật phía sau bức tường treo tấm lụa con hạc.

Đó là bí mật của lãnh chúa Takatomi.

Giờ thì đó cũng là bí mật của Jack.

“Thôi, nói về trò chơi thế đủ rồi,” vị lãnh chúa đồng ý. “Giờ là thời gian cho buổi trà đạo.”

* * *

“Đôi khi người chủ trì sự kiện này phải mất đến mấy ngày kiểm tra kĩ lưỡng từng chi tiết để đảm bảo có được một buổi lễ hoàn hảo,” Emi lén thì thầm giải thích.

Cả bọn cùng bước vào *roji*. Đó là một khu vườn nhỏ được chăm sóc cẩn thận. Tuy không có cây hoa nào nhưng cả khu vườn luôn thấm đẫm nước khiến cho cả những phiến đá rêu phong, bụi cây dương xỉ và hàng đá rải nền đường đều lấp lánh như sương buổi sớm. Emi dẫn cả bọn băng qua khu vườn rồi tự mình ngồi xuống chiếc ghế dài, sau đó ra hiệu cho Jack, Akiko và Yamato cùng ngồi cạnh.

“Chúng ta sẽ đợi ở đây,” Emi nhẹ nhàng lên tiếng, “để gột rửa bụi trần tục ra khỏi chúng ta.”

Jack mỗi lúc càng có cảm giác cần cẩn trọng. Tuy không hứng thú với trà xanh nhưng nó biết trà đạo là một trong những buổi lễ quan trọng nhất của người Nhật. Mặc dù Emi đã cố gắng giải thích nghi thức này nhưng nó vẫn gần như không hiểu được những gì cô bé nói bởi có quá nhiều ý nghĩa biểu trưng đi kèm với mỗi hành động, mỗi cử chỉ, mỗi thời điểm.

“Bốn nguyên tắc căn bản nhất trong nghi thức trà đạo là,” cô bé giải thích, “hòa hợp, kính trọng, thanh khiết và tĩnh lặng. Ở mức độ cao nhất, cậu sẽ cảm nhận được những phẩm chất đó trong chính trái tim và tâm khảm mình.”

Khi cùng ngồi trên băng ghế lặng lẽ thưởng thức vẻ thanh bình của khu vườn, Jack dần hiểu ra phần nào ý nghĩa của những việc mà Emi đã nói với nó. Âm thanh róc rách êm ái của dòng nước như tiếng chuông ngân nga từ đằng xa vọng lại, vẻ mộc mạc giản dị của khu vườn khiến tâm trí nó dịu đi. Cảnh vật nơi đây toát lên vẻ kì ảo đến mức Jack có cảm giác như thể tâm trí nó đang dần bay bổng.

“Nhớ nhé Jack,” giọng Emi thì thầm sau hồi im lặng, “lúc vào trong nhớ đừng dẫm lên mép của các tấm chiếu. Đừng đi vào hay chạm vào tấm *tatami* ở chỗ lò nấu nước. Cậu phải quỳ trong tư thế tọa thiền tuyệt đối suốt buổi lễ, cũng đừng quên khen ngợi bức thư họa treo trên tường, nhìn ngắm kĩ ấm nước và lò nấu nước, hãy đưa ra những lời nhận xét tốt đẹp về muống mức trà và hũ trà khi cậu được phép xem xét chúng.”

“Chỉ có vậy thôi ày hả?” Jack thốt lên, đầu nó chỉ muốn nổ tung vì có quá nhiều quy ước phải nhớ.

“Đừng lo lắng, cứ làm theo tứ ấy,” Akiko nhẹ nhàng lên tiếng khi thấy Jack tỏ vẻ như đang sắp đối mặt với nguy hiểm.

Cô bé nhìn Jack dịu dàng khiến nó cảm thấy an tâm trở lại. Có Akiko bên cạnh, nó sẽ tránh được những cử chỉ sai lầm nghiêm trọng nhất.

“Từ giờ mọi người phải im lặng,” Emi thì thầm báo hiệu và chỉnh lại bộ kimono cho phẳng phiu khi thấy bóng cha xuất hiện.

Trong bộ kimono màu trắng bình dị, lãnh chúa Takatomi rảo bước trên con đường rải đá đen. Ông dừng bên một tảng đá lớn được khoét trũng bề mặt và hơi giống chiếc chén to hứng đầy thứ nước trong vắt từ dòng suối chảy vào. Jack quan sát vị lãnh chúa dùng chiếc gáo gỗ nhỏ dựng bên cạnh chén đá, múc một gáo nước lên rửa hai tay và miệng. Sau khi đã hoàn thành nghi thức thanh tẩy, ông tiếp tục sải bước qua Trung Môn Quan^[6] rồi im lặng đón chào các vị khách của mình bằng cử chỉ cúi chào nhã nhặn. Bọn

trẻ cùng đáp lại bằng hành động tương tự rồi nổi gót lãnh chúa bước vào Trung Môn Quan, chiếc cổng mà Emi đã giải thích trước với Jack là biểu tượng của lối đi giữa thế giới trần tục và thế giới tâm linh của trà đạo.

Lần lượt từng người trong nhóm cầm gáo gỗ lên mức nước rửa tay và miệng rồi tiếp tục đi theo lối dẫn tới Trà Thất^[7]. Lối vào căn nhà chỉ cao vón vện vài foot^[8] nên bọn nó buộc phải cúi người khi bước qua. Emi đã giải thích từ trước rằng cách xây lối vào như vậy sẽ khiến tất cả mọi người đều phải cúi đầu, và đó là cách nhắc nhở mọi người rằng một khi đã tham gia nghi thức trà đạo thì ai cũng như ai, không phân biệt quyền danh địa vị. Ngoài ra cách xây đó cũng ngầm ám chỉ samurai không được mang theo kiếm.

Jack đi sau cùng. Nó cởi dép rồi cúi người chui qua cửa. Ngay khi vừa đứng thẳng dậy, cảnh tượng trước mắt khiến nó phải há hốc miệng giật mình kinh ngạc. Toàn bộ căn phòng nhỏ hình vuông đều được dát vàng. Nó thấy chẳng khác nào mình đang đứng giữa một thoi vàng khổng lồ. Thậm chí trần phòng cũng được dát vàng. Vật trang trí duy nhất của căn phòng là bức thư pháp treo trong góc khuất. Các tấm chiếu *tatami* ở đây không có màu vàng mà được trải dọc theo tấm vải mỏng màu đỏ thẫm khiến cho vẻ lộng lẫy của Trà Thất choáng ngợp mọi giác quan của nó.

Qua lời kể của Akiko, Jack vốn mừng tưởng Trà Thất là một căn phòng giản dị với màu chủ đạo nhạt nhòa trong căn nhà gỗ đơn sơ. Trong khi đó căn phòng này lộng lẫy hơn những gì nó nghĩ tới.

Akiko và Yamato cũng đang lặng người trước Trà Thất, còn lãnh chúa Takatomi thì tỏ rõ vẻ hài lòng trước phản ứng của bọn trẻ. Ông ra hiệu cho chúng quỳ xuống cùng tham dự buổi lễ.

Emi bước tới góc khuất của căn phòng, từ tốn và ngưỡng mộ ngắm nhìn một bức thư họa rồi trở về ngồi quỳ trước lò nấu nước, hào hứng xem xét chiếc ấm. Akiko và Yamato làm theo nghi thức, rồi đến lượt Jack cố gắng bắt chước cử chỉ điệu bộ của các bạn.

Jack bước ra góc khuất và xem xét bức thư họa. Đó là một bức thủy mặc tinh tế vẽ một con chim bói cá đậu trên nhánh cây trơ trọi, bên phải bức tranh có dòng Hán tự viết thảo theo hàng dọc.

“Những Hán tự đó là *Ichigo*, *Ichie*: Nhất kì, Nhất hội,” lãnh chúa Takatomi giải thích. “Bức thư họa đó nhắc nhở ta rằng mỗi buổi trà đạo là một sự kiện độc nhất, vì thế cần phải biết thưởng thức những gì nó mang lại.”

Mọi người cùng cúi đầu tán dương lời cắt nghĩa uyên thâm của lãnh chúa.

“Những chữ vừa rồi cũng có thể được hiểu theo nghĩa “Cơ hội duy nhất trong đời”. Điều đó nhắc nhở ta rằng trong bất cứ mối giao tranh nào giữa sự sống và cái chết, ta chỉ có duy nhất một cơ hội thôi, phải biết đưa tay ra nắm chặt lấy nó.”

Ichi-go, Ichi-e, Jack lặng lẽ lặp lại. Lời lãnh chúa hoàn toàn đúng. Jack hiểu hơn ai hết sự mỏng manh của cuộc sống bởi nó đã phải trải qua mất mát quá nhiều.

Lãnh chúa ra hiệu cho Jack trở về chỗ ngồi cùng các bạn, sau đó ông châm một viên than nhỏ vào lò nấu nước và cho thêm một nén nhang. Mùi hương nồng của gỗ đàn hương nhanh chóng bện giữa không gian.

Qua cánh cửa kín đáo phía bên phải, lãnh chúa lui vào căn phòng chuẩn bị để lấy một bát trà màu đen có sẵn cây đánh trà, một mảnh vải lanh trắng và một muống múc trà dẹt màu ngà. Khi đã trở lại phòng ngoài, ông tỉ mỉ bày các đồ vật cẩn thận bên cạnh chiếc chậu đựng nước khá to hình bầu dục được đặt sẵn trên tấm chiếu *tatami* trải giữa phòng.

Tiếp theo, lãnh chúa Takatomi lại mang ra chiếc bát đựng nước thứ hai cùng một chiếc gáo múc nước bằng tre và một chiếc nắp tre màu xanh lá cây. Đóng cánh cửa *shoji* phía sau lưng, vị lãnh chúa chuẩn bị thế tọa thiền.

Theo các quy tắc truyền thống, lãnh chúa rút một mảnh lụa màu tím nhạt từ chiếc thắt lưng *obi* rồi bắt đầu thực hiện nghi thức thanh tẩy muống và ấm trà. Trong lúc thực hiện, vị lãnh chúa thể hiện sự tập trung cao độ qua từng cử chỉ nắn nót, tỉ mỉ, cẩn thận, chính xác và mang nặng tính biểu trưng mà Jack không thể hiểu được.

Khi lãnh chúa múc nước nóng từ ấm vào bát trà, ông cất giọng giải thích lần nữa. “Nước pha trà đích thực phải là loại nước trong vắt và sâu thẳm như tâm hồn.”

Và rồi buổi lễ trà đạo bắt đầu.

12

CÁT THÍ

“Những bốn canh giờ để có được một cốc trà!” Jack thốt lên khi cả bọn lững thững về Sư Tử Đường dưới bầu trời chi chít sao.

“Phải, thật tuyệt vời!” Akiko hào hứng, cô bé đã hiểu lầm câu cảm thán của nó là lời khen ngợi. “Buổi lễ thật hoàn hảo. Nhất định lãnh chúa sở hữu tài năng thiên bẩm trong nghệ thuật Trà Đạo, quả là một trong những người hiếm hoi đạt đến đỉnh cao của lĩnh vực này. Cậu nên biết là mình cực kì vinh dự khi được mời đến đây.”

“Tớ chỉ biết là mình cực kì đau chân thôi!” Jack lẩm bẩm bằng tiếng Anh, hai chân nó vẫn còn nhức nhối sau khi đầu gối đã phải quỳ quá lâu. “Chúa sẽ cấm tiệt để trà không được bén mảng vào nước Anh!”

“Xin lỗi, cậu vừa nói gì thế?” Akiko hỏi.

“Tớ vừa nói là Anh Quốc bọn tớ chưa hề có trà,” Jack chuyển sai nghĩa câu nói vừa rồi của nó sang tiếng Nhật.

“Người nước cậu đã bôn ba khắp nơi trên biển cả mà vẫn không có trà uống sao! Thật tiếc vì họ đã bỏ lỡ mất một đồ uống tuyệt vời đến vậy.”

“Người Anh có các loại đồ uống khác,” Jack đáp lại, và âm thầm thừa nhận thứ đồ uống trên tàu của nó cũng có nguồn gốc từ nước ngoài.

“Ồ, vậy chắc vị của chúng ngon lắm... thế còn về Kim Trà Thất thì sao?” Akiko tiếp tục. “Thử nghĩ rằng lãnh chúa đã từng một lần đưa tất cả các vật dụng trong Trà Thất hôm nay đến Hoàng Thành để phục vụ Thiên Hoàng mà xem! Chúng ta *đúng* là những vị khách quá vinh dự đấy.”

Jack để Akiko nói hết mà không muốn xen ngang. Người Nhật vốn ít khi thể hiện cảm xúc của bản thân nên nó thấy mình thật may mắn khi chứng kiến cô bé sôi nổi đến vậy. Trong lúc Akiko tiếp tục hào hứng bàn tán về buổi lễ cùng Yamato, Jack thả tâm trí nó về Thành Nijo và khu nội thành. Nó đã ngạc nhiên vô cùng khi chứng kiến vị lãnh chúa phải lao tâm khổ tứ đến mức nào để bảo vệ mình. Ngài Takatomi rõ ràng rất tự hào về hệ thống an ninh mới được lắp đặt kể từ sau vụ ám sát bất thành của tên Độc Nhân

Long. Thử thách chạy trốn chỉ là một trò chơi mà vị lãnh chúa đặt ra để chứng minh tính hiệu quả của nó.

“Chống-ninja,” lãnh chúa đã nói như vậy.

Nếu là vậy, Jack phân tích, thì cái lỗ đằng sau tấm lụa thêu hạc chính là địa điểm an toàn nhất để giấu cuốn *hải đồ* tránh bị Độc Nhân Long phát hiện. Đó chắc chắn là chỗ cất giấu tốt hơn nhiều so với tấm đệm mỏng manh hay trong vườn trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Hơn nữa, trường chính là địa điểm đầu tiên mà tên ninja sẽ tìm đến. Jack nhận ra nó không còn cách nào khác ngoài việc tìm cơ hội trở lại tòa thành để giấu cuốn *hải đồ*.

“KIAI!” Akiko hét lớn.

Năm đấm của cô động thẳng vào khối gỗ rắn chắc.

Và bật trở lại...

Đòn tấn công vừa rồi rõ ràng quá đau đớn khiến Jack phải cau mày nhăn mặt hộ cô bé. Akiko khẽ nắm cánh tay mình, đôi mắt cô đầm nước, niềm hứng khởi của tối hôm trước đã bị bài học đấm của tiết Thể Thuật hôm nay dập tắt ngấm.

“Tiếp!” thầy Kyuzo hô lớn và không mảy may tỏ vẻ thương xót.

Akiko quay lại hàng, ngồi quỳ gối để Jack đứng lên tiến đến trước tấm ván ngăn hình chữ nhật. Tấm ván bằng gỗ cây tuyết tùng dày chừng độ dài ngón tay cái, có vẻ không thể đập gãy bằng tay không. Tuy nhiên thầy Kyuzo đã đặt tấm ván lên trên hai khối trụ vững chắc ở giữa sàn Vũ Đức Điện và ra yêu cầu tất cả học viên đều phải dùng tay đập gãy ván.

Cho đến giờ chưa ai làm được điều đó.

Jack nắm chặt bàn tay phải và chuẩn bị. Bằng tất cả sức mạnh của mình, nó động thẳng nắm tay xuống tấm ván tuyết tùng. Năm đấm va đập với khối trụ khiến cánh tay nó bật rung lên. Tấm ván không gãy và Jack thấy từng khớp xương tay như đang nứt vụn.

“Thảm hại,” thầy Kyuzo căn nhắc khoát tay ra hiệu bảo nó về hàng.

Jack lại trở về chỗ cùng mọi người và cũng xoa xoa cánh tay nhức buốt cùng bàn tay bầm dập.

“Thanh sắt yếu bởi nó còn quá nhiều tạp chất,” thầy Kyuzo lại thuyết giảng, vô cảm trước sự đau đớn của các học viên. “Qua lửa lò rèn, sắt sẽ được tôi luyện và biến thành cây kiếm sắc. Quá trình trưởng thành của một

samurai cũng vậy. Những ai muốn chứng minh mình đủ mạnh để được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi sẽ phải đập gãy ba tấm ván như thế này cùng lúc.”

Dứt lời, thầy Kyuzo thành linh tấn công tấm gỗ tuyết tùng, thân hình nhỏ bé của ông hạ xuống cùng lúc nắm đấm lao thẳng vào tấm gỗ với tiếng hét “KIAI!”

RẮC! Tấm gỗ tuyết tùng gãy đôi như chiếc dũa.

“Tất cả các trò mới chỉ là thanh sắt đang cần rèn giữa thành những chiến binh vĩ đại,” thầy Kyuzo tiếp tục bài thuyết giảng với hơi thở bình thản, “và lò rèn của các trò chính là *tamashiwari*, Cát Thí.”

Ông cố tình nhìn thẳng vào Jack.

“Tuy nhiên một vài người trong lớp ta có nhiều tạp chất hơn các bạn khác,” ông nói thêm và sai bước về phía một cột trụ gỗ đồ sộ của Vũ Đức Điện.

Jack cắn môi, nó nhất định không để mắc mưu thầy.

“Cũng giống như sắt, các trò phải triệt hạ điểm yếu của mình,” thầy Kyuzo giải thích, tay hướng tới miếng đệm rơm được cột vào cột bằng dây thừng cao ngang ngực người đứng.

Ông đâm tay vào đó. Một âm thanh trầm vang trong cây cột gỗ dưới sức mạnh của cú đâm.

“Đây là miếng quuyến cáo. Ta đã buộc sẵn các điểm đánh dấu này vào từng cây cột trong đạo đường. Các trò sẽ phải liên tục đâm vào nó để luyện xương tay. Đây là bài tập hữu ích cho các samurai. Mỗi người hai mươi lần. Bắt đầu!”

Jack đứng xếp hàng sau Saburo, lúc này cậu chàng đang chuẩn bị thực hiện cú đâm đầu tiên.

“Một!” Saburo hét lên, tung sức đâm vào điểm đánh dấu.

Nắm tay của Saburo va vào đệm rơm. Có tiếng lạo xạo vang lên cùng tiếng rên rỉ não nề khi nắm đấm của cậu chàng bẹp rúm trước cây cột kiên cố. Nhấn mặt đau đớn, Saburo bước sang bên cạnh tránh chỗ cho Jack.

“Lượt cậu đấy,” cậu ta rên rỉ qua hàm răng cắn chặt.

“Những ba tấm!” Saburo thốt lên, cậu chàng đang gặp khó khăn vì không có cách nào giữ được đôi dũa trong tay vào bữa tối hôm đó. Cậu ta ngo ngoáy các ngón tay, cố gắng khiến bàn tay bầm dập cử động trở lại. “Thật

mừng vì người đăng kí vào Tam Tổ Luân Hồi không phải tớ mà là cậu. Cậu đủ khả năng đối mặt với thử thách này. Nhưng mà làm thế quái nào để cậu có thể đập gãy những ba tấm ván cùng một lúc đây hả trời?”

“Cậu thấy bài thi Cát Thí đó khó lắm hả? Đây mới chỉ là phần mở đầu thôi. Chúng tớ còn phải trải qua ba bài khảo thí khác nữa cơ,” Yamato lên tiếng và đặt bát cơm xuống bàn.

Yamato hất đầu về phía dãy bàn trên cùng, nơi cô giáo môn Cung Thuật đang ngồi. Cô Yosa là nữ samurai duy nhất trong các vị võ sư của bọn trẻ và là người phụ trách môn Cung Thuật. Cô đẹp lộng lẫy khác thường, vết sẹo màu đỏ cắt ngang má phải được kín đáo giấu dưới mái tóc đen. “Tớ vừa hay tin bài kiểm tra Hỏa Thí của cô Yosa là làm tắt một ngọn nến.”

“Nghe không có vẻ gì là khó lắm,” Jack nói, bàn tay nó vẫn dờ dẩn đến mức nó phải vật lộn với việc gấp miếng *sashimi*^[9] trong chiếc đĩa giữa bàn.

“Sẽ không khó nếu cậu không phải chứng minh kĩ năng của mình bằng cách bắn một mũi tên từ khoảng cách xa để làm tắt nến.”

Jack sững người kinh ngạc đến mức làm rơi luôn miếng *sashimi* vừa gấp được.

“Với tình hình này thì chẳng ai trong số các cậu vào được đến Tam Tổ đâu,” Kiku nhận xét sau một hồi quan sát cả bọn.

Jack rầu rĩ gấp lại miếng cá nó vừa đánh rơi xuống bàn. Có lẽ Kiku nói đúng. Kĩ năng bắn cung của nó vừa đủ để chấp nhận, tuy nhiên nó biết mình khó có hi vọng tạo ra kì tích như kiểu Hỏa Thí.

“Có ai biết hai bài kiểm tra còn lại là gì không? Có đỡ khó hơn không?” nó hỏi với vẻ hi vọng.

“Bài kiểm tra của thầy Yamada là Thiền Đạo Thí,” Akiko tiết lộ. “Thầy sẽ đánh giá Tinh thần dựa trên câu trả lời của chúng ta.”

“Thế thì cậu nên cẩn thận đi Yori,” Saburo lên tiếng, cặp lông mày của cậu ta uốn lại thành cái nhìn nghiêm trọng. “Vì là người có khả năng giải quyết tất cả các câu thiền vấn nên không chừng dù muốn hay không cậu cũng sẽ phải tham gia Tam Tổ Luân Hồi đấy!”

Yori giật mình ngược mắt nhìn lên từ bát canh miso trước câu nói của cậu bạn.

“Đừng chọc cậu ấy nữa!” Kiku mắng Saburo.

Saburo nhún vai một cái ra hiệu xin lỗi trước khi tiếp tục húp xì xụp tô mì của mình một cách ngon lành.

“Vậy bài kiểm tra cuối cùng là gì?” Jack hỏi.

“Là Kiểm Thí của thầy Hosokawa,” Akiko trả lời. “Để kiểm tra lòng dũng cảm của chúng ta.”

“Tớ từng nghe một học viên khóa trên gọi bài kiểm tra đó là Găng Sắt,” Saburo nói thêm.

“Sao lại thế?” Jack hỏi.

“Không biết nữa, đến lúc ấy cậu sẽ tìm ra thôi.”

13

ORIGAMI^[10]

“Có ai cắt nghĩa được cho thầy đây là thứ gì không?” thầy Yamada hỏi, ngụ ý tới mảnh giấy hình vuông màu trắng nhạt dưới chân.

Vị sư già đang ngồi trong tư thế xếp bằng quen thuộc trên chiếc bục cao bên rìa Đại Phật Đường, hai bàn tay ông khép hờ trên đùi. Làn khói mỏng từ nén nhang chập chờn lơ lửng như tấm màn, cuộn lẫn cả vào chòm râu xám mượt như tơ khiến hình ảnh vị thầy môn Thiền xuất hiện trước mắt các học viên như một linh hồn có thể dễ dàng bị cơn gió nhẹ cuốn đi lúc nào không hay.

Lúc này các học viên đang ngồi trong tư thế nửa kiết già cũng dõi mắt quan sát những mảnh giấy vuông như những bông tuyết khổng lồ đặt sẵn trước mặt.

“Một mảnh giấy ạ, thưa thầy,” tiếng Nobu mĩa mai vang lên từ cuối võ đường, sau đó cậu ta quay sang phía Kazuki cười toe toét chờ đợi sự hưởng ứng. Tuy nhiên Kazuki chỉ lắc đầu như thể không tin nổi tên chiến hữu lại dốt nát như thế.

“Đừng bao giờ nghĩ những thứ trước mắt là thật, Nobu ạ,” giọng thầy Yamada cất lên. “Đây đúng là mảnh giấy, nhưng nó còn nhiều ý nghĩa hơn thế. Và đó là gì?”

Nobu lập tức nín bật dưới cái trừng mắt của thầy Yamada. Vị thầy môn Thiền tuy đã cao tuổi nhưng Jack biết ông đã từng là một tăng binh. Tăng binh là những võ tăng khét tiếng tài giỏi của Duyên Lịch Tự, nơi từng là ngôi chùa Phật Giáo hùng mạnh nhất đất nước Nhật Bản. Tương truyền những vị tăng sư ở đây mạnh mẽ đến mức có thể hạ gục đối thủ bằng nội lực.

Thầy Yamada vỗ hai tay vào nhau rồi hô, “*Nhập tâm!*” ra hiệu buổi tọa thiền bắt đầu. Câu thiền văn của hôm nay sẽ là: “Nó là một mảnh giấy, nhưng nó còn là gì nữa?”

Jack yên vị trên tấm đệm và chuẩn bị tọa thiền. Hai mắt khép hờ, nó thở chậm dần và để cho đầu óc dần trống rỗng.

Là người theo đạo Cơ Đốc, dĩ nhiên Jack chưa bao giờ được biết đến thứ gọi là thiền hay Phật Giáo cho đến khi nó bước chân vào Nhật Bản. Hồi đầu nó cảm thấy quá trình nhập tâm và những khái niệm trong tọa thiền thật khó hiểu và khó thực hành. Nó cũng từng tự vấn bản thân rằng với tư cách là một người theo đạo Cơ Đốc, liệu nó có nên sẵn sàng để cho những ý tưởng này du nhập vào đầu óc hay không. Tuy nhiên có ba lí do đã làm thay đổi suy nghĩ của nó.

Thứ nhất, khi nó nói với thầy Yamada về sự mâu thuẫn giữa đức tin của nó với tín ngưỡng ở đây, vị sư già đã giải thích rằng Phật Giáo là triết lí sống không phân biệt tôn giáo tín ngưỡng. Vì thế mà người Nhật có thể cùng lúc theo Thần Đạo - tín ngưỡng bản địa của họ - và Phật Giáo, hay thậm chí cải đạo sang Cơ Đốc Giáo.

“Tất cả đều là những tấm thảm trải bước dẫn lối cho con người,” thầy Yamada nói, “chỉ là khác nhau về màu sắc thôi.”

Lí do thứ hai là Jack đã nhận ra quá trình tọa thiền cũng khá giống với cầu nguyện. Cả hai đều cần tập trung cao độ, xung quanh yên tĩnh, và người thực hiện phải luôn tự vấn bản thân mình đã sống ra sao và sẽ tiếp tục sống như thế nào. Vì thế Jack đã quyết định rằng nó sẽ coi quá trình tọa thiền đơn giản chỉ là cách thức khác để cầu nguyện với Chúa.

Lí do thứ ba, trong quá trình tọa thiền trước đó, nó đã thấy ảo mộng hình ảnh của con bướm chiến thắng một con quỷ, ảo mộng này sau đó đã giúp nó thắng được trận đấu Thể Thuật trong sự kiện Tha Lưu Tử Thí.

Đó chính là bằng chứng thuyết phục Jack thu nhận những tiềm năng và thành quả của Phật Giáo, dù tận sâu trong trái tim nó vẫn là một tín đồ Cơ Đốc Giáo.

Thông qua tập luyện hàng ngày, tọa thiền đã trở thành một việc quen thuộc với nó. Vì vậy chỉ chốc lát, nó đã hướng được tâm trí tập trung hoàn toàn vào mảnh giấy trước mặt và bắt đầu nỗ lực tìm lời đáp cho câu thiền vấn bí hiểm của thầy. Mặc dù không bao giờ câu trả lời xuất hiện ngay trong đầu nhưng điều đó đã không còn khiến Jack phải lo lắng. Nó biết sự giác ngộ mà thầy Yamada gọi là *satori* luôn đòi hỏi lòng kiên nhẫn cùng quá trình tập trung cao độ.

Dù vậy, có nhìn đi nhìn lại mảnh giấy thế nào nữa thì nó vẫn thấy đây chỉ là một mảnh giấy bình thường.

Nén nhang vừa tàn thì thầy Yamada cất tiếng ra hiệu ngừng tọa thiền, đến lúc này Jack vẫn chưa có bất cứ biểu hiện nào là sắp sửa đạt được giác ngộ.

“Ngừng nhập tâm!” vị võ sư già nói và vỗ hai tay vào nhau lần nữa. “Thế, con đã có thể trả lời ta chưa hả Nobu?”

“Chưa ạ, thưa thầy,” Nobu lúng búng trả lời và cúi xuống xấu hổ.

“Các bạn khác thì sao?” thầy lại cất giọng khuyến khích.

Kiku ngáp ngừng giơ tay. “Có phải là cây dâu không ạ, thưa thầy?”

“Điều gì đã khiến con nghĩ vậy?”

“Vì giấy được làm từ gỗ cây dâu ạ,” Kiku giải thích.

“Một lời gợi ý hay đấy, nhưng suy nghĩ của con vẫn còn nặng về nghĩa đen. Thế nếu ta làm thế này thì sao?”

Thầy Yamada nhặt mảnh giấy lên rồi gấp lại vài lần. Mới đầu ông gấp mảnh giấy thành một hình vuông nhỏ, sau đó ông tiếp tục gấp thêm mấy lần nữa phức tạp hơn. Chỉ lát sau, mảnh giấy phẳng lì ban đầu đã biến hình thành một con chim nhỏ.

Vị thầy đặt hình gấp bằng giấy xuống sàn cho cả lớp cùng thấy.

“Vây đây là gì nào?”

“Chim hạc ạ!” Emi hào hứng lên tiếng. “Biểu tượng của sự thanh bình.”

“Tốt lắm Emi. Việc gấp một con hạc giấy cũng giống như hành động tạo ra sự thanh bình vậy - sẽ có những bước chúng ta thấy khó khăn. Lúc đầu có thể tưởng chừng như không thể nào gấp được. Tuy vậy, lòng kiên nhẫn rồi sẽ mang lại kết quả tốt đẹp. Đây chính là nghệ thuật gấp giấy *origami*.”

Thầy Yamada lấy một tờ giấy khác từ chồng giấy nhỏ phía sau.

“Ta điều chỉnh lại câu thiền vẫn lúc nãy để các con tọa thiền. Giờ câu thiền vẫn sẽ là: *origami* dạy chúng ta điều gì? Tuy nhiên trước tiên hãy nhìn ta gấp lại thật kĩ lần nữa để các con có thể tự tạo ra những con hạc của mình.”

Thầy Yamada thực hành lại những nếp gấp phức tạp để tạo nên con chim nhỏ. Có tới hơn hai mươi bước gấp. Khi thầy thực hiện xong bước cuối cùng là kéo hai góc hình gấp ra để tạo nên đôi cánh thì cũng là lúc con hạc nhỏ được hoàn thiện trên lòng bàn tay ông.

Nhưng thứ trong tay Jack lại là nhúm giấy nhàu nhĩ.

Jack nhận ra nghệ thuật gấp giấy *origami* khó hơn nó tưởng tượng. Nó nhìn sang các học viên khác trong lớp. Nỗ lực của Yamato và Saburo xem ra vẫn chưa làm nên điều gì, thậm chí cả mô hình giấy của Akiko cũng không cân xứng bởi một cánh bên này của con chim to hơn hẳn cánh bên kia. Học viên duy nhất trong lớp gấp được con hạc hoàn hảo là Yori. Lúc này Yori đang kéo phần đuôi hạc làm cho đôi cánh của nó cử động.

“Xem ra các con vẫn cần luyện tập thêm,” thầy Yamada lên tiếng sau hồi lâu quan sát cả lớp, tiếp đó thầy chọn mảnh giấy khác để xuống trước mặt. “Vậy ai có thể nói cho thầy biết đây sẽ là gì nào?”

“Một con hạc ạ!” cả lớp cùng đồng thanh đáp lại.

“Không!” thầy Yamada nói vẻ khiển trách khiến mọi người càng hoang mang bối rối thêm. “Hãy dùng đôi mắt trong tâm chứ không phải đôi mắt trên khuôn mặt để nhìn.”

Nhặt mảnh giấy lên, ông lại tiếp tục gấp, các ngón tay khéo léo điều khiển mảnh giấy biến thành những hình thù càng lúc càng phức tạp. Sau khi hình gấp đã hoàn tất, cả lớp đều kinh ngạc há hốc miệng.

“Đây rõ ràng là một con bướm đấy chứ,” vị sư già cất tiếng với nụ cười hóm hỉnh, trên tay ông là một bản sao y như thật của một con bướm, thậm chí có cả hai râu. “Tối nay ta muốn tất cả các con thực hành gấp hạc như ta đã chỉ. Trong lúc gấp, hãy tọa thiền và suy ngẫm về những gì *origami* chỉ dạy cho các con.”

Các học viên trong lớp cầm mảnh giấy của mình lên rồi lần lượt từng người bước ra khỏi Đại Phật Đường.

“Hãy nhớ rằng câu trả lời nằm trong mảnh giấy!” thầy Yamada nói với theo sau các học viên.

Duy chỉ có Jack là đứng yên tại chỗ. Nó đợi cho tới khi mọi người về hết rồi mới lại gần vị sư già.

“Có điều gì làm con phiền lòng phải không Jack?” thầy Yamada hỏi và lui cúi xếp hình con bướm và chim hạc vừa gấp đặt lên bệ dưới chân điện thờ tượng Phật.

Jack thu hết can đảm thổ lộ về nỗi sợ của nó. “Con vừa nghe tin một thầy tu Cơ Đốc Giáo bị lãnh chúa Kamakura giết. Chuyện đó có thật không, thưa thầy?”

Thầy Yamada khẽ gật đầu buồn bã. “Ta cũng đã nghe tin này. Thật là một trường hợp không may.”

“Vậy ông lãnh chúa đó định giết tất cả những người theo đạo Cơ Đốc ở Nhật sao ạ?” Jack hỏi vẻ hoảng hốt khi biết lời đồn là sự thật.

“Ai nói với con điều đó?” thầy Yamada ôn tồn, cặp lông mày nhướn lên ngạc nhiên. “Theo như ta hiểu thì cái chết của thầy tu đó không bắt nguồn từ vấn đề tôn giáo. Vị tu sĩ đó đã hối lộ một phụng hành thị quan^[11] và vì thế mà bị trừng phạt. Quả thật chuyện này chưa từng có tiền lệ, lãnh chúa Kamakura cũng không có vẻ gì là có hiềm khích với người nước ngoài. Chuyện này không có nghĩa là tất cả những người theo đạo Cơ Đốc đang bị đe dọa đâu con à.”

“Nhưng con nghe nói lãnh chúa đó sẽ dùng vũ lực trục xuất tất cả người nước ngoài ra khỏi Nhật Bản,” Jack vẫn khẳng khái khẳng định. “Nghĩa là bao gồm cả con nữa!”

“Đừng lo lắng,” thầy Yamada đáp lại với nụ cười ấm áp. “Nếu ngài Masamoto thấy con đang bị nguy hiểm, ngài ấy sẽ có những hành động cần thiết đảm bảo an toàn cho con.”

Jack nhận ra rằng thầy Yamada nói đúng, ý nghĩ sẽ một mình bỏ trốn tới Nagasaki của nó đúng là ngớ ngẩn và thừa thãi khi nó vẫn còn thầy Masamoto ở bên bảo vệ. Tuy nhiên Jack cũng ý thức được luật lệ thứ hạng hà khắc của người Nhật. Với tư cách là lãnh chúa tỉnh Edo, ngài Kamakura là một người đầy quyền lực. Nó tự hỏi liệu thầy Masamoto có đủ quyền thế để bảo vệ nó khỏi tầm ảnh hưởng của một lãnh chúa có quyền hạn cao hơn không.

“Nhưng lãnh chúa có quyền lực cao hơn samurai,” nó nói, “liệu thầy Masamoto có thật sự bảo vệ được con trước ông ấy không?”

“Người chúng ta đang nói đến là ngài Masamoto đấy. Một người có thể coi là kiếm sĩ vĩ đại nhất hiện còn sống,” thầy Yamada trả lời, thậm mím cười với ý tưởng vừa nêu. “Hơn nữa, dù lãnh chúa Kamakura có suy tính về một ý niệm ngốc nghếch như vậy thì ngài ấy cũng sẽ không được sự ủng hộ nhiều đâu. Nước Nhật cần người nước ngoài vì họ mang tới cho chúng ta những hàng hóa tốt.”

Thầy Yamada đứng dậy rồi từ tốn dẫn Jack đến lối ra của Đại Phật Đường. Từ bậc trên cùng của dãy thềm đá, ông chỉ về phía đỉnh Thành Nijo.

“Như con đã biết, lãnh chúa cai quản ở Kyoto là ngài Takatomi. Tuy nhiên lãnh chúa Takatomi không chỉ chịu trách nhiệm một vùng này đâu. Ngài ấy được chỉ định cai quản cả nước Nhật dưới tư cách là đại thần nhiếp

chính^[12] của triều đình, ngài ấy cũng có được cảm tình của các samurai lãnh chúa khác nữa. Bản thân ngài cũng có cảm tình với những người theo đạo Cơ Đốc và người nước ngoài. Sự thật là ngài ấy yêu mến họ đến nỗi có tin đồn tự thân ngài đã cải đạo theo đạo Cơ Đốc nữa cơ. Vì thế nhất định ngài sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì tương tự như vậy xảy ra ở đây đâu.”

Thầy Yamada mỉm cười, đoạn ông đặt tay lên vai nó trấn an.

“Jack à, con vẫn đang an toàn tuyệt đối.”

14

KẺ ĐỘT NHẬP

Được thầy Yamada trấn an, Jack đã không còn lo sợ, thậm chí tối hôm đó nó cảm giác rất bình an nếu như Yamato không nhắc nó nhớ đến hình phạt của thầy Kyuzo. Và vì thế nên trong lúc mọi người hồi hả gặp hạc tìm câu trả lời cho câu thiền vắn của thầy Yamada thì Jack lại phải hì hụi lau chùi đến bóng loáng từng phiến sàn gỗ ở khu võ đường Vũ Đức Điện.

Jack thấy nền sàn gỗ rộng giống như mặt biển khơi. Khi lau đi lau lại bằng thứ nước đánh bóng, cái bóng của nó cũng nhô lên nhô xuống chẳng khác nào gợn sóng nhỏ tí teo chạy dọc trên nền sàn.

“Làm cẩn thận vào!” thầy Kyuzo tranh thủ buông lời mỉa mai Jack lúc thường thức bữa tối của mình tại một góc khuất trong gian sảnh rộng lớn.

Mùi cá thu nướng thơm phức hấp dẫn bay ngang mũi Jack khiến dạ dày nó đói cồn cào.

“Sáng mai ta sẽ quay lại,” thầy Kyuzo đột ngột thông báo khi đã ăn xong bữa tối, “và lúc ta trở lại thì sàn Vũ Đức Điện phải thật bóng loáng. Nếu không trò sẽ phải bỏ lỡ cả bữa sáng nữa đấy.”

“Vâng, thưa thầy,” Jack lẩm bẩm và cúi đầu xuống tận mặt sàn.

Dù cho có ghét cay ghét đắng vị samurai kia đến đâu đi nữa thì nó vẫn cứ buộc phải thể hiện đủ lễ nghi kính trọng.

Sau khi thầy Kyuzo đi khỏi, Jack lại tiếp tục với hình phạt của mình. Nó không định ở lì tại đây đến tận sáng nên đã quyết định sẽ lau sàn đến khi các ngón tay nó trắng bệch còn đầu gối thì chai cứng, nếu cần thiết phải thế.

Mặc dù đang phải thực hiện hình phạt bất công, Jack vẫn tìm thấy sự an ủi nhỏ nhoi. Việc lau sàn đã khiến nó nhớ lại quãng thời gian phải cọ sàn tàu *Alexandria* bằng đá bọt. Tuy phải cùng các thủy thủ khác quần quật lau rửa sàn tàu dưới cái nắng rát bỏng da của mặt trời giữa Thái Bình Dương nhưng nó vẫn thấy đó là việc làm cần thiết để bảo trì con tàu chứ không phải là một loại hình phạt. Khoảng thời gian cọ rửa sàn tàu chính là dịp để

những bài hát, những câu chuyện cười vui vẻ vang lên, mọi người cùng nhau kết chặt thêm tình bằng hữu và quên lãng những muộn phiền.

Nó nhớ lại hình ảnh của Ginsel với hàm răng nhọn lồm chồm như răng cá mập mà giờ có lẽ đã nằm sâu dưới đáy đại dương. Nó thấy nhớ tình bạn giữa hai người. Mà thật ra thì nó nhớ tất cả thành viên trong đoàn thủy thủ ấy, thậm chí cả Viên Quản Lí lúc nào cũng bảo đảm kỉ cương luật lệ trên tàu với cây roi-chín-đuôi trong tay!

Trên tất cả, nó nhớ da diết cha nó. Cái chết của ông đã vĩnh viễn để lại một hố sâu ngăn cách cuộc đời nó. Người cha mà nó có thể luôn luôn dựa vào, người đã luôn chỉ dẫn nó, bảo vệ nó, tin cậy nó.

Jack đưa tay gạt giọt nước mắt thành linh lặn xuống khuôn mặt rồi lại tiếp tục lau sàn.

Đến lúc Jack hoàn thành việc làm bóng loáng toàn bộ nền sàn gỗ vồ đường thì mặt trăng cũng đã đi được gần hết con đường của mình giữa thỉnh không. Bầu trời đêm tối đen như mực bắt đầu xuất hiện dấu hiệu đầu tiên của ánh bình minh nơi chân trời khi Jack lê bước ra khỏi Vũ Đức Điện, kiệt sức và choáng váng vì cơn đói.

Ít nhất thì cũng sắp đến bữa sáng rồi, Jack nghĩ thầm. Thật ra nó vốn chẳng trông chờ gì vào bữa sáng quen thuộc chỉ có canh miso, cá tươi và cơm nắm. Sáng nào dạ dày nó cũng phải tiêu hóa những thứ như vậy. Nó thêm biết bao một bữa sáng bình thường ở nước Anh với bánh mì nướng giòn phết bơ, trứng rán và giấm bông.

Đột nhiên, một góc khóe mắt nó bắt gặp thứ gì đó chuyển động ở phía bên kia sân trường. Thoạt tiên nó tưởng mình bị hoa mắt, làm gì có ai dậy vào giờ này?

Jack nhìn kĩ hơn.

Một bóng đen lướt nhanh dọc theo mép tường Sư Tử Đường.

Cho dù là ai đi nữa thì có một điều chắc chắn là người đó không muốn bị phát hiện. Vận trên người một bộ đồ đen, cái bóng di chuyển sát tường và hầu như không tạo ra tiếng động khi trườn lại gần phía cửa chính của Sư Tử Đường, dãy phòng nghỉ của các học viên.

Các giác quan của Jack đồng loạt tỉnh nhạy hẳn lên. Kẻ đột nhập có thân thủ như một ninja.

Vừa lùi về phía lối ra của Vũ Đức Điện, Jack vừa dõi theo từng hành động của tên ninja.

Vậy là Độc Nhân Long cuối cùng cũng trở lại.

“Hẹn gặp lần sau, ngoại quốc! Chuyện tắm hải đồ vẫn chưa xong đâu.” Câu nói của tên ninja vang vọng trong đầu Jack. Nó nguyên rủa mình vẫn chưa nói chuyện với Emi để sắp xếp một cuộc viếng thăm tiếp theo đến Thành Nijo giấu *hải đồ*. Thay vào đó, nó lại bắt đầu ngốc nghếch tin vào lời nói của Yamato rằng có khi tên Độc Nhân Long đã chết vì vết thương, bởi suốt mấy tháng sau đó không ai tìm ra một dấu vết nào của kẻ tử thù của nó.

Xem ra Độc Nhân Long *không hề* bị chết.

Akiko đã từng giải thích cho Jack rằng ninja là loại sát thủ dâm thuê chém mướn, vì vậy có lẽ đơn giản là hắn có thể đã được một người khác thuê để thực hiện nhiệm vụ khác. Rõ ràng hắn đã hoàn thành công việc nên quay trở lại với mục tiêu chính của mình.

Bóng đen đã tiến tới cửa, và, ngay thời điểm quay người lách vào Sư Tử Đường, ánh trăng đã rơi trúng khuôn mặt kẻ đột nhập.

Jack sững sờ lùi lại. Dù chỉ trong một thoáng ngăn ngủ nhưng nó chắc chắn người đó chính là Akiko.

15

THẦY KANO

Jack phóng nhanh qua sân.

Đến nơi, nó đẩy cánh cửa giấy sang bên lên nhìn vào trong. Tất cả các ngọn đèn dầu đều đang lụi tàn nên gần như nó không thể nhìn rõ cảnh vật. Tuy vậy, hành lang có vẻ vắng lặng.

Nó rón rén xuống khu nữ sinh để đến phòng Akiko. Tới nơi, nó nhận ra cánh cửa phòng cô vẫn còn khép hờ. Nó ghé mắt nhìn vào qua khe cửa hẹp.

Dưới lớp chăn, có vẻ như Akiko đã nhanh chóng giấu mình và ngủ được một lúc rồi.

Nhìn cô bé ngủ ngon, Jack chợt nhận ra nó đã kiệt sức đến cùng cực. Có lẽ nào vì quá đói và thiếu ngủ mà nó đã tưởng tượng ra cảnh đột nhập vừa này không?

Nó định bụng sẽ nói chuyện với Akiko vào ban sáng, còn lúc này chiếc giường êm ấm đang gọi mời nghỉ ngơi nên nó loạng choạng về phòng. Đổ ụp xuống tấm đệm, từng luồng ý nghĩ trong đầu nó cứ xoắn xuýt lại. Jack nhìn con búp bê Daruma chăm chăm, sẵn sàng chìm vào giấc ngủ. Không lâu sau, mí mắt của nó dần nặng trĩu.

Jack nghĩ là nó mới vừa chớp mắt được chừng một giây thì Yamato đã đứng ngay trước cửa, nắng mặt trời buổi sớm tràn ngập phòng.

“Nhanh lên Jack!” Yamato giục giã và lay nó ra khỏi đệm. “Cậu vừa bỏ lỡ mất bữa sáng rồi, thầy Kano nói là chúng ta phải có mặt trong Vũ Đức Điện ngay lập tức. Hôm nay là tiết đầu tiên của môn Bổng Thuật.”

Một đám võ sinh băng qua chiếc cầu gỗ lớn bắc ngang sông Kamogawa tiến đến phía tây bắc núi Hiei, bỏ lại sau lưng kinh đô Kyoto ồn ào náo nhiệt. Mặc dù lúc này đang là cuối mùa hạ, thời tiết vẫn khá ấm áp và khô hanh còn bầu trời thì trong vắt không một gợn mây. Dưới cái nắng chói

chang của buổi sớm, các dấu tích còn lại của những đình thờ bị cháy rải rác khắp sườn núi sáng lên như những chiếc răng bị gãy.

Lừng lững không khác gì một quả núi, thầy Kano với thân hình hộ pháp đang sải bước đi trước cả hàng với cây gậy bông màu trắng to lớn đều đều đập xuống nền đất theo mỗi bước chân. Như một đàn cừu đi theo người chăn cừu, hai hàng học viên đi sau cũng nhịp chân cùng lúc với âm thanh *kịch - kịch* nhịp nhàng từ cây gậy.

Theo lời hướng dẫn, cả lớp đã tập trung bên ngoài Vũ Đức Điện chờ vị thầy mới của chúng. Trong lúc đó, Jack và những bạn khác tranh thủ đứng xem các thợ xây buổi sớm đang đào móng cho gian phòng tập mới - Ứng Điều Đường, đến khi thầy Kano xuất hiện. Ông đón chào các học viên của mình bằng một cái gật đầu rồi bảo bọn nó tự lấy cho mình một cây gậy bông ở giá treo vũ khí trên tường trong Vũ Đức Điện. Sau đó họ rời trường, bắt đầu một cuộc hành quân ngắn.

Kể từ lúc đó, vị võ sư không hề lên tiếng.

Khi cả lớp đến được chân núi thì mặt trời cũng đã lên cao. Thử thách của cuộc hành quân bất khả kháng là gió bụi trên đường cùng với cái nóng nực và những cơn khát. Vì thế mà khi vừa tới chân núi chuẩn bị trèo lên đỉnh Hiei, bóng râm mát của những cây tuyết tùng cổ thụ đã làm nhẹ bớt phần nào gánh nặng trên vai mọi người.

Trên những cung đường ngoằn ngoèo dẫn lên đỉnh núi, các võ sinh đã bắt đầu tách xa nhau hơn, cuối cùng Jack cũng chớp được một cơ hội nói chuyện với Akiko.

“Cậu nghĩ thầy Kano định dẫn bọn mình đi đâu đây?” nó hỏi băng quơ.

“Chắc là đến Duyên Lịch Tự.”

“Sao lại đến chỗ đó? Cậu từng bảo nơi đó đã bị một vị tướng samurai tàn phá nó rồi còn gì?”

“Phải, đại tướng quân Nobunaga.”

“Vậy giờ còn gì ở đấy cho chúng ta không?” Jack hỏi.

“Không. Chỉ có phế tích của hàng trăm khu đền bị bỏ hoang thôi. Bốn mươi năm qua, Duyên Lịch Tự chẳng khác nào một nấm mồ.”

“Thế thì ý tưởng tập luyện trên đó thật là kì cục.” Jack xích lại gần hơn, để mắt xem có ai đang nghe cuộc nói chuyện của hai đứa không rồi mới thì thầm. “Mà, tối qua cậu làm gì thế?”

Akiko thoáng hoang mang trước câu hỏi của nó. Sau đó cô bé trả lời, mắt vẫn tiếp tục dõi về phía trước, “Gập hạc thôi.”

“Không, ý tớ là khoảng thời gian trước bình minh cơ,” Jack nhấn mạnh. “Tớ chắc chắn là đã thấy cậu bên ngoài Sư Tử Đường. Lúc đó cậu còn mặc bộ đồ đen như ninja nữa!”

Vẻ mặt Akiko vừa như không tin lời Jack và vừa có phần cảnh giác.

“Chắc cậu nhìn nhầm rồi Jack à. Lúc đó tớ đang ngủ mà. Như mọi người khác.”

“Ừm, rõ ràng tớ có thấy *ai đó* - thề là giống cậu như đúc. Nhưng khi tớ bước vào trong thì chẳng thấy ai cả.”

“Có chắc là cậu không bị hoa mắt không?” Cô bé nhìn nó với vẻ quan tâm lo lắng. “Trông bước chân của cậu mệt mỏi lắm. Tối qua cậu có ngủ được chút nào không đấy?”

Jack lắc đầu mệt mỏi, nó định hỏi thêm thì các học viên đi sau đã đến sát gần.

Jack vẫn lơ đãng theo dõi Akiko, tuy nhiên cô bé chẳng có gì khác lạ. Có lẽ nó *đã* nhầm thật. Chẳng có lí do gì để Akiko phải nói dối nó cả. Nhưng nếu không phải là Akiko thì kẻ đó là ai?

KỊCH!

Mạch suy nghĩ của nó đột ngột bị cắt ngang bởi tiếng đập cuối cùng của cây gậy xuống nền đất. Tất cả học viên lập tức ngừng hành quân.

“Chúng ta sẽ băng qua đây,” thầy Kano thông báo. Giọng ông trầm vang như thể có chiếc chiêng thờ rung lên trong ngực.

Các học viên tiến lại gần. Jack cũng bước lên dọc theo mép hàng cùng Yamato và Akiko. Trước mắt chúng là cảnh cánh rừng bị khe núi xẻ làm hai, tận sâu dưới đáy vực là một con sông chảy xiết. Lấp ló trong màn sương ẩm ướt, chỉ có dấu tích còn lại của một chiếc cầu gỗ bắc ngang miệng vực.

“Chúng ta sẽ băng qua bằng lối nào ạ, thưa thầy?” Yamato lên tiếng.

“Có cầu đấy thôi?” thầy Kano hỏi lại.

“Dạ vâng,” Yamato sững sốt trước câu hỏi, “nhưng nó hỏng rồi mà thầy.”

Thầy Kano ngược mắt lên trời như thể đang lắng nghe những âm thanh từ xa vọng lại rồi nói, “Thế còn khúc gỗ thì sao?”

Cách cây cầu một quãng là một thân tuyết tùng nhỏ đã bị đốn ngã nằm bắc ngang qua hẻm núi, các nhánh của nó đã bị chặt bớt, thân cây đã tróc hết vỏ.

“Nhưng thưa thầy,” Yamato run run lên tiếng phản đối, “khúc gỗ ấy chỉ đủ chiều rộng của một bàn chân... lại phủ đầy rêu... ẩm ướt nữa... như thế trơn và dễ ngã lắm ạ.”

“Vớ vẩn. Tất cả các trò đều phải băng qua đây. Yamato, trò sẽ là người dẫn đầu. Chẳng phải trò là con trai của thầy Masamoto sao?”

Yamato há hốc miệng kinh hoàng, khuôn mặt tái mét. “Vâng, thưa thầy,” cậu ta yếu ớt đáp lại.

“Tốt, vậy dẫn đường đi!”

Thầy đẩy nhẹ cây gậy vào vai Yamato cổ vũ tinh thần, còn Yamato thì lê gót tới gần miệng vực rồi dừng lại ngay đó.

“Còn chờ gì nữa?” thầy Kano lên tiếng.

“X-x-xin lỗi... thầy,” Yamato lắp bắp, “Em... không làm được.”

Jack biết Yamato vốn sợ độ cao. Nó đã nhận ra nỗi sợ của cậu ta trong lần hai đứa phải gắng sức trèo lên thác Âm Vũ Thanh của cuộc Tha Lưu Tỉ Thí. Lần này chứng hoa mắt chóng mặt lại tiếp tục đánh gục cậu bé.

”Vớ vẩn. Nếu thấy sợ độ cao thì đừng có nhìn,” thầy Kano chỉ thị.

“Sao ạ? Nhắm mắt lại á!” Yamato thốt lên, lùi xa khỏi vực thăm.

“Phải. Trở thành kẻ mù trước nỗi sợ của mình.”

Các võ sinh nhìn vị thầy sững sờ kinh ngạc. Chỉ riêng ý nghĩ phải băng qua khúc gỗ đó đã đủ làm tất cả nản lòng chứ chưa nói đến việc nhắm mắt. Thật là một ý tưởng điên rồ!

“Cách đó bảo đảm an toàn. Ta sẽ thị phạm trước cho các trò,” nói rồi thầy Kano cởi đôi dép côi và treo lên gậy. “Có trò nào có thể hướng dẫn cho ta biết khúc gỗ nằm ở đâu không.”

Các học viên càng hoang mang nhìn nhau. Khúc gỗ rõ ràng nằm ngay trong tầm mắt mọi người. Sau một hồi chững lại, vài học viên trong lớp đưa tay chỉ về phía khúc gỗ.

“Chỉ chỗ vô ích,” thầy Kano lên tiếng. “Ta là người mù.”

Jack cùng các học viên sững người trước câu nói ấy. Thầy Kano đã dẫn cả bọn đi qua bao nhiêu đường đèo núi mà chưa hề một lần phải nhờ đến

bọn nó giúp sức hay hướng dẫn. Làm sao một người mù có thể làm được như thế?

Lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt. Jack quan sát kĩ lưỡng vị võ sư mới của mình, vẻ ngoài nổi bật của thầy là thân hình hộ pháp cao lớn hơn những người Nhật bình thường đến một cái đầu. Khi nhìn kĩ hơn, Jack thấy mắt thầy Kano không phải là màu xám tự nhiên mà mờ đục như thể một màn sương biển đã chui vào chiếm ngự trong đấy.

“Dạ thưa thầy,” Akiko lên tiếng, cô bé là người lấy lại được bình tĩnh trước tiên. “Khúc gỗ gần như nằm ngay trước mặt thầy ạ, khoảng tám thước về phía trước và mười thước về bên trái.”

“Cảm ơn trò,” thầy Kano đáp rồi tự tin sải bước về phía miệng vực.

Cây gậy bông của thầy lần được tới bờ vực, vị võ sư đi men theo miệng vực sang phía bên trái cho đến khi cây gậy va vào khúc cây bị đổ. Không một giây chần chừ, ông bước lên khúc gỗ hẹp, tay đưa cây gậy ra phía trước giữ thẳng bằng và băng qua cầu một cách dễ dàng.

“Các trò vừa được chứng kiến bài học đầu tiên của mình rồi đấy,” thầy Kano lên tiếng thông báo từ phía bên kia vực. “Đừng dùng đôi mắt trên khuôn mặt, hãy nhìn bằng đôi mắt trong tâm hồn và các trò sẽ chế ngự được mọi nỗi sợ hãi.”

Như thế đáp lại những lời uyên thâm của vị thầy, một tia sáng xuyên qua tán cây rơi xuống khe vực tạo nên một chiếc cầu vòng nhỏ lấp lánh giữa làn bụi nước mờ ảo cuộn xoáy lên từ dòng sông bên dưới.

“Giờ đến lượt các trò.”

VÔ NHÂN LƯU

Tiếng gào thét của con sông phía dưới vang đầy hai tai Jack trong lúc nó bước đi trên khúc gỗ bắc ngang qua miệng vực, từng mảnh vụn của nỗi sợ hãi tiếp tục găm chặt vào người nó.

Tuy không nhìn thấy nhưng nó biết ngay dưới chân mình là khe núi chực chờ như miệng một con cá mập đang há ra. Dù vậy, cứ sau mỗi bước lần mò, sự tự tin của nó lại tăng lên. Khoảng thời gian từng làm thợ leo cột buồm trên tàu *Alexandria* đã khiến nó quen với việc bước dò, cảm giác bàn chân phải bám chặt vào bề mặt trơn tuột của khúc gỗ khiến nó thấy mình như vừa được trở về nơi đầu trục căng buồm.

Jack cảm thấy tất cả các giác quan trên cơ thể nó đang hoạt động thay cho thị giác. Nó cố gắng tận dụng việc lắng nghe những âm thanh biến động vọng lên từ dòng sông chảy xiết bên dưới để ước lượng quãng đường đã đi.

Cuối cùng chân nó cũng đặt lên được thảm cỏ đối diện bên kia. Nó mở mắt kinh ngạc khi thấy mình đã vượt qua khe vực mà không cần nhìn đường dù chỉ một lần.

Giờ đến lượt Akiko tiến lại gần khúc gỗ. Cô nhắm mắt lại. Chỉ bằng vài bước chân thoăn thoắt là cô bé đã băng qua khe vực. Khả năng thăng bằng hoàn hảo như một vũ công của cô bé khiến cho bao nhiêu cố gắng nỗ lực này giờ của mọi người đều trở thành những màn trình diễn vụng về và lóng ngóng.

Đến lượt Yamato, cậu ta liền trì hoãn bằng cách lịch sự mời Emi đi trước. Cô bé nhanh chóng băng qua. Yamato bước hẳn sang bên nhường đường cho các bạn còn lại. Saburo lập cập lê bước rồi đến Yori vội vàng chạy qua, tiếp đến Kiku. Nobu thì ngồi chệt hẳn xuống khúc gỗ mà dùng tay mò mẫm đường đi, còn Kazuki thông thả đi sang mà chẳng thèm nhắm mắt.

Cuối cùng chỉ còn lại duy nhất lượt của Yamato.

“Đừng lo,” Jack hô to. “Cứ nhắm mắt lại mà đi thẳng là cậu sẽ qua thôi.”

“Tớ biết rồi!” Yamato đáp lại một cách bức bối, tuy nhiên cậu ta vẫn đứng nguyên xi tại phía đầu bên kia khúc gỗ với cây gậy run cầm cập trong tay.

“Hãy dùng đôi mắt trong tâm hồn và tin vào chính mình, rồi nỗi sợ sẽ biến mất,” thầy Kano đưa ra lời khuyên trong lúc đứng chờ phía bên kia vực.

Yamato nhắm tịt mắt lại rồi hít một hơi thật sâu, đoạn cậu ta bước lên khúc gỗ và ép mình tiến lên bằng từng bước ngắn đầy khó khăn. Được nửa đường thì những bước đi của Yamato trở nên lảo đảo dữ dội. Cả lớp cùng nín thở đoán chừng Yamato sắp rơi đến nơi. Tuy nhiên cậu ta đã lấy được thăng bằng và lại tiếp tục những bước đi chậm chạp.

“Sắp đến rồi,” Saburo hét lên cổ vũ khi Yamato chỉ còn cách bờ bên kia chưa đầy bốn bước.

Lẽ ra Saburo đã không nên cất tiếng, bởi ngay lúc đó Yamato đã mở choàng mắt nhìn xuống dưới và bắt gặp hình ảnh miệng vực sâu hoắm đáng sợ ngay dưới chân mình. Hoảng hốt, Yamato mất hết ý thức. Trong lúc vội vàng lao về phía trước, một chân của cậu ta đã trượt khỏi khúc gỗ.

Yamato hét lên trong lúc lao đầu xuống vực.

Tuy nhiên ngay khi Yamato vừa trượt chân, thầy Kano đã lập tức phóng cây gậy về phía trước đỡ ngang ngực rồi hất ngược cậu ta vào vị trí an toàn. Yamato rơi bịch xuống nền cỏ run lấy bầy.

“Trò đã mở mắt và để nỗi sợ chiếm lĩnh phải không?” Thầy Kano lên tiếng. “Rồi trò sẽ học được cách không để bản thân dao động trước những gì mắt thấy tai nghe thôi.”

Không chờ câu trả lời, vị võ sư quay người tiếp tục rải bước dẫn cả lớp tiến sâu vào rừng.

Jack, Akiko và Saburo vội chạy tới bên đỡ Yamato dậy nhưng cậu ta đã ủ rũ nhún vai đẩy bọn nó ra. Rõ ràng cậu ta đang bức mình khi vừa bị mất thế diện trước lớp.

“Sao mà thầy Kano làm được như thế nhỉ?” Jack kinh ngạc thốt lên với hai đứa bạn trước thân thủ nhanh như chớp của vị võ sư môn Bổng Thuật. “Thầy ấy còn không thấy đường mà!”

“Khi nào đến tăng viện trò sẽ hiểu. Jack à,” giọng thầy Kano vang lại từ đằng xa.

Cả bọn giật mình nhìn nhau không chớp mắt. Thầy Kano đã khuất dạng từ lâu mà vẫn nghe được cuộc đối thoại của bọn nó.

“Đền thờ này là nơi vị võ sư sáng lập nên trường phái Vô Nhân Lưu, thầy Sorimachi, bắt đầu quá trình tập luyện của mình,” thầy Kano giải thích. “Trường phái này dựa trên tâm niệm *chỉ dùng mắt thì sẽ không bao giờ nhìn thấu được sự vật.*”

Cả lớp đứng theo hai hàng ngang chăm chú lắng nghe lời vị võ sư, tay mỗi học viên đều nắm chặt cây gậy. Thầy Kano đã dẫn học trò đến khoảng sân rộng phía trước những tàn tích còn lại của Căn Bồn Trung Đường, nơi từng là đền thờ chính lớn nhất của ngôi chùa vĩ đại và hùng mạnh Duyên Lịch Tự trong quá khứ.

Phần mái cong vút của ngôi chùa đã bị sập vài chỗ, những miếng ngói xanh đỏ vương vãi khắp nền chùa như những chiếc vảy rồng bị vứt bỏ. Mấy cột trụ lớn bằng gỗ bị gãy nghiêng, đè lên các mảng tường nứt vỡ lởm chởm tạo thành những khe hở để lộ phần điện thờ bên trong bị xáo trộn và một vài bức tượng đá rạn nứt. Khu tăng viện thì đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tuy vậy, tận sâu bên trong ngôi chùa vẫn có một tia sáng nhỏ lung linh. Thầy Kano đã nói với bọn nó rằng đó là “ánh sáng vĩnh cửu”. Chiếc đèn lồng được thắp sáng bởi sư Saicho, vị sư sáng lập nên ngôi chùa, đã duy trì ngọn lửa suốt tám trăm năm qua. Chiếc đèn ấy luôn được một vị tăng cô độc chăm sóc. “Niềm tin không bao giờ tắt,” thầy Kano kính cẩn cúi đầu về phía tia sáng rồi bắt đầu bài học.

“Với tư cách là những chiến binh samurai, các trò không được để những gì mình thấy làm mờ mắt. Để chiến thắng kẻ thù, hãy sử dụng tất cả các giác quan - thị giác, thính giác, xúc giác, vị giác và khứu giác. Luôn hòa hợp các giác quan trong cơ thể, duy trì điểm cân bằng tuyệt đối, và luôn ý thức được hoạt động của mỗi chi so với các chi còn lại.”

Vị võ sư quay mặt về phía Jack, đôi mắt như có màn sương xám ngự trị của thầy nhìn xoáy vào nó. Ánh nhìn đó khiến Jack có cảm giác bất an, như thể ông đã xuyên thấu tâm can nó.

“Jack à, trò đã thắc mắc vì sao ta có thể cứu bạn trò trong khi không nhìn thấy gì phải không. Rất đơn giản. Ta cảm nhận được sự hoảng sợ của trò ấy. Ngay cả trước khi trò ấy ngã thì cây gậy của ta đã di chuyển tới rồi. Ta nghe thấy tiếng trượt chân và tiếng hét, vì thế ta biết chính xác vị trí của cậu ta.

Cái khó chỉ là làm sao để cậu ta không rơi trúng phải một trong số các trò thôi!”

Có tiếng cười rúc rích lan ra giữa các học viên.

“Nhưng chỉ bằng những kỹ thuật đó thì làm sao đấu lại với kẻ thù vô hình được ạ?” Kazuki lên tiếng hoài nghi.

“Ta sẽ cho trò thấy,” thầy Kano đáp lại, ánh mắt mờ đục của thầy quay sang phía Kazuki. “Trò tên gì?”

“Oda Kazuki ạ, thưa thầy.”

“Được rồi, trò Kazuki, nếu trò có thể lấy được hộp gỗ cá nhân *inro* của ta thì nó sẽ thuộc về trò.”

Kazuki nhoen miệng cười trước lời thách thức. Cái hộp nhỏ đựng đồ đang được treo lưng lửng bên ngoài dải thắt lưng trên bộ kimono của vị võ sư, quả là một vị trí thuận lợi mà đến một tên trộm kém cỏi nhất cũng có thể dễ dàng thó được.

Kazuki rón rén ra khỏi hàng, âm thầm tiến về phía thầy. Lúc đi qua Nobu, cậu ta ra hiệu cho tên này và Hiroto, một tên gày nhảnh như con bọ que đi theo. Sau đó Kazuki tiếp tục tiếp cận vị võ sư, cùng lúc Nobu bước đến từ bên phải và Hiroto từ trái tiến lại. Mỗi đứa cùng tiến về phía thầy theo các hướng.

Ngay lúc các học trò chỉ còn cách bốn bước chân thì thầy Kano đã lướt cây gậy bông của mình sang bên đập trúng cổ chân Hiroto làm tay này trượt ngã. Sau đó cây gậy tiếp tục xoay vòng rồi thọc mạnh vào giữa hai chân Nobu. Tiếp ngay sau đó là một cú thúc gậy trực diện vào bụng khiến cậu chàng giật mình ngã xuống sân. Không ngừng một giây, vị thầy tiếp tục tấn công Kazuki bằng một đòn gậy bông chọc thẳng vào cổ.

Kazuki cứng người, tiếng nuốt nước bọt hoảng loạn của cậu ta phát ra nghe rõ mồn một sau khi phần đầu gậy dừng lại sát nơi yết hầu.

“Biết sử dụng chiến thuật như mỗi, rất khá đấy trò Kazuki, tuy nhiên cậu bạn này của trò có mùi như miếng sushi ba ngày chưa dùng ấy,” vị thầy hất đầu về phía thân hình đang nằm sõng soài của Hiroto. “Trò thì thờ khò khè như một con rồng mới sinh, còn bước đi của trò kia nặng trĩu như một con voi!” vị thầy nói tiếp, ám chỉ Nobu đang nằm trên sân xoa xoa chỗ bụng bị bầm.

Từ phía các học viên nổ ra một chuỗi âm thanh khúc khích không kìm lại được.

“Đủ rồi!” thầy Kano cắt ngang ra hiệu chấm dứt tiếng cười. “Đã đến lúc các trò bắt đầu tập luyện, nếu không các trò sẽ không bao giờ học được cách chiến đấu mà không dùng tới mắt. Tất cả dàn hàng ra, đứng cách nhau sao cho đủ chỗ để còn vung gậy.”

Cả lớp ngoan ngoãn dàn hàng trên nền sân lát đá.

“Trước tiên các trò cần làm chủ được trọng lượng và cảm giác của cây gậy. Ta muốn các trò xoay gậy như cách ta làm.”

Thầy Kano giơ cây gậy trong tay phải ra và nắm vào phần giữa. Sau đó, ông bắt đầu xoay gậy bằng cách đổi hai tay. Mới đầu vị thầy xoay chậm, sau đó tăng tốc dần đến khi chỉ còn thấy một vòng tròn vun vút lúc bên này lúc lại sang bên kia.

“Một khi các trò đã có đủ tự tin để xoay cây gậy giữa hai tay thì hãy nhắm mắt lại. Hãy học cách cảm nhận sự chuyển động của nó chứ đừng phụ thuộc vào thị giác để điều khiển nó.”

Cả lớp bắt đầu xoay gậy trong tay. Vài võ sinh ngay lập tức lóng ngóng làm rơi vũ khí.

“Cứ bắt đầu chậm thôi. Phải học được cách chuyển động tay cho đúng trước,” thầy Kano đưa ra lời khuyên.

Ngay từ đầu Jack đã gặp khó khăn trong việc đổi tay xoay gậy. Vốn kiệt sức do thiếu ngủ, phản xạ hành động của nó trở nên lơ đãng và vụng về.

Yamato thì khác. Cậu ta xoay gậy trong tay như thể sinh ra là để sử dụng nó. Trong lúc Jack còn đang lóng ngóng thì Yamato đã có thể nhắm mắt xoay gậy.

“Làm tốt lắm, trò Yamato,” thầy Kano lên tiếng khen ngợi khi nghe thấy tiếng gậy của cậu ta vun vút trong gió. Yamato mỉm cười, bộ dạng nhút nhát của cậu chàng khi phải băng qua cây cầu giờ đã được gỡ gạc lại bằng thành tích là võ sinh đầu tiên trong lớp thực hiện được kỹ thuật xoay gậy.

Sau đó không lâu, Jack cũng xoay được cây gậy của mình, mặc dù tốc độ của nó vẫn còn khá chậm. Sự tự tin của nó tăng dần theo quá trình luyện tập, cuối cùng nó cũng đủ can đảm nhắm mắt lại. Jack cố gắng làm chủ thứ vũ khí trong tay, lắng nghe âm thanh của nó, cảm nhận chứ không nhìn vào nó.

Jack tăng tốc.

Cây gậy như đang bay, mỗi vòng xoay tạo ra âm thanh vun vút đập vào tai nó.

Nó đã thành công!

“Ái daaa!” Jack hét lên khi chân nó nhói đau.

Cây gậy đã đập trúng căng chân và văng ra khỏi tay nó mà lăn lông lốc trên sàn đá. Jack tập tễnh đuổi theo cây gậy.

Cây gậy dần dừng lại... dưới chân Kazuki.

Jack cúi xuống vớ lấy, nhưng nó chưa kịp chạm đến cây gậy thì đã bị đánh mạnh vào phía sau đầu. Jack trừng mắt nhìn lên Kazuki.

“Cẩn thận vào, *ngoại quốc*,” Kazuki mĩa mai liếc nó.

Cơn thù hận giữa cả hai bùng lên, Jack căng người thủ thế sẵn sàng chiến đấu.

“Đừng hòng,” Kazuki rút lên sau khi thấy thầy Kano không ở gần. “Còn lâu mày mới lại gần cây gậy được.”

Kazuki chĩa cây gậy ngay trước mũi Jack bắt nó phải cúi đầu xuống. Jack lùi lại, làm động tác giả di chuyển về bên trái rồi lập tức thụp xuống vớ lấy cây gậy bằng tay kia. Tuy nhiên Kazuki đã dự tính trước và dùng đầu gậy chặt mạnh vào ngón tay Jack khiến cây gậy của nó tiếp tục bị rớt xuống sàn tạo ra âm thanh loảng xoảng.

“Trò nào còn để cây gậy của mình rơi nữa thì tốt nhất là nên mở mắt trước khi có đủ khả năng,” giọng thầy Kano vọng lại từ phía bên kia sân chùa.

Jack và Kazuki âm thầm đối mặt với nhau, thủ thế chờ đối phương ra đòn trước.

“Dù mở hay nhắm mắt thì mày cũng chả đủ tư cách làm một samurai,” Kazuki thì thầm khiêu khích. “Chắc mày cũng nhận ra một điều là chả có đứa nào trong trường ưa mày rồi chứ. Mấy đứa mà mày gọi là bạn thật ra cũng chỉ vì muốn tỏ ra lịch sự với mày thôi, thầy Masamoto đã bắt bọn chúng phải thế mà.”

Lời nói của Kazuki khiến Jack nổi nóng, phải cố gắng lắm nó mới kiềm chế được cơn giận.

“Còn những ai muốn tiếp tục tán chuyện thì nên dùng chỗ sức đó vào việc tập luyện cho tốt hơn,” thầy Kano cố tình nói thêm.

Tuy nhiên kết cục đã được ấn định. Lời nói cuối cùng của Kazuki đã đánh trúng vào điểm yếu tâm lí Jack. Nó không thể phủ nhận có một phần sự thật trong lời khiêu khích của cậu ta. Khi nó mới bước chân đến Nhật, Yamato chỉ miễn cưỡng chấp nhận sự hiện diện của nó vì cha cậu ta đã trực

tiếp yêu cầu như vậy. Phải đến tận khi chiến thắng trong cuộc Tha Lưu Tỉ Thí, hai đứa mới trở thành bạn của nhau. Rồi cả Akiko nữa. Dù cô bé là người thân thiết nhất với nó, nhưng thật ra Jack cũng chẳng thể đoán được tình bạn của bọn nó là thật hay không bởi Akiko quá giỏi che giấu cảm xúc bên trong.

Có lẽ Kazuki nói đúng.

Mặc dù Akiko đã phủ nhận việc làm mờ ám tối qua, Jack vẫn không khỏi có cảm giác cô bé đang giấu giếm nó điều gì đó.

Nhận thấy cuộc chiến nội tâm đang giằng co trên mặt Jack, Kazuki nhoen miệng cười.

“Cút đi, *ngoại quốc*,” hăn mấp máy môi.

17

HẠT GIỐNG

“Cút đi, ngoại quốc! Cút đi, ngoại quốc! Cút đi, ngoại quốc!”

Jack ngồi sững người sợ hãi trong chiếc ghế bành của cha nó nhìn Độc Nhãn Long vùng kiếm khắc chi chút câu chữ bởi đó lên trên tường ngôi nhà bố mẹ và anh em nó sinh sống ở Anh quốc. Như những vết thương hở miệng, từng con chữ đều rỉ ra máu tươi, Jack nhận ra Độc Nhãn Long đang dùng máu cha nó làm mực viết.

Có âm thanh vội vã tiến gần, Jack siết chặt cuốn hải đồ trên ngực. Liếc mắt nhìn xuống, nó bắt gặp bốn con bọ cạp đen, mỗi con to chừng một nắm tay đang bò qua sàn nhà lên đôi chân trần của nó, phần đuôi có kim độc lóe lên trong bóng tối...

“Cậu có đi không?”

Jack bị giật dậy bởi giọng Akiko.

Nó choàng dậy, dụi mắt trước ánh nắng ban mai tràn qua khung cửa sổ nhỏ xíu trong phòng.

“Tớ chưa... chuẩn bị... cậu cứ đi đi,” Jack đáp lại, giọng nó vẫn còn run run trong lúc kéo chăn lên mặt.

“Cậu không sao đấy chứ?” giọng Akiko vang lên từ phía bên kia cánh cửa giấy.

“Tớ không sao... chỉ buồn ngủ thôi.”

Jack thấy mình thật may mắn. Akiko đã đánh thức và giúp nó thoát khỏi một cơn ác mộng nữa.

“Hẹn gặp cậu trong bữa sáng ở Điệp Trùng Đường nhé,” Jack vội vã nói thêm.

“Vậy đừng đến muộn như lần trước đấy,” Akiko cảnh báo, sau đó Jack nghe tiếng bước chân của cô bé xa dần trên hành lang.

Nó ngồi dậy, vẫn còn choáng váng bởi cơn ác mộng về tên Độc Nhãn Long và bốn con bọ cạp. Nó tự hỏi liệu đây có phải là điềm báo như lần ảo

mộng về con bướm và con quỷ hay không. Tuy nhiên ảo mộng đó đến vì nó tập tọa thiền. Còn lần này là một cơn ác mộng, một thứ tối tăm và nguyên sơ hơn thế. Nếu ác mộng này còn lặp lại lần nữa, nó tự nhủ sẽ phải đi xin lời khuyên của thầy Yamada.

Jack gặp tấm đệm lại, nó cẩn thận nhét cuốn *hải đồ* vào trong mép chăn. Đây rõ ràng là một vị trí cất giấu lộ liễu. Nó cảm thấy cần phải nhanh chóng bắt chuyện với Emi để sắp xếp một cuộc viếng thăm tòa thành lần nữa. Vấn đề là nó đã chẳng có dịp nào chỉ có hai đứa để mà thực hiện việc này cả. Lúc nào bên cạnh Emi cũng kè kè Cho và Kai như thể hai đứa là hầu gái vậy. Và lại, Jack cũng chưa nghĩ ra cách nào để cập đến vấn đề này mà không làm lộ ý định thật của nó.

Nó vội vàng khoác lên người bộ võ phục, cuốn phần trên quanh thân rồi cẩn thận để vạt áo trái đè lên vạt bên phải. Nó không muốn mình ăn mặc theo cách để vạt bên phải đè lên vạt bên trái áo mà người ta vẫn làm với người chết. Sau đó nó cố định gọn gàng bộ võ phục bằng chiếc đai lưng màu trắng trên eo.

Trước khi đi ăn sáng để bắt đầu ngày học mới, Jack chăm chút lại chậu cây cảnh *bonsai* trên bệ cửa sổ hẹp. Cây hoa anh đào nhỏ xíu này là báu vật của nó, món quà chia tay mà ông cụ làm vườn Uekiya đã tặng ở Toba. Cái cây đã luôn gợi nhắc tới tấm lòng nhân hậu của ông cụ vào mùa hè đầu tiên ấy. Jack kính cẩn tưới nước cho cây, cắt tỉa cành và bỏ đi những chiếc lá úa. Công việc đó như một nghi thức làm dịu lắng tâm trí nó, khiến cho lời mỉa mai cay độc trong cơn ác mộng cũng xa dần cho đến khi chỉ còn như một lời thì thầm xa xăm trong đầu.

Sáng hôm ấy, vài chiếc lá xanh nhỏ trên cây bắt đầu xuất hiện viền màu vàng đồng và đỏ rực, báo hiệu mùa thu đang đến. Vậy là chỉ còn một mùa nữa thôi trước khi những bông tuyết rơi, đánh dấu mốc thời gian cho cuộc chọn lựa sát hạch của thử thách Tam Tố Luân Hồi. Các vị võ sư đã tăng cường độ tập luyện và mức độ phức tạp trong các kỹ thuật, dần đẩy các học viên đến ngưỡng giới hạn của họ. Jack đã bắt đầu cảm thấy khó khăn để theo kịp với chế độ luyện tập ở trường.

Sau khi cố định thanh kiếm gỗ trong đai thắt lưng, nó hít một hơi thật sâu tập trung nguồn năng lượng của mình để vượt qua một ngày luyện tập nữa.

“Lần nữa, thế *kata* bốn!” thầy Hosokawa ra lệnh.

Các võ sinh vung thanh kiếm gỗ trong không khí, tiếp tục lặp lại các bước di chuyển theo một chuỗi liên mạch được quy định. Mặc dù đã phải

thực hiện hàng trăm nhát chém trong sáng hôm đó, buổi học của thầy Hosokawa vẫn không có vẻ gì được giảm bớt độ khắc nghiệt.

Hai tay Jack rã rời vì mệt mỏi, mồ hôi vã ra trên người nó, thanh kiếm gỗ thì nặng trĩu như chì.

“Không phải thế, trò Jack!” thầy Hosokawa sửa. “Mũi kiếm phải dừng ở trung đoạn. Trò đang chém qua bụng đối thủ chứ không phải là cắt chân chúng.”

Thường thì Jack là đứa vượt trội so với lớp trong các giờ học Kiếm Thuật, tuy nhiên lần này nó lại gặp nhiều khó khăn trong việc bắt kịp tiến độ tập luyện. Hai cánh tay đã tê rần của nó chẳng còn tuân theo sự điều khiển khiến cho thanh kiếm gỗ càng lúc càng trượt khỏi mục tiêu.

“Tập trung vào!” thầy Hosokawa yêu cầu trong lúc quay về phía nó. “Đừng bắt ta phải nhắc lại lần nữa.”

Ông tóm lấy tay cầm kiếm của Jack lạnh lùng nâng lên độ cao thích hợp. Cánh tay nó run lẩy bẩy vì gắng sức giữ lấy.

“Các thế *kata* này là những thế cơ bản trong Kiếm Thuật,” thầy Hosokawa nhấn mạnh với cả lớp. “Không biết đi làm sao biết chạy. Các trò phải thuần thục cho đến khi những thế này trở thành bản năng, thanh kiếm này trở thành một phần đời của các trò. Khi thanh kiếm không còn là “kiếm” trong tay thì lúc đó các trò mới đủ thành thạo. Và cũng chỉ đến lúc đó các trò mới thật sự thấu hiểu con đường Kiếm Đạo!”

“VÂNG, THƯA THẦY!” cả lớp hô vang.

Thầy Hosokawa nhìn Jack bằng ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc, “Đừng quên việc tập luyện của mình đấy, trò Jack. Đáng ra giờ này trò phải làm chủ được các kỹ thuật cơ bản rồi.”

Mũi tên lao thẳng tới mục tiêu rồi biến mất giữa các nhánh thông già. Một đôi bồ câu đang trú trong chiếc tổ tết bằng cành lá tỏ vẻ phần nộ khi bị buộc phải bay lên lớp mái ngói của Đại Phật Đường cho an toàn.

“Thật không tin được!” Jack thốt lên, chìm trong nỗi thất vọng.

Nếu như Akiko có thể bắn trúng mục tiêu ở mức xa nhất một cách thoải mái dễ dàng thì Jack lại không làm được như vậy. Bây giờ cô Yosa còn tăng gấp đôi khoảng cách bằng cách gắn mục tiêu vào tít phía đầu bên kia của Nam Thiên Viên khiến không phát bắn nào của nó có thể tiến đến gần. Ở

khoảng cách này còn không thể bắn trúng thì làm sao mũi tên có thể làm tắt ngọn nến đây?

Tình hình còn trở nên tệ hơn khi Kazuki và đồng bọn liên tục cản trở bằng cách cố tình to giọng bình luận về mấy lần bắn trượt của nó.

Nhận thấy Jack đang gặp khó khăn, cô giáo môn Cung Thuật liền tiến đến, đôi mắt sáng như điều hâu của cô xem xét thể đứng và chỉ giúp nó khuyết điểm.

“Thả lỏng nào Jack,” cô Yosa khuyên khi nó trả lại cây cung về giá vũ khí rồi ngồi quỳ xuống chỗ của mình trong hàng. “Bắn trúng mục tiêu hay không không quan trọng.”

“Nhưng với em thì quan trọng ạ,” Jack khẳng định. “Em muốn vượt qua được thử thách của cô.”

“Em hiểu sai rồi,” cô Yosa đáp, đoạn mỉm cười ấm áp trước vẻ mặt cương quyết của nó. “Em cần vứt bỏ suy nghĩ *phải* bắn trúng mục tiêu đi. Chỉ khi nào một cung thủ không còn bận tâm về mục tiêu thì khi đó anh ta mới thật sự lĩnh hội được Cung Đạo.”

Jack cúi đầu đáp lễ mà vẫn thấy hoang mang mơ hồ. “Nhưng nếu không bận tâm đến mục tiêu thì chẳng phải em sẽ dễ bắn trượt hơn sao ạ?” nó hỏi.

“Cung Thuật không có gì là thần bí cả, Jack ạ,” cô Yosa lắc đầu nói tiếp. “Giống như bất kì môn nghệ thuật nào khác, bí mật sẽ chỉ được khám phá qua sự tận tụy, chăm chỉ và luyện tập không ngừng.”

Thì em vẫn đang luyện tập chăm chỉ mà, thế mà em có khá lên chút nào đâu, Jack đã rất muốn nói như vậy.

Chiều hôm đó, nỗ lực thực hành *origami* đến lần thứ năm của Jack vẫn chỉ cho ra kết quả là một đồng giấy nhàu nát bừa bãi trên sàn.

Các học viên khác tập trung tọa thiền trên những tấm nệm bên trong gian sảnh Đại Phật Đường. Mẫu hình tọa thiền hôm nay của bọn nó là một con cóc. Trong gian sảnh chỉ có duy nhất âm thanh gấp giấy loạt soạt vang lên.

Thầy Yamada tiếp tục điều khiển cả lớp tọa thiền trên nghệ thuật gấp giấy *origami*, câu thiền vẫn được lặp lại, “*Origami* dạy chúng ta điều gì?” vẫn chưa ai đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho thầy.

“Xem cách tớ làm này Jack,” Yori nói với Jack, đoạn cậu ta quay sang để nó có thể nhìn rõ các thao tác.

Jack thử lại lần nữa, và nó đã thành công trong việc tạo ra một lỗ rách trên tờ giấy mỏng manh. Jack bực mình rửa to bằng tiếng Anh khiến Yori quay sang nhìn nó lo lắng. Nó đành mỉm cười xin lỗi.

“Làm thế quái nào để tớ có thể trả lời câu thiền vấn của thầy Yamada trong khi không gấp nổi một con cóc giấy nhỉ?” Jack nói, với tay lấy thêm một tờ nữa từ trong xấp giấy.

“Tớ không nghĩ vấn đề nằm ở chỗ gấp được hay không được đâu,” Yori nhẹ nhàng đáp lại. “Con cóc không phải là điều cốt lõi. Nhớ thầy Yamada đã nói gì không? Câu trả lời nằm trong tờ giấy ấy.”

Yori ngẫm nghĩ con cóc giấy hoàn hảo của mình trước khi đặt nó xuống sàn bên cạnh con hạc giấy, con bướm và con cá vàng cũng hoàn hảo không kém mà cậu ta đã gấp xong.

“Nhưng nhất định quá trình này phải có ý nghĩa nào đó chứ,” Jack khẳng định trong lúc vung vẩy miếng giấy hình vuông của nó một cách chán nản. “Nếu không thì thầy bắt cả lớp gấp giấy để làm gì? Tớ thì xem ra chẳng tiến bộ được mấy.”

Đến giờ thì Jack cảm thấy cực kì lo lắng về cơ hội của nó trong các kì kiểm tra sắp tới. Chỉ có năm học viên xuất sắc nhất được chọn. Nếu Jack không vượt qua được bất kì phần thi nào thì nó sẽ chẳng thể kiếm nổi một chỗ trong Tam Tổ Luân Hồi chứ chưa nói đến việc học tuyệt kĩ Nhị Thiên.

“Đừng đánh giá mỗi ngày qua những gì con thu hoạch được,” một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai nó.

Thầy Yamada đã đứng cạnh Jack và đang cúi xuống cầm lấy tấm giấy từ trong tay nó. Ông bẻ, gấp rồi uốn mảnh giấy ngay trước mắt Jack, chỉ trong chốc lát đã biến nó thành một bông hồng rạng rỡ.

“Hãy đánh giá bằng những hạt giống con đã gieo được.”

“Chỉ là cậu đang trải qua một tuần tồi tệ, thế thôi,” Akiko cố an ủi Jack trong bữa tối hôm đó.

“Nhưng đã gần một tháng rồi mà tớ còn chưa bắn trúng nổi mục tiêu,” Jack đáp lại trong lúc lơ đãng cắm đũa vào miếng *sushi* trước khi kịp nhận ra và nhắc nhở mình rằng đó là một hành động khiếm nhã.

“Dần dần rồi cậu sẽ quen thôi,” Yamato động viên nó. “Cậu quên hồi Tha Lưu Tử Thí đã đạt được bao nhiêu điểm trong phần thi Cung Thuật rồi à? Đâu phải là cậu không thể làm được đâu.”

“Chắc cậu nói đúng,” Jack thừa nhận, nó đặt đôi đũa xuống. “Nhưng tớ có cảm giác như thể mình vừa đụng phải một bức tường gạch trong quá trình luyện tập ấy. Thậm chí trong giờ Kiếm Thuật thầy Hosokawa còn phải liên tục đứng sau lưng để sửa từng lỗi cho tớ nữa. Càng cố gắng, tớ càng cảm thấy như mình chẳng tiến bộ thêm được chút nào.”

“Nhưng cậu cũng nghe thầy Yamada nói rồi còn gì,” Yori nhắc lại. “*Đừng đánh giá mỗi ngày qua những gì con thu hoạch được...*”

“Thì đúng, nhưng tớ thì gieo được hạt giống gì cơ chứ?” Jack thở dài, đoạn gục đầu vào hai tay. “Có lẽ Kazuki nói đúng. Tớ không xứng làm một samurai.”

“Đừng nghe những gì tên Kazuki đó nói nữa, được chứ?” Akiko tức tối thốt lên. “Hắn đang đầu độc đầu óc cậu đấy! Dĩ nhiên cậu xứng đáng làm một samurai. Nếu không nghĩ thế thì thầy Masamoto đâu có tốn công nhận nuôi rồi còn đưa cậu vào học trường này. Trở thành một samurai thực thụ đương nhiên cần rất nhiều thời gian rồi.”

Jack chán nản nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ nhỏ xíu của phòng nó trong Sư Tử Đường. Bầu trời đêm bên ngoài chỉ chút sao. Vầng trăng khuyết hắt xuống thứ ánh sáng ma quái trùm lên những dãy nhà sắc màu kì dị trong Nhị Thiên Nhất Lưu.

Xa xa phía chân trời. Jack thấy những đám mây giông đang kéo đến. Chúng dần nuốt chửng từng ngôi sao một trên bầu trời. Một cơn gió lạnh lùa qua khoảng sân khiến dải Kí thư kì^[13] trên lối vào Vũ Đức Điện bắt đầu bay phấp phật như lá buồm trên một con thuyền.

Jack tưởng tượng nó đang ở trên tàu *Alexandria* với cha, ông đang chỉ cho nó cách nhìn bầu trời để định vị. Đó là thứ nó tiếp thu khá *giỏi*. Trở thành hoa tiêu là một việc quá đối tự nhiên với nó. Nó có thể kể tên những ngôi sao và hành tinh trên bầu trời, dùng chúng trong việc tính toán tọa độ tàu và hải tuyến dù cho có đang ở giữa những hải phận khó nhận đi nữa.

Nó sinh ra là để làm hoa tiêu tàu biển. Không phải để trở thành samurai.

Đột nhiên Jack cảm thấy áp lực cuộc sống ở Nhật như một cuộn dây quấn thắt đáy nổi lòng nó mỗi lúc một chặt thêm cho đến khi nó tưởng mình sắp bùng nổ. Mỗi ngày nó phải đau đầu nói chuyện bằng tiếng Nhật. Những quy tắc khắt khe cứng nhắc trong cuộc sống tại Nhật khiến nó thấy mình lúc nào cũng như đang đi trên những chiếc vỏ trứng mỏng manh dễ vỡ. Khoảng

thời gian tập luyện gian khổ. Mỗi đe dọa thường trực từ tên Độc Nhân Long cùng nỗi lo liệu nó có kịp sẵn sàng cho cuộc đối đầu ấy. Hồ sâu trống vắng sự hiện diện của cha mẹ nó. Ý nghĩ rằng Jess phải ở một mình, cùng mỗi đe dọa từ trại tế bần đang lơ lửng trên đầu con bé...

Chìm trong tuyệt vọng. Jack suýt nữa để vượt mất khoảnh khắc vài bóng người băng qua khoảng sân trường. Nép sát vào bóng tối, chúng men theo bên dưới mái hiên tránh gió của Vũ Đức Điện trước khi biến mất vào bên trong.

Quyết định vạch mặt kẻ đột nhập lần này, Jack chớp lấy thanh *katana* của nó rồi lao ra ngoài.

18

HÌNH XĂM

“Akiko à? Cậu có đó không?” Jack nói thầm qua lớp cửa giấy mỏng ở phòng cô bé.

Không có tiếng trả lời. Nó trượt cánh cửa sang bên ghé mắt nhìn vào trong. Không hề có bóng dáng Akiko. Mặc dù giờ này lẽ ra đang là giờ ngủ, tấm đệm nằm của cô vẫn y nguyên như chưa được đụng tới.

Biết đâu cô bé đi tắm thì sao, Jack nghĩ, hoặc có thể là...

Nó đóng cánh cửa giấy lại rồi vội vã lao đi. Từ phòng Yori hắt ra ánh sáng của đèn lồng.

“Yori à?” nó gọi.

Cậu học viên có dáng người nhỏ nhắn trượt mở cánh cửa sang bên.

“Cậu thấy Akiko không?”

“Từ sau bữa tối đến giờ thì không,” Yori lắc đầu đáp lại. “Chẳng phải cậu ấy đang ở trong phòng sao?”

“Không có, tớ nghĩ cậu ấy...” câu nói của Jack bị bỏ lửng khi trước mắt nó là cảnh tượng hàng đồng hạc giấy la liệt khắp sàn phòng Yori. “Cậu đang làm cái gì thế?”

“Tớ gập hạc giấy.”

“Cái đó tớ biết, nhưng trong giờ ngủ mà vẫn thực hành *origami* á! Cậu nghiêm trọng hóa bài học của thầy Yamada quá rồi đấy,” Jack thốt lên. “Nghe này, nếu cậu nghe tiếng Akiko về phòng thì giúp tớ chuyển lời đến cậu ấy là tớ đến khu Vũ Đức Điện rồi nhé.”

“Chỗ phòng tập á? Thế mà cậu còn vừa kết tội tớ học hành chăm quá đấy!” Yori liếc mắt xuống thanh *katana* của Jack hoài nghi. “Chẳng phải giờ này đã trễ cho một buổi tập *kata* rồi sao?”

“Tớ không có thời gian giải thích. Cứ nói thế với Akiko nhé.”

Trong lúc Yori chưa kịp trả lời thì Jack đã lại lao đi.

Khi vừa đến cửa ra vào, trong đầu Jack thoáng qua ý nghĩ báo động cho Yamato và Saburo biết điều nó hoài nghi, tuy nhiên sau đó nó lại nghĩ giờ này hai đứa đang ngủ, và nó thì đã làm mất nhiều thời gian quá rồi. Không chừng đến lúc ba đứa tới được Vũ Đức Điện thì bọn đột nhập đã tẩu tán từ lâu.

Jack vội vàng băng qua khoảng sân. Cơn giông đang ùn ùn kéo tới cùng từng đợt gió lạnh lẽo quất qua bộ đồ ngủ kimono mỏng của nó như từng lưỡi kiếm *tantō* của ninja chém vào da thịt. Ép người vào tường Vũ Đức Điện, Jack rón rén men về phía lối cửa ra vào. Ló đầu ra phía chần song trên cánh cửa gỗ, nó cố tìm kiếm bóng dáng của những kẻ đột nhập.

Trong gian sảnh tối đen, nó chỉ có thể lờ mờ nhận ra một số bóng người đang ngồi cúi xuống thành một vòng tròn khép kín giữa góc tường khuất kín. Từ khoảng cách này, nó không tài nào nhận ra được khuôn mặt hay nghe thấy họ đang nói gì.

Jack lại vội vàng quay lại khoảng tường phía sau lưng Vũ Đức Điện, nó biết chỗ đó có các ô cửa nhỏ được che bằng các tấm liếp nằm ngay bên dưới chiếc bực, rất dễ tiếp cận. Nó kín đáo kéo một tấm liếp lên. Nhòm qua khe hở, nó nhận ra mình vừa có được tầm nhìn trực diện vào góc phòng.

Jack nhắm đếm nhóm đột nhập có bốn người tất cả. Tất cả bọn họ đều dùng mũ trùm đầu che mặt trong bóng tối. Ghé sát tai vào khe hở, nó im lặng lắng nghe.

“... Lãnh chúa Kamakura Katsura sẽ tiến hành một cuộc chiến chống lại bọn Cơ Đốc,” một giọng nam trẻ thì thầm đầy vẻ quyền uy trong bóng tối.

Một giọng nữ khàn khàn cắt ngang. “Bọn *ngoại quốc* là hiểm họa đối với phong tục truyền thống và thứ bậc xã hội xưa nay của Nhật Bản.”

“Nhưng chúng chỉ có vài đứa thôi thì sao có thể thành mối hiểm họa được?” giọng thứ ba chất vấn, đó là một giọng cao và mỏng như tiếng sáo tre.

“Bọn tu sĩ ngoại quốc đang reo rắc thứ tín ngưỡng của ma quỷ, chúng đã khiến vị lãnh chúa tôn kính của chúng ta và các samurai khác phải tin theo những lời bịp bợm đó mà cải đạo,” giọng nam giải thích. “Chúng định thay thế chế độ xã hội của chúng ta từ sâu bên trong. Chúng muốn giết chết nền văn hóa của chúng ta, cai trị đất nước và người dân Nhật Bản.”

“Chúng *phải* bị ngăn chặn!” giọng nữ xen ngang.

“Lãnh chúa đang tập hợp những samurai trung thành với ngài để chuẩn bị cho một cuộc chiến tận diệt bọn Cơ Đốc,” giọng thứ nhất giải thích. “Cha tao, Oda Satoshi đã gia nhập hàng ngũ của ngài ấy với lời thề trung thành với sự nghiệp chính nghĩa này.”

“*Ngoại quốc* là bọn sinh vật nguy hiểm đáng bị nghiền nát,” giọng nữ rít lên cay độc.

“Nhưng *chúng ta* thì làm gì được chứ?” cái bóng thứ tư lên tiếng.

“Chúng ta sẽ chuẩn bị chiến tranh!” cả giọng nam và nữ cùng đồng thanh.

Jack như không tin vào tai mình. Vậy là trước giờ nó đã đúng. Thầy Yamada đã nhầm. Vụ việc giết vị tu sĩ dòng Cơ Đốc không phải là sự việc cá biệt. Đó chỉ là sự kiện mở màn. Lãnh chúa Kamakura đang có ý định giết sạch tất cả tín đồ Cơ Đốc giáo ở Nhật.

Dù vậy, điều khiến Jack thấy ớn lạnh chính là vì nó biết rõ tên thủ lĩnh của nhóm người bí ẩn này là ai. Nó đã nhận ra giọng của hắn. Kazuki, kẻ đang nổi gót cha hắn kêu gọi chiến tranh.

Bên ngoài, từng giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống, chẳng mấy chốc cơn mưa rào xối xả khiến người Jack nhanh chóng bị ướt nhẹp, lạnh đến thấu xương. Dù vậy, nó vẫn quyết ở lại để thông tỏ mọi việc. Mặc kệ tình cảnh tồi tệ hiện giờ, nó tiếp tục ép tai cố nghe đoạn đối thoại đang bị tiếng những giọt nước gõ liên tục vào lớp mái Vũ Đức Điện làm gián đoạn.

“... tất cả bọn Cơ Đốc sẽ bị trục xuất bằng cái chết đau đớn,” Kazuki tiếp tục. “Một số đứa có thể sẽ tìm cách trốn chạy, vì vậy nhiệm vụ của chúng ta là phải truy lùng bằng hết.”

“Thế còn Jack thì sao?” chất giọng mạnh mẽ cất lên. “Rõ ràng cậu ta đang được thầy Masamoto bảo vệ.”

“Thầy Masamoto vĩ đại của chúng ta còn có nhiều thứ quan trọng phải suy tính hơn là về một thằng *ngoại quốc* vớ vẩn nào đó. Ý tao là, gần đây mọi người có thấy bóng thầy Masamoto ở trường không? Không chứ gì. Bốn phận của thầy ấy là phải phụng sự lãnh chúa Takatomi, làm sao có thời giờ mà quan tâm đến thằng đó được.”

“Và khi không có vị samurai bảo vệ hắn ở bên thì,” giọng nữ mỉa mai, “dù thằng *ngoại quốc* đó có chui lủi ở xó nào đi nữa chúng ta cũng sẽ tóm được!”

Đột nhiên Jack cảm thấy nó đang gặp nguy hiểm. Thời gian này nó quá bận rộn với những buổi tập luyện chuẩn bị cho các bài thi đến nỗi không hề để ý đến sự vắng mặt liên tiếp của thầy Masamoto. Đến giờ phút này nó mới nhận ra rằng chỗ ngồi của vị samurai bảo vệ cho nó trong sảnh ăn tối đã để trống gần một tháng nay. Lần cuối Jack thấy thầy Masamoto là khi ông đi qua công trình xây dựng sảnh Ưng Điều Đường. Giờ ông đang ở đâu? Nếu tình hình đột ngột chuyển biến xấu, Jack sẽ chẳng được bất kì ai có quyền hành trong trường bận tâm đến việc bảo vệ nó cả.

“Phải chuẩn bị sẵn sàng cho hiệu lệnh vũ trang của lãnh chúa chúng ta,” Kazuki tiếp tục. “Đó chính là mục đích thành lập Băng Bọ Cạp. Giờ tất cả chúng ta hãy cùng thề trung thành với sự nghiệp chính nghĩa này.”

“Nghị thức này cần có chút ánh sáng,” giọng nữ khàn đòi hỏi.

Jack nghe thấy tiếng quẹt đá lửa, vài tia sáng nhấp nháy trong bóng tối. Một lát sau, một cây đèn dầu nhỏ bùng lên như một con đom đóm cô độc giữa gian sảnh sâu hoắm.

Jack giật mình kinh hoàng. Ánh lửa lập lòe rọi sáng khuôn mặt trắng bệch của một cô gái. Hai con mắt hình bầu dục của cô ánh lên như hai viên than trong đám lửa, cặp môi đỏ quạch mở ra để lộ hàm răng nhuộm một màu đen tuyền. Jack lập tức nhận ra ngay đó là Moriko, nữ samurai đã thi đấu với Akiko trong đợt Tha Lưu Tử Thí. Một nữ chiến binh xấu xa tàn ác đang học tại trường Liễu Sinh Lưu ở Kyoto. Jack không thể tin được rằng cô ta đang ở ngay trong gian sảnh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

“Tốt hơn rồi đấy,” giọng Moriko the thé, cô ta lấy từ chiếc hộp *inro* nhỏ đựng đồ cá nhân ra một hũ mực và vài cây kim tre rồi đặt chúng xuống bên cạnh cây đèn. Sau đó cô mở bình rượu *saké* và rót một lượng vừa đủ xuống một cái cốc. Cái cốc này được đặt chính giữa vòng tròn của cả nhóm. “Vậy ai sẽ là người đầu tiên xăm mình?”

“Anh,” Kazuki nói, đoạn cởi áo khoác và phần trên của bộ kimono để lộ phần ngực.

Moriko ngắm nghía một trong các cây kim rồi chậm rãi hơ qua ngọn lửa. Khi đã đủ độ nóng, cô ta nhúng đầu kim xuống hũ mực đen. Moriko dùng tay kia căng phần da ngay phía trên vị trí tim của Kazuki.

“Sẽ đau đấy,” cô nói rồi châm đầu kim vào da của Kazuki để đưa giọt mực vào trong.

Kazuki nhắm mắt, tuy nhiên không hé môi kêu ca lời nào. Moriko lại nhúng đầu kim xuống hũ mực trước khi đâm vào ngực cậu ta lần nữa. Từng

cử chỉ của cô ta chậm rãi và chính xác, mỗi lúc một thêm nhiều chấm mực lên phần hình xăm.

Trước đây Jack đã từng chứng kiến mấy thuyền viên trên tàu *Alexandria* xăm hình lên cánh tay. Nó thấy chẳng đáng đánh đổi sự đau đớn của mình chỉ để lấy được một hình xăm xấu xí của chiếc mỏ neo hay dòng chữ mang tên vài cô em yêu quý nào đó mà chỉ cần cập bến cảng khác là mấy tay thủy thủ sẽ lại quên nhanh như gió.

“Xong,” Moriko nói, một nụ cười đen nhẻm toét lên trên khuôn mặt.

“Đây là biểu tượng của chúng ta,” Kazuki tự hào tuyên bố trong lúc quay người sang để đồng bọn nhìn cho rõ. “Bọ cạp!”

Jack kinh hoàng nín thở. Ngay phía trên vị trí tim Kazuki là hình xăm của một con bọ cạp nhỏ màu đen - sinh vật đã luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng.

Dù đức tin Cơ Đốc có phủ nhận thế nào đi nữa thì nó cũng không thể làm ngơ giữa sự trùng hợp của hình xăm này và giấc mơ của nó.

Kazuki nâng cốc rượu *saké* lên.

“Đã cùng xăm hình bọ cạp và cùng uống chung rượu trong chiếc cốc này thì mãi mãi sẽ là anh em trong Băng Bọ Cạp. Tất cả bọn *ngoại quốc* đều phải chết!” Kazuki nâng cốc rồi uống rượu.

“Tất cả bọn *ngoại quốc* đều phải chết!” cả bọn cùng đồng thanh thề thốt trung thành rồi hăm hở cởi phần trên của bộ kimono ra cho Moriko thực hiện nghi thức xăm mình.

Bên ngoài Vũ Đức Điện, cơn giông sấm chớp ì ùng như chứng nhận cho lời thề của chúng.

Jack run lấy bầy đến mất kiểm soát. Nó tự ôm chặt mình cho ấm trong lúc ép người vào sát bức tường cố gắng trú thân giữa cơn mưa tầm tã.

Đầu óc nó đang quay cuồng hỗn loạn theo cơn giông. Nó phải làm gì bây giờ? Nó đã nghe hết những điều cần biết. Nhật Bản đang dần chuyển sang tư tưởng bài ngoại. Nếu không ai ngăn Lãnh chúa Kamakura lại thì Jack rồi cũng sẽ trở thành một kẻ bị ruồng bỏ. Trở thành kẻ thù của họ. Nó cần báo lại chuyện này cho thầy Masamoto, nhưng làm sao vị samurai ấy có thể bảo vệ nó trước những thế lực hùng mạnh đến vậy?

Cạch!

Cơn gió lớn đẩy tấm cửa liếp đập mạnh vào ô cửa nhỏ. Giật mình. Jack đánh rơi thanh *katana* của nó lăn lạch cạch trên nền sân đá rồi biến mất vào

bóng tối.

“Có người!” tiếng Moriko hét lên từ bên trong.

Hoảng loạn. Jack vội vã tìm vũ khí. Tiếng bước chân của Băng Bọ Cạp đang sát tới gần.

Mặc kệ thanh *katana*, nó cầm đầu chạy thực mạng.

CHIẾN ĐẤU TRONG BÓNG TỐI

Jack chạy nhanh dưới mép tường Vũ Đức Điện, nó biết mình không có cách nào băng băng qua sân mà không bị Kazuki cùng Băng Bọ Cạp phát hiện.

Nhìn quanh, nó thấy chỉ có duy nhất một chỗ ẩn náu khả thi là khu công trình xây dựng dở dang của Ứng Điều Đường. Jack lập tức phóng ra rồi chui ngay xuống một hố ngập nước trong phần móng nhà mới đào, vừa kịp lúc bóng mấy kẻ độc ác trong Vũ Đức Điện ủa ra.

Nhòm qua miệng hố đầy bùn nhão, Jack thấy Băng Bọ Cạp dáo dác tìm kiếm kẻ vừa nghe lén. Hai đứa đầu tiên chạy vòng ra góc sảnh tập xa xa, còn hai đứa khác hướng thẳng về chỗ Jack. Jack nhấn người chìm sâu thêm vào hố bùn sâu. Trong lúc hai đứa kia tiến lại gần, nó nghe rõ tiếng bước chân lép nhép trên bùn lầy. Chúng dừng lại sát mép móng nhà ngập nước.

“Tao không vào đó đâu,” một giọng phản đối.

“Đi!” Kazuki ra lệnh. “Mày cần lấy lí do để đi tắm.”

Jack nghe thêm ba tiếng bước chân lép nhép nữa. Nó ngược nhìn lên. Ngay sát trên nó là cơ thể lừng lững như cột đình của Nobu.

“Tao không tiến thêm nữa được đâu, sắp bị lún đến nơi rồi!” Nobu càu nhàu, không hề hay biết sự hiện diện của Jack ở ngay dưới chân mình.

“Mày đúng là đồ vô dụng! Thôi quay lại đi.”

Lúc xoay người lại, Nobu trượt chân lao đảo suýt ngã. Trong thoáng chốc trông hẵn như thể sắp rơi xuống cái hố đến nơi, nhưng may cho Jack là cuối cùng cái thân hình phì nhiêu đấy cũng lấy lại được thăng bằng đi tiếp.

“Mày có nghĩ kẻ lúc này là vị võ sư nào đấy không?” Nobu hỏi trong lúc chậm rãi lê lét trở lại chỗ Kazuki.

“Không,” Kazuki trả lời. “Các thầy sẽ không bao giờ bỏ chạy! Nhưng cho dù kẻ đó là ai đi nữa, chúng ta cũng cần phải thuyết phục hãn gia nhập

băng đảng. Hoặc không thì phải làm cho hắn ngậm miệng lại. Nào. Đi tìm mấy đứa kia thôi.”

Run rẩy giữa cái lạnh, nỗi sợ và cơn tức giận, Jack chờ đến khi chắc chắn rằng Kazuki và Nobu đã đi khuất rồi mới bò ra khỏi cái hố. Nó muốn trở về phòng, nhưng trước tiên phải tìm ra thanh kiếm đã. Thầy Masamoto đã chỉ dạy nó rằng “không bao giờ được để thanh kiếm của mình rơi vào tay kẻ thù”. Nó không thể mạo hiểm để tên Kazuki tìm thấy thanh kiếm được.

Jack vội vàng quay lại khu Vũ Đức Điện. Bóng tối và cơn mưa xối xả khiến nó gần như không thể nhìn thấy gì. Nó quỳ xuống dùng cả hai tay sục sạo mò mẫm, thầm mong sao những ngón tay nó sẽ chạm được vào thanh kiếm. Đột nhiên nó nghe thấy tiếng bước chân chạy đến ngay phía sau lưng.

Bất đắc dĩ phải bỏ thanh kiếm lại, nó nhận ra mình chẳng còn cách nào khác ngoài việc tẩu thoát ngay khi còn có thể.

Jack cảm nhận được cú quật chỉ một tích tắc trước khi nó bị đập mạnh vào bụng. Nó quay lại, há hốc miệng thở dốc. Cố gắng đứng trên đôi chân của mình, nó nghe thấy âm thanh di chuyển phía bên trái và ngay lập tức quay người đối mặt với kẻ thù.

Cái khó ở đây là nó hoàn toàn không thể thấy gì. Bóng tối đã bao trùm toàn bộ nó. Nhưng nó có thể nghe thấy tiếng Kazuki nhả ra tràng cười lẫn trong không gian xung quanh và âm thanh loạt xoạt của những bước chân. Ngoài những điều đó ra, nó không cách nào biết được đòn tấn công tiếp theo sẽ đến từ đâu.

Đột nhiên âm thanh vun vút của một thứ vũ khí lao thẳng về phía đầu Jack. May mắn, nó kịp thời đảo người sang bên tránh được đòn tấn công. Không nhìn thấy gì, nó chỉ biết điên cuồng vung gậy về phía đối phương. Tuy nhiên Jack đã đánh trượt, vì thế cây gậy của nó chỉ toàn vung vẩy trong khoảng không trống rỗng.

Trước khi Jack kịp xoay sở thì nó đã lại nhận ngay một cú vụt trúng vào cẳng chân. Hai chân Jack lập tức bị hất mạnh ra sau khiến nó ngã chúi mặt xuống phía trước. Jack gắng xoay người tránh cú va chạm với nền sàn nhưng nó đã mất phương hướng. Nó rên lên vì đau khi bả vai bị trượt mạnh trên nền đất đá.

“Dừng!” giọng thầy Kano hô vang báo hiệu dừng cuộc đấu.

Vừa tháo dải băng bịt mắt ra. Jack đã ngay lập tức phải nheo mắt trước ánh nắng chói chang ban trưa. Kazuki đang ngồi quỳ trong hàng cùng các học viên khác với vẻ hỉ hả trên mặt khi chứng kiến sự thất bại của nó.

“Xin lỗi nhé Jack,” Yamato lên tiếng trong lúc tháo dải băng bịt mắt của mình ra rồi đưa tay ra hiệu muốn đỡ nó dậy. “Tớ không có ý đánh cậu mạnh như thế. Chỉ là tớ không biết được cậu đang ở đâu nên...”

“Đừng lo, tớ không sao,” Jack nhún nhó trong lúc tự đứng dậy.

“Hai trò làm tốt lắm,” thầy Kano nhận xét, lúc này vị võ sư đang ngồi trên phần bậc thềm nứt nẻ của Điện Căn Bốn Trung Đường.

Đây là lần tiếp theo thầy Kano dẫn cả lớp leo lên núi Hiei để học môn Bổng Thuật. Đối với thầy thì đi bộ đường dài là một việc làm rất tốt với bọn nó, bầu không khí trên núi cũng có lợi cho quá trình luyện tập.

“Ta nghe thấy tiếng ba đợt tấn công đã được tránh. Còn Yamato, trò cảm nhận rất tốt mọi vật xung quanh. Ngay lần đầu tập đầu tiên trong bóng tối mà đã hai lần đánh trúng mục tiêu là rất khá, tuy nhiên lần tới trò cần kiểm soát sức mạnh của mình tốt hơn. Nghe như có vẻ trò Jack đã bị ngã khá mạnh đấy. Giờ đến hai người tiếp theo.”

Thở phào vì trận đấu tự do của mình đã kết thúc. Jack đưa dải băng của nó cho võ sinh khác rồi quay trở lại hàng ngồi quỳ giữa Yori và Akiko. Nó xoa xoa chỗ vai đau nhức, khẽ rên lên khi ngón tay chạm trúng chỗ bầm.

“Bị thương nặng đến vậy sao?” Akiko hỏi khi thấy vẻ đau đớn trên mặt Jack.

“Không, tớ không sao... chỉ là tớ vẫn không hiểu sao bọn mình lại phải học cách chiến đấu trong bóng tối thôi,” Jack thì thầm đáp lại, “trong khi chúng ta đều nhìn thấy được.”

“Như ta đã nói lúc trước rồi đấy, trò Jack,” thầy Kano cắt ngang, rõ ràng thánh giác nhạy bén của thầy đã nghe được cuộc trò chuyện từ phía bên kia sân chùa, “chỉ dùng mắt thì sẽ không bao giờ nhìn thấu được sự vật. Trong giờ học của ta, trò đang được học cách không bị lệ thuộc vào đôi mắt để tự vệ. Nếu trò còn dùng mắt thì sẽ còn mắc nhiều sai lầm nữa.”

“Nhưng có lẽ em sẽ ít mắc sai lầm hơn nếu nhìn thấy kẻ địch đang làm gì đó thầy ạ?” Jack hỏi.

“Không đâu chàng samurai trẻ. Trò nên nhớ đôi mắt là cửa sổ tâm hồn,” thầy Kano giải thích. “Hãy lên đứng trên bậc thềm phía trước ta, ta sẽ chỉ cho trò thấy.”

Thầy Kano ra hiệu cho Jack tiến tới. Nó đứng dậy và đến bên thềm.

“Nhìn xuống chân ta xem,” vị thầy hướng dẫn.

Jack cúi xuống nhìn đôi dép cói của thầy, ngay lập tức nó bị cây gậy của ông đánh luôn vào đỉnh đầu.

“Xin lỗi, ta mù nên đôi khi khá là vụng về,” thầy Kano nói. “Hãy trông chừng cây gậy giúp ta nhé.”

Jack lại dõi mắt theo đầu cây gậy trắng để đảm bảo rằng nó sẽ không bị mất cảnh giác lần nữa.

Thầy Kano lại đá mạnh vào cẳng chân nó.

“Ui daa!” Jack kêu lên, tập tễnh lùi lại.

Các học viên khác giơ tay che miệng cười khúc khích.

“Bài học kết thúc,” thầy Kano tuyên bố. “Giờ trò đã hiểu chưa?”

“Chưa hiểu lắm ạ, thưa thầy...” Jack nói, tay nó xoa xoa chỗ cẳng chân sưng tấy.

“Hãy nghĩ đi nào! Nếu trò nhìn xuống chân đối thủ thì trò sẽ chỉ chú ý vào chân họ, nếu trò nhìn vào vũ khí của họ thì sẽ chỉ chú ý được đến vũ khí của họ. Tương tự, nếu trò nhìn về bên trái thì sẽ xao nhãng phía bên phải, nhìn về bên phải thì lại xao nhãng phía bên trái.”

Thầy Kano ngừng một lát để thông điệp của thầy có thời gian lắng đọng. Đoạn ông chỉ vào đôi mắt đã không còn khả năng nhìn thấy của mình.

“Đôi mắt sẽ luôn để lộ những toan tính của một người. Đối thủ của trò sẽ lợi dụng điều đó. Nếu muốn chiến đấu mà không tự để lộ ra suy nghĩ của mình, trò cần phải học cách chiến đấu không lệ thuộc vào mắt.”

Jack hạ bút lông xuống. Sau lần bị thầy Kyuzo chế giễu về chuyện không thể viết được Hán tự, Akiko đã đề nghị giúp đỡ nó trong việc học viết chữ cơ bản. Bất cứ khi nào có thời gian rỗi trước bữa tối là hai đứa lại gặp nhau trong phòng Akiko để cô bé dạy cho nó một Hán tự mới và hướng dẫn thứ tự các nét cần thiết để viết được chữ đó.

Akiko ngược nhìn Jack, thầm thắc mắc vì sao nó lại đột nhiên ngừng lại trong lúc cô đang giải thích về chữ “Tự” mang nghĩa chùa chiền.

Jack hít một hơi. Kể từ khi khám phá ra Băng Bọ Cạp và đánh mất thanh kiếm thì đây là lần đầu tiên nó có cơ hội nói chuyện riêng với Akiko. Hơn

nữa nó đang không biết làm thế nào để gợi chuyện hỏi Akiko vì sao không ở trong phòng tối hôm trước.

“Tối qua cậu đi đâu thế?” cuối cùng Jack cũng lên tiếng. “Tớ không thấy cậu trong phòng.”

Cô bé chớp mắt một lần, miệng rõ ràng mím lại trước câu hỏi thẳng thừng không thích hợp của nó.

“Tớ không biết ở Anh Quốc thì thế nào, nhưng ở Nhật thì đó không phải là câu thích hợp để hỏi một cô gái đâu,” cô đáp một cách bình tĩnh, bắt đầu gói ghém dụng cụ viết lại. “Có lẽ câu hỏi cần đặt ra ở đây là, *cậu* đã đi đâu?”

“Tớ á? Tớ đến Vũ Đức Điện...”

“Và đó là lí do tớ tìm thấy thứ này,” Akiko ngắt lời, đoạn cô trượt mở cánh cửa tường, lấy ra thanh *katana* của Jack.

Jack đã hoàn toàn bị hạ gục trước vẻ cứng rắn của Akiko và sự xuất hiện bất ngờ của thanh kiếm.

Đêm hôm trước, khi nghe thấy tiếng bước chân tiến đến gần, nó đã bỏ chạy về Sư Tử Đường với hai bàn tay không, sợ sệt trước Kazuki và băng nhóm của hắn. Tờ mờ sáng hôm sau, nó lập tức trở lại sảnh tập để tìm nhưng vẫn không thấy tăm hơi thanh kiếm. Nó nhủ thầm có lẽ Kazuki đã lấy kiếm được nên luôn lo lắng, bởi nếu trực tiếp nói với Kazuki về chuyện đó thì chẳng khác nào tự thú nhận rằng nó biết đến sự hiện diện của Băng Bọ Cạp.

May mắn thay, người nhặt được thanh kiếm lại là Akiko. Nó nhìn cô bé với ánh mắt ngạc nhiên thích thú.

“Akiko, cảm ơn cậu nhiều lắm. Tớ đã tìm nó suốt đấy,” cuối cùng nó cũng thốt thành lời và cúi xuống, mong nhận lại thanh kiếm.

“Jack à, thanh kiếm này là linh hồn của cậu,” cô bé nói tiếp một cách nghiêm trọng, phớt lờ hai cánh tay đang chìa ra của Jack. “Để mất một vật như vậy là điều không thể tha thứ được. Thậm chí còn nhục nhã hơn khi đây lại là thanh kiếm đầu tiên mà thầy Masamoto đã tặng cho cậu. Sao cậu không nói với mọi người là đã để mất nó?”

“Tớ mới chỉ làm mất nó vào tối qua thôi mà. Tớ đang mong là sẽ tìm thấy nó. Akiko à, *làm ơn* đừng nói với thầy Masamoto nhé,” Jack van vãn, xấu hổ trước sai lầm của nó.

Akiko dừng dừng nhìn Jack khiến nó chẳng đoán nổi cô bé đang thất vọng hay đang coi thường sự bất cẩn của nó. Thế rồi vẻ cương nghị của Akiko dịu dần, cô bé trao lại vũ khí cho Jack. “Được rồi. Nhưng lúc đó, cậu đã làm gì sau Vũ Đức Điện?”

Jack đã không dự liệu việc mình sẽ bị lục vấn như vậy. Lúc đầu nó muốn tìm hiểu xem Akiko ở đâu, và cô bé có biết kế hoạch của Kazuki hay không chứ không nghĩ rằng mình sẽ phải trả lời về hành động của mình.

“Tớ đã trông thấy những kẻ đột nhập vào sân tập lần nữa. Tớ nghĩ chúng là bọn ninja xâm nhập vào trường mình,” Jack thú nhận, hi vọng rằng nếu nó thành thực với cô bé thì cô bé cũng sẽ làm vậy với nó. “Nhưng không phải thế.”

“Vậy là ai?”

“Là Kazuki, Nobu, một ai đó, và, tin nổi không, cả Moriko của trường Liễu Sinh nữa.”

“Moriko? Ở trong trường chúng ta sao?” Akiko hỏi lại, cảnh giác trước thông tin vừa nêu. “Cậu đã báo với thầy Masamoto chưa?”

“Chưa. Thầy còn chưa trở về mà, nhưng chúng ta cần phải báo với thầy. Không chỉ về Moriko mà còn về Băng Bọ Cạp của thằng Kazuki nữa.”

Akiko chăm chú lắng nghe Jack thuật lại những gì nó nghe được về Lãnh chúa Kamakura và Băng Bọ Cạp.

Suy nghĩ hồi lâu, Akiko bảo, “Jack này, lời đồn về chiến tranh thì lúc nào cũng có. Cả về chuyện lãnh chúa này đe dọa lãnh chúa kia nữa. Giờ chúng ta đang trong bình yên nên đương nhiên lời đồn đại có lí do để phát tán. Cậu cũng gặp lãnh chúa Kamakura rồi đấy thôi. Ông ta là

một kẻ nóng nảy và khao khát quyền lực. Thầy Masamoto thường xuyên than phiền về chuyện ông ta lúc nào cũng khơi mào cho những điều rắc rối. Nhưng cuối cùng rồi cũng chẳng đi đến đâu cả. Ông ta chẳng bao giờ có được sự ủng hộ.”

“Đó cũng là những gì thầy Yamada đã nói với tớ. Nhưng nếu hiện giờ ông ấy đang có được ủng hộ thì sao?” Jack nghi hoặc. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu -?”

“Jack! Cậu đây rồi!”

Jack ngược nhìn lên đúng lúc Yamato phăm phăm bước vào phòng cùng Saburo.

“Hai người có vẻ bận rộn nhỉ,” Yamato lên tiếng và nhặt một tờ giấy có các nét chữ tập viết Hán tự của Jack lên xem. “Sắp đến bữa tối rồi, chúng ta còn phải đi tắm nữa đấy. Làm gì mà lâu thế?”

“Jack đã trông thấy Kazuki trong Vũ Đức Điện tối qua,” Akiko giải thích với giọng bí mật. Cô bé ra dấu cho Saburo đóng cánh cửa giấy sau lưng lại. “Cậu ta và vài người nữa đã được một cô gái tên Moriko của trường Liễu Sinh xăm mình.”

“Moriko?” Yamato nói với giọng cảnh giác. “Cô ta làm gì ở đây?”

“Rõ ràng là cùng với Kazuki thành lập băng nhóm bài *ngoại quốc* rồi.”

“Nhưng sao phải xăm mình? Chỉ có tù nhân mới xăm thôi chứ!” Saburo thốt lên.

“Trước đây thì thế,” Akiko đính chính. “Nhưng giờ thì các lái buôn, thậm chí một số samurai cũng đang dùng hình xăm để thể hiện sự dũng cảm hoặc ái tình nữa.”

Saburo bật cười, đoạn cậu ta quay sang trấn an Jack bằng nụ cười toét miệng. “Jack này, dù cái thứ khiến cậu đang lo lắng là gì đi nữa thì cũng không phải sợ một nhóm tù nhân đang bồ bịch đâu.”

“Không phải chuyện đáng cười đâu Saburo,” Jack đáp lại. “Kazuki thật sự nghiêm túc đấy. Cậu ta làm thế để trả đũa mình.”

Yamato gật đầu tán thành nhiệt tình. “Xem ra tên Kazuki đang nghĩ hăn là thủ lĩnh quân phiệt chứ chẳng chơi. Tớ biết bọn mình cần làm gì rồi - tớ và Saburo sẽ trở thành hộ vệ chính thức của cậu.”

“Và bọn mình sẽ sắp xếp một cuộc hẹn với thầy Masamoto ngay khi thầy vừa trở về,” Akiko nói thêm.

“Mà Jack này, bây giờ cậu nên lo lắng về mùi cơ thể mình hơn là bọn Kazuki đó đấy!” vừa trêu, Yamato vừa ném cho Jack một cái khăn tắm. “Đi nào, phải đến nhà tắm trước khi bữa tối bắt đầu cái đã. Tớ thấy đói rồi đây.”

Thở phào thư thái, Jack thư giãn ngâm mình trong làn khói bốc lên nghi ngút từ bồn tắm.

Đã từng có thời gian cứ nhắc đến tắm là nó chạy trốn chết. Ở Anh Quốc, tắm không phải là một việc tốt cho sức khỏe, thậm chí nó còn bị coi là con đường nhanh nhất khiến người ta mắc bệnh kiết lị. Nhưng thời gian ở Nhật đã khiến Jack nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, giờ thì tắm là một trong những khoảng thời gian nó mong chờ trong ngày.

Sau khi đã kì cọ và dội nước lạnh sạch sẽ ở bên ngoài, nó liền chui vào bồn tắm hình vuông bằng gỗ rộng chứa đầy nước nóng. Jack bắt đầu cảm thấy thư thái. Thầy Yamada và Akiko đã xua tan nỗi lo về lãnh chúa Kamakura của nó. Có lẽ buổi tối và cơn giông đã làm méo mó nhận định của nó về tình thế hôm đó. Không chừng cuộc chiến mà Kazuki nói đến cũng chẳng hơn gì những điều bịa đặt trong tưởng tượng của cậu ta. Mà dù sao thì giờ đã có Yamato và Saburo trông chừng nên nó tin mọi việc rồi sẽ ổn.

Jack để làn nước bốc hơi nóng giúp từng cơ bắp của nó được thả lỏng, vết bầm tím trên vai nó dần dịu đi. Những mối lo của nó cũng bắt đầu tan biến, mọi việc dường như đã hòa tan vào giữa hơi nóng của chiếc bồn. Ngâm mình xong, nó bước ra khỏi bồn, dùng khăn lau khô người rồi cùng các bạn tới gian sảnh ăn tối.

“Vai cậu sao rồi Jack?” Yamato hỏi trong lúc hướng nhìn về Điệp Trùng Đường cùng Saburo.

“Nhờ tắm mà nó đã đỡ hơn nhiều rồi, đừng lo. Tớ sẽ phục thù vào giờ Kiểm Thuật ngày mai cho coi!” Jack cam đoan rồi thụi một cú vào tay Yamato.

Yamato làm bộ như thế đau lắm, thế là cả bọn cùng bật cười vui vẻ.

“Một cú đấm móc phải khá hiểm đấy chứ,” giọng bình luận vang lên từ phía sau bọn nó. “Chắc là tao cũng nên cảnh giác một chút nhỉ.”

Chuỗi cười của bọn nó tắt ngấm khi Kazuki cùng hai tên đồng bọn Nobu và Hiroto thông thả bước tới.

Jack siết chặt nắm tay, sẵn sàng cho một cuộc chiến.

Có lẽ băng Bọ Cạp *không phải* chỉ làm trò tiêu khiển.

Có lẽ Kazuki *thực sự* tin rằng hắn là một thủ lĩnh quân phiệt.

20

BĂNG BỘ CẠP

“Mày muốn gì?” Yamato lên tiếng và bước lên đứng chặn giữa Jack và nhóm người đang tiến tới.

Hai nhóm võ sinh đối mặt nhau.

Sân trường tối dần, chỉ còn duy nhất ánh sáng hắt ra từ phía lối vào Điện Trùng Đường. Các học viên khác ngang qua và không để ý tới hai nhóm võ sinh đang hăm hè nhau, xung quanh cũng không có bóng dáng vị võ sư nào.

Không khí thêm căng thẳng khi Yamato đứng chờ nghe đối phương trả lời, ánh mắt cậu ta gườm gườm như muốn thách Kazuki động thủ.

“Bữa tối,” Kazuki nhún nhả đáp, phá lên cười rồi cùng đồng bọn bỏ đi.

Suốt tháng sau đó, Yamato và Saburo lúc nào cũng kè kè bên Jack, tuy nhiên việc này xem ra lại không cần thiết. Kazuki và Băng Bộ Cạp hoàn toàn phớt lờ Jack như thể nó không hề tồn tại. Riêng tên Kazuki có vẻ tập trung nhiều vào việc luyện tập cho đợt chọn lựa Tam Tổ Luân Hồi sắp tới hơn. Jack đã từng vài lần bắt gặp hắn trong Vũ Đức Điện tập luyện thêm cùng thầy Kyuzo.

Mặc dù chẳng người bạn nào phàn nàn, nhưng Jack có cảm giác câu chuyện nó kể bắt đầu bị nghi ngờ.

Thậm chí, khi thầy Masamoto trở về trường, Jack vẫn chưa có cơ hội gặp bởi ông lại tiếp tục được vờ đi làm một nhiệm vụ khác cho lãnh chúa Takatomi. Nhưng dẫu sao thì lúc này mối đe dọa đã không còn làm ảnh hưởng đến nó, và Moriko chưa hề xuất hiện trong trường thêm lần nào, vì thế nó thấy chưa cần phải gặp thầy.

“Tớ đi dạo một lát,” Jack nói trong lúc đi qua phòng Yamato ra cửa chính Sư Tử Đường. “Tớ muốn hít thở khí trời trước khi ngủ.”

“Đi dạo vào lúc tối muộn này sao?” Yamato nhìn Jack và khẽ chau mày. “Có cần tớ đi cùng không?”

Mặc dù đề nghị như vậy nhưng Yamato chẳng có vẻ gì là thực lòng muốn đi cả. Cậu ta đang nằm sẵn trong chăn ấm nệm êm, bên ngoài trời lạnh cóng còn trong Sư Tử Đường thì thật ấm áp.

“Không cần đâu, đừng lo. Tớ ổn mà.”

Jack đang cần thời gian một mình suy ngẫm.

Bước ra ngoài, nó đi lang thang một hồi quanh khoảng sân rồi ngồi phịch xuống một thanh gỗ chuẩn bị làm xà ngang đỡ sàn Ưng Điều Đường.

Khu nhà mới sắp sửa được hoàn thiện. Phần móng đã làm xong, những cột trụ bằng gỗ cũng đã đáu vào đấy. Khi hoàn tất, khu nhà chắc chắn sẽ trở thành một nơi tập luyện tốt nhất của trường, mặc dù quy mô chỉ bằng nửa Vũ Đức Điện.

Giống các học viên khác, Jack thầm hỏi mình sẽ được học môn võ thuật nào trong gian sảnh ấy. Mà đây là chuyện nếu như nó vẫn còn được ở đây.

Mặc dù chẳng có cơ sở gì để lo sợ về chiến dịch bài ngoại, Jack vẫn không thể không nhận thấy một số học viên tỏ ra ít thân thiện với mình. Nó luôn bị cô lập bởi sự thật nó đã khác mọi người. Trong suốt năm học đầu tiên, Akiko là người bạn đích thực duy nhất mà nó có được, tuy nhiên sau chiến thắng ở cuộc thi Tha Lưu Tỉ Thí, hầu hết các học viên khác cũng đã chấp nhận sự hiện diện của nó. Giờ thì nhiều người trong số họ lại quay lưng, phớt lờ nó lần nữa, ánh mắt họ xuyên qua nó như thể nó chỉ là một tấm kính thủy tinh.

Dĩ nhiên cũng có thể là do Jack tưởng tượng quá lên. Dù gì nó cũng đang phải gắng tập luyện với điều kiện hà khắc trong khi không còn tự tin rằng mình sẽ lọt vào tốp năm học viên được lựa chọn tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Sự kiện ấy đang làm nó suy sụp, và có thể là nguyên nhân khiến nó hiểu sai về các vấn đề khác. Nhưng thật sự nó có chút hi vọng nào vào tới vòng thử thách Tam Tổ để được truyền thụ tuyệt kỹ Nhị Thiên không?

Jack ngược nhìn bầu trời đầy sao tìm kiếm câu trả lời, nhưng lần này những chòm sao quen thuộc mà cha nó đã dạy chỉ rơi xuống một cảm giác lạnh lẽo. Đêm mỗi lúc một dài thêm, sớm muộn rồi mùa thu cũng sẽ nhường chỗ cho mùa đông, mở màn cho chuỗi bài thi sắp đến.

“Ê, *ngoại quốc!* Bọn vệ sĩ của mày đâu?” một giọng nói vang lên làm Jack thót tim.

Nó quay lại đối diện với Kazuki. Cậu ta là kẻ nó không muốn phải chạm mặt nhất.

“Để tao yên, Kazuki,” Jack đáp và trượt khỏi thanh xà rồi bước đi.

Bất thành linh từ trong bóng tối, nhiều bóng người xuất hiện và vây lấy nó. Jack nhìn về phía Sư Tử Đường cầu cứu, chẳng có ai ở đó cả. Akiko, Yamato và Saburo giờ này nếu không buồn ngủ thì cũng đang yên vị trong chăn đệm hết rồi.

“Để mày yên á?” Kazuki nhại nó. “Thế sao cái thể loại như mày lại không để *bọn tao* yên hử? Ý tao là mày nghĩ mày đang làm gì trên mảnh đất *của* bọn tao thế, giả vờ là một samurai à? Mày nên từ bỏ ý định ấy mà cút về nhà đi.”

“Phải, cút về đi, *ngoại quốc*!” Nobu và Hiroto nhại theo.

Nhóm học viên nam đang xúm xít quanh Jack cũng đồng thanh.

“Cút đi, *ngoại quốc*! Cút đi, *ngoại quốc*! Cút đi, *ngoại quốc*!” Dù cố kiềm chế nhưng Jack vẫn cảm thấy mặt nó nóng bừng lên. Lúc nào, nó cũng khao khát được trở về ngôi nhà của mình, để ở bên Jess, em gái nó... Vậy mà nó lại bị mắc kẹt trên mảnh đất xa lạ, nơi người ta không muốn nhìn mặt nó.

“Để... tao... yên!”

Jack cố tìm cách thoát ra khỏi vòng vây, nhưng Nobu đã nhấn bước đẩy nó bật lại. Jack va phải một võ sinh trong bọn, tên này lại đẩy nó bật về phía trước. Nó loạng choạng vì bị đẩy qua đẩy lại. Khi ngã dúi xuống đất, Jack túm phải vạt áo kimono của tên nào đó và làm rách toạc.

“Giờ thì mày sẽ biết thế nào là trả giá nhé!” tên rách áo hung hãn quát và đá mạnh vào chân Jack.

Jack co người lại vì đau. Dù vậy ánh mắt nó vẫn không rời khỏi phần ngực lộ ra của tên học viên đang gây gổ với mình.

“Sao hả? Mày muốn nữa à?” hắn ta hỏi và co chân chuẩn bị đá tiếp.

“Goro này, tao nghĩ nó đang bị hình xăm của mày mê hoặc đấy,” Hiroto cất giọng the thé và Jack nhận ra ngay đây là giọng tên thứ tư của Băng Bọ Cạp trong lễ xăm mình tối trước.

“Trông tuyệt chứ hả? Tất cả bọn tao đều có hết đấy.” Hiroto kéo phần ngực áo kimono xuống, để lộ hình xăm một con bọ cạp nhỏ màu đen. Tiếp đó, hắn tung một cú đá tàn bạo vào mạng sườn Jack.

Thuận đà, Hiroto đá thêm một cú nữa, cả Băng Bọ Cạp bật cười hả hê và lần lượt từng tên phanh áo để lộ hình xăm trên người rồi tiếp tục thay nhau đấm đá Jack.

“Thôi, kệ nó!” Kazuki ra lệnh. “Có thầy đang đến kìa.”

Những kẻ gây gỗ nhanh chóng tẩu tán.

Jack nằm trên đất, cơ thể run rẩy vì đau đớn, nỗi tủi hận và niềm ê chề. Rồi nó nghe thấy âm thanh lịch kịch quen thuộc của chiếc gậy tre gỗ trên nền đá, thầy Yamada lại gần.

Tựa vào chiếc gậy, ông cúi xuống nhìn Jack hết như cách đây một năm khi lần đầu tiên Kazuki bắt nạt nó.

“Con không nên chơi gần khu nhà đang xây. Chỗ đó nguy hiểm lắm.”

“Cảm ơn lời nhắc nhở của thầy ạ,” Jack cay đắng đáp, cố che giấu nỗi tủi nhục của mình.

“Có người lại làm phiền con nữa à?”

Jack gật đầu rồi ngồi dậy, ngó nghiêng mạng sườn thâm tím của nó. “Một số bạn trong lớp muốn con phải từ bỏ nơi này và rút về nhà. Thực ra, con cũng ước gì mình *có thể* trở về thầy ạ...”

“Jack à, ai cũng có thể từ bỏ, đó là hành động dễ dàng nhất trên đời,” thầy Yamada khiển trách và giúp nó đứng dậy. “Chỉ khi nào giữ được bản thân kiên định giữa xung quanh tất cả đều muốn con thất bại, lúc đó con mới hội được sức mạnh thực thụ.”

Jack hoang mang ngược nhìn thấy, nó bắt gặp ánh mắt tràn ngập niềm tin trao gửi nó.

“Ta rất muốn hỏi người vừa đánh con là ai,” thầy Yamada nói, “nhưng việc đó chẳng giải quyết được gì. Con phải tự đương đầu với cuộc chiến của riêng mình, nếu còn muốn tự đứng trên đôi chân của mình. Và ta biết con làm được điều đó.”

Thầy Yamada dẫn Jack về Sư Tử Đường. Trước khi trở lại phòng riêng, ông cho Jack thêm một lời khuyên sau nhất: “Hãy nhớ, thất bại là khi ta không còn cố gắng nữa.”

Thầy đã đi khuất, Jack vẫn ngẫm nghĩ mãi về những lời khuyên của ông. Có lẽ vị sư già ấy nói đúng. Nó phải tiếp tục cố gắng. Lựa chọn còn lại là từ bỏ, nhưng đó cũng chính là điều mà tên Kazuki muốn nó làm, và nó chưa bao giờ có ý định sẽ để đối thủ hạ gục bằng cách ấy.

Nhìn lên vầng trăng khuyết lạnh lẽo treo giữa bầu trời, Jack hứa sẽ lại quyết tâm luyện tập. Nó sẽ dậy thật sớm để luyện kiếm. Nó sẽ nhờ Akiko phụ đạo thêm môn bắn cung. Nó sẽ làm bất cứ điều gì có thể để trở thành một trong năm người được tham gia thử thách.

Nó cần phải học được tuyệt kỹ Nhị Thiên - để tự vệ trước Độc Nhân Long và cả Băng Bộ Cạp.

Khi Jack quay trở vào Sư Tử Đường để ngủ thì bắt gặp Akiko, người vận bộ đồ đen, đang rẽ vào một góc khuất xa xa trong Vũ Đức Điện. Cô bé đi nhanh, vội vàng về phía cổng bên trường.

Jack sửng sốt khi nhận ra rằng nó đã không hề nhầm lẫn lúc nhận dạng kẻ đột nhập lần đầu tiên nó trông thấy. Đêm đó, nó đã thấy Akiko.

Jack băng qua khoảng sân trường, cố gắng đuổi kịp cô bé, tuy nhiên khi nó tới được cánh cổng thì cô bé đã biến mất.

May mắn đêm đã khuya nên con đường vắng tanh, Jack liếc sang phải, thoáng thấy duy nhất một bóng người rẽ vào hẻm phía bên kia góc đường. Cái bóng đó chắc chắn phải là Akiko, nhưng cô đi đâu và sao phải lén lút giữa đêm hôm thế này?

Jack muốn có được lời giải đáp và nhanh chóng đuổi theo.

21

LONG AN TỰ

Con hẻm vòng sang trái rồi rẽ sang phải. Jack nhận ra nó vừa bước vào một sân nhỏ. Tuy nhiên không thấy tăm hơi Akiko đâu cả.

Nó nghe được tiếng bước chân vang vọng xa dần nơi lối đi bên phải. Nó bước theo âm thanh đó cho đến khi ra tới khoảng sân có hàng cây lớn bao quanh. Trước mặt nó là ngôi chùa với lớp mái ngói màu xanh cong vút xếp chồng lên nhau như vảy rắn. Dãy thềm đá dẫn lên hai cánh cổng gỗ dày chắc nịch.

Jack thận trọng áp sát lối vào. Phía trên cánh cổng là một tấm bảng gỗ có khắc tên ngôi chùa.

龍安寺

Nó lập tức nhận ra chữ Hán phía cuối nghĩa là *chùa*, sau đó nó cố hình dung về hai chữ còn lại mà Akiko đã từng dạy. Nó lần lượt nhớ ra, chữ thứ nhất có lẽ là *rồng*, còn chữ thứ hai mang nghĩa *an lành*.

Ba chữ đó tiếng Nhật đọc là *Ryōanji*.

Long An Tự.

Nó đẩy khẽ, cánh cổng bị khóa chặt.

Jack ngồi phịch xuống bậc thềm suy tính việc cần làm tiếp theo. Rồi nó thấy một khe hẹp hở giữa phần tường ngoài của ngôi chùa ở bên cổng.

Bức tường được xây xen kẽ từng ô gỗ tuyết tùng thẫm màu và những mảng đá trắng bóng. Có một ô gỗ không khít trên bức tường. Jack nhòm qua khe hở nhìn vào trong. Nơi đó, có con đường nhỏ rải đá băng qua bãi cỏ ướt đầm được cắt tía cẩn thận dẫn đến hành lang gỗ phía bên.

Jack đưa ngón tay qua khe hở và đẩy khẽ, ô tường lặng lẽ trượt sang bên. Jack lách người qua lối đi bí mật tiến vào trong vườn. Có lẽ đây là lối Akiko đã đi.

Jack men theo hành lang bên ngoài rồi rẽ qua góc quanh, tới một khu kiến trúc hình chữ nhật theo lối Thiền được trải sỏi xám bằng phẳng. Trong vườn, có mười lăm tảng đá lớn màu đen được xếp thành năm nhóm không đều nhau. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, phong cảnh khu vườn hiển hiện như trên đỉnh một dãy núi cao bị bao phủ bởi những đám mây.

Không có bóng người trong vườn.

Liếc sang phía đối diện, Jack phát hiện ra có khoảnh đất nhỏ cũng được trải sỏi bằng phẳng và lè tè một vài bụi cây. Phía cuối đường lát đá giữa khu vườn là một căn điện thờ nhỏ bằng gỗ. Cửa điện đóng kín, ánh nến lập lòe phía trong hắt lên lớp giấy dán cửa nhập nhòa. Jack cảm giác nó nghe được cả những tiếng rì rào trong điện.

Jack men theo đường đá đi về phía điện thờ, sỏi lạo xạo dưới từng bước chân của nó.

Đột nhiên, tiếng rì rào im hẳn, ánh nến cũng phụt tắt.

Jack nháo nhào chạy trên đường rải đá và tự rủa thầm vì đã hấp tấp đi nhầm vào khu vườn rải sỏi này. Nó vội vàng vòng qua khúc quanh, nép người vào bóng tối. Jack ẩn trong góc khuất gần lối ra vào điện thờ, nín lặng chờ đợi.

Không có ai xuất hiện.

Một khoảng thời gian dài như cả thế kỉ trôi qua, Jack mạo hiểm tìm cách ngó vào trong điện lần nữa. Rón ra rón rén, nó lại gần cánh cửa, khẽ đẩy ra một chút. Bên trong, thoang thoảng mùi thơm của nén nhang cháy đang dở. Một bức tượng Phật tọa trên bệ đá nhỏ, xung quanh bày những lễ vật hoa quả, cơm và rượu *saké*, ngoài ra không có một bóng người.

“Tôi giúp gì được cậu không?” bất ngờ, một giọng quyền uy vang lên.

Jack xoay người lại, tìm nó như muốn rơi khỏi lồng ngực.

Một vị sư trong bộ cà sa màu xám đen lưng lửng xuất hiện ngay trước nó. Với vẻ ngoài trung tuổi, vị sư này có thân hình lực lưỡng, mái đầu nhẵn nhụi và cặp mắt đen sắc lẹm. Lúc đó Jack nghĩ ngay đến việc chạy trốn, tuy nhiên phong thái của vị sư lập tức khiến nó nghĩ lại rằng chạy trốn không phải là ý hay. Dáng vẻ của vị sư toát ra vẻ điềm tĩnh đáng sợ. Những đầu ngón tay ông chấp lại như đang cầu nguyện, nhưng nhìn kĩ, hai tay trông chẳng khác nào hai lưỡi kiếm *tantō* nguy hiểm.

“Cháu... đang tìm một người bạn ạ,” Jack lắp bắp.

“Giữa đêm hôm khuya khoắt thế này ư?”

“Vâng... Cháu thấy lo cho cô ấy.”

“Cô ấy đang gặp vấn đề gì à?”

“Không ạ, nhưng cháu không biết cô ấy đi đâu -”

“Thế nên cậu đi theo?”

“Vâng,” Jack trả lời, cảm giác tội lỗi trào dâng như thể vừa có một cú tát vào mặt nó.

“Nên tôn trọng sự riêng tư của người khác, cậu bé ạ. Nếu người bạn đó cần cậu, cô ấy sẽ đề nghị cậu đi cùng. Rõ ràng cô ấy không có ở đây, vì thế ta thấy đã đến lúc cậu rời đi rồi đấy.”

“Vâng. Cháu xin lỗi. Là lỗi của cháu ạ...” Jack nói và cúi thấp người xuống.

“Chỉ khi cậu làm việc này đến lần thứ hai thì đó mới là lỗi,” vị sư cắt ngang, thái độ vẫn không hề khoan dung. “Có biết lỗi thì mới nên người. Ta tin tưởng lần này cậu sẽ rút ra được một bài học tốt.”

Không nói gì thêm, vị sư dẫn Jack trở lại cổng chính rồi ra hiệu cho nó rời đi.

“Ta không muốn bắt gặp cậu ở đây thêm lần nữa đâu đấy.”

Vị sư đóng hai cánh cổng lại, chỉ còn một mình Jack bên ngoài thềm đá.

Jack chậm rãi đi bộ về trường và miên man suy ngẫm về việc vừa xảy ra. Vị sư nói đúng. Nó không có lí do chính đáng để bí mật theo dõi Akiko? Từ trước tới nay, Akiko luôn làm nó tin tưởng. Khi nó đề nghị giữ kín bí mật về cuốn *hải đồ* của cha, cô bé đã thực hiện đúng như vậy. Thế mà ngược lại, nó lại không tôn trọng sự riêng tư của cô, thậm chí làm tổn hại sự tin tưởng của cô bé bằng việc bí mật theo dõi. Jack thấy ghét bản thân mình vì đã hành động như thế.

Dù đã tự vấn nhưng nỗi hồ nghi vẫn quần quanh tâm trí nó. Akiko đã phủ nhận chuyện ra ngoài vào ban đêm, vậy thì có việc gì bí ẩn đến nỗi cô ấy phải nói dối nó?

Về tới Sư Tử Đường, khi ngang qua phòng Akiko, có điều gì đó thúc giục khiến Jack lại phải lén nhìn vào trong lần nữa. Nó nhận ra rằng mình đã đuổi theo một người khác đến Long An Tự.

Bởi Akiko vẫn nằm kia và ngủ ngon lành từ bao giờ.

LỄ HỘI CÂY PHONG

“VẬY mà tớ cứ tưởng hoa đào mùa xuân là đẹp nhất rồi chứ,” Jack trầm trồ thốt lên, mãi mê nhìn ngắm vườn phong trong Vĩnh Quan Tự.

Hôm nay Akiko đưa Jack và các bạn đến ngôi chùa này để tham dự lễ hội cây phong. Lễ hội cây phong cũng giống lễ hội hoa anh đào mùa xuân, chỉ khác là diễn ra vào mùa thu, khi những chiếc lá phong dần nhuộm lên mình lớp màu sắc vô cùng ảo diệu. Quang cảnh này thật sự khiến Jack bị choáng ngợp. Cả triền đồi trông như đang bùng cháy với đủ các màu đỏ rực, vàng sậm, vàng tươi rồi vàng cam đến từ tầng tầng lớp lớp lá phong trải rộng hun hút tầm mắt.

“Bọn mình đến chỗ Tháp Đa Bảo đi,” Akiko gợi ý, chỉ về tòa tháp ba tầng cao vút chọc qua rừng phong rực lửa như một ngọn giáo chìa lên trời. “Ở đó ngắm cảnh tuyệt lắm.”

Akiko dẫn Jack, Yamato, Saburo, Yori và Kiku leo lên tầng cao nhất của Tháp Đa Bảo, nơi mọi người có thể ngắm nhìn toàn cảnh rừng cây bên dưới. Từng chiếc lá phong mang một vẻ đẹp thanh tú riêng biệt mà mảnh mai như những bông tuyết màu đồng.

“Huy hoàng quá phải không?” một chất giọng trầm ấm vang lên từ phía sau lưng bọn trẻ.

Cả bọn lập tức quay lại. Trước mặt là thầy Kano, võ sư môn Bổng Thuật. Tuy mù lòa nhưng dường như thầy cũng đang ngắm ngơ trước cảnh đẹp bên dưới chẳng kém học trò.

“Dạ... Nhưng mà thầy đâu có nhìn thấy gì, phải không ạ?” Jack hỏi, ngập ngừng lưỡng lự vì sợ vô lễ.

“Không, nhưng cuộc sống không chỉ gói gọn ở những gì mắt thấy đâu Jack ạ,” thầy Kano đáp. “Tuy không nhìn thấy rừng cây nhưng ta vẫn có thể thưởng thức lễ hội phong. Không nhìn thấy thì ta có thể nếm thử màu sắc, hít hà mùi nhựa phong đầy sức sống trong không gian, cảm nhận những vòm lá đang héo úa. Ta có thể nghe thấy âm thanh của từng chiếc lá rơi như

hàng triệu con bướm đang vỗ cánh. Hãy nhắm mắt lại rồi trò sẽ hiểu ta muốn nói gì.”

Cả bọn cùng làm theo lời thầy. Thoạt tiên Jack chỉ nghe được một mớ âm thanh mơ hồ, hỗn tạp, thế rồi chỉ một lát sau chúng đã dần tách ra thành chuỗi âm thanh rào rào như tiếng giọt mưa hồi hả trút xuống từ những chiếc lá khô. Đúng lúc nó bắt đầu thấy thích thì chợt có tiếng cười khúc khích.

“Thôi nào!” Kiku la lên.

Jack mở choàng mắt. Nó bắt gặp cảnh Saburo đang dùng một nhánh cây cù tai Kiku. Cô nàng liền vớ ngay một nắm lá ném vào mặt tên bạn nghịch ngợm, chẳng may trúng vào cả Yamato. Thế là chỉ trong phút chốc cả bọn đã biến nơi đây thành bãi chiến trường với vũ khí là thảm lá khô trên mặt đất.

“Được cười đùa như thế hẳn phải là một khoảnh khắc diệu kì rồi,” thầy Kano buồn rầu quan sát rồi lặng lẽ bỏ đi, để lại sau lưng đám samurai trẻ vừa reo hò vừa quậy nghịch tung bừng với đám lá.

Cả chiều hôm đó lũ trẻ dành thời gian khám phá khu vườn rộng lớn quanh khuôn viên chùa. Cả bọn băng qua những chiếc cầu gỗ rồi xúm quanh một hồ lớn có nhiều thuyền nhỏ. Những người trên thuyền vừa chơi đàn *koto* vừa thưởng ngoạn phong cảnh mùa thu thơ mộng.

Jack thấy Kazuki cùng lũ bạn của hắn trên một chiếc thuyền ở đằng xa, tuy nhiên bọn này đang mãi nghịch nước với nhau nên không hề để ý đến nó. Ngay lúc đó, Jack thấy Emi đang băng qua một chiếc cầu, cơ hội nói chuyện riêng với cô bé của nó đã đến.

“Các cậu cứ đi trước, lát tớ sẽ theo sau,” Jack nói khi cả nhóm đang chuẩn bị đến viếng ngôi đền bên kia hồ. “Tớ có việc muốn hỏi Emi.”

Yamato và Akiko cùng ngừng bước. Chân mày Akiko nhướn lên vẻ tò mò nhưng cô bé không hỏi gì thêm.

“Nào nào mọi người,” Saburo lên tiếng giục giã. “Nhanh đến tham quan ngôi đền rồi bọn mình còn thuê thuyền dạo chơi ngắm cảnh nữa chứ.”

Yamato lưỡng lự hồi lâu. Jack biết cậu ta vẫn chưa hết hối hận chuyện đã không theo giúp nó khi nó bị đám Kazuki bắt nạt ở Ứng Điều Đường. Từ sau bữa đó đến giờ, Yamato không khi nào dám để Jack một mình.

“Đi thôi,” nói rồi Akiko bước tiếp. “Lát nữa, bọn mình sẽ đón cậu ấy trên đường về.”

“Có gì cứ gọi to nhé, bọn tớ ở ngay kia thôi,” Yamato nói rồi miễn cưỡng đi theo Akiko.

Jack nhìn theo cho đến khi Yamato và Akiko nhập bọn với những người còn lại. Vận trên người bộ kimono màu vàng mật ong, Akiko bước đi uyển chuyển như một chiếc lá đang trôi nhẹ nhàng trên dòng suối. Jack vội lao đến chỗ Emi. Cô bé vẫn đứng trên cầu và đang thích thú nhìn ngắm cây phong vất ngang qua mặt nước như một cái lưới to rục lửa. Thấy nó bước đến, Emi liền xoay người cúi chào.

“Thích lễ hội cây phong không?” Cô bé vừa hỏi vừa mỉm cười.

“Có chứ. Thế còn cậu?” Jack cúi chào đáp lễ.

“Dĩ nhiên là có rồi. Đây là mùa tớ thích nhất trong năm mà.”

Jack liếc mắt nhìn sang cây phong gần đó và gắng nghĩ xem nó nên nói gì tiếp theo.

“Ở nước cậu có lúc nào được như thế này không?” Emi hỏi.

“Cũng có,” Jack trả lời, mắt nó dõi theo một chiếc lá vừa nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ. “Nhưng thường thì toàn mưa thôi...”

Một khoảng im lặng ngượng ngịu bao trùm lên hai đứa, Jack gắng thu hết can đảm gợi chuyện. “Tớ nhờ cậu một việc được không?”

“Cậu cứ nói.”

“Tớ có thể đến thăm tòa thành của cha cậu lần nữa không?”

Emi quay sang nhìn Jack, ánh mắt cô bé lộ rõ vẻ ngạc nhiên. “Sao lại thế?”

“À... Hôm dự buổi trà đạo, tớ có trông thấy mấy bức tranh lụa vẽ một bầy hổ nên rất muốn được ngắm thêm lần nữa.”

Câu trả lời này Jack đã dành nhiều thời gian suy đi tính lại kỹ lưỡng, tuy nhiên ngay khi vừa nói ra, nó lại thấy lí do đó chẳng thuyết phục chút nào.

“Không ngờ cậu lại có hứng thú với hội họa đến vậy,” vừa nói Emi vừa mỉm cười tinh nghịch.

Jack gật đầu.

“Tớ nghĩ là sẽ không có vấn đề gì đâu. Nhưng vẫn cần phải bàn với cha tớ khi ông ấy quay về đã.”

“Tất nhiên rồi,” Jack tỏ ý tán thành. Chợt nó nghe thấy tiếng cười nên quay lại và thấy Cho và Kai đã bắt kịp đến chỗ của Emi, hai đứa này đang lấy tay che miệng cười khúc khích.

“Tớ phải đi đây,” Emi cúi chào lần nữa rồi nhập bọn với hai đứa bạn thân thiết.

Jack nhìn theo thấy nhóm Emi vừa đi vừa thì thầm câu gì đó với nhau rồi liếc lại nhìn nó, sau đó lại tiếp tục cười khúc khích. Phải chăng hai người đó đã nghe được câu chuyện của nó với Emi? Hay họ chỉ cười vì bắt gặp nó và cô bé nói chuyện riêng tư? Nó cần phải giấu kín chuyện đến thăm toà thành để cuốn *hải đồ* được đảm bảo, sẽ không hay chút nào nếu hai người kia đi loan tin đồn thổi về chuyện giữa nó với cô bé.

Lúc này mặt trời đã dần xuống núi; những tia nắng vàng óng cuối ngày lấp lánh trên mặt nước, len lỏi qua từng tán lá phong tựa như những vệt sáng của chiếc đèn lồng lung linh buổi tối. Jack lơ đãng mở chiếc hộp gỗ mà lãnh chúa Takatomi đã ban cho nó, lấy ra bức tranh Jess vẽ tặng cha ba năm về trước, ngày hai cha con nó rời bến cảng Limehouse lên đường đến Nhật Bản. Nó luôn giữ bức tranh này bên mình như một kỉ vật về đứa em gái.

Jack mở tấm giấy da đã rách bươm và sờn mòn vì bị gió ra gấp lại nhiều lần. Trong ánh sáng nhạt nhoang của buổi xế chiều, Jack cố hình dung về mái ấm gia đình nó. Jess trong chiếc áo váy rộng thùng thình mùa hè, những nét vẽ nguệch ngoạc trên mái tóc đuôi ngựa màu đen của cha, nó thì được vẽ với cái đầu to gấp ba người thường cắm trên một thân hình khẳng khiu như que củi, cuối cùng là mẹ nó với đôi cánh thiên thần.

Một ngày nào đó, nhất định nó sẽ trở về nhà. Jack đã tự hứa với lòng mình như thế.

Nó nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió thổi rì rào qua những tán cây tạo nên những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, những tưởng như mình đang ở trên một chuyến tàu trở về Anh Quốc. Giấc mơ ấy đẹp và mãnh liệt đến mức nó gần như không nhận ra rằng có một nhóm người đang tiến lại gần.

Chúng lặng lẽ vây quanh nó.

“Tận hưởng nốt những ngày cuối cùng với lễ hội cây phong đấy hả?”

Giật mình, Jack xoay người lại và nhận ra kẻ đang đứng trước mặt nó không phải là Akiko và nhóm bạn mà là Kazuki và Băng Bọ Cạp.

“Mày đã nghe tin lại có một tay tu sĩ *ngoại quốc* nữa chết nghèo rồi chưa?” Kazuki thản nhiên nói như thể hắn đang bình luận về tình hình thời tiết. “Thằng cha đó dám tuyên truyền với lũ dân phản phúc là chúng nên tuân theo các quy tắc của nhà thờ chứ không phải của lãnh chúa. Vì thế đương nhiên các vị samurai trung thành của ngài đã buộc hắn phải trả giá

bằng cách đốt luôn căn nhà trong lúc hắn còn ở trong. Tao thấy chẳng bao lâu nữa lũ chúng mày sẽ bị quét sạch khỏi đây thôi.”

“Thằng *ngoại quốc* Jack tốt hơn hết là nên biến đi!” Nobu rống lên đặc ý, cái bụng đầy mỡ của nó khoái chí nảy từng từng theo nhịp cười sặc sụa.

Jack định lùi lại bỏ đi nhưng nó đã bị ép vào chỗ tay vịn thành cầu.

“Có một mình thôi hả?” Hiroto nói giọng châm chọc. “Đám vệ sĩ của mày đâu rồi? Thế mà tao tưởng lần trước đủ cho mày tồn đến già rồi chứ - hay để tao đập thêm vài cái vào mạng sườn cho mày nhớ lại nhé?”

Jack im lặng, nó biết thừa Hiroto chỉ chờ cơ hội nó đáp trả để lấy cớ ra tay.

“Bộ mày câm hả thằng kia?” Moriko rút lên khoái chí. “Hay là ngu quá không hiểu được tiếng người?”

Jack cố giữ bình tĩnh. Bọn chúng quá đông, nhưng dù gì nó cũng quyết tâm không để bị chúng hăm dọa như lần trước.

“Chẳng ai ưa được cái ngữ *ngoại quốc* như mày đâu,” cô ta tiếp tục châm chọc trong lúc nhe hàm răng đen ra đe dọa. “Rất một lũ dơ dáy, đàn độn, gớm ghiếc.”

Jack trừng mắt nhìn lại. Nó đã sắp đến giới hạn chịu đựng.

Nổi điên vì không thấy Jack phản ứng như mong đợi, cô ta bèn dẫm lên chân nó.

“Cái gì đây?” Kazuki giật bức tranh Jess vẽ ra khỏi tay Jack trước khi nó kịp phản ứng.

Ngay lập tức Jack lao về phía Kazuki. “Trả nó cho tao!”

Chỉ chờ cơ hội, Nobu và Hiroto liền tóm lấy tay Jack bẻ quặt ra sau.

“Ê tụi bay nhìn xem. Thằng Jack thật là thông minh quá cỡ. Nó cũng biết học vẽ cơ đấy bọn mày ạ,” vừa chế giễu Kazuki vừa giơ bức vẽ ra cho cả bọn cùng xem.

“Trả NGAY lại cho tao, Kazuki!” Jack hét lên, cố vẫy vùng thoát thân.

“Cái miếng giẻ rách này thì có gì hay? Thấy mà gớm. Trông cứ như tranh của bọn nhãi ranh!”

Kazuki huơ huơ bức tranh ngay trước mũi Jack khiến nó càng run lên vì giận dữ.

“Vĩnh biệt kiệt tác của mày đi nhé, thằng *ngoại quốc*.” Nói đoạn, hắn ta quẳng luôn tấm giấy da lên không trung.

Jack đau đớn nhìn kỉ vật quý báu của nó bị cuốn bay theo cơn gió.

“Ê tụi bay! Thằng *ngoại quốc* nó mếu rồi kìa,” Moriko khoái trá hò hét, cả băng Bọ Cạp liền bật cười ngặt nghẽo.

Jack gần như không còn nghe thấy được những lời chế giễu ấy bởi đầu óc nó chỉ biết đến tấm giấy da mỏng manh đang bị gió cuốn đi. Nó điên cuồng vùng vẫy trong thế kìm kẹp của Nobu và Hiroto trong lúc sợi dây duy nhất gắn kết với Jess dần biến mất vào trong bóng tối. Tấm giấy bị gió cuốn ra tận giữa lòng hồ rồi mắc kẹt vào nhánh trên cùng của cây phong.

“Để cậu ấy yên!” một tiếng hét lớn vang lên, Yamato cùng Akiko và đám bạn của Jack tức tốc chạy lên cầu.

Một gợn sóng nhẹ nhõm lan tỏa vào trong người Jack, ít nhất nó đã không đơn độc trong cuộc chiến này.

“Thả Jack ra!” vừa yêu cầu Akiko vừa kéo tay Hiroto.

“Xem ai đến này; cô nàng của thằng *ngoại quốc* đây mà!” Kazuki nhìn khắp lượt Akiko với vẻ khinh miệt. “Cứ thả nó ra. Chúng ta sẽ đấu một trận công bằng. Bọ Cạp tập hợp!” Nghe hiệu lệnh, cả Băng Bọ Cạp liền thủ thế đối đầu với từng đứa bạn của Jack. Yamato và Saburo không hề tỏ ra nao núng, tuy nhiên Yori thì run lấy bầy trước đối thủ có thân hình cao to đến gấp hai lần cậu bé. Nhếch mép cười khinh, Moriko hoàn toàn ngó lơ Kiku mà quay về phía Akiko rồi rút lên như một con mèo hoang.

“Tới đây! Ra đòn đi,” có ta thách thức, nhe hàm răng đen cùng móng tay sắc nhọn như vuốt của mình. “Rồi tao sẽ rạch cái mặt mày ra!”

23

CHẶT VÁN

Akiko nhanh chóng chuyển sang thủ thế, sẵn sàng ứng phó lại đòn tấn công của đối thủ. Từ sau lần Tha Lưu Tử Thí, cô vốn biết Moriko có lối chiến đấu rất hoang dại. Thế nhưng ngay khi trận đấu còn chưa kịp bắt đầu thì bất ngờ một cây bông từ đâu phóng tới chiếc cầu gỗ với uy lực kinh hồn khiến cả lũ sợ hãi dờ người.

“Chuyện gì đây?” thầy Kano lên tiếng chất vấn. “Mà rõ ràng thế này thì đâu cần phải nói gì nữa nhỉ.”

Nobu và Hiroto lập tức thả Jack ra.

“Dạ không ạ, thưa thầy,” Kazuki đáp lại câu hỏi của thầy Kano bằng một giọng thân thiện. “Jack bị mất tấm da có hình vẽ nên hơi buồn bực thôi ạ. Tuy có chút hiểu lầm nhưng đã giải quyết êm xuôi rồi ạ. Jack nhỉ?”

Jack trừng mắt nhìn Kazuki, tuy nhiên nó chẳng thể làm gì hơn khi không có bằng chứng. Với lại chắc gì thầy Kano đã tin lời Kazuki.

“Ừ,” Jack đáp nhạt, vẫn chĩa tia nhìn tức giận vào mắt kẻ thù.

“Ta hiểu,” thầy Kano lên tiếng. “Mà cũng đến lúc các trò về trường rồi đấy.”

Kazuki ra hiệu rút lui, cả băng Bọ Cạp lảng lạng theo sau nó.

Jack tuyệt vọng nhìn lên phía bức tranh của Jess đang bị mắc vào cành cao nhất của cây phong. Thậm chí đến kỹ năng leo trèo của một thợ leo cột buồm như nó cũng chẳng giúp ích được gì trong lúc này. Cành cây ấy rõ ràng không đủ chịu đựng sức nặng của Jack.

“Đừng lo lắng, Jack,” bắt gặp ánh mắt thất thần đau khổ của nó, Akiko lên tiếng. “Để tớ lấy cho.”

Bằng những động tác uyển chuyển đến kinh ngạc, Akiko búng người nhảy từ chỗ tay vịn của cây cầu lên cành phong gần nhất. Tung người lên cành tiếp theo, cô thoăn thoắt bật lên các cành cao hơn như một chú chim

sẻ. Đến nơi, cô bước đi trên cành cao nhất rồi cúi người bắt lấy tấm giấy da bị mắc đang đung đưa theo gió trên cành mà không một chút sợ hãi.

Cũng bằng những động tác linh hoạt đó, Akiko trèo xuống các cành cây rồi nhẹ nhàng đáp xuống cầu. Cô trao lại cho Jack bức tranh của em nó rồi cúi đầu.

Jack kinh ngạc không nói nổi lên lời, nó chỉ biết lặng lẽ cúi đầu cảm tạ lòng tốt của cô bé. Trong lúc đó, mấy đứa còn lại cũng sững sờ không kém.

“Tớ vốn thích leo trèo mà,” Akiko giải thích qua loa rồi bước luôn về phía trường và không hề ngoảnh lại.

Làm sao cô ấy có được năng lực tuyệt vời đó? Rõ ràng trường Nhị Thiên Nhất Lưu chưa có buổi nào dạy những kỹ năng như vậy cả. Cách di chuyển nhanh nhẹn này khiến Jack nhớ đến tay ninja đã phóng mình như dơi trên mớ dây chằng cột buồm của chiếc *Alexandria* ngày xưa, và ở một chừng mực nào đó, khiến nó liên tưởng đến Độc Nhân Long, kẻ đã thoăn thoắt trèo lên thành tường như một con nhện độc khổng lồ.

Chẳng lẽ đây chính là lí do cho những buổi tối vắng mặt của Akiko? Để luyện tập các kỹ năng của ninja?

Nhưng mà vô lí quá. Samurai vốn ghét cay ghét đắng ninja, và lẽ dĩ nhiên ninja cũng chẳng ưa gì các samurai. Làm sao có chuyện ninja lại đi truyền thụ cho samurai những kỹ năng đặc biệt của môn phái chứ? Mới nghĩ thôi mà đã thấy đó là chuyện không tưởng rồi. Hơn nữa chỉ có nam giới mới làm ninja được thôi chứ. Nghĩ vậy, Jack liền dẹp bỏ ý nghĩ hỗn loạn đó.

CRẮC!

Nắm đấm của Kazuki xuyên qua tấm ván gỗ khiến nó lập tức vỡ đôi.

Cả lớp vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt cho học viên đầu tiên thành công trong bài tập chặt ván gỗ.

Tuy nhiên hẳn không phải là người duy nhất thực hiện được bài tập này trong sáng hôm nay. Những bài luyện tập có tần suất dày đặc để chuẩn bị cho phần thi Cát Thí của thầy Kyuzo suốt một tháng qua đã đem lại hiệu quả rất tốt. Cả Hiroto, Goro, Yamato cũng như Emi và Akiko đều đã thành công trong việc chặt gãy tấm ván đơn của mình. Tuy nhiên, càng về sau các học viên càng nhận ra rằng tấm ván đơn đó rồi sẽ được thay làm hai, và cuối cùng là ba tấm, bởi đó là điều kiện bắt buộc trong bài kiểm tra.

Đúng lúc Jack đang chuẩn bị chặt tấm ván của nó thì thầy Kyuzo bất ngờ hô lớn, “THI LỄ!”

Theo hiệu lệnh, cả lớp đồng loạt cúi chào thầy Masamoto, người đang rải những bước chân dài mạnh mẽ vào Vũ Đức Điện. Jack ngạc nhiên trước sự xuất hiện đầy bất ngờ của người cha đỡ đầu.

“Cứ tiếp tục buổi học như bình thường, thầy Kyuzo,” thầy Masamoto vừa nói vừa khoát tay ra hiệu. “Tôi chỉ đến theo dõi tình hình chuẩn bị của bọn trẻ thôi.”

Thầy Kyuzo cúi người đáp lại rồi quay lại với lớp.

“Jack, trò lên đi!”

Jack nhanh chóng bước ra giữa Vũ Đức Điện chờ thầy Kyuzo đặt tấm ván lên giữa hai trụ đỡ. Vị thầy sau đó lại đặt thêm một tấm ván nữa lên trên tấm đầu tiên.

“Dạ thưa thầy -” Jack lên tiếng phản đối.

Ông lập tức ngắt lời nó bằng ánh mắt khinh khỉnh.

Jack thầm than khổ. Thầy Kyuzo đã cảnh báo rằng ông sẽ dùng mọi cách có thể để khiến nó bị loại trong cuộc đua vào Tam Tổ Luân Hồi. Giờ thì rõ ràng ông ấy đang muốn dàn cảnh cho nó bị mất mặt ngay trước mắt thầy Masamoto.

Jack nhận thấy Yamato và Akiko cũng đang bất bình thay cho nó, nhưng hai đứa chẳng thể làm gì trong trường hợp này.

Nó buộc phải vượt qua thử thách của thầy Kyuzo.

Qua các buổi tập. Jack đã nhận ra rằng kỹ thuật chặt ván không chỉ đơn thuần dựa vào vũ lực, cái nó cần là một sự tập trung tuyệt đối.

Nó cần phải chặt tay *qua* tấm ván chứ không phải chỉ đập vào bề mặt.

Sức mạnh cần phải huy động từ toàn thân chứ không phải chỉ ở cánh tay.

Việc nó cần làm là tập trung khí lực dồn vào tấm ván thông qua nắm tay. Còn một điều tối quan trọng nữa: phải thật sự tin rằng mình có thể làm được.

Jack dồn hết phần căm tức, buồn bực mà nó đã phải hứng chịu từ thầy Kyuzo, Kazuki cùng băng Bọ Cạp vào tấm gỗ trước mặt. Thế rồi bằng một nguồn lực uy mãnh khiến chính bản thân nó cũng phải bất ngờ, Jack chặt tay xuyên qua tấm ván, miệng hô to “KIAIIII!”

Như thể một phát đạn bay ra từ nòng súng, cả hai tấm ván bật vỡ, các mảnh vụn văng tung tóe ra khắp nơi.

Sau khoảnh khắc lặng người sững sờ kinh ngạc, một tràng pháo tay nổ lên rộn rã cả lớp.

Cảm xúc phấn khích ngập tràn cơ thể Jack. Cảm nhận được uy lực của nguồn năng lượng bùng phát khi đột ngột giải phóng tất cả những cảm hờn bấy lâu khiến nó thấy mình thật mạnh mẽ.

Khi những tiếng vỗ tay của các học viên đã dứt thì vẫn nổi lên tiếng vỗ tay đơn lẻ của một người.

“Rất ấn tượng,” thầy Masamoto nhận xét trong lúc tiến lại gần hơn. “Thầy đã huấn luyện bọn trẻ rất tốt đấy, thầy Kyuzo. Giờ thì tôi có thể mượn Jack một lúc chứ?”

Thầy Kyuzo cúi đầu ra hiệu đồng ý. Trong lúc đó, Jack vẫn thấy rõ sự bức tức lóe lên trong mắt của vị samurai kia.

Thầy Masamoto ra hiệu và dẫn Jack ra ngoài.

“Đã lâu rồi ta không có cơ hội trò chuyện với con,” ông mở lời khi hai người dạo qua khu công trình dang dở của Ưng Điều Đường. Tại đây, những người thợ đang tất bật đóng ván sàn và dựng mái xà. Thầy Masamoto dẫn Jack đến khoảng sân kín đáo ở Nam Thiên Viên cho bớt tiếng ồn ào vang lại từ khu công trường.

“Chàng samurai trẻ, cuộc sống của con sao rồi?” thầy Masamoto lên tiếng.

“Vẫn ổn ạ, có điều luyện tập quả là gian nan hơn con tưởng,” Jack đáp, đầu óc nó vẫn còn lâng lâng sau màn chặt ván vừa rồi.

Thầy Masamoto bật cười thú vị. “Luyện tập thì không khó, chỉ là kì vọng của con đã làm nó trở nên khó khăn hơn thôi,” Ông quan sát nó. “Tiếc là năm nay ta không có nhiều thời gian bên con để kèm cặp chỉ bảo trực tiếp. Dù gì việc công vẫn phải được ưu tiên trên hết mà. Thông cảm cho ta nhé.”

Jack gật đầu. Nó nghĩ bụng việc công mà thầy Masamoto nhắc đến nhất định là chiến dịch bài đạo Cơ Đốc của lãnh chúa Kamakura. Gần đây liên tục xuất hiện thông tin về những vụ đàn áp xung quanh khu vực Edo, dĩ nhiên Kazuki đã không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào nhắc đi nhắc lại những thông tin ấy trước mặt nó cả. Jack thầm hỏi không biết sự việc đã diễn tiến phức tạp đến cỡ nào mà khiến cho người cha đỡ đầu của nó phải bỏ nhiều thời gian túc trực bên lãnh chúa Takatomi đến vậy.

“Tin tốt là chúng ta đã cơ bản giải quyết xong tình hình rồi, từ giờ đến cuối năm ta sẽ thường xuyên có mặt ở đây hơn,” thầy Masamoto tiếp tục nói, một nụ cười tỏa rộng trên nửa bên mặt vẫn còn lạnh lặn của ông.

“Nghĩa là lãnh chúa Kamakura đã dừng tay rồi ă?” Jack buột miệng hỏi, không kìm được vẻ thư thái.

“Kamakura?” thầy Masamoto hỏi lại nó, nụ cười của ông vụt tắt ngấm. “Vậy là con đã biết chuyện?”

Ông quay sang nhìn Jack với ánh mắt sắc lẹm như lưỡi kiếm khiến nó bất giác tự hỏi liệu mình có vừa lỡ lời gì không.

“Con không cần phải quan tâm đến những chuyện như vậy,” người cha đỡ đầu của Jack tiếp lời, đoạn ra hiệu cho nó cùng ông ngồi xuống chỗ mái hiên nhìn ra Nam Thiên Viên và công trình thác nước bằng đá. “Nhưng thôi ta cũng nói luôn để con bớt lo lắng, vừa qua lãnh chúa Takatomi đã triệu hồi ta nhằm mục đích... nói thế nào cho đúng nhỉ, “bất đồng quan điểm” xung quanh chuyện điều hành đất nước cũng như việc ứng xử như thế nào với những vị khách đến đảo quốc chúng ta. Cụ thể, ta đã lãnh trách nhiệm vận động các lãnh chúa địa phương. Hầu hết họ đều đứng về phía chúng ta nên không có gì phải lo đâu.”

“Thế còn những vụ bức tử các tu sĩ gần đây, và lệnh tàn sát tất cả giáo dân Cơ Đốc cũng như người ngoại quốc của lãnh chúa Kamakura thì sao ă?”

“Ta đảm bảo đó chỉ là quan điểm của riêng ông ta thôi.”

“Nhưng lỡ quan điểm ấy ảnh hưởng tới những lãnh chúa khác nữa thì sao ă?” Jack khẳng khẳng. “Ý con là, nếu điều đó xảy ra, rất có thể con sẽ bị giết trước khi có thể về được nhà.”

“Về nhà?” thầy Masamoto lên tiếng, chân mày ông giương cao lộ rõ vẻ ngạc nhiên. “Nhưng đây là nhà của con mà.”

Jack không biết nên đáp lại thế nào cho phải. Dẫu rằng đất nước Nhật Bản giờ đây đã ăn sâu vào trong máu thịt nó nhưng Anh Quốc vẫn luôn là nơi con tim nó mãi mãi thuộc về.

“Con là con của ta,” thầy Masamoto tự hào khẳng định. “Sẽ chẳng kẻ nào dám động đến con cả. Hơn nữa giờ con đã là một samurai, chỉ cần vài năm khổ luyện nữa thôi, ta tin con thậm chí còn chẳng cần đến sự bảo bọc của ta nữa ấy chứ.”

Nói đoạn, ông vỗ vai Jack cười lớn.

Jack cố mở miệng cười theo. Thầy Masamoto chưa từng đòi hỏi nó điều gì dù ông luôn đối xử với nó vô cùng tử tế. Nếu lúc này nó dám phản bác lại lời nói của ông thì đó sẽ là một sự xúc phạm cực kì nghiêm trọng. Làm như thế khác nào sỉ nhục lại lòng tốt mà ông đã dành cho nó. Dù chưa lúc nào nguôi mong muốn về lại cố hương tìm em gái. Jack vẫn hiểu rằng mạng sống của nó là do thầy Masamoto cứu vớt, hơn nữa với tư cách là một samurai thì phẩm chất tiên quyết là trung thành.

Jack vốn đã quyết định sẽ dốc sức luyện tập tuyệt kĩ Nhị Thiên chờ thời cơ chín muồi. Đến khi chứng tỏ được mình đủ bản lĩnh tự vệ, nó sẽ xin cha đỡ đầu cho phép trở về cố hương.

“Con hiểu, thưa cha,” Jack đáp lại và thành kính cúi đầu. “Chỉ là con sợ tình hình sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát thôi. Nhưng con đã quyết tâm sẽ vượt qua bằng được thử thách Tam Tố Luân Hồi và học tuyệt kĩ Nhị Thiên.”

“Thế mới là tinh thần võ sĩ đạo chứ. Ta biết con mong nhớ quê hương mình đến nhường nào,” ông lên tiếng an ủi. “Nhưng ta đã hứa với vong hồn cha con, cũng như thanh danh đứa con đã mất của mình rằng ta sẽ chăm sóc con. Đó là trách nhiệm của ta. Con sẽ luôn được an toàn tuyệt đối.”

Dù vẫn lo sợ phong trào bài ngoại của lãnh chúa Kamakura sẽ vượt quá tầm kiểm soát của ngay cả người cha đỡ đầu vĩ đại của mình nhưng Jack biết, khi cần thiết, thầy Masamoto sẵn sàng chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ nó.

Thầy Masamoto lại quay về phía Jack, lần này vẻ lo lắng hiện rõ trên chân mày vị samurai. “Ta nghe nói gần đây con thường gặp rắc rối với vài học sinh khác trong trường. Chuyện này có đúng không?”

Jack gật đầu. “Nhưng chưa có gì vượt quá khả năng của con đâu ạ,” nó vội vàng nói thêm.

“Nhất định là thế rồi,” ông nhấn mạnh với niềm tự hào trước sự can đảm của Jack. “Dù sao thì giờ ta cũng đã trở lại, ta sẽ cho tất cả mọi người biết rằng không có hình thức bắt nạt hay kì thị nào được phép tồn tại trong trường. Ngoài ra ta muốn cho con một vài lời khuyên đã rất hữu ích hồi ta còn trai trẻ.”

Jack chưa từng được chứng kiến thầy Masamoto như thế này bao giờ. Nghiêm khắc, khắt khe và quy củ, đó là những từ mọi người đều mô tả về ông. Nhưng một thầy Masamoto thân tình cha con - đó lại là chuyện hoàn toàn khác. Chợt nó thấy nhói đau khi nhớ về người cha ruột của mình.

“Hồi đó ta đã nhận ra rằng bản thân khác biệt sẽ khiến cho mọi thứ trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Thời nào cũng có những kẻ ghen ghét, đố kỵ với tài năng kiếm thuật và võ đạo của người giỏi hơn, nhưng nếu con bỏ ngoài tai những lời châm chọc của họ, tất yếu việc đó sẽ chấm dứt.”

“Nhưng phải làm sao mới được như thế ạ?” Jack nói. “Trong khi con còn chẳng thể hòa nhập được với mọi người.”

“Thế với trường hợp của ta thì sao?” thầy Masamoto lên tiếng, ông cố ý quay lại để Jack thấy rõ vết sẹo đỏ nham nhở chạy dài trên nửa khuôn mặt bên trái của mình.

Jack không nói được gì.

“Hãy vận dụng phương pháp tĩnh tâm,” ông chỉ, đoạn bước đến nhúng ngón tay vào một hòn đá rỗng đựng đầy nước trên thác. Vị samurai vẽ hình vòng tròn trên mặt nước rồi nhìn những gợn sóng tan dần đi.

“Thay vì để bản thân bị dẫn dụ, gò bó bởi cảm xúc của mình, hãy để chúng tan biến dần đi như những kí tự vẽ trên mặt nước vậy. Chúng sẽ không thể khiến con bị tổn thương trừ phi con để chúng làm điều đó.”

CÁT THÍ VÀ HỎA THÍ

Vầng dương mờ nhạt nhô lên trên bầu trời mùa đông xám xịt rọi xuống mặt đất thứ ánh sáng yếu ớt chỉ đủ làm hiện ra một vùng đất tuyết phủ trắng xóa. Từng lớp tuyết dày nặng trĩu phủ kín trên mái vòm của Đại Phật Đường, không khí xung quanh cũng vắng lặng lạ thường. Mọi âm thanh đều như lắng lại trước thời khắc giao mùa đột ngột từ thu sang đông.

Jack lầm lũi bước đi với thanh *katana* trong tay. Bầu không khí buốt giá bao quanh đã biến hơi thở từ mũi nó phả ra thành những luồng khói.

Kể từ khi bị Kazuki và băng Bọ Cạp tấn công ở Phượng Hoàng Đường, sáng nào Jack cũng dậy sớm đến Nam Thiền Viên luyện kiếm đều đặn một trăm lần cho từng thế một trước giờ ăn sáng - chính xác như lịch trình nó đã đề ra. Dĩ nhiên việc dùng kiếm thật trong lớp là điều cấm kị, nhưng không có nghĩa là nó không được phép luyện tập riêng một mình. Nó đã hạ quyết tâm phải vượt qua được phần Kiếm Thí, cho dù bài thi có khó khăn đến đâu đi chăng nữa.

Sau khi tập xong kiếm. Jack sẽ lại đến Vũ Đức Điện chặt ván mỗi tay năm mươi lần để rèn sức bền xương tay chuẩn bị cho bài Cát Thí. Ngày nào nó cũng tập hăng đến mức hai bàn tay run lẩy bẩy, khó khăn lắm mới cầm được đũa để ăn sáng.

Buổi chiều sau giờ học chung, nó lại cùng Akiko luyện thêm Cung Thuật trong vườn để chuẩn bị cho bài thi Hỏa Thí. Sau mỗi lượt bắn cô bé sẽ giúp nó sửa lại tư thế, hướng dẫn cách ngắm bắn và giúp nó tập cách “quên” đi mục tiêu. Thỉnh thoảng lắm thì Jack cũng bắn trúng được vào đích. Cuối cùng, nếu còn thời gian rồi, cô bé sẽ kiểm tra Hán tự rồi dạy thêm cho nó chữ mới.

Nhân một lần tập chung, Jack có hỏi Akiko về kỹ năng leo cây xuất sắc hôm trước nó đã chứng kiến nhưng cô bé lập tức phủ nhận và nói rằng đó chỉ là khả năng bẩm sinh. Akiko cười ngặt nghẽo trước chuyện Jack cho rằng cô đang luyện các kỹ năng của ninja rồi nhanh chóng kết thúc chủ đề

này bằng câu nói, “Tớ mà là ninja thì cậu cũng là dân Nhật chính gốc luôn rồi đấy.”

Đến tối, Jack tập gấp hạc cùng Yori để cố gắng cải thiện cơ hội vượt qua được bài Thiền Thí của thầy Yamada. Cho đến lúc này Jack đã gấp hoàn chỉnh được khá nhiều mô hình. Nó dần cảm thấy các kỹ năng *origami* của mình thuần thục hơn. Tuy nhiên lí do vì sao Yori lại gấp quá nhiều hạc đến vậy thì vẫn còn là một điều bí ẩn. Căn phòng vốn chẳng to lớn gì của cậu chàng giờ đang chứa đến hàng trăm con hạc giấy.

Cứ thế, ngày qua ngày, cuộc sống trên đất nước Nhật của Jack dần ổn định. Nó đang từng bước xô đổ bức tường vô hình chắn ngang con đường võ đạo của mình. Jack biết bản thân nó có tiến bộ, nhưng liệu như vậy đã đủ để lọt vào Tam Tố Luân Hồi?

Nếu bỏ qua Kazuki và Băng Bọ Cạp thì có thể nói Jack hoàn toàn hài lòng với cuộc sống của nó trong trường. Sau lần thầy Masamoto ra lệnh, những kẻ càn quấy đã không còn dám tấn công trực tiếp vào Jack nữa. Dù vậy, chúng vẫn không để lỡ bất kì cơ hội nào có thể để châm chọc Jack bằng những câu chửi thề hay thì thầm “biến đi, thằng *ngoại quốc!*”. Đây chính là những kiểu tấn công mà thầy Masamoto không thể ra mặt giúp Jack và nó buộc phải áp dụng phương pháp tĩnh tâm để vượt qua.

Ban đầu Jack còn có thể bỏ mặc những lời đe dọa sáo rỗng ấy, nhưng về sau thì mọi chuyện trở nên khó khăn hơn rất nhiều khi các học viên khác trong trường cũng dần bị lôi kéo. Dường như ngôi trường đã bị chia cắt thành hai phe: một bên bài ngoại và bên kia trung tính.

Jack bắt đầu cảm thấy lo lắng không biết liệu thầy Masamoto có giấu nó về ảnh hưởng của lãnh chúa Kamakura đối với việc điều hành nước Nhật hay không. Bởi dù ông đã trấn an nhưng chỉ trong ba tuần mà lãnh chúa Takatomi đã phải triệu tập các vị samurai đến hai lần. Đôi khi nó còn bắt gặp các học viên khác bàn tán tin lãnh chúa Kamakura và đội samurai của ông vừa đàn áp hay giết chết một giáo dân Cơ Đốc nào đó. Vào những lúc như thế mà Jack xuất hiện là thế nào mọi người cũng ngừng bàn tán, kiểm soát gì đấy đánh trống lảng rồi đi mất hút. Jack cảm nhận rất rõ rằng, dù một phần trong số họ vẫn tỏ ra có thiện cảm nhưng cũng không còn dám giao tiếp với nó nữa. Cũng nhờ đó mà nó dễ dàng nhận ra đâu là bạn và đâu là bè.

Giường kiểm chuẩn bị thể chém cuối cùng trong bài tập buổi sớm, nó chợt nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân lạo xạo đạp lên tuyết.

Jack lập tức quay người lại, trong lòng bán tín bán nghi cho rằng có thể đó lại là Kazuki hay một đứa nào đó trong băng của hắn.

“Tớ nghĩ sẽ tìm thấy cậu ở đây,” Akiko lên tiếng. Cô bé đang vận trên người khá nhiều lớp kimono để chống lại giá rét. Dù vậy, nụ cười ấm áp trên môi cô vẫn đủ làm tan chảy bầu không khí lạnh lẽo của mùa đông.

Jack ngưng thủ thế rồi tra gươm vào vỏ.

Akiko đưa mắt nhìn những mảng tuyết rơi đêm qua giờ đã đóng lại như lớp chăn dày cộp khắp nơi. “Cậu biết điều này nghĩa là gì rồi à?”

Jack gật đầu.

“Thử thách Tam Tố Luân Hồi đã bắt đầu.”

Cũng ngay trong buổi sáng hôm đó, Jack tiến lại gần nơi ba tấm ván được đặt gọn gàng giữa Vũ Đức Điện, thầm cầu nguyện những nỗ lực vừa qua sẽ giúp nó vượt qua các bài kiểm tra lần này. Jack cần lọt được vào nhóm năm người dẫn đầu, nhưng xui xẻo làm sao khi nó phải bắt đầu với phần khó khăn nhất - Cát Thí.

Cho tới thời điểm này, vẫn chưa có ai chặt gãy được ba tấm ván cùng lúc. Và Jack biết rõ nó chỉ có một lần thử duy nhất.

Tất cả học viên trong trường đều ở Vũ Đức Điện theo dõi cuộc khảo thí. Họ yên lặng khi Jack bước lên chuẩn bị thực hiện phần thi của mình.

Mặc dù lúc này ánh nắng buổi sớm đã len lỏi qua khung cửa sổ và lọt vào chính điện, Jack vẫn phải xoa tay vào nhau để tự làm ấm các khớp tay. Sau khi đã chuẩn bị xong bước cuối cùng, Jack cố gắng tập hợp nguồn sức mạnh bùng nổ đã giúp nó thành công trong việc chặt gãy hai tấm ván trước sự chứng kiến của thầy Masamoto lần trước.

Thầy Kyuzo - giám khảo chính của phần thi này đang đứng khoanh tay bên cạnh nó. “Sẵn sàng,” ông ra hiệu, không quên ném cho nó một cái nhìn căm kình. “Mà ta nghĩ chẳng bao giờ có chuyện đó đâu,” vị giám khảo tiếp tục lầm bầm khi Jack giơ nắm tay lên.

Jack cố gắng lờ đi, tuy nhiên sự tập trung của nó đã bị nhận xét có chủ ý của vị giám khảo làm xao nhãng. Câu nói len lỏi trong tâm trí khiến nó rơi vào trạng thái hoang mang. Nó bắt đầu nghĩ rằng đúng là mình chưa sẵn sàng thật, còn ba tấm ván kia thì lại quá dày.

RẦM!

Nắm đấm của nó va mạnh xuống các tấm ván. Hai tấm đầu bị chặt gãy nhưng tấm thứ ba đã chặn đứng nắm tay của nó lại. Một cơn đau nhói buốt truyền lên cánh tay nó.

Âm thanh rì rầm tiếng nổ vang lên khắp võ đường.

Jack xoa xoa cánh tay tê rần, tức tối với bản thân vì đã để cho lời bình luận của thầy Kyuzo làm phân tâm. Chỉ vì một thoáng hoang mang mà nó đã hoàn toàn thất bại.

Jack hấp tấp cúi đầu thi lễ với thầy Masamoto, ông đang cùng những võ sư khác quan sát diễn biến của bài thi từ trên hàng bậc cao. Cha đỡ đầu của nó vừa về trường sáng nay để tham dự sự kiện lần này. Có vẻ chuyến đi dài đã khiến ông mệt mỏi và cáu kỉnh hơn mọi khi. Vị samurai gật đầu, vết sẹo trên khuôn mặt ông đỏ bừng. Rõ ràng ông cũng đang thất vọng trước màn trình diễn nghèo nàn của Jack chẳng kém gì nó.

Trên đường trở về hàng của ba mươi học viên dự thi hôm nay, Jack thoáng thấy nụ cười đắc ý trên môi thầy Kyuzo.

“Jack à, đừng buồn nha,” Akiko lên tiếng, cô bé cũng vừa thất bại với phần thi của mình. “Chúng ta vẫn còn đến ba bài thi khác để chứng tỏ khả năng mà.”

Jack thấy phần nào an tâm hơn với lời động viên của cô bé, ít nhất là cho đến khi Kazuki bước lên trong tiếng hoan hô cổ vũ nhiệt tình xung quanh.

Thầy Kyuzo thay những tấm ván gãy bằng các tấm mới, không quên thì thầm gì đó vào tai học trò cưng của mình.

Kazuki gật đầu, đoạn dòn sức tập trung vào ba tấm ván. Bằng vẻ mặt cương quyết không chút nao núng, hắn chặt tay xuyên thủng cả ba tấm ván gỗ tuyết tùng làm các mảnh vỡ văng đầy trong không trung.

Cả trường lập tức vỡ òa trong những tiếng hoan hô nhiệt liệt còn thầy Masamoto và các võ sư khác thì vỗ tay tán dương. Thậm chí đến Jack cũng phải thừa nhận phần thi vừa rồi quá ấn tượng. Kazuki láu lỉnh cúi đầu thi lễ trước thầy Masamoto, hắn đã chính thức trở thành học viên đầu tiên của ngày hôm nay vượt qua bài thi.

Võ đường nhanh chóng được thu dọn để bắt đầu với phần thi Hòa Thái của cô Yosa. Mục tiêu được dựng lên ở cuối phòng, ngay trước đó là một chân nến có cắm một cây nến nhỏ, bắc nến được canh thẳng hàng với hồng tâm.

Các học viên tham gia phần thi rục rịch chuẩn bị ở phía bên kia Vũ Đức Điện, mỗi người chọn một cây cung cho mình rồi kiểm tra phần mũi tên.

Đúng lúc Jack vừa mới bước lên định chọn thì bọn Kazuki, Hiroto và Goro đã chen vào phía trước chiếm mất những cây còn tốt. Chiếc duy nhất còn lại đã quá cũ kĩ. Jack thử giương cung, ngay lập tức nó nhận ra rằng thứ vũ khí nó đang cầm trên tay đã mất gần hết uy lực cần thiết.

“Phần thi của thầy Kyuzo nhằm kiểm tra sức mạnh,” thầy Masamoto tuyên bố trước mặt các học viên. “Hay có thể nói là sức mạnh thể xác và sức mạnh tinh thần. Còn bài thi tới đây của cô Yosa sẽ đánh giá kĩ năng và kĩ thuật của các trò.”

Cô Yosa đứng dậy bước đến mục tiêu, mái tóc đen dài óng ả của cô để xõa trên lưng bộ kimono màu đỏ thẫm. Vị võ sư cầm theo một ngọn nến nhỏ rồi châm vào bấc nến đặt trước mục tiêu. Ngọn lửa sáng như nụ hoa ngay phía trước hồng tâm.

“Mục tiêu của các em là dập tắt ngọn nến này,” cô Yosa giải thích. “Mỗi em sẽ có hai lần bắn.”

“May mắn nhé,” Yamato thì thầm với Jack.

“Tớ thấy mình cần nhiều hơn là may mắn ấy,” Jack đáp lại, nó ngó cây cung trên tay một cách thiếu nỗ lực.

Tầm bắn xem chừng phải dài bằng chiều dài của Nam Thiên Viên, bình thường bắn trúng mục tiêu đã khó, giờ nó lại còn phải dập tắt được ngọn lửa.

Người đầu tiên bước lên là Goro. Nổi bực tức vì bị giành cung tốt của Jack phần nào được vơi bớt sau phần thi thảm họa của tên này. Thậm chí mũi tên thứ hai của hắn còn chẳng thềm đủ động gì đến mục tiêu mà cứ thế lao thẳng vào cây cột chỉ cách cô Yosa có một tấc khiến các học viên xung quanh rộ lên cười khúc khích.

Tiếp theo là lượt của Akiko.

Cô bé đã chuẩn bị xong chiếc cung tre và mũi tên dắt lông đuôi chim ưng cô Yosa tặng vào mùa hè năm đó. Là học viên duy nhất dự thi với vũ khí riêng của mình nên vừa nãy Akiko không phải bận tâm tranh giành với những người khác. Cô bước lên thẳng hàng với mục tiêu, tra tên vào cung rồi giương cao quá đầu. Từng động tác của cô uyển chuyển, nắn nót chẳng kém gì cô Yosa.

Mũi tên đầu tiên của Akiko lao thẳng vào hồng tâm tạo nên một tiếng thịch như tim đập.

Cả võ đường kinh ngạc im phăng phắc.

Akiko thậm chí còn không cần dùng đến mũi tên thứ hai. Cú bắn vừa rồi quá hoàn hảo, mũi tên xuyên thẳng qua giữa ngọn lửa khiến nó lập tức tắt ngấm.

Cả Vũ Đức Điện như bùng nổ bởi lời trầm trồ khen ngợi.

Màn trình diễn hoàn hảo của Akiko đã làm lu mờ tất cả những học viên khác. Từng người bước lên ra sức phô trương khả năng tốt nhất của mình, nhưng rồi chẳng ai bì được với Akiko. Yamato bắn trúng mục tiêu cả hai lần nhưng lại không chính xác vào ngọn lửa. Kazuki khá hơn đôi chút, mũi tên thứ hai của hắn đã xén được vào một góc của ngọn nến và suýt nữa khiến nó gãy làm đôi. Nhưng vẫn còn may cho Jack là sau đó ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy sáng. Thậm chí cả Emi, người vẫn thường có thành tích khá cân bằng với Akiko cũng không làm tắt được ngọn nến dù cả hai lần cô bé đều bắn trúng hồng tâm. Hiroto là người duy nhất sau Akiko làm được điều này, mũi tên thứ hai của hắn đã cắt được sợi bắc nến khiến ngọn lửa tắt ngấm.

Đến phiên Jack thử sức.

Tính tới thời điểm hiện tại đã có ba người thành công trong một bài thi là Kazuki, Akiko và Hiroto. Tất nhiên họ là những người đang dẫn đầu trong cuộc đua tranh vào Tam Tố Luân Hồi, điều này không khỏi khiến Jack cảm thấy có áp lực.

Nó nhất định phải được chọn. Nó nhất định phải chứng tỏ được bản lĩnh.

Nó nhất định phải học được tuyệt kỹ Nhị Thiên.

Tập hợp tất cả sức mạnh tinh thần còn lại, Jack bước lên vị trí sẵn sàng. Mắt nó tập trung hướng vào ngọn lửa bé xíu như nụ hoa hồng ở tí bên kia võ đường. Nó bắt đầu giương cung, tỉ mỉ trong từng chuyển động như Akiko hướng dẫn rồi thả cho mũi tên đầu tiên lao đi.

Kết quả là Jack đã phải nhăn nhó thất vọng. Phát bắn vừa rồi chệch dưới hồng tâm đến tận một gang tay. Sức cung quá yếu khiến nó không thể nhắm tốt được. Nghĩ vậy, trong lần bắn thứ hai Jack quyết định thay đổi tư thế cho phù hợp. Nó lại tập trung vào ánh sáng lập lờ từ ngọn nến. Đúng lúc chuẩn bị bắn ra thì Jack chợt nhớ đến lời của cô Yosa: *“Chỉ khi nào một cung thủ không còn bận tâm đến mục tiêu thì khi đó anh ta mới thật sự lĩnh hội được Cung Đạo.”*

Cuối cùng Jack cũng ngộ ra được điều vị võ sư muốn nói. Vừa nãy nó đã quá tập trung vào cây nến nên đã không nhận ra toàn thân bị căng cứng.

Jack thôi không nghĩ đến mục tiêu nữa, nó tĩnh tâm và thả lỏng tay cầm cung. Lần thử lại này, nó hoàn toàn tập trung trong từng bước lên tư thế. Mũi tên bay ra cùng với nhịp thở của Jack. Xuyên thẳng sang phía bên kia võ đường, đường đi của mũi tên đã cắt qua ngay giữa ngọn lửa. Trúng hồng tâm.

Tất thấy mọi người trong võ đường đều đổ dồn ánh mắt về phía ngọn nến với mũi tên vừa bắn ra vẫn còn đang rung rung ngay phía trên. Trong một thoáng ngọn lửa dường như đã tắt, các học viên cũng bắt đầu vỗ tay, thế nhưng những tiếng tán thưởng ấy đã lập tức tắt ngấm vì ngay sau đó, ngọn nến đã bùng cháy trở lại.

Lửa bắt lên phần lông chim phía trên khiến mũi tên cũng bùng cháy, báo hiệu điểm chẳng lành.

Jack đã thất bại nốt phần thi thứ hai.

KHÔNG CHỈ LÀ MỘT MẢNH GIẤY

Ngồi trên tấm nệm tọa thiền quen thuộc ngay trước chính điện của đạo đường, thầy Yamada nghiêng người tới trước để nghe câu trả lời của một cô bé mảnh dẻ có mái tóc ngắn màu nâu đậm. Nữ học viên đang thì thầm vào tai thầy Yamada là Harumi, cô gái với thân hình nhỏ nhắn đã chặt gậy cả ba tấm ván ở phần Cát Thí ban nãy trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người. trả lời xong, Harumi cúi đầu thi lễ rồi chờ thầy Yamada công bố kết quả phần Thiền Thí của mình. Khuôn mặt tròn với làn da trắng nhợt của cô bé thanh tú như một con búp bê bằng sứ.

Sau một hồi trầm ngâm, thầy Yamada khẽ lắc đầu rồi ra hiệu cho Harumi lui xuống.

“Không ai trong số các trò có thể đưa ra câu trả lời vừa ý cho thầy Yamada sao?” thầy Masamoto giận dữ hỏi toàn thể học viên tham dự phần thi đang quỳ phía trước. Cứ nhìn vào vết sẹo đỏ rực trên khuôn mặt thì đủ biết ông phần nộ như thế nào trước việc không một ai vượt qua được phần thi thứ ba này. “Chẳng lẽ không một võ sinh nào trong đạo đường của ta có đủ trí tuệ và hiểu biết để trở thành một samurai chân chính hay sao hả?”

Đáp lại câu hỏi của ông là một sự im lặng đáng hổ thẹn. Cứ mỗi giây trôi qua, không khí lại càng trở nên nặng nề.

Jack cũng cúi đầu hổ thẹn chẳng kém gì những học viên khác. Thời gian qua, được Yori giúp đỡ nên nó đã có thể gấp được thành thực các mẫu *origami* như hạc giấy, ếch giấy, cá giấy, tuy nhiên giải pháp cho phần thi này vẫn còn là một dấu hỏi lớn với nó. Vừa rồi ở lượt của mình, Jack đã trả lời rằng điều *origami* dạy cho chúng ta là lòng kiên nhẫn, nhưng câu trả lời của nó cũng chỉ nhận được cái lắc đầu đầy miễn cưỡng từ thầy Yamada.

“Thôi được. Ta tuyên bố phần thi này sẽ mở rộng ra cho tất cả các học viên của trường Nhị Thiên Nhất Lưu,” thầy Masamoto hô lớn, “kể cả những trò không có nguyện vọng tham gia Tam Tổ Luân Hồi. Nào, giờ thì cho ta biết, *origami* dạy chúng ta điều gì?”

Toàn thể học viên đột ngột trở nên căng thẳng khi ông chĩa ánh nhìn xuống từng người hòng tìm câu trả lời. Không một ai dám động đậy vì sợ sẽ bị thầy Masamoto cho rằng mình biết đáp án. Không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm, tất cả đều cảm thấy hổ thẹn vì chẳng thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Đúng lúc cơn giận của thầy Masamoto chuẩn bị bùng lên thì bất ngờ có cánh tay nhỏ xuất hiện giữa rừng người đang hổ thẹn cắm mặt xuống đất.

“Sao hả Yori? Trò có câu trả lời phải không?”

Yori ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy hãy bước lên đây dự thi.”

Yori vội vàng tiến lên, những bước đi của cậu ta rụt rè như thể một chú sóc đang tìm chỗ ẩn nấp.

“Nào, Yori,” thầy Yamada cất giọng động viên, khuôn mặt nhăn nheo vì tuổi già của ông toát lên vẻ chào đón nồng ấm khác hẳn vẻ mặt khủng khiếp đáng sợ của thầy Masamoto lúc này.

Toàn thể đạo đường im phăng phắc, ai cũng muốn nghe thấy câu trả lời của Yori.

Yori ghé tai thầy Yamada thì thầm câu trả lời rồi lùi xuống cúi đầu thi lễ. Thầy Yamada vừa vuốt râu vừa quan sát Yori một hồi lâu, sau đó ông chậm rãi quay sang phía thầy Masamoto gật đầu khiến vị võ sư đang giận dữ liền nở một nụ cười hào sảng.

“Xuất sắc,” thầy Masamoto hồ hởi, trông ông không còn vẻ gì là bức tức nữa. “Ít ra thì ở đây cũng có một học sinh biết suy nghĩ như một võ sĩ chân chính. Trò Yori, hãy mở mang cho các đồng đạo của trò biết câu trả lời là gì đi.”

Yori lập tức giật bản mình. Cậu bé thường ngày có cạy rằng cũng chẳng nói nửa lời giờ đang phải đối diện với sức ép phát biểu trước toàn trường.

“Dừng cảm lên chàng trai trẻ. Nào!”

Yori hoảng hốt bật nói làm câu trả lời của cậu ta trở nên the thé, “Không nên... đánh giá dựa vào vẻ bề ngoài.”

Sau một hồi nuốt nước bọt cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình, cậu ta tiếp tục.

“Một mảnh giấy lúc bình thường chỉ là một mảnh giấy, nhưng qua *origami*, nó có thể trở thành những con hạc, con cá hay bông hoa; nên... nên...”

“Một võ sĩ không bao giờ được đánh giá thấp khả năng tùy biến và thích nghi với cuộc sống của mình,” thầy Yamada nối tiếp lời cậu học trò đang bắt đầu lắp bắp. “Luôn phấn đấu để hoàn thiện mình hơn nữa, hãy vượt qua giới hạn của bản thân.”

Yori gật đầu tỏ vẻ biết ơn rồi kết thúc phần giải nghĩa với một giọng nhỏ nhẹ, “Đó chính là bài học *origami* dạy cho chúng ta.”

“Găng Sắt sẽ là phần thi cuối cùng của ngày hôm nay,” vừa tuyên bố, thầy Hosokawa vừa rảo bước đến trước hàng võ sinh dự thi đang ngồi quỳ ngay ngắn. “Đây là bài kiểm tra lòng can đảm, đồng thời cũng là cơ hội cuối cùng để các trò chúng tỏ mình xứng đáng được tham dự Tam Tổ Luân Hồi. Căn cứ vào kết quả của những bài thi trước, ta thấy các trò vẫn còn phải chứng minh thêm nhiều đấy.”

Vũ Đức Điện lúc này đã được dọn dẹp sạch sẽ không còn thứ gì khiến cho chưa ai đoán ra được nội dung của phần thi “Găng sắt”.

“Mục tiêu của các trò là đi từ phía bên này sang phía bên kia của Vũ Đức Điện,” thầy Hosokawa tiếp tục, tay ông chỉ ra một đường thẳng nối hai đầu đạo đường.

Việc này thì có gì khó nhì. Jack nghĩ bụng. Nó liếc về phía Yamato, xem ra cậu ta cũng đang nghĩ như nó. Akiko thì lắc đầu một cách nghi ngờ với cả hai đứa, cô bé cho rằng thử thách này không thể chỉ đơn giản như vậy.

“Găng Sắt là tên của phần thi Kiểm Thí nên lẽ dĩ nhiên các em phải cầm theo kiếm gỗ. Để vượt qua bài kiểm tra này, các em cần phải đi từ điểm đầu đến điểm cuối ở phía bên kia đạo đường. Giờ thì tất cả ra ngoài.”

Jack và những đứa khác đều tỏ ra lưỡng lự. Bài kiểm tra này có gì đặc biệt đến mức chúng phải ra ngoài chứ?

“NÀO!” thầy Hosokawa ra lệnh.

Các học viên liền đứng dậy rồi di chuyển thành hàng ra khỏi Vũ Đức Điện.

“Hãy chờ trong sân cho đến khi được gọi,” thầy Hosokawa hướng dẫn lần cuối quay vào đạo đường, đóng chặt cánh cửa chính diện lại.

“Cậu nghĩ thầy định làm gì?” Yamato hỏi, lúc này cả bọn đang đứng run lẩy bẩy trong cái lạnh của lớp băng tuyết phủ dày đến tận mắt cá chân.

Có tiếng bước chân của rất nhiều người vọng ra từ Vũ Đức Điện.

“Chắc là đang lập chướng ngại vật bên trong chẳng,” Jack đoán mò.

“Có mà đang thả cạp chuyên ăn thịt bọn *ngoại quốc* á!” Hiroto giả giọng gầm gừ rồi bật cười khoái trá với Kazuki.

Jack quay lại đối mặt với hai đứa. Khả năng kiềm chế của nó đang tới giới hạn với phần thi trước mắt. Kiếm Thí là cơ hội cuối cùng để nó chứng tỏ bản thân, cũng là hi vọng sau nhất.

“Đừng phí sức với họ,” Akiko nói và kiểm tra kĩ thanh kiếm gỗ giắt bên hông. “Thầy Hosokawa ắt hẳn có lí do riêng nên mới yêu cầu chúng ta phải nỗ lực tập luyện như thế.”

Câu nói của Akiko khiến Jack phải quay lại kiểm tra cây kiếm gỗ của mình.

“HIROTO!” từ trong Vũ Đức Điện, thầy Hosokawa hô lớn.

Chuỗi cười của Hiroto lập tức tắt ngấm khi nghe thấy tên mình. Hắn bặm môi lộ rõ vẻ căng thẳng. Hiroto bước qua khoảng sân tiến vào Vũ Đức Điện ra vẻ can đảm, nhưng vừa đến trước cổng, hắn đã không kìm chế được và để lộ ra cái rùng mình bất an. Ngay khi Hiroto vừa bước vào trong, cánh cửa chính của Vũ Đức Điện liền đóng sầm lại báo hiệu điềm chẳng lành. Phía bên ngoài, các võ sinh dự thi lại tiếp tục chờ đợi, tất cả đều chăm chú nghe ngóng.

Mất một lúc sau đó chẳng ai nghe thấy âm thanh nào ngoài tiếng tuyết rơi giữa bầu trời lạnh lẽo u ám. Thế rồi bất ngờ một tiếng hô “*KIAI!*” vang lên từ trong đạo đường, tiếp theo là âm thanh hỗn loạn của một trận chiến, rồi một tiếng la thất thanh.

Ngay sau đó, mọi thứ trở lại với sự yên ắng đáng sợ.

Các thí sinh nhìn nhau hoảng hốt.

Họ tiếp tục chờ đợi và nghe ngóng, nhưng không còn một tiếng động nào của Hiroto nữa.

“YAMATO!” thầy Hosokawa hô lớn, mở toang cánh cửa phá vỡ sự im ắng nặng nề.

Yamato hít vào ba hơi thật sâu rồi bước qua khoảng sân vào sảnh đường. Jack nhìn theo Yamato bằng ánh mắt khích lệ nhưng dường như cậu ta không hề để ý. Lúc này, trong đầu Yamato chỉ còn duy nhất sự tập trung tuyệt đối vào phần thử thách đang chờ đợi.

Một lần nữa, cánh cửa lại đóng kín.

Đạo đường im ắng khiến Jack thật lòng e ngại. Sự yên lặng ấy khiến nó liên tưởng tới thời khắc êm ả trước cơn giông.

Đột ngột từ bên trong vang lên tiếng hô, tiếng đánh đấm, tiếng kiếm gỗ chém vào da thịt.

Trận đấu lần này có vẻ kéo dài hơn hẳn. Sau đó chúng nghe thấy những tiếng tán dương nhiệt liệt vọng ra từ bên trong.

“EMI!”

“Chúc cậu may mắn nhé,” Jack nói với cô bé.

Emi mỉm cười thân thiện nhưng ánh mắt vẫn không giấu nổi nỗi sợ hãi.

“Hãy nhớ lại bức tranh trong Mãnh Hồ Thất ấy,” Jack nói thêm, cổ động viên cô bé lấy lại bình tĩnh. “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.”

Bóng Emi khuất trong Vũ Đức Điện.

“Cậu vào Mãnh Hồ Thất của thành Nijo hồi nào đấy?” Akiko lên tiếng hỏi, giọng cô bé có chút gì đó không tự nhiên. “Hôm dự buổi trà đạo bọn mình đâu có vào đó.”

“À không. Nhưng sau đấy tớ có quay lại.”

“O? Cậu đi riêng với Emi à?”

“À... ừ,” Jack lẩm bẩm. “Tớ muốn tìm hiểu thêm về tòa thành đó ấy mà.”

Akiko mím môi. Cô khẽ gật đầu về khó chịu rồi ngược lên bầu trời, đưa mắt nhìn theo những bụi tuyết bay bay trong gió.

Một tiếng hô *kiai* của Emi vang lên, không lâu sau đó người tiếp theo lại được gọi vào. Sau vài lượt nữa thì cả bọn nghe tiếng thầy Hosokawa gọi, “AKIKO!”

Jack mỉm cười động viên cô bé, Akiko rào bước thẳng về phía trước mà không hề nhìn lại. Jack thầm mong sao Akiko không giận nó vì chuyện đã không nói lại với cô về lần ghé thăm tòa thành với Emi. Nhưng mà sao lại thế? Rõ ràng đâu phải chuyện gì Akiko cũng nói hết cho nó đâu.

Tuyết vẫn rơi đều xuống sân, phủ lên đầu và vai những thí sinh còn lại. Jack nghe tiếng Akiko hô vài lần xen giữa những âm thanh của cuộc đấu, nhưng đúng lúc nó thầm hỏi cô bé đã đi được bao xa rồi thì bên trong Vũ Đức Điện, mọi thứ đột ngột lặng thinh, một dấu hiệu không tốt chút nào.

Nhóm võ sinh còn lại ai nấy đều căng thẳng chờ xem kẻ sẽ được gọi tên tiếp theo.

Đến lúc cuối cùng, chỉ còn lại Jack và Kazuki bên ngoài. Chúng chẳng may may để ý đến nhau, mọi sự tập trung đều đổ dồn vào thử thách Găng

Sắt sắp tới.

“KAZUKI!”

Kazuki chỉnh lại võ phục rồi ngẩng cao đầu tự tin bước về phía sảnh.

“Chúc may mắn,” Jack bất chợt thốt ra câu nói.

Kazuki liếc nhìn nó qua vai với nụ cười nham hiểm. “Cả mày nữa,” hắn đáp lại người bạn đồng hành bất đắc dĩ của mình. “Tao nghĩ chúng ta sẽ cần đến nó đấy.”

Nói đoạn Kazuki bước vào trong, cánh cửa khép lại sau lưng hắn.

Dự theo những tiếng hô vọng ra từ phía trong, có vẻ Kazuki đang hoàn thành khá tốt phần thi của mình, nhưng lúc này Jack gần như đã lạnh cóng nên nó chẳng còn hơi sức nào quan tâm đến chuyện thành bại của kẻ thù.

“JACK!”

Cuối cùng cũng đến lượt, Jack làm vài động tác cho ấm cơ thể. Giờ thì nó chẳng còn biết là mình đang run vì lạnh hay vì căng thẳng nữa. Nó nắm chặt chuôi kiếm gỗ, cố gắng lấy lại tự tin.

Nó bước qua cửa đạo đường tiến vào trận chiến Găng Sắt.

26

GĂNG SẮT

Jack đứng chôn chân tại cửa.

Dọc hai bên đạo đường, hai hàng võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu đứng như đội nghi thức ở các buổi đại lễ. Họ tạo thành một hành lang hẹp toàn các võ sĩ kéo dài từ cổng cho đến cuối lễ đường, nơi thầy Hosokawa đứng đợi.

Lác đác sau hai hàng dài này, Jack nhận thấy sự hiện diện của những võ sinh đã tham gia thử thách. Trông đứa nào cũng như vừa bị đánh đến nhừ tử, kẻ thì trầy trụa toàn thân, đứa thì tóc đầu chảy máu. Jack thấy Akiko ở gần giữa sảnh đường. Trông cô bé không có vẻ bị thương nặng lắm, nhưng rõ ràng việc cố xoay người lại để quan sát nó khiến cô bé bị đau.

“Chào mừng đến với Găng sắt,” thầy Hosokawa lên tiếng từ tít phía bên kia đại sảnh. “Hãy bước lên đây để chúng ta bắt đầu phần thi nào.”

Jack cẩn trọng bước lên một bước.

Không có chuyện gì xảy ra.

Nó liếc sang một bên và bắt gặp một học sinh khóa trên rất to con. Cậu ta không hề để ý đến nó.

Jack bước thêm một bước, hai hàng dài vẫn không hề nhúc nhích. Có khi họ chỉ là đội chào mừng và cuộc thi chỉ thật sự bắt đầu khi nó đến được chỗ thầy Hosokawa cũng nên. Nghĩ vậy. Jack bắt đầu tiến về phía vị võ sư, nhưng ngay khi nó vừa cất bước thì bất ngờ một tiếng “*KLAI!*” vang lên từ phía sau.

Nó nghe thấy âm thanh vun vút của kiếm gỗ.

Jack hụp người xuống tránh đòn bằng bản năng, chỉ thiếu chút nữa là thanh kiếm gỗ đã chém trúng vai. Bất người xoay lại, nó rút kiếm ra thủ thế. Chính võ sinh khóa trên là người vừa động thủ và giờ đang tiếp tục giơ kiếm nhắm xuống đầu nó.

Jack lập tức đỡ đòn rồi vùng kiếm đánh vào bụng kẻ tấn công, nhát kiếm uy lực khiến anh ta gặp người đau đớn. Jack tiếp tục đá mạnh vào sườn làm anh chàng đổ gục ngay xuống sàn.

Khi vừa hạ được đối phương thì lập tức một cô gái nhảy ra khỏi hàng với cây kiếm gỗ đâm thẳng vào bụng Jack. Nó nhanh nhẹn nhảy sang bên dùng tay gạt kiếm rồi đánh bật luôn vũ khí khỏi tay cô ta. Nhanh chóng di chuyển sang phía sơ hở của đối phương, Jack tung một đòn chém ở tầm thấp. Cô gái nhảy tránh ra nhưng Jack đã nâng kiếm lên vào phút chót khiến nhát chém trúng thẳng vào gót chân làm cô ta mất thăng bằng ngã mạnh xuống sàn nhà.

Có tiếng sột soạt khẽ phát ra từ phía sau báo hiệu một đợt tấn công mới. Lần này hai võ sinh khác cùng lúc tiến ra. Họ tấn công ngay lập tức, một người chém vào đầu, một người đâm vào bụng Jack.

Không còn thời gian suy nghĩ, Jack thụp xuống dưới hai thanh kiếm gỗ rồi lăn người vào giữa hai võ sinh. Ngay lúc vừa tiếp cận, nó tung cước vào đầu gối võ sinh bên trái khiến cậu này mất trụ, tiếp đến là một cú đá hậu vào hông đối thủ còn lại khiến cậu ta đổ gục ngay xuống sàn.

Càng lúc càng có nhiều võ sinh lên tham chiến dồn dập, Jack tiếp tục chiến đấu mở đường đến giữa sảnh đường, đỡ hết đòn tấn công này đến đòn tấn công khác. Những bài tập riêng giờ đây đang phát huy công dụng. Từng động tác của nó uyển chuyển, nhịp nhàng, đường kiếm thì chính xác và đầy uy lực.

Thế nhưng cứ mỗi đợt tấn công qua đi, Jack lại trở nên chậm chạp và đuối sức. Nỗi sợ dần xuất hiện, nó biết mình *không bao giờ* có thể nguyên vẹn đến được bên kia sảnh đường. Găng sắt không phải là bài kiểm tra kỹ năng kiếm thuật. Mà là thử thách lòng can đảm cũng như tinh thần chiến đấu ngoan cường của thí sinh.

Lúc này Jack đã đi được ba phần tư quãng đường, tức là cân bằng thành tích với Kazuki, kẻ đang ôm phần má trái bị thương của mình. Kẻ thù của Jack đang quan sát nó qua cặp mắt sừng vù một bên. Ngoài hai đứa thì còn một võ sinh nữa là Yamato cũng đã đi được đến đây, nhưng có vẻ chưa ai đến được chỗ thầy Hosokawa cả.

Jack lao đến mục tiêu đã hiện rõ ngay trước mắt, nhưng rồi nó bị chặn lại bởi một cô gái dùng gậy bông. Cô ta liên tục xoay tròn cây gậy trên tay như một cơn lốc tạo thành lá chắn ngăn Jack bước lên. Căn cứ vào cách cô ta di chuyển. Jack biết đối thủ của mình sẽ tấn công nhanh không thua gì rắn hổ,

hơn nữa còn có lợi thế về phạm vi sát thương của vũ khí. Jack không thể tiếp cận. Nó liên tục di chuyển tránh né, tuy nhiên vẫn chưa tung ra được đòn phản công nào.

Cô bé võ sinh đâm bồng về phía Jack nhanh như chớp, đòn tấn công trúng ngay vào bụng khiến nó có cảm giác như mọi thứ bên trong ruột nó lộn tùng phèo cả lên. Tiếp tục là một đòn vung gậy đập ngay vào cằm làm Jack bị choáng gần như sắp ngất. May mà theo bản năng Jack vẫn vung kiếm lên đỡ được đòn kết liễu đối thủ định nhắm vào cổ nó.

Jack tiếp tục vừa lùi vừa chống đỡ, tuy nhiên cô ta đã giáng một đòn đánh trúng vào tay cầm kiếm của nó khiến nó mất kiểm soát, thanh kiếm gỗ văng xa khỏi tầm tay.

Không còn vũ khí, Jack chỉ biết nhảy hết từ bên này sang bên kia để tránh những đòn thọc gậy. Nó kịp chạy thoát được khỏi cô ta, nhưng rồi lại lập tức bị một võ sinh khác tóm ngay lại.

Cô gái cầm bồng toét miệng cười tung đòn kết liễu.

Vào những giây cuối cùng, Jack dẫm lên chân võ sinh đang giữ nó rồi nhanh chóng xoay người sang bên khiến cây gậy đập ngay vào bụng cậu ta làm cậu ta hét lên kinh hãi, nhờ vậy Jack cũng được giải phóng.

Bằng một động tác mau lẹ. Jack cướp luôn thanh kiếm gỗ của cậu ta rồi chém mạnh vào tay trước của cô gái cầm bồng. Cây gậy bị rơi mạnh xuống sàn võ đường.

Jack thừa thế dùng đòn quăng vai hạ cô nàng rồi xông thẳng đến cuối đạo đường.

Nó đã làm được!

Nó đã vượt qua thử thách Găng Sắt.

Nó đã thành công ở một phần thi.

Toàn thân rã rời và trầy trụa, Jack tự tin bước đến trước mặt thầy Hosokawa, vị võ sư cũng đáp lại nó bằng một cái gật đầu tỏ ý hài lòng. Jack thầm mong mình đã làm đủ để được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi. Nó cúi đầu thi lễ với vị võ sư.

Lạ lùng thay, không hề có tiếng tán dương từ những học viên khác. Phong trào bài ngoại chưa thể lan rộng tới mức khiến mọi người làm ngơ trước thành tựu của nó như thế được. Đúng lúc Jack đang định ngược lên nhìn thì nó chợt thấy thầy Hosokawa đổi chân trụ. có tiếng gì đó vụn vút trong không khí.

Âm thanh tiếp theo mà Jack còn nghe được là, “Ta đã dặn đi dặn lại là...”

CUỘC TUYỂN CHỌN

“... không bao giờ được lơ là trong phòng bị!”

Lời nói của vị võ sư vang lên trong đầu Jack đau đớn tựa như nhát kiếm vừa bổ xuống phía sau cổ khiến nó đổ gục ngay xuống sàn.

Phần thi Găng Sắt không phải chỉ dừng lại ở chỗ thầy Hosokawa.

Chính thầy Hosokawa mới là bài kiểm tra cuối cùng.

Đưa tay xoa xoa cần cổ tê rần cứng ngắc. Jack giờ đang đứng trong ba hàng võ sinh tham gia thử thách hôm nay ở giữa Vũ Đức Điện. Cả bọn trông như vừa mới trải qua một cuộc chiến ác liệt trở về, mình mẩy đứa nào cũng đầy thương tích.

Trong lúc những học sinh khác trong trường ngồi quỳ ở xung quanh đạo đường thì thầy Masamoto cùng các vị võ sư ngồi thành vòng tròn ở chính điện, kín đáo bàn định kết quả của cuộc thi.

Thầy Kano quỳ một bên gối, chiếc bông trắng của ông tựa vào cột nhà gần cạnh. Với tư cách là võ sư thỉnh giảng trong trường, ông không tham dự vào quá trình bàn định, tuy nhiên Jack có thể dễ dàng nhận ra vị thầy đang chăm chú lắng nghe những người khác tranh luận.

Lúc đầu, cuộc tuyển chọn có vẻ diễn ra khá suôn sẻ cho đến khi đột ngột có vẻ trở nên gay gắt, các võ sư bắt đầu to tiếng hấn lên.

“Tôi phản đối!” thầy Kyuzo tuyên bố trong lúc dậm mạnh xuống sàn gỗ. “Trò ấy chưa hoàn thành hết các thử thách.”

Mọi người xung quanh đều đổ dồn tai mắt về phía cuộc tranh cãi, bất chấp việc thầy Masamoto ra sức dàn xếp, những âm thanh bên trong vẫn bị lọt ra ngoài.

“... tôi nghĩ thầy hơi thiên vị rồi đấy,” thầy Kyuzo lên tiếng trách móc thầy Masamoto, giờ thì nổi bực tức bên trong đã hoàn toàn chiếm lĩnh sự khôn ngoan của vị võ sư này.

“Vậy thầy có dám chắc rằng mình hoàn toàn chí công vô tư trong chuyện này không?” cô Yosa cắt ngang.

“Cái đó không liên quan gì cả. đơn giản là nó chẳng vượt qua được bất kì bài kiểm tra nào. Chúng ta không thể vứt đi các nguyên tắc chỉ vì một cá nhân!”

Thầy Masamoto đưa tay ra hiệu mọi người bình tĩnh. “Thôi được rồi. Nếu ý kiến của tôi làm mọi người bất hòa như thế này thì tôi xin rút lại...”

Rõ ràng không khí bên trong vẫn chưa hết căng thẳng nhưng lúc này mọi người đã cố gắng chỉ thì thầm để giữ bí mật với các võ sinh bên ngoài. Jack thấy chán nản kinh khủng. Nó chợt nhớ đến chuyện thầy Kyuzo thề sẽ không bao giờ để nó lọt được vào Tam Tố Luân Hồi.

“Thế còn quan điểm của thầy thì sao, thầy Kano?” thầy Masamoto lên tiếng hỏi vị võ sư môn Bổng Thuật. “Chúng tôi đang không thể thống nhất được với nhau và rất cần thầy cho ý kiến.”

Lúc này, vị võ sư với thân hình to lớn mới bắt đầu bày tỏ quan điểm với mọi người. Vài phút sau đó, vụ việc cuối cùng cũng được dàn xếp ổn thỏa. Mọi người quay trở lại bản định thân mật với nhau, chỉ riêng thầy Kyuzo vẫn có vẻ rất ảm ức.

Một tiếng vỗ tay lớn vang lên trong Vũ Đức Điện như âm thanh của một quả pháo, ngay sau đó thầy Masamoto chính thức tuyên bố, “Đã đến lúc công bố kết quả!”

Toàn trường đổ dồn chú ý về phía những vị võ sư đang đối diện với các võ sinh, chẳng ai trong số họ tỏ vẻ biểu cảm điều gì đó. Sau lưng các võ sư là tấm gia huy phượng hoàng dát vàng đầy kiêu hãnh.

“Hỡi các samurai trẻ! Chúng ta tự hào với những võ sinh đã tham gia thử thách ngày hôm nay.”

Nói đoạn thầy Masamoto đưa mắt nhìn khắp lượt cả ba hàng võ sinh bèn dưới, ánh nhìn uy mãnh của ông khiến chúng có cảm tưởng như vị võ sư đang chăm chú dò xét từng đứa một.

“Màn trình diễn của các trò đã được chúng ta bản luận thấu đáo. Năm võ sinh được chọn tham gia Tam Tố Luân Hồi sẽ là những người đã vượt qua được ít nhất một thử thách, và thể hiện được tinh thần võ sĩ đạo chân chính,” thầy Masamoto tiếp tục trình bày. “Khi được gọi, các trò hãy bước lên để nghe phần nhận xét về mình.”

Đến lúc này thì Jack thật sự chẳng còn cơ sở gì để mà hi vọng nữa, nó chỉ có thể tự trách mình trong nỗi thất vọng ghê gớm. Không hoàn thành nổi bất kì bài kiểm tra nào, việc lọt vào Tam Tổ Luân Hồi giờ đây chỉ còn là một giấc mơ xa vời, và tuyệt kĩ Nhị Thiên sẽ là một thứ gì đó vô cùng xa xỉ đối với nó trong một thời gian dài nữa.

“Emi,” thầy Masamoto lên tiếng gọi.

Emi yếu ớt bước ra khỏi hàng tiến đến vị trí nghe nhận xét, rõ ràng phần thi Găng Sắt vừa qua đã khiến cô bé bị tổn thương nhiều.

“Trò đã có một màn trình diễn tương đối tốt. Cung thuật là điểm mạnh của trò và mặc dù bị khiếp sợ bởi phần thi Găng sắt, trò cũng đã kịp thời lấy lại bình tĩnh. Trò cần rất nhiều can đảm. Tuy nhiên nhìn tổng thể thì trò vẫn chưa đủ giỏi để lọt vào Tam Tổ Luân Hồi. Ta nghĩ cha của trò cũng sẽ đồng ý trong trường hợp này. Hai phiếu thuận, ba phiếu chống.”

Emi cúi chào nhận kết quả. Nhìn cô bé tập tễnh đứng sang bên, Jack chợt nhận ra việc lọt vào Tam Tổ Luân Hồi khó khăn đến mức nào, thậm chí ngay cả con gái cứng của mạnh thường quân của trường cũng bị loại không thương tiếc.

Không khí thất vọng bao quanh toàn trường khi lần lượt sáu võ sinh tiếp theo cũng thất bại. Riêng Jack thì thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút vì kết quả cho thấy yêu cầu của kì tuyển chọn rất cao.

“Tadashi,” thầy Masamoto tiếp tục gọi.

Một cậu bé cứng cáp với đôi vai rộng cùng hàng chân mày rậm hình bán nguyệt bước lên phía trước. Jack nhận ra đó chính là người đầu tiên viết tên vào danh sách ứng thí Tam Tổ.

Thầy Masamoto gật đầu rồi nói, “Trò đã thể hiện được bản lĩnh mạnh mẽ, nhất là trong phần Cát Thí. Đáng tiếc là trò không thể hoàn thành được phần Găng Sắt, nhưng dù sao thì, với bốn phiếu thuận, một phiếu chống, trò được quyền vào Tam Tổ Luân Hồi.”

Toàn trường reo hò cổ vũ. Ít nhất thì cũng đã có một người được thầy cô ghi nhận. Tadashi nở nụ cười mãn nguyện, cúi người thi lễ trước các vị võ sư rồi bước đến vị trí giữa đạo đường. Màn ăn mừng này của mọi người đã không kéo dài được lâu, vì ngay sau đó là một chuỗi bảy võ sinh liên tiếp bị loại.

Thế rồi đến lượt Akiko.

Jack nắm chặt tay trong lúc cô bé bước lên phía trước, thầm cầu mong bản mình sẽ có được may mắn.

“Người duy nhất dập tắt được ngọn lửa chỉ bằng một mũi tên. Ta còn biết nói gì hơn đây?” thầy Masamoto mở đầu. Jack thấy cô Yosa ngăm nhìn học trò cứng của mình với ánh mắt đầy tự hào mãn nguyện. “Tuy nhiên trò lại chỉ hoàn thành được nửa chặng đường của phần thi Găng Sắt. Rõ ràng đã có một sự lơ là nhất định ở đây. Chúng ta đánh giá trò cao hơn thế nhiều.”

Akiko cắn chặt môi còn Jack thì cảm thấy miệng nó khô cứng. Phải chăng chuyện nó để lộ việc đến thăm tòa thành cùng Emi là lí do khiến cô bé mất tập trung?

“Dù sao thì trò cũng đã thể hiện được tinh thần võ sĩ đạo và sức mạnh tinh thần trong tất cả các phần thi khác,” thầy Masamoto tiếp tục, “thế nên sẽ là vô cùng bất công nếu chúng ta loại trò chỉ vì lí do này. Ba phiếu thuận, hai phiếu chống. mời trò bước lên cạnh Tadashi.”

Vũ Đức Điện lại ngập chìm trong những tiếng tán dương còn Akiko thì đứng yên tại chỗ, có vẻ cô bé vẫn còn bất ngờ với quyết định này. Phải mất một lúc sau mới lấy lại được bình tĩnh, cô bé cúi đầu thi lễ rồi bước đến bên cạnh Tadashi.

Mười người tiếp theo, trong đó có cả Goro - điều khiến Jack cảm thấy rất hài lòng, đều phải bước vào chung hàng ngũ của những người thất bại đang mỗi lúc một đông đúc hơn. Duy chỉ có Harumi, cô gái nhỏ con với khuôn mặt giống búp bê sứ đã xuất sắc vượt qua bài Cát Thí là được chọn. Như vậy chỉ còn hai chỗ trống.

Đến lượt Kazuki được gọi.

Jack dõi theo bóng kình địch bước lên phía trước, vết sừng trên má hằn giờ đây càng phồng hơn bao giờ hết còn một bên mắt thì gần như đã nhắm hằn.

“Một màn trình diễn ấn tượng ở mọi mặt. Tất cả đều nhất trí trò được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi.”

Kazuki là người đầu tiên nhận được sự nhất trí hoàn toàn. Hẳn đã ghi điểm lớn trong mắt các thầy cô, và căn cứ theo tiếng tung hô lúc này trong sảnh đường, có lẽ cả trường cũng đánh giá Kazuki chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí thắng cuộc sau cùng. Mặc dù chẳng ưa gì hằn hững Jack cũng phải thừa nhận đối thủ của mình đã thể hiện quá xuất sắc và hoàn toàn xứng đáng được như vậy.

Giờ chỉ còn lại ba võ sinh: Yamato, Hiroto và nó. Jack vốn biết mình đã hết cơ hội, nó chỉ còn cầu nguyện cho Yamato sẽ vượt qua được Hiroto.

“Yamato,” thầy Masamoto cất tiếng gọi.

Yamato bước lên phía trước, tay giữ chặt một bên hông và phải thở ra cả bằng miệng vì đau. Cậu bé nhìn cha mình với ánh mắt đầy lo lắng.

“Ta tự hào vì trò đã chiến đấu như một võ sĩ đích thực của dòng họ Masamoto trong phần Găng Sắt, vậy nên đây là một quyết định vô cùng khó khăn. Tuy nhiên, trò không vượt qua được bất kì thử thách nào, nên với hai phiếu thuận và ba phiếu chống, chúng ta rất tiếc buộc phải loại trò.”

Hai mắt Yamato mở to đầy thất vọng. Trông cậu ta lúc này như thể đang ước gì có thể đào được một cái lỗ mà chui ngay xuống. Jack cũng không thể tin nổi điều nó vừa nghe. Chắc chắn vừa nãy các thầy cô đã tranh cãi vì Yamato chứ không phải nó. Vì vậy nên thầy Masamoto mới buộc phải nhường phiếu lại cho thầy Kano. Có lẽ ông cũng đang rất thất vọng với quyết định này.

Yamato cúi đầu lặng lẽ đứng sang bên, mỗi bước chân cậu ta nặng trĩu thất vọng với màn trình diễn của mình.

Thầy Masamoto tiếp tục gọi tên Jack.

Nó tự chuẩn bị chờ đón điều cuối cùng cũng đến.

“Jack, kết quả của trò đã gây rất nhiều tranh cãi. Cá nhân ta cho rằng trò đã thể hiện được tinh thần võ sĩ đạo xuyên suốt các thử thách, và rất xứng đáng được tham gia vào Tam Tổ Luân Hồi. Tuy nhiên, để đảm bảo tính công bằng, nhất là trò có quan hệ cha con với ta, lại không đi đến được mốc cuối cùng ở bất kì phần thi nào.”

Jack biết nó đã bị Hiroto đánh bại. Giờ đây nó chỉ muốn nhận kết quả nhanh nhanh rồi nhập bọn cùng với Yamato ở phía bên kia, nhưng cha đỡ đầu của nó vẫn chưa kết thúc, “Trò chưa vượt qua được hết phần thi Găng sắt. Tuy nhiên vì xưa nay không có ai đi xa được như trò, thầy Hosokawa cũng thật sự ấn tượng với màn trình diễn đó nên đã quyết định cho trò kết quả đậu. Mặc dù vậy, trong nội bộ chúng ta vẫn có những ý kiến phản đối. Do đó mọi người đã thống nhất sẽ để thầy Kano đưa ra quyết định sau cùng.”

Hóa ra việc khiến các thầy cô tranh cãi *không phải* là vấn đề của Yamato mà từ đầu vẫn là về nó. Jack mơ hồ cảm thấy cặp mắt xám của vị võ sư

Bổng Thuật đang nhìn mình. Mặc dù thầy Kano không còn thị giác. Jack biết rằng ông vẫn đang dùng các giác quan khác để quan sát nó.

“Có lẽ không cần phải nói thêm về mức độ khó khăn của Tam Tố Luân Hồi. Có thể nói cuộc thi này là một thử thách nguy hiểm. Do đó, chúng ta không thể đưa ra quyết định một cách hời hợt. Vậy nên thầy Kano đồng ý rằng trò xứng đáng, với điều kiện là từ giờ trò sẽ phải tham gia cùng thầy ấy trong những bài khổ luyện đặc biệt, nhằm chuẩn bị cho thử thách sắp tới.”

Trong một thoáng, Jack không dám chắc rằng nó có nghe chính xác hay không. Vậy là nó đã thành công hay thất bại?

Thế rồi các võ sinh khác bắt đầu vỗ tay, tuy không được nhiệt tình như lúc tán dương Kazuki và những người thành công trước. Tuy nhiên, Jack đâu để ý đến việc đó. Nó chỉ cần biết mình đã được chọn, còn Hiroto thì không! Lúc tên này vừa bước sang bên hàng ngũ của những kẻ thất bại vừa lờm nó chăm chăm, Jack còn thầm nghĩ đây là quả báo cho lần nó bị đá vào mạng sườn trước đây.

“Cuối cùng, ta muốn nhắc lại một lần nữa, rằng với việc tham gia cuộc thi ngày hôm nay, các trò đã thể hiện mình có đủ dũng cảm để trở thành một võ sĩ chân chính,” thầy Masamoto khẳng định, ngay sau đó là một cái gật đầu tỏ ý đánh giá cao với nhóm võ sinh đang tập trung một bên.

Tiếp theo ông quay về hướng năm võ sinh được chọn đang đứng ở giữa sảnh đường: Tadashi, Akiko, Harumi, Kazuki và Jack.

“Với năm trò giành quyền đi tiếp, ta có một lời khuyên rằng, trong trận chiến giữa sức mạnh và kỹ thuật, kỹ thuật sẽ có ưu thế. Còn trong một trận đấu giữa kỹ thuật và tinh thần, tinh thần sẽ vượt qua kỹ thuật, vì nó giúp ta tìm thấy điểm yếu của đối phương. Có lẽ phần nhiều trong các trò đều hiểu ta nói gì, nhưng cuối cùng, chỉ có duy nhất một người hội đủ phẩm chất để thực hiện được nó.”

Kazuki nở nụ cười mãn nguyện, cho rằng lời khen đó nhất định là dành cho mình. Thế nhưng chỉ vài giây sau, bộ mặt hơn hớn đó đã nhanh chóng chuyển sang nhăn nhó thất vọng khi thầy Masamoto tiếp tục nói, “Yori, hãy bước lên trên. Trò cũng sẽ tham gia Tam Tố Luân Hồi cùng với họ.”

Âm thanh xôn xao ngạc nhiên vang lên khắp trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu bé nhỏ con. Sau một hồi lưỡng lự, Yori bị một học sinh gần đó đẩy lên khiến cậu bé theo đà bước vào trung tâm sảnh đường với bộ dạng run rẩy và kinh ngạc như một chú cừu non.

ĐỘT NHẬP

“Không thể tưởng tượng được là thầy ấy lại ra tay trong lúc cậu đang thi lễ Jack ạ,” Saburo mở lời trong lúc cả bọn ngồi thư giãn giữa giờ nghỉ trong Nam Thiên Viên sau ngày diễn ra các bài thi. Lúc này các võ sinh đang tụ tập trên dãy hành lang gỗ ngồi nhìn xuống thác nước bên dưới. Cả Nam Thiên Viên giờ ngập trong tuyết trông hết như một đỉnh núi trắng với mây bồng bênh xung quanh.

Jack nở nụ cười như mếu với Saburo, không ngừng đưa tay xoa xoa chỗ cổ có vết kiếm gỗ chém.

“Thầy Hosokawa chính là chương ngại cuối cùng của phần thi đó còn gì,” Akiko nói trong lúc chơi bắn bi với Kiku, bằng cách dùng tay búng những viên sỏi tròn xoe đập vào các viên khác để ăn điểm. “Có ai đang lúc chiến đấu lại đi thi lễ với đối phương không?”

“Thì không, nhưng rõ ràng thầy ấy chơi ăn gian còn gì.”

“Hừm, còn tớ thì chả hiểu sao Jack được chọn mà tớ thì không,” Yamato lầm bầm, bực tức chọc thanh kiếm gỗ của mình vào lớp tuyết dưới chân. “Rõ ràng có sự thiên vị ở đây, chẳng qua Jack là *ngoại* -”

“Yamato!” Akiko thốt lên, nhìn chăm chăm vào mắt cậu chàng. “Jack là võ sinh đi được xa nhất trong lịch sử thi Găng Sắt của trường. Cậu ấy hoàn toàn xứng đáng được chọn.”

“Xin lỗi nhé,” Yamato mỉm cười tỏ ý biết lỗi với Jack. “Chẳng qua em vẫn còn hơi buồn vì chuyện đó nên thế.”

Yamato kéo võ phục của mình lên để lộ phần vết thương thâm tím gần hết thân bên phải. Jack nhận ra có thể nó cũng đã bị thương nặng như thế trong thử thách Găng Sắt. Nó hiểu ắt hẳn Yamato vẫn còn chưa hết hổ thẹn với việc bị loại. Jack chủ động bỏ qua lời khích bác vừa rồi của Yamato. Nó chỉ hi vọng rằng tình bạn của chúng sẽ không bị sút mẻ qua sự kiện lần này.

“Eo, chắc là phải đau lắm nhì,” Saburo nói, đoạn cậu chàng dùng ngón tay chọc vào chỗ bị thương của Yamato.

“Úi da!” Yamato la to, vội vàng hất tay Saburo ra.

“Lêu lêu lớn rồi còn mè nheo kìa,” Saburo thừa cơ trêu cậu bé.

”Ờ, vậy thì thử cho biết nha!”

Nói đoạn Yamato đâm thùm thụp vào Saburo. Cả bọn được một trận cười ngả nghiêng khi Saburo ngã lộn ngửa khỏi hiên lăn xuống nền tuyết.

“Saburo này, cậu nên nhớ tớ đã phải chịu tất cả những đau đớn và khổ luyện này mà cuối cùng *chẳng* thu lại được gì đấy!” Yamato hét to, nhảy xuống rồi vớ ngay một nắm tuyết chà mạnh vào mặt Saburo.

“Thôi đi mà Yamato,” Akiko kêu lên, lo sợ Yamato lại giận quá hóa rồ.

“Nói thì dễ lắm. *Chị* và Jack đã được chọn, còn em có được đâu!”

“Này... còn Yori nữa chứ,” Saburo lúng búng trong lúc liên tục hứng phải những nắm tuyết từ phía Yamato túi bụi bắn tới.

“Đúng đấy. Mà Yori đâu rồi?” Kiku xen vào, cố thu hút sự chú ý của Yamato ra khỏi màn ẩu đả.

Cuối cùng Yamato cũng chịu ngừng tay. “Quý ngài thiên tài khinh đời đó đang ở đằng kia kìa.” Cậu ta chỉ tay vào cây thông được chống đỡ bằng chiếc nặng gỗ phía cuối khu vườn.

Yori đang ngồi dưới một tán cây nặng trĩu tuyết lơ lơ kéo đuôi một con hạc giấy làm cho đôi cánh như đang vỗ của nó xò ra cân đối. Từ hôm qua đến giờ cả bọn đã ra sức động viên, thế nhưng Yori vẫn chẳng mở miệng nói được câu nào kể từ sau cú sốc ở Vũ Đức Điện.

“Đừng có xấu tính như thế nữa Yamato,” Akiko gắt. “Yori chưa bao giờ muốn tham gia thử thách cả.”

“Vậy sao cậu ấy lại được chọn? Rõ ràng quy định chỉ có năm học sinh giỏi nhất được tham gia Tam Tố Luân Hồi thôi. Biết bao nhiêu người sẵn sàng hi sinh tất cả để được vào vị trí của cậu ấy đấy. Chính *em* cũng vậy đây,” Yamato đáp, lúc này cậu ta đã thả Saburo ra và giận dữ phui tuyết trên y phục.

“Nhưng cậu ấy đã vượt qua được một thử thách trong khi em thì không. Rất tiếc là như thế.”

“Thì em biết rồi,” Yamato lăm lăm thừa nhận rồi ngồi thụp xuống hàng hiên gỗ. “Nhưng Yori thậm chí còn chẳng tham gia phần thi chiến đấu nào thì làm sao các thầy biết là cậu ấy đã sẵn sàng?”

“Thế cậu nghĩ chúng ta thì sao?” Jack lên tiếng.

“Ai chứ cậu thì không. Cậu chỉ được vớt vào thôi,” Yamato nhanh chóng đáp lại.

“Thì đúng. Thế nên đó là lí do tớ phải tham dự những buổi tập riêng cùng thầy Kano,” Jack chống chế.

“Tất nhiên phải vậy rồi.”

“Cậu nói đúng. Và tớ cũng cần cả sự giúp đỡ từ cậu nữa, nếu cậu thấy muốn.”

“Ý cậu là sao?” Yamato hỏi, đoạn quay lại nhìn thẳng vào Jack.

“Thầy Kano bảo tớ cần một người tập cùng. Và tớ rất hi vọng người đó sẽ là cậu.”

Yamato suy nghĩ hồi lâu, xem chừng như sẽ từ chối vì lòng tự tôn của mình.

“Thôi mà, còn nhớ hồi bọn mình luyện kiếm ở Toba không,” Jack nài nỉ.

Nhận thấy thiện chí của Jack, cuối cùng Yamato cũng cười gượng. “Được rồi. Tớ tham gia. Làm sao bỏ lỡ cơ hội dần cậu như tớ được chứ!”

Tối hôm đó. Jack nghe thấy tiếng Yori khóc thút thít trong phòng. Nghĩ rằng bạn mình đang cần người bên cạnh, nó quyết định gõ cửa.

“Mời vào,” Yori sụt sịt.

Jack kéo tấm cửa giấy bước vào. Trong phòng, thậm chí chỉ còn vừa đủ chỗ cho nó đứng chứ chưa nói đến ngồi, phần vì căn phòng quá bé, phần khác là vì không biết bao nhiêu mô hình hạc giấy bày la liệt khắp phòng. Ấy thế mà Yori vẫn còn đang gấp thêm như thế đây là thú vui miên man bất tận của cậu ta vậy.

Jack dọn cho mình một khoảng trống vừa đủ để ngồi xuống cạnh người bạn. Yori hầu như không quan tâm đến sự có mặt của nó, vậy nên Jack quyết định giúp cậu bé xếp hạc. Sau khi đã gấp được đến con thứ năm thì nó không kìm nổi sự tò mò nữa.

“Yori này, sao cậu gấp nhiều hạc giấy quá vậy? Cậu đã vượt qua phần Thiên Thí rồi mà?”

“*Senbazuru Orikata*,” Yori ủ rũ đáp.

“Cái gì cơ?” Jack hỏi, lắc đầu ra vẻ không hiểu.

“Người ta nói rằng,” Yori tiếp tục, hơi khó chịu vì không thể tập trung xếp giấy, “nếu ai gấp được một nghìn con hạc giấy, người đó sẽ thực hiện được một điều ước.”

“Thật không? Vậy cậu muốn ước điều gì thế?”

“Cậu đoán thử xem...?”

Jack nghĩ là nó biết, nhưng dù sao thì Yori vốn không muốn nói chuyện nhiều, vậy nên nó cũng thôi. Không còn gì để nói, Jack đứng dậy duỗi chân tay rồi bước đến khung cửa sổ nhỏ. Nó phóng tầm mắt xuống khoảng sân phủ đầy tuyết bên dưới. Giả sử có đủ kiên nhẫn ngồi xếp một nghìn con hạc thì Jack biết chắc chắn điều nó sẽ ước là gì. Đó sẽ là điều trước đây nó đã cầu nguyện với con búp bê Daruma.

Jack lại nhớ đến Jess. Không biết giờ này em gái nó đang làm gì? Mong rằng con bé vừa thức dậy và đang dùng bữa sáng với bà Winters, bởi nó không muốn nghĩ đến những tình huống khác.

Không muốn để tình hình trở nên tồi tệ hơn với những suy nghĩ bắt đầu bị quan của mình, Jack về chỗ cũ ngồi xếp hạc. Nó cầm một mảnh giấy lên và bắt đầu cầm cúi.

Xấp *giấy origami* nhanh chóng hết veo. Yori lặng lẽ cảm ơn Jack rồi bảo ngày mai cậu sẽ lấy thêm. Tuy vẫn không cười nói nhưng có vẻ như Yori đã bớt lo lắng và không còn khóc nữa. Thấy vậy Jack liền từ biệt Yori rồi quay về phòng ngủ. Vừa kéo cánh cửa giấy ra, nó lập tức sững người với quang cảnh trước mắt.

Phòng nó vừa bị bom tưng lên và khắp nơi bị lục lọi.

Tấm đệm nằm thậm chí bị lật ngửa lên và xé tung ra; bộ kimono lễ phục, võ phục cùng kiếm gỗ thì nằm lộn lốc trên sàn; cả con búp bê Daruma và chậu *bonsai* cũng rơi khỏi cửa sổ, rễ cây tróc cả ra, đất vãi tung tóe khắp nơi.

Jack nghĩ ngay chỉ có thể là Kazuki. Đây rõ ràng là việc mà hắn và băng Bọ Cạp thường làm. Nó kiểm tra xem liệu có thứ gì bị lấy đi không. May thay, thanh kiếm thầy Masamoto cho nó vẫn còn nằm dưới tấm lễ phục, cả bức tranh của em nó cũng an toàn dưới chậu *bonsai*, tuy có bị nhàu nát và miếng da bọc ngoài thì bị vứt sang bên. Cuối cùng nhìn đến tấm đệm. Jack chợt nhận ra thứ đã biến mất.

Jack chạy như điên qua dãy hành lang trống trải hướng thẳng đến phòng Kazuki, đoạn trượt mở tung cánh cửa phòng hắn.

“Nó đâu rồi?” Jack hét lớn.

“Cái gì ở đâu?” Kazuki bực tức đáp lại, hắn đang bận lau chùi thanh gươm màu đen với hoa văn vàng vừa được cha tặng thưởng nhân dịp được

chọn vào Tam Tố Luân Hồi.

“Đừng có giả vờ. Trả nó lại cho tao!”

Kazuki nhìn chăm chăm vào Jack, mắt trái của hắn vẫn đang sưng tấy sau trận đòn trong cuộc thi Găng Sắt hôm qua. “Cút ra khỏi phòng tao!” Hắn hét lớn. “Mày nghĩ một samurai như tao lại đi làm mấy việc trộm cắp đáng khinh đó à? Có thể đám *ngoại quốc* chúng mày vẫn thường làm thế, nhưng người Nhật chúng tao thì không bao giờ.”

Thế nhưng ngay khi nhận thấy vẻ hoảng loạn trên mặt Jack, một nụ cười nham hiểm liền hiện lên trên khuôn mặt hắn. “Nhưng nếu mày tìm được ai làm việc đó thì cho tao gửi lời cảm ơn nó nhé.”

Jack giận tím mặt. Dù Kazuki là đứa khó ưa nhưng dường như vụ đột nhập lần này không liên quan gì đến hắn. Hay có lẽ là Hiroto, kẻ rất muốn báo thù nó sau vụ vượt mặt vừa rồi. Jack đưa mắt về phía hành lang trống vắng, bất ngờ có một thứ khiến nó như đông cứng.

Một hình thù vận trang phục trắng từ đầu đến chân đang lén ra khỏi phòng nó, hắn cầm tấm da bọc của nó trên tay.

“Đứng lại!” Jack gào lên.

Nó vô tình bắt gặp cặp mắt đen của hắn. Kẻ đột nhập nhanh nhẹn tẩu thoát khỏi hành lang về hướng Sư Tử Đường, lặng lẽ và im lìm như tiếng tuyết rơi.

Jack phóng theo. Nó lao vù qua vài học viên vừa thò đầu ra khỏi phòng xem có chuyện gì diễn ra khiến họ giật mình đánh thót, đuổi theo kẻ đột nhập giữa đêm đông lạnh giá.

Nó bắt gặp bóng hắn đang băng qua sân trường.

“Trả lại đây!” Jack vừa tăng tốc bám theo vừa hét lớn.

Bóng người đã chạy đến góc vườn, hắn phóng mình lên bức tường chắn ngang. Jack vội vã trèo theo nắm được vào phần đuôi áo. Nó cố dùng hết sức bình sinh kéo xuống nhưng đối thủ đã kịp tung ra cú đá mạnh vào ngực khiến Jack ngã lộn nhào xuống tuyết. Đánh mất cơ hội cuối cùng, Jack chỉ còn biết nhìn hắn tiếp tục leo qua bức tường nhanh nhẹn và khéo léo như một con mèo.

Bóng người màu trắng lẫn dần vào đêm tối.

MỒI NHỮ

“Cậu cho rằng thủ phạm là Độc Nhãn Long?” vừa hỏi Yamato vừa giúp Jack thu dọn lại phòng. “Nhưng lần cuối hãn lộ diện là từ lâu lắm rồi cơ mà.”

Jack vuốt phẳng bức tranh của em gái nó và phúi sạch chỗ đất chấu cây cảnh lấm lem vương vãi dính lên. Thường ngày Jack cất bức tranh trong chiếc bao gỗ cá nhân bên người nên rõ ràng kẻ đột nhập đã lục soát phòng của nó rất kĩ mới thấy.

“Nhất định là hãn, chỉ có điều lần này hãn phái tay sai đến, nếu không thì cũng trừ phi hãn vừa mọc thêm được một con mắt nữa!” Jack nói về mĩa mai và lại nghĩ về cặp mắt đen lộ liễu dưới phần khăn trùm đầu của tên hung thủ.

“Nhưng ninja mà mặc đồ màu trắng á? Hay có khi đấy chỉ là kiểu ngụy trang đánh lừa thôi. Cậu có chắc việc này không phải trò đùa quái ác nào đó của bọn Bọ Cạp chứ? Từ trước tới giờ, bọn ninja lúc nào chả mặc đồ đen.”

“Vào ban đêm thì đúng là như thế,” Akiko ngắt lời, cô bé bất ngờ xuất hiện bên cửa phòng Jack trong bộ đồ ngủ màu anh đào. “Nhưng trời tuyết thế này mà mặc đồ đen thì khác gì tự sát. Trang phục của một ninja luôn dùng để ngụy trang và ẩn nấp, do đó họ mặc màu đen vào ban đêm, màu trắng vào mùa đông và màu xanh khi di chuyển trong rừng.”

“Nãy giờ cậu ở đâu đấy?” Jack hỏi, có hơi khó chịu vì cô bé đã không ở bên cạnh giúp đỡ nó.

Trời lúc này đã tối muộn, ngoài Yamato và Akiko ra, hầu như mọi người đều đã về phòng ngủ. Không một ai ngoài Jack biết đến sự hiện diện của tay ninja vận đồ trắng trong trường. Điều này cũng tốt thôi. Nó vốn không muốn phải trả lời những câu hỏi có khả năng sẽ được đặt ra. Thậm chí nó còn nói dối Saburo rằng đây chỉ là một cuộc phá phách của Hiroto để tránh làm lộ chuyện về cuốn *hải đồ*.

“Tớ đi tắm,” Akiko đáp, quang cảnh hỗn độn trong phòng Jack làm cô bé phải giật mình. “Chuyện gì vừa xảy ra ở đây thế? Có thứ gì bị mất không?”

“Độc Nhân Long trở lại rồi,” Jack trả lời trong lúc thu dọn đồng kiếm của mình lại, “và đúng là có thứ bị lấy đi.”

“Không phải là cuốn *hải đồ* đấy chứ!” Akiko la lên.

Jack lắc đầu.

“Không. Là quyển từ điển tiếng Nhật mà Cha Lucius đã đưa cho tớ lúc ở Toba. Tớ cần phải giao nó lại cho Cha Bobadilla ở Osaka khi có cơ hội. Giờ thì chắc tớ không giữ được lời hứa với ông ấy nữa rồi.”

“Nhưng hẳn lấy quyển từ điển ấy của cậu làm gì?” Yamato chất vấn, cậu ta nhíu mày ra vẻ khó hiểu.

“Tớ không nghĩ là bọn chúng muốn lấy nó,” Jack đáp, nó nhặt con búp bê Daruma lên đặt về vị trí cũ bên cạnh cây *bonsai* trên cửa sổ. “Nhìn thoáng qua thì quyển sách của cha Lucius rất giống cuốn *hải đồ*. Tớ vốn cố ý để quyển từ điển dưới tấm đệm nhằm làm mờ mắt. Nếu không nhìn vào bên trong thì rất khó để phân biệt chúng. Có lẽ tớ đã trở về ngay lúc hẳn ta đang lục soát.”

“Sao cơ? Tên ninja đã ở trong phòng với cậu à?” Yamato tỏ ý nghi ngờ. “Nếu thế thì sao cậu lại không nhìn thấy hẳn?”

“Có lẽ hẳn đã trốn ngay phía trên đầu tớ,” Jack vừa giải thích vừa rung mình. “Thấy mấy vết ẩm trên tường và cửa kia không. Dấu tích của tuyết tan đấy. Tớ nghĩ tên ninja đã đu lên xà nhà và trần.”

“Có lí,” Akiko tỏ ra đồng tình. “Ninja được dạy các kĩ thuật leo trèo và nhào lộn từ bé. Họ thậm chí còn được dạy cách bám trên cành cây chỉ bằng một ngón tay cơ.”

“Sao chị biết hay vậy?” Yamato ngạc nhiên hỏi.

“Vậy nếu tên Độc Nhân Long vẫn chưa lấy được thì bây giờ cuốn *hải đồ* đang được giấu ở đâu?” Akiko vẫn tiếp tục nói, cố tình làm lơ câu hỏi vừa rồi.

Jack hơi lưỡng lự. Nó không thể mạo hiểm với kỉ vật duy nhất còn lại của cha nữa. Lúc đến thăm thành Nijo cùng Emi, nó đã lấy cớ muốn được khuây khỏa để có thời gian yên tĩnh một mình. Nhân khi ấy nó đã kịp giấu *hải đồ* vào đường hầm bí mật trên bức tường sau tấm tranh lụa hạc trắng. Đó là một nơi cất giấu an toàn, đặc biệt khi chỉ có một mình nó biết.

“Jack à, cậu có thể tin vào bọn mình mà,” Akiko nhấn mạnh. “hơn nữa, nếu biết rõ vị trí bọn tớ sẽ có thể giúp cậu bảo vệ nó. Dù sao thì Độc Nhãn Long cũng sẽ nhanh chóng nhận ra thứ hắc lấy được chỉ là mồi nhử và tiếp tục tìm kiếm cuốn *hải đồ* thật sự thôi.”

Jack tiếp tục cân nhắc hồi lâu. Nó biết Yamato và Akiko là bạn, những người bạn thân nhất của nó. Akiko nói đúng, nó phải tin tưởng họ. Họ là những người sẵn sàng giúp nó kia mà. Có điều, bây giờ chưa phải là lúc nó cần thổ lộ hết mọi điều.

“Cậu còn nhớ chuyện tớ nói là có quay trở lại thành Nijo với Emi chứ...?”

“Có,” Akiko đáp lạnh lùng.

“Tớ xin lỗi vì lúc đó đã không nói với cậu, nhưng thật sự thì cũng có những chuyện cậu không kể với tớ mà, đúng không,” Jack nói tiếp, cố tình ngưng một lúc để tỏ ý trách móc với Akiko. “Dù sao thì tớ cũng có lí do mới đi riêng với cậu ấy. Tớ đến đó để giấu *hải đồ*.”

“Trong tòa thành á? Nhưng sao lại là ở đó?” Yamato ngạc nhiên.

“Toà thành của lãnh chúa Takatomi được thiết kế ngăn chặn sự xâm nhập của bọn ninja. Liệu còn chỗ nào thích hợp hơn để giấu nó khỏi nanh vuốt tên ninja gian xảo Độc Nhãn Long kia nữa?”

“Jack, tớ thật sự không thể tin được là cậu lại làm chuyện đó,” Akiko gắt lên, trừng trừng nhìn Jack như thể nó vừa phạm phải một tội lỗi cực kì ghê gớm.

“Ý cậu là sao?” Jack hỏi. “Đó rõ ràng là nơi an toàn nhất còn gì. Làm gì mà phải gắt lên như thế tớ vừa mới giết ai không bằng thế?”

“Giờ thì chưa, nhưng việc cậu làm *đã* gây nguy hiểm cho lãnh chúa Takatomi đó!” cô bé vừa nói vừa lắc đầu như không tin nổi Jack ngốc nghếch như thế. “Giờ thì Độc Nhãn Long sẽ tìm cách đột nhập vào tòa thành để đánh cắp nó.”

“Hắc không vào nổi đâu. Cho dù là đích thân hắc đến thì cũng sẽ mắc bẫy Sàn Sơn Ca rồi bị trói gô cố lại ngay, làm gì có cơ hội đến gần lãnh chúa,” Jack cãi. “Hơn nữa, nếu chỉ có ba đứa mình biết với nhau thôi thì ông ấy gặp nguy hiểm thế nào được? Độc Nhãn Long sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chỗ đó đâu, còn tụi mình thì đương nhiên không đời nào nói cho hắc biết rồi.”

LI THỦ

“Để ta nói cho trò biết một bí mật nhé. Thật ra ta không hề bị mù...”

Biết ngay mà. Jack nghĩ bụng. Rõ ràng vị võ sư môn Bổng Thuật của nó chỉ làm bộ mà thôi. Nếu không thì làm sao ông ấy dẫn cả lớp leo núi, rồi đánh lừa tên Kazuki, nhất là khả năng sử dụng bổng đạt đến tầm thượng thừa như thế được. Từ trước tới giờ mọi người đều bị thầy ấy lừa mất rồi.

“Mà chỉ đơn giản là ta không thể nhìn được,” thầy Kano kết thúc câu chuyện bằng một giọng trầm ấm.

“Em không hiểu,” cả Jack và Yamato cùng đồng thanh. Giữa khí trời giá lạnh mùa đông, hơi thở của chúng phả ra như khói.

Ba thầy trò đã trở lại khuôn viên Vĩnh Quan Tự. Rừng lá mùa thu lộng lẫy nơi đây giờ đã được thay bằng những thân cây trụi đông cứng trong gió tuyết. Họ cùng ngồi trên một băng ghế đá cạnh chiếc cầu gỗ nhỏ. Dòng suối khá rộng thường ngày vẫn chảy giờ băng đã đóng kín bề mặt, tuy nhiên chỗ dốc đằng xa vẫn còn một thác nước nho nhỏ đổ xuống lòng hồ đã bị đông cứng giữa khuôn viên.

“Đa phần mọi người đều nghĩ nhìn là cách nhận thức mọi vật xung quanh thông qua mắt. Nhưng liệu có hoàn toàn là vậy không?” vừa nói thầy Kano vừa hươ hươ đầu gậy về phía quang cảnh trước mặt chúng.

Ông nhặt vài viên sỏi trên mặt đất rồi đưa cho mỗi đứa học trò một viên.

“Khi quan sát viên đá như thế này, các trò cũng đang thực hiện việc cảm nhận nó bằng bàn tay trong tâm thức của mình. Thật ra bản thân việc nhìn cũng đem lại cho con người những nhận thức về xúc giác nữa đấy, chẳng qua là do phần tín hiệu thị giác quá áp đảo nên chúng ta mới quên mất sự hiện diện của nó.”

“Nhưng nếu không thể nhìn thì sao ngày xưa thầy lại học cách chiến đấu được ạ?” Yamato lên tiếng.

“Tàn tật không đồng nghĩa với vô dụng,” vị võ sư đáp, ông búng viên sỏi của mình lên rồi dùng gậy đánh mạnh vào nó. Viên sỏi văng xa đến giữa hồ

rồi tiếp tục nảy tung tung trên mặt băng. “Đơn giản là phải thích nghi. Ta sử dụng những giác quan khác của mình. Học cách cảm nhận mọi thứ. Dần dần ta trở nên thành thạo trong việc đánh hơi thấy các mối nguy hiểm, nếm được nỗi sợ hãi trong không khí. Và ta tự dạy cho mình phương pháp lắng nghe thế giới xung quanh.”

Nói đoạn thầy Kano đứng dậy bước về phía dòng suối.

“Hãy nhắm mắt lại, ta sẽ chỉ cho các trò thấy ý nghĩa của điều ta vừa nói.” Vừa giảng ông vừa di chuyển trong lúc liên tục gõ mạnh gậy theo từng bước chân để làm hiệu. “Thông qua các bài tập này, chúng ta sẽ cùng luyện kỹ năng cảm nhận môi trường xung quanh. Tập cách sử dụng tất cả các giác quan khác trừ thị giác. Hãy thử chỉ về chỗ ta đang đứng xem nào?”

Jack và Yamato cùng chỉ về hướng chúng cho rằng vị võ sư đang đứng.

“Giờ thì mở mắt ra. Nhìn thử xem các trò đoán có đúng không?”

“Đúng ạ, thưa thầy,” chúng đồng thanh đáp, cả hai đưa đầu chỉ đúng chỗ đứng của ông trên chiếc cầu.

“Tốt. Nếu các trò có thể nghe thấy tiếng động thì các trò sẽ biết ta đang ở đâu. Giờ hãy nhắm mắt lại. Nên nhớ, ngoại trừ những âm thanh do đối phương tạo ra thì tiếng ồn xung quanh cũng sẽ giúp các trò nhận ra vị trí nữa. Cơ thể con người sẽ để lại dư âm, tương tự như bóng do ánh mặt trời chiếu vậy. Nếu chú ý lắng nghe những khoảng trống trong môi trường đó, các trò sẽ xác định được đối phương đang ở đâu, bất chấp việc họ cố gắng giữ yên lặng. Nào, hãy thử lắng nghe và chỉ ra chỗ ta đang bước đến xem.”

Jack cố lần theo những bước di chuyển của vị võ sư bằng cách lắng tai nghe, nhưng lần này ông hoàn toàn giữ im lặng khiến nó không thể nào hình dung được điều gì nữa. Cuối cùng, Jack cố lắng nghe các âm thanh khác.

Nhịp thở của Yamato.

Âm thanh róc rách của thác nước.

Nhịp độ hối hả của khu phố đằng xa.

Tiếng một chú chim hót trên cành cao.

Và rồi... dường như nó cảm thấy tiếng thác nước đang nhỏ dần đi.

“Thầy đang ở trước thác nước,” Jack kết luận.

“Xuất sắc. Trò rất nhạy cảm đấy Jack,” thầy Kano khen và ra hiệu cho hai đứa học trò mở mắt. “Từ giờ chúng ta sẽ tiếp tục bài tập này mỗi ngày

cho đến khi trò có thể nhận ra được dư âm trong bất kì môi trường nào. Còn giờ thì tiếp tục vào phần kĩ thuật Li Thủ nào.”

“Li Thủ?” Yamato lặp lại. “Nghĩa là gì ạ thưa thầy?”

“Li Thủ tức là “tay dính”,” thầy Kano giải thích. “Đây là thế võ ta học được từ một vị võ sĩ mù người Trung Quốc ở Bắc Kinh.”

Jack huých nhẹ Yamato rồi thì thầm, “Vậy hóa chẳng phải là người đui dạy kẻ mù sao?”

Thế là cả hai đứa cùng bật cười thích thú. Yamato đã vượt qua được cảm giác thất vọng sau khi bị loại khỏi thử thách Tam Tố Luân Hồi và đã xin lỗi Jack vì những hành động lỗ mãng của mình. Tình bạn của chúng cũng trở lại gần bó như xưa.

“Trò nói thế cũng không sai đâu Jack,” thầy Kano tiếp tục sau khi đã cho mỗi đứa một cú gõ lên đầu vì tội hỗn xược, “nhưng kì thực Li Thủ chính là con đường giúp chúng ta nắm được bản chất của võ học - phản xạ, giác quan, không gian, thời gian, hài hòa. Ta sẽ dạy các trò cách từ bỏ phản xạ dĩ cương kháng cương, từ đó khuất phục mọi đòn tấn công bằng cách không chế nó. Và quan trọng nhất là, tập cách nhìn bằng tay. Nào Jack, hãy lại đây đứng thủ thế trước mặt ta.”

Khi Jack đã vào vị trí, thầy Kano liền khụy một gối xuống để cân bằng chiều cao với nó. Tiếp theo ông cũng thủ thế y hệt như nó.

“Ra đòn đi. Đấm hay đá đều được. Ở cự li áp sát này chắc là một thanh niên như trò sẽ dễ dàng đánh trúng ông già mù như ta chứ nhỉ.”

Jack chưa thật sự hiểu ra vấn đề, nhưng nó cũng làm theo lời vị võ sư. Nó tung một cú đấm căn bản vào thẳng mặt ông, cú đánh đơn giản và nhanh như cắt.

Ngay lập tức Jack thấy mình bị mất thăng bằng, đầu bị khóa chặt bởi tay thầy Kano, cùng lúc đó ông tung ra một cú đấm trúng luôn vào đầu mũi nó.

“Thử lại nào.”

Lần này Jack định tung ra một cú đá mạnh nhắm vào mạng sườn, nhưng chưa kịp di chuyển thì đã bị thầy Kano đẩy vai khiến nó buộc phải lùi lại lấy thăng bằng. Cũng trong khoảnh khắc đó ông tiếp tục tung ra một cú chọc tay vào huyệt độc, cú đánh chỉ dừng lại khi đã gần sát cổ họng nó.

Jack sững người nuốt nước bọt kinh ngạc.

Nó đã thua từ khi còn chưa ra đòn. Cứ như thế thầy Kano có khả năng đọc suy nghĩ của người khác vậy.

“Sao thầy làm được như thế?” Jack tò mò hỏi, nó thật sự bị thuyết phục.

“Ta nghe trò bằng đôi tay của ta. Dùng các ngón tay cảm nhận nơi trò dồn lực, và ngay khi trò di chuyển thì ta vận dụng chính nguồn sức mạnh đó để phản lại,” ông giải thích. “Ta sẽ dạy cho trò kỹ thuật này. Sau khi luyện thành thục, trò cũng sẽ biết cách khống chế đối phương ngay khi họ còn chưa kịp ra đòn.”

Thầy Kano đứng dậy ra hiệu bảo Yamato thế chỗ mình.

“Ở giai đoạn đầu này các trò chỉ cần tiếp xúc với nhau, đẩy và uốn cánh tay theo vòng tròn là được,” thầy Kano hướng dẫn tay chúng chuyển động thành vòng tròn. “Hãy thả lỏng. Cảm nhận chuyển động của đối phương và tìm ra điểm sơ hở trong phòng bị của họ. Điều cốt yếu nhất của Li Thủ chính là đón thứ phóng đến, tiễn thứ phóng đi, và liên tục giữ tiếp xúc.”

Ban đầu Jack và Yamato tỏ ra vô cùng lúng túng, phải mất đến vài lần thử chúng mới bắt đầu tỏ ra nhuần nhuyễn.

“Jack, đừng nghiêng người theo như thế,” thầy Kano lên tiếng, lúc này ông đang đặt tay lên vai hai đứa để theo dõi quá trình luyện tập. “Trò phải giữ trọng tâm và thật thư giãn. Hãy tưởng tượng mình là thân tre trong gió. Vững chãi mà linh hoạt. Có thể trò mới tiến bộ được.”

Phải đến lúc mặt trời đã lên cao rồi thầy Kano mới cho chúng được nghỉ. Buổi chiều Jack và Yamato lại phải duy trì bài tập đó lâu đến mức có lúc Jack tưởng như tay nó muốn rụng ra đến nơi. Dần dần rồi chúng cũng tìm ra nhịp điệu chung, chuyển động trở nên uyển chuyển và nhanh nhẹn hơn hẳn.

“Tốt lắm các chàng trai,” vị võ sư môn Bổng Thuật cất tiếng khen ngợi lúc ba người băng qua khu vườn phủ đầy tuyết và mặt hồ đóng băng trên đường về trường. “Sau vài buổi tập nữa, ta sẽ chỉ các trò cách khóa tay đối phương và tìm ra điểm yếu để tấn công. Chẳng mấy mà các trò sẽ thực hiện được kỹ thuật Li Thủ mà không cần mở mắt.”

“Tụi em sẽ chẳng bao giờ làm nổi chuyện đó đâu,” Yamato rên rỉ. “Mới mở đầu thôi đã khó thế này rồi cơ mà thầy.”

Thầy Kano vẫn tiếp tục rải những bước dài về phía mặt hồ đóng băng.

“Thầy ơi, cẩn thận!” Jack hét lớn.

Mặt băng thầy Kano bước lên bắt đầu xuất hiện những vết nứt rạn. Lạ lùng thay, lớp băng vẫn không bị vỡ toang ra.

“Rồi các trò cũng sẽ ngạc nhiên với chính bản thân mình cho xem,” thầy Kano nói lớn với hai đứa học trò còn đang đứng há hốc mồm kinh ngạc. “Tất nhiên là với điều kiện các trò phải có đủ dũng khí để tin vào bản thân, cũng như giác quan của chính mình.”

31

ĐẤU TUYẾT

“Cậu tập đến đâu rồi?” Tadashi hỏi.

Cậu ta ngồi xuống cạnh Jack và những đứa khác trên dãy bậc thềm dẫn lên Vũ Đức Điện. Tadashi là học viên đầu tiên được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi, và cậu bé đã tỏ ra vô cùng lịch thiệp khi tự đi giới thiệu với từng thành viên khác, về sau Jack và Tadashi nhận ra chúng toàn ngang cơ nhau trong các buổi tập kiếm nên hai đứa nhanh chóng kết thân.

“Có thể nói là tốt,” Jack trả lời, “mặc dù thầy Kano khá nghiêm khắc. Mong là tớ sẽ kịp chuẩn bị cho lần thử thách tới.”

Chỉ còn hai tuần trăng nữa là mùa xuân lại đến, kéo theo những cánh hoa anh đào báo hiệu thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã điểm. Lẽ tất nhiên là các thầy cô sẽ yêu cầu chúng phải tập luyện chăm chỉ hơn. Jack cũng như năm học viên được chọn khác đã chuẩn bị cho kì thi từ hơn một tháng nay. Mỗi đứa đều được một võ sư kèm cặp trực tiếp. Yori tập với thầy Yamada. Akiko và Harumi tập cùng cô Yosa, còn Kazuki thì được thầy Kyuzo ra sức chỉ đạo. Riêng Jack thì ngoài các buổi tập riêng với thầy Kano, nó còn phải tham gia giờ tập cùng Tadashi ở chỗ thầy Hosokawa.

“Thế còn cậu thì sao hả chiến binh nhỏ?” Tadashi quay sang hỏi Yori.

Yori vẫn chăm chú nhìn lớp tuyết phủ dày sân trường mà chẳng nói năng gì. Thấy vậy Tadashi lại huých Jack ra hiệu bảo nó hỏi xem Yori có sao không. Jack gật gật rồi chỉ tay vào phía bên đầu ra ý bảo Yori thường hay suy nghĩ rất lâu.

“Thầy Yamada bảo rằng tớ không nên dùng voi cho bữa trưa,” cuối cùng Yori cũng lên tiếng.

Cả bọn cùng nhìn chăm chăm về phía Yori hoang mang khó hiểu. Jack cũng tự hỏi không biết thầy Yamada đã dạy đứa bạn của mình điều gì trong những giờ học riêng nữa.

“Cái đó có ích gì cho thử thách Tam Tổ Luân Hồi không?” Saburo bối rối hỏi. “Ai chả biết là không thể ăn *hết* một con voi?”

“Thì chính thế,” Kiku ngắt lời, cô bé lắc đầu ra vẻ khó chịu. “Bộ từ xưa đến giờ cậu không hiểu nổi bất kì điều gì thầy Yamada dạy chúng ta à?”

“Nếu thầy ấy dừng ăn nói bí hiểm thì đã khác.”

“Ý của thầy là Yori không nên lo lắng về cuộc thi Tam Tổ nói chung mà nên tập trung vào từng thử thách một,” Kiku giải thích và tiếp tục nói khi thấy Saburo ngệt mặt ra, “Nói cách khác, nếu xé một mảng thịt to ra làm nhiều mảnh thì chúng ta có thể ăn hết nó một cách dễ dàng!”

“Đã rõ!” Saburo hô. “Nói vậy luôn từ đầu có phải nhanh không?”

“Thầy ấy khuyên phải đấy,” Tadashi đồng tình, “nhưng có ai được tiết lộ gì về ba thử thách chưa?”

Cả bọn lắc đầu. Chúng biết Tam Tổ Luân Hồi ám chỉ ba đỉnh núi cao nhất trên rặng Iga, nhưng còn chi tiết các thử thách Trí Tuệ, Thể Lực và Tinh Thần như thế nào thì vẫn còn là bí ẩn.

“Kể cũng lạ khi phải tập luyện vì một thứ mà chẳng ai biết đó là gì như thế này nhỉ,” Yamato bình luận trong lúc quơ chân đá đồng tuyết ở bậc thang bên dưới. Dù tỏ ra vui vẻ nhưng rõ ràng cậu bé vẫn còn buồn vì không được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi.

“Thầy Yamada bảo đó chính là tinh thần chính của cuộc thi. Bí ẩn luôn làm con người phải sợ hãi,” Yori tiết lộ, tay cậu bé run rẩy với chính suy nghĩ đó. “Chúng ta phải chuẩn bị cho thứ không lường được.”

Đột nhiên một nắm tuyết tròn như quả bóng bay đến đập thẳng vào má Jack.

Nó giật mình kêu lên, má tê rần vì lạnh.

“Ngay chóc!” một giọng nói quen thuộc vang lên.

Jack phúi phúi lớp tuyết trên mặt rồi lườm Kazuki, kẻ đang bước vào sân trường cùng đồng bọn. Cả bọn hẳn đưa nào cũng thủ sẵn bóng tuyết trên tay, có vẻ chúng đang chơi ném tuyết với nhau.

Kazuki hụp người xuống tránh một quả bóng tuyết từ phía cô nàng răng đen võ sinh trưởng Liễu Sinh, Moriko. Ngay sau đó cô nàng liền ré lên khi trúng liền hai đòn ném trả liên tiếp của Kazuki. Giờ thì Jack không còn dám chắc rằng hồi nãy Kazuki cố tình nhắm vào nó hay đơn giản là hắn ta ném trật mục tiêu nữa. Bọn Kazuki vẫn liên tục hăm dọa tấn công lẫn nhau.

Jack không khỏi ngạc nhiên khi thấy trong nhóm này còn có cả cặp anh em họ khổng lồ của Kazuki. Hai tên sinh đôi Raiden và Toru từng tấn công nó trong lễ thưởng lãm hoa năm ngoái. Chẳng những Kazuki dám chiêu mộ

võ sinh trường khác vào Băng Bọ Cạp của hắn mà giờ chúng còn dám ngang nhiên đặt chân vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu giữa ban ngày ban mặt.

“Ê Kazuki, mày làm rơi hộp gỗ cá nhân rồi kìa,” Tadashi chuyển giọng nói chuyện bỗ bã thường ngày, đoạn lén lút gom tuyết se lại thành quả bóng đằng sau lưng.

Kazuki theo phản xạ cúi xuống kiểm tra. Đến lúc nhận ra mình bị lừa thì đã quá trễ. Hắn vừa ngẩng đầu lên đã bị trúng ngay một quả bóng tuyết vào giữa mặt. Một nửa quả bóng tuyết lọt luôn vào miệng khiến Kazuki bất ngờ ho khục khặc.

Tadashi ma mãnh nhe răng cười với Jack, thế là cả hai đứa cùng bật cười ngặt nghẽo. Những người khác cũng cười theo tụi nó, thậm chí cả mấy đứa trong băng của Kazuki cũng phải phì cười.

“Chiến! Chiến luôn!” Kazuki vừa hét vừa phun phèo phèo tuyết ra.

Nghe hiệu lệnh, cả băng Bọ Cạp lập tức vo tuyết thành những quả bóng cứng đánh rồi ném ào ào về phía bọn Jack. Jack và Tadashi cố tránh cơn mưa tuyết nhưng vô ích. Chúng hoàn toàn không có phòng bị, vì thế mà cả hai trúng đòn không ít.

Bắt gặp trận đấu tuyết đến hồi gay cấn, các học sinh trong trường liền xúm xít quanh sân theo dõi.

“Ê bọn mày, chúng ta có khán giả kìa!” Kazuki hét lớn, nụ cười hồn nhiên nở trên mặt hắn. “Muốn làm một trận đấu tuyết không?”

“Chơi luôn!” Tadashi vừa gom tuyết vừa hô.

Những tiếng rì rào hào hứng bắt đầu nổi lên từ đám đông vây quanh mỗi lúc một tăng khi có tin ở sân trường sắp diễn ra trận đấu tuyết. Ngay cả những người thợ xây ở khu Ưng Điều Đường cũng tạm dừng công việc để theo dõi trận đấu hứa hẹn thú vị.

“Đấu tuyết chơi như thế nào?” Jack hỏi đám bạn, một vài nhóm học sinh đã bắt đầu xây những bức tường tuyết rải rác quanh sân trường.

“Mục tiêu của chúng ta là cướp thanh kiếm gỗ của đối phương,” Yamato giải thích, trong khi đó thì Tadashi bắt đầu đá tuyết thành đồng lớn cách bậc thềm dẫn lên Vũ Đức Điện vài bước. “Mỗi đội có chín mươi quả bóng tuyết. Người chơi được quyền nấp sau các bức tường quanh khuôn viên, nhưng nếu trúng bóng thì coi như bị loại.”

Tadashi rút thanh kiếm gỗ cắm thẳng xuống đồng tuyết vừa gom lại để đánh dấu mốc. Ở phía bên kia sân Kazuki cũng làm y như thế, ngay sau đó hắn bắt đầu chọn năm thành viên trong băng để lập đội. Cả bọn hội ý dưới phần mái cong đang xây dở của khu Ứng Điều Đường.

“Ai sẽ tham gia đội chúng ta nào?” Tadashi cất tiếng hỏi.

“Tớ không chơi,” Kiku đáp rồi nhanh chóng chạy sang một bên.

“Rồi, vậy là còn sáu,” Tadashi tiếp tục, nhìn về hướng Akiko, Yori, Saburo, Jack và Yamato. “Vừa đủ một đội.”

Cả bọn bắt tay vào việc đắp bóng tuyết. Chỉ một lúc sau chúng đã tạo được sáu hàng đạn đặt ngay trước đôi kiếm gỗ.

“Sẵn sàng chưa?” Tadashi hét lớn với Kazuki.

“Chờ đã,” Kazuki đáp, nhô đầu ra khỏi vòng tròn hội ý của đội. “Bọn tao đang bàn luận chiến thuật.”

“Thế chiến thuật của *bọn mình* thì sao?” Yori rụt rè hỏi.

Tadashi quan sát địa hình chiến trường. Lúc này ở giữa phần sân hình chữ nhật là một bức tường cao ngang hông. Xa hơn về hai phía là hai bức tường khác, thấp xuống, một vài đồi tuyết nhỏ, và cuối cùng là một vòng tường tầm ngang hông bao quanh thanh kiếm gỗ của mỗi đội.

Tadashi hơi cau mày. “Tên Kazuki cáo thật, hắn đặt thanh kiếm ngay trước Ứng Điều Đường, chúng ta không thể đánh úp hậu từ phía công trình đang dang dở đó được.”

Cả bọn liếc về phía thanh kiếm của đội mình, vị trí đó rõ ràng sẽ rất hớ hênh nếu bị tấn công từ hai bên.

“Được rồi, chiến thuật là thế này. Yori và Yamato, hai cậu ở lại bảo vệ sân nhà.” Yamato vừa định phản đối thì Tadashi liền nói tiếp. “Chúng ta cần tăng cường phòng thủ ở hậu phương, và theo tớ thấy thì Yamato rõ ràng là người ném bóng tốt nhất trong đội. Saburo và Akiko, hai cậu giữ khu trung tuyến bọc lót cho Jack và tớ nhé, hai đứa bọn tớ sẽ lãnh nhiệm vụ tiên phong.”

Cả bọn đồng ý rồi bắt đầu về vị trí khai trận.

Kazuki cùng băng của hắn đồng thanh hô to một tiếng rồi triển khai đội hình quanh sân. Nobu cùng Raiden ở lại phòng ngự, Goro và Moriko lãnh khu trung tuyến còn Kazuki và Hiroto ở tuyến trên.

“Có ai muốn làm trọng tài không?” Tadashi hô lớn.

“Để tớ,” Emi bước ra từ đám đông đề nghị.

Cô bé ra hiệu cho đội trưởng hai bên lại gần.

Kazuki và Tadashi đứng đối mặt nhau.

“Mong hai cậu nhớ rõ, đây chỉ là một trận đấu giao hữu, và hai đội sẽ phải tuân theo quyết định của tớ,” Emi vừa nói vừa nhìn cả hai để chắc chắn rằng chúng đều nhất trí.

Cô bé rõ là được thừa hưởng tài lãnh đạo đầy quyền uy từ người cha của mình. Jack nghĩ thầm.

“Tên của hai đội là gì?” Emi hỏi. “Bọ Cạp,” Kazuki tự hào giơ cả hai tay lên cao đáp.

Một tràng pháo tay cổ vũ nổi lên từ phía khán giả đứng hai bên.

“Thế còn đội của cậu, Tadashi?”

Tadashi liếc nhìn về phía Yamato.

“Phượng Hoàng,” cậu bé đáp, một tràng pháo tay vang dội lại vang lên từ phía đám đông.

Jack thấy Yamato tươi tắn cười gật đầu với Tadashi. Đó là một cái tên rất hay, phượng hoàng vốn là biểu tượng trên gia huy của gia tộc Masamoto.

“Tất cả vào vị trí,” Emi tuyên bố trong bầu không khí cuồng nhiệt từ phía đám đông khán giả. “Trận đấu sẽ diễn ra trong năm... bốn... ba... hai... một!”

BỘ CẠP ĐẤU PHƯỢNG HOÀNG

Những trái bóng tuyết từ phía đối phương tới tấp ném tới khiến Jack phải cúi người nấp sau bức tường tuyết gần nhất.

“LOẠI!” Emi hô to.

Ngay lập tức tiếng hoan hô vang dậy ủa ra từ bên khán giả khiến Jack cứ tưởng mình vừa bị trúng đòn. Thế rồi nó nhìn sang và thấy Saburo đang phúi nốt hai quả bóng tuyết còn sót lại ở phần trước tấm áo kimono. Thăng bạn của nó chào chiếu lệ rồi thiếu não bước sang bên khu khán giả.

“Jack! Cẩn thận bên phải!” Akiko báo động.

Lợi dụng lúc Saburo bước ra ngoài, Hiroto đã lén tiến lên một đoạn, giờ Jack đang lọt thẳng vào đường ném của hắn.

Jack cúi xuống vừa kịp tránh quả bóng bay véo qua đầu. Nó ngay lập tức ném trả lại hai quả nhưng không trúng mục tiêu, ngược lại còn lạc đạn vào đám đông khán giả. Đám đông liền đáp lại bằng những tiếng huýt sáo la ó ầm ĩ. Jack vội rút lui về sau đồi tuyết bên trái, trên đường chạy nó còn cố ném vài quả bóng tuyết đánh lạc hướng.

“Nếu chúng ta không tấn công thì bọn chúng sẽ tràn lên mất!” Tadashi hét lớn trong tiếng reo hò càng lúc càng to từ phía cổ động viên của đội Bộ Cạp.

Nói đoạn cậu ta bắt đầu ném vài lượt bóng về phía Moriko, cô nàng lúc này đang tìm cách tiến công bên cánh phải.

“LOẠI!” Emi hô.

Moriko vẫn giả vờ như không nghe thấy gì và tiếp tục ném bóng.

“RA NGOÀI! Nếu không tôi sẽ cho dừng trận đấu!”

Moriko tức giận đá vào bức tường tuyết gần nhất rồi lè lưỡi trước mặt Emi. Nhóm khán giả ủng hộ đội Phượng Hoàng liền la ở phản đối hành động xấc xược này của cô ả.

“Bọc lót cho tớ!” Jack hét lên rồi phóng tới chỗ Tadashi đang nấp ngay sau bức tường lớn ở giữa sân.

Akiko và Yori liên tục ném bóng về phía đối phương. Ba quả trong số đó đã trúng ngay vào tấm thân ịch của Raiden khi tên này vừa mới chui ra khỏi chỗ nấp định tấn công Jack.

“LOẠI!” Emi tuyên bố.

Đội Bộ Cạp liền đáp trả bằng một loạt những quả bóng tuyết. Ngay sau đó Jack nghe thấy một tiếng ré lên đau đớn phát ra từ phía sau lưng.

“LOẠI!”

“Bọn họ dùng tuyết cứng thành cục để ném tớ!” Yori vừa rên rỉ vừa loạng choạng bước sang bên, trán cậu bé đã nổi u cục.

Tadashi bực tức đưa mắt với Jack. “Thế mà cũng gọi là giao hữu cơ đấy.”

Nói đoạn Tadashi đứng luôn dậy ném nhanh một loạt bóng về phía đội của Kazuki. Cả đội Phượng Hoàng chung sức tấn công. Tuy nhiên trong lúc cả đội đang tấn công tổng lực thì một cú ném tầm xa của Kazuki đã trúng ngay chỗ Akiko. Rất may là lần này cô bé chỉ bị thương ở tay chứ không phải đầu.

Giờ chỉ còn lại Jack, Tadashi và Yamato chống lại bốn người bên Bộ Cạp.

Tadashi bắt gặp Nobu đang tìm cách chuyển bóng tuyết cứng cho Kazuki, cậu ta liền tung ra ngay một đòn tấn công chớp nhoáng bằng cách phóng thẳng hai quả bóng vào sườn hắn.

“LOẠI!”

“Tiếc là tụi mình không dùng bóng tuyết cứng nhỉ,” Tadashi láu lỉnh cười với Jack.

“Bóng tuyết ném cũng đã tốt,” Jack đáp. “Tớ hết sạch đạn rồi.”

Giờ chỉ còn ba đấu ba, nhưng vấn đề lớn nhất là nguồn đạn đang cạn kiệt dần. Tadashi cũng chỉ còn năm quả bóng tuyết, tuy nhiên cậu bé vẫn chuyển cho Jack ba quả.

Ngay sau đó Tadashi thấy chỗ đạn của Saburo để lại gần thanh kiếm gỗ và ra hiệu muốn quay lại đó. Jack ném đạn bọc lót về phía Kazuki cho Tadashi lợi dụng cơ hội tìm cách lao sang. Tuy nhiên cậu bé chỉ kịp chạy vài bước thì đã trúng phải hai quả bóng tuyết cứng của Hiroto và Goro.

“LOẠI!”

Tadashi bực tức dậm chân xuống tuyết rồi đành đứng dậy bước khỏi chiến trường. Nhân lúc đó cậu ta đã kịp ra hiệu cho Jack chỗ một đũa trong đội Bọ Cạp đang ẩn nấp. Jack gật đầu tỏ ý hiểu.

“*Bọ Cạp! Bọ Cạp! Bọ Cạp!*” những tiếng hô vang không ngừng vang lên từ đám đông ủng hộ đội Kazuki.

Giờ chỉ còn Jack và Yamato bảo vệ thanh kiếm gỗ của đội, những tiếng hô “Phượng Hoàng!” ủng hộ càng lúc càng yếu dần và có vẻ tắt ngấm.

Yamato ra hiệu báo Jack rằng cậu ta đã hết sạch bóng tuyết. Jack bèn chỉ về phía nguồn đạn cũ của Saburo. Yamato hít một hơi thật sâu rồi phóng lên, nhanh nhẹn trượt ra phía sau bức tường tuyết bao quanh để nhặt chỗ bóng được giấu của đối phương.

Đúng lúc Yamato vừa định chuyển bóng thêm cho Jack thì Goro đã phát hiện được chỗ cậu ta ẩn nấp. Tên này nhanh chóng thò lên từ phía sau để tấn công, tuy nhiên vì đã được Tadashi báo trước nên Jack chỉ chờ có thể là ném ngay một quả bóng về phía hắn. Quả bóng trúng ngay đích, nhưng có vẻ đã quá trễ. Goro cũng đã kịp ném quả bóng tuyết cứng của nó về phía Yamato.

“LOẠI! LOẠI!” Emi luôn miệng hô truất quyền thi đấu của cả Goro và Yamato.

Giờ chỉ còn hai đấu một.

Từ chỗ nấp. Jack lén nhìn ra, cố gắng xác định vị trí của Kazuki và Hiroto. Lúc này bọn chúng đã trốn ra chỗ cất kiếm gỗ và cùng hội ý sau bức tường bao quanh, chuẩn bị lên kế hoạch cướp cờ đội Phượng Hoàng.

Jack chỉ còn lại một quả bóng. Làm sao hạ được cả hai đũa này bây giờ? Nghĩ bụng, nó chạy đến phía nguồn đạn Saburo, nhưng ngay lập tức bị một loạt đạn tuyết cứng tấn công nên lại phải phóng người nấp vào đồi tuyết gần nhất. Đúng lúc đó thì đập vào mắt Jack là những mảnh vỡ còn sót lại của quả bóng tuyết cứng vừa được đội Bọ Cạp ném ra. Bên trong đó còn có cả đá vụn. Thì ra bọn chúng không chỉ nén chắc bóng tuyết của mình mà còn nhét cả đá thật vào trong để tăng độ nguy hiểm.

Jack lúng túng không biết phải làm sao. Nó chỉ có một quả bóng duy nhất. Cố chạy đến chỗ nguồn đạn cũng là một giải pháp, nhưng nó khó tránh khỏi loạt đạn của đối phương mà không bị chấn thương như tử. Thậm chí nó có ra hàng cũng khó thoát khỏi trò ma mãnh từ phía tên Kazuki kia. Hay là...

Quan sát kĩ lưỡng từ chỗ nấp của mình, Jack đã tìm thấy mục tiêu mà nó muốn nhắm đến. Thụp đầu tránh một quả tuyết băng của đối phương, nó cào lớp tuyết dưới chân rồi lấy những quả bóng tuyết còn lại lăn qua lăn lại để bồi thêm cho thật lớn. Đoạn nó dùng hết sức

bình sinh tung một cú ném bóng cho quả bóng bay cao hơn đầu Kazuki và Hiroto.

Đám đông ủng hộ đội Bọ Cạp liền nhao nhao phản đối.

Jack mặc kệ. Nó tiếp tục quan sát rồi nở nụ cười mãn nguyện khi quả bóng rơi ngay xuống phía trên mái dốc của Ưng Điều Đường rồi từ từ lăn xuống.

“Ồ ngu!” Kazuki hét gào sung sướng.

Nhưng hẳn không biết rằng, ngay trên đầu mình là một quả bóng tuyết đang lăn xuống với tốc độ mỗi lúc một tăng, kích cỡ cũng dần to lên với số lượng tuyết gom thêm từ trên mái. Khi lăn đến phần rìa mái thì đà tạo ra quá lớn khiến cho tuyết nơi đây đổ ụp xuống một mảng lớn. Kazuki và Hiroto chỉ kịp ngẩng đầu lên thì đã bị đông tuyết ào ào đổ xuống phủ ngập đến tận cổ hai đứa. Tuyết vẫn cứ tuôn xuống mỗi lúc một nhiều khiến chúng gần như bị che lấp hoàn toàn trong tiếng reo hò như vỡ chợ của đám đông khán giả.

Jack lao ra từ chỗ nấp phóng nhanh đến chỗ thanh kiếm gỗ của đội Bọ Cạp. Nó rút thanh kiếm ra rồi giơ cao trong tư thế chiến thắng.

“Tôi xin tuyên bố phần thắng đã thuộc về đội Phượng Hoàng!” vừa ra hiệu kết thúc trận đấu, Emi vừa tươi cười với Jack.

Cả đội Phượng Hoàng cùng chạy đến chỗ Jack ôm lấy nó tung hô giữa những lời chúc mừng nhiệt liệt xung quanh.

“Xuất sắc!” Yamato hét lớn.

“Ăn tượng lắm!” Tadashi gật đầu, hào hứng vỗ mạnh vai nó.

Thế nhưng chúng chưa ăn mừng được bao lâu thì đã bị những tiếng chế giễu từ phía đội Bọ Cạp làm cho gián đoạn.

“Thằng *ngoại quốc* chơi ăn gian!”

“Đúng là đồ không biết nhục!”

“Làm gì có luật nào bắt buộc phải ném bóng về phía đối thủ đâu,” Tadashi lớn tiếng tuyên bố. “Không thắc mắc gì cả, phần thắng là của đội chúng tôi.”

Jack không kìm nổi nụ cười toét miệng khi ngó bọn Kazuki và Hiroto đang được những đứa khác bối tuyết kéo ra. Nó đã hạ được đội Bộ Cặp.

Thế nhưng nụ cười đó ngay lập tức tắt ngấm khi nó nghe thấy Kazuki nổi điên nói lớn trước toàn trường, “Thằng *ngoại quốc* kia, mày nhớ đấy, tao sẽ bắt mày trả giá bằng chính cái mạng mày!”

33

VÔ TÂM^[14]

“Ta giết ngươi!” vị võ sư hét lớn.

Jack không biết phải làm gì. Đòn tấn công quá bất ngờ đã khiến nó rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Thầy Hosokawa lúc này trông đáng sợ, đôi mắt ngùn ngụt sát khí hung tợn. Ông xông thẳng tới Jack với thanh kiếm *katana* sắc lẹm trên tay. Jack biết rằng chỉ trong chốc lát thôi nó sẽ bị xẻ ra làm hai mảnh, ruột gan tung tóe khắp nơi.

Vừa mới đây nó còn đang tập luyện với Tadashi ở Vũ Đức Điện để chuẩn bị cho Tam Tổ Luân Hồi như chúng vẫn làm cả tháng nay. Thế rồi bất ngờ nó thấy có ánh sáng lóe lên, quay lại thì thầy Hosokawa đã ở ngay trước mặt nó với vũ khí cầm sẵn trên tay.

Thầy Hosokawa ra tay nhanh như cắt, thanh *katana* của ông chém một nhát ngay trước ngực Jack kéo thành đường dọc thẳng xuống bụng nó.

Jack run rẩy nhìn xuống và sợ hãi nghĩ có thể nó sẽ phải thấy. Thế nhưng ruột gan của nó vẫn nằm yên trong bụng. Bao tử không hề hấn gì. Tóm lại là hoàn toàn vô sự. Duy chỉ có dải thắt lưng là không còn nguyên vẹn. Đai buộc y phục của nó đã bị chém đứt đôi và rớt phịch xuống đất.

“Trò chết rồi,” thầy Hosokawa tuyên bố.

Jack thật sự sốc nặng, nó không biết phải đáp lại như thế nào nữa. Phải mất một lúc sau nó mới nhận ra rằng đây chỉ là một bài luyện tập khắc nghiệt khác của vị võ sư môn Kiếm Thuật này.

“Trò đã suy nghĩ quá nhiều,” thầy Hosokawa nói và tra gươm vào vỏ. “Nỗi sợ hãi đã khiến trò trở nên do dự. Do dự trong chiến đấu đồng nghĩa với chết.”

Dứt lời, vị võ sư đưa mắt nhìn hai cậu học trò của mình xem chúng đã hiểu chưa.

“Nh - nhưng lúc đấy con cứ tưởng thầy phát điên lên rồi cơ,” đến giờ Jack mới nói nổi lên lời và vẫn còn lắp bắp. Vừa sợ vừa xấu hổ vì đứng đờ như phỗng trước mặt cậu bạn mới của mình, Jack thật sự cảm thấy vô cùng mất mặt. “Con tưởng thầy sắp giết con đến nơi rồi!”

“Giờ thì chưa, nhưng không biết chừng lần tới sẽ là thật đấy,” thầy Hosokawa đáp một cách cực kì nghiêm túc. “Ba điều tối kị nhất với một võ sĩ là sợ hãi, nghi ngờ và hoang mang. Vừa này trò đã thể hiện không thiếu cái nào.”

“Nghĩa là con còn quá kém phải không ạ? Ý thầy là vậy chứ gì?” Jack lớn tiếng, chán nản ra mặt. “Mà chẳng biết liệu con có chút tiềm năng nào không nữa? Lúc nào con cũng có chỗ không ổn trong các kĩ thuật. Tại sao mãi mà con chẳng thể tiến bộ lên được vậy?”

“Luyện thành Kiếm Đạo là một con đường rất rất dài,” thầy Hosokawa dịu giọng giải thích. “Gấp gáp chỉ tổ chuốc lấy thất bại mà thôi. Nhất hội, nhất kì. Trò đã nghe câu này bao giờ chưa?”

Jack gật đầu, nó thậm nghĩ đến bức thư pháp trong Kim Trà Thất của lãnh chúa Takatomi.

“Trong một trận đấu kiếm, mỗi người chỉ có duy nhất một cơ hội mà thôi.” Thầy Hosokawa nhìn thẳng vào mắt Jack mà nói. “Ta chính là muốn trao cho trò cơ hội đó.”

Jack cúi gằm mặt, nó cảm thấy vô cùng xấu hổ khi vừa rồi đã to tiếng trong lúc thầy chỉ muốn giúp đỡ mình.

“Găng Sắt là cuộc thi đề cao khả năng tinh tâm,” thầy Hosokawa tiếp tục. “Nhằm thử xem các con có đủ khả năng điều khiển cơ thể và trí tuệ dưới sức ép từ một trận chiến vượt quá sức mình hay không. Trò đã chứng tỏ được mình có đủ khả năng đó, thế nhưng vừa rồi trước đòn tấn công của ta, nỗi sợ hãi và hoang mang đã khiến trò chần chừ. Trò phải tập cho mình cách nhìn thẳng vào cái chết mà vẫn không mảy may nao núng. Không sợ hãi. Không hoang mang. Không do dự. Không nghi ngờ.”

“Nhưng làm sao con biết được là thầy sẽ tấn công cơ chứ? Lúc đó con đang tập trung tập kiếm với Tadashi cơ mà.”

“Vô Tâm,” thầy Hosokawa đáp.

“Vô Tâm?”

“Vô Tâm nghĩa là “không suy nghĩ”.”

Nói đoạn thầy Hosokawa lại di chuyển ra xa như cách thầy vẫn thường làm trong các giờ học. “Khi một võ sĩ phải đối mặt với kẻ thù nguy hiểm, anh ta nhất định không được phép nghĩ về địch thủ; không được nghĩ về mình; không được để tâm đến chiêu thức đối phương. Một võ sĩ đã luyện thành “Vô Tâm” sẽ không bao giờ suy nghĩ về việc mình nên làm gì tiếp theo. Họ chiến đấu bằng trực giác. Vô tâm là nguồn tri thức vô tận đối với bất kì tình huống nào.”

“Nhưng làm sao người ta có thể biết được chuyện gì sắp xảy ra? Chẳng lẽ một võ sĩ đích thực còn có khả năng nhìn thấu cả tương lai?”

Vị võ sư cười ha hả trước câu nói của cậu học trò.

“Không, Jack à, tuy nhìn từ ngoài thì giống như vậy thật. Trò phải tập cho tâm trí của mình như dòng nước, có khả năng biến thành bất cứ hình dạng gì. Đó chính là trạng thái tinh thần lí tưởng nhất của một chiến binh, không chờ đợi bất cứ điều gì, đồng thời cũng sẵn sàng cho tất cả mọi thứ.”

“Vậy làm sao để luyện thành Vô Tâm ạ?”

“Trước hết, trò phải tập chém hàng nghìn lần cho đến lúc có thể làm được điều đó như bản năng mà không cần suy nghĩ hay tỏ ra do dự gì cả. Tức là hữu kiếm trở thành vô kiếm.”

Jack liếc về phía bạn của mình, lúc này Tadashi đang yên lặng chăm chú lắng nghe từng lời nói của thầy Hosokawa. Nó tự hỏi không biết Tadashi có hiểu “vô kiếm” là gì không.

“Con không hiểu,” Jack lên tiếng, thầm mong mình không tỏ ra quá ngốc nghếch với câu hỏi này. “Làm sao từ có kiếm lại trở thành không kiếm được ạ? Chẳng lẽ nó tự động biến mất?”

“Mục tiêu của trò là hợp nhất cơ thể với thanh kiếm của mình.”

Thầy Hosokawa nhanh nhẹn rút kiếm ra khỏi vỏ cầm chắc trên tay.

“Nói cách khác là hòa hợp vũ khí vào trong tâm trí,” thầy Hosokawa tiếp tục trong lúc chĩa mũi kiếm vào ngay giữa tim Jack, “khi đó hữu kiếm đã trở thành vô kiếm. Nhất chém đưa ra sẽ không còn là thanh gươm trên tay nữa, mà chính là thanh gươm trong tiềm thức.”

Jack thật sự không hiểu lắm về câu nói vừa rồi của vị võ sư. Nó có cảm giác rằng một mặt ông đang dạy nó điều gì đó rất to tát, một kĩ thuật thiết yếu đối với nó, mặt khác lại trói tay nó lại không cho nó có cơ hội thực hiện. Nếu thầy đánh giá nó đủ khả năng tham gia thử thách Tam Tổ Luân

Hồi, cũng như khái niệm “vô kiếm” quan trọng đến vậy thì sao lại không cho nó tập bằng kiếm thật?

“Nhưng, thưa thầy, nếu thầy không cho phép con dùng kiếm, thì làm sao con biến nó thành “vô kiếm” được?”

Vừa nghe đến đây gương mặt của thầy Hosokawa bỗng lạnh như tiền. “Khi nào trò luyện thành Vô Tâm, ta sẽ cho trò tập với kiếm.”

Jack bắt lấy ngay cơ hội hiếm có này. Cực kì hào hứng muốn luyện thuật “Vô Tâm”, nó liền hỏi, “Vậy cần bao lâu để luyện thành Vô Tâm ạ?”

Năm năm,” thầy Hosokawa đáp.

Lâu quá! Con không thể chờ đến những năm năm được,” Jack thất vọng. “Vậy nếu con luyện tập thật chăm chỉ thì sao ạ?”

“Vậy có lẽ phải cần mười năm.”

Không hiểu nổi câu trả lời quá vô lí này của vị võ sư, Jack lại tiếp tục hỏi, “Thế, nếu con dốc hết tâm sức vào nó thì sao?”

“Thế thì hai mươi năm cũng chưa đủ.”

TẾT NGUYÊN ĐÁN

Chiếc chuông chùa to như quả núi cất vang một trăm linh tám hồi trong đêm tối. Khói từ những vòng hương xoắn ốc tỏa lên nghi ngút trong không khí. Khắp góc ngách Đại Phật Đường, đâu đâu cũng có ánh nến thấp sáng lung linh như những vì sao lấp lánh.

Jack im lặng đứng cùng toàn trường chờ đến lúc hồi chuông cuối cùng kết thúc.

“CHÚC MỪNG NĂM MỚI!” thầy Masamoto tuyên bố.

Ông vận trên mình bộ lễ phục phượng hoàng đỏ rực và đang đứng ngay trước bức tượng Phật Tổ bằng đồng ở chính điện.

Hôm nay trường Nhị Thiên Nhất Lưu tổ chức tiệc mừng Tết Nguyên Đán, dịp lễ đánh dấu năm mới của người Nhật. Jack nhận ra rằng người dân nơi đây không mừng năm mới vào ngày đầu năm dương lịch như các nước phương tây mà căn cứ theo nguyệt lịch Trung Hoa, nghĩa là sẽ trễ hơn vài tuần vào đúng dịp xuân về.

Người có vinh dự kéo chuông lần cuối đánh dấu thời khắc giao niên là thầy Yamada, sau đó cũng chính thầy sẽ quỳ trước tượng Phật ban phúc lành cho toàn trường.

Vận những bộ kimono lễ phục đẹp nhất, các võ sinh xếp thành từng hàng kéo dài khắp gian sảnh chính điện như một con rồng lộng lẫy. Jack mặc bộ lễ phục bằng lụa màu đỏ thẫm mà nó đã được mẹ Akiko tặng vào ngày rời khỏi Toba lên trường. Chiếc áo thêu gia huy phượng hoàng của gia tộc Masamoto bằng chỉ vàng đẹp đến nỗi mỗi bước đi của Jack đều khiến phần gia huy bắt sáng lấp lánh. Thế nhưng đó vẫn chưa là gì nếu so với bộ trang phục Akiko đang mặc. Hôm nay cô bé cài một nhánh phong lan trên tóc và vận trên người bộ kimono lộng lẫy nhiều màu sắc mà nếu nhìn từ xa cứ như thể được kết thành từ hàng ngàn con bướm.

“Tại sao người ta lại phải thỉnh chuông đúng một trăm linh tám lần thế?” Jack hỏi cô bé trong lúc đứng chờ ban phúc. Thật sự thì những nghi thức

Phật Giáo như thế này vẫn còn quá lạ lẫm đối với một người theo đạo Cơ Đốc như nó.

Akiko không nói gì. Lúc Jack quay nhìn lại thì dường như cô bé đang suy nghĩ gì đó với ánh mắt xa xăm, khuôn mặt cũng tái nhợt hơn mọi khi.

“Cậu có sao không?” nó hỏi.

Akiko chớp mắt một cái, có vẻ như đã tập trung trở lại. “À, tớ không sao.”

Jack quan sát cô bé thêm một lúc. Akiko mỉm cười đáp lại thiện ý của nó, nhưng hình như ánh mắt cô bé thoáng chút ngấn nước.

Đứng ngay cạnh cô bé là Yori, cậu chàng đang hết sức lóng ngóng với tay áo kimono bởi nó quá dài so với thân hình nhỏ bé của cậu. Cũng chính Yori là người lên tiếng giải thích cho câu hỏi của Jack. “Phật Giáo quan niệm con người phải trải qua một trăm linh tám tội lỗi và dục vọng. Mỗi tiếng chuông tượng trưng cho một tội được tẩy uế, cũng như xá tội cho những chuyện trong năm cũ.”

Quả là một cách xưng tội độc đáo, Jack nghĩ thầm. Trước giờ nó được nuôi dạy trong môi trường mà mọi người quan niệm chỉ có Chúa mới có quyền năng đó. Mặc dù vẫn còn hoài nghi về Phật Giáo nhưng dường như những tiếng chuông vẫn ngân đều và đang vang vọng trong tâm trí.

Nó ngược lên và thấy thầy Yamada đang đều đều gõ mõ tạo thành giai điệu tôn giáo, đồng thời tụng niệm gì đó cho từng học sinh một. Âm thanh từ chiếc mõ nghe như một bài hát lặp đi lặp lại liên miên vô tận.

Thế rồi cũng tới lượt chúng, Akiko thì thầm với nó, “Làm theo tớ nhé.”

Jack đã nghĩ đến việc từ chối tham gia các nghi thức Phật Giáo, nhưng với tình hình bài ngoại và đàn áp đạo Cơ Đốc như hiện nay, nó không còn cách nào khác ngoài việc ngoan ngoãn tỏ ra hòa đồng hết mức có thể. Thể hiện tinh thần cầu thị đối với tín ngưỡng địa phương có thể sẽ có ích cho nó. Hơn nữa, thầy Yamada cũng từng nói, tôn giáo là những sợi chỉ trên cùng một tấm vải, khác nhau ở màu sắc mà thôi.

Jack chăm chú nhìn Akiko bước lại gần cái lư chứa đầy cát. Cô lấy một nén hương gần đó rồi châm vào ngọn nến. Tiếp theo, Akiko cắm nén hương vừa thắp vào một rường hương khác tạo thành một hình ảnh gần giống cái gối giắt đầy những cây kim tỏa khói. Thắp hương xong, Akiko hướng người về tượng Phật xá hai lạy, vỗ tay hai cái rồi lại xá thêm một lần nữa. Sau đó

thầy Yamada gọi Akiko đến. Cô bé quỳ trước mặt thầy, lạy một lạy rồi trao nhành phong lan cài trên tóc làm lễ vật.

Đến đây thì Jack nhận ra là nó không mang theo trên mình thứ gì làm lễ dâng lên Phật cả. Nhưng nó cũng chẳng thể làm gì được hơn, vì giờ đã đến lượt mình rồi. Không còn cách nào khác, Jack bước đến chỗ chiếc lư thực hiện những nghi lễ như Akiko vừa làm, mùi hương khói cứ xông xộc bay vào hai lỗ mũi nó. Làm xong nó đến chỗ thầy Yamada lúng túng cúi lạy.

“Con xin lỗi, thưa thầy,” Jack vừa nói vừa lạy thêm một lạy như để tạ tội, “nhưng con chẳng mang theo lễ vật gì cả.”

“Không sao Jack ạ. Con chưa thể quen ngay với phong tục của chúng ta mà,” vị sư già đáp lại với nụ cười trù mẩn.

Ông bắt đầu tụng niệm một đoạn kinh Phật, lời tụng của ông trôi dần một cách âm áp đầy mê hoặc vào tai Jack...

“Phúng Kinh công đức thù thắng hạnh...”

... tiếng cầu kinh cùng âm thanh phát ra từ chiếc mõ khiến Jack cảm thấy mắt nó như muốn khép lại...

“Vô biên thắng phước giai hồi hướng.

Phổ nguyện pháp giới chư chúng sanh...”

... tai Jack rung theo từng nhịp gõ, nó cảm thấy toàn thân như đang lơ lửng trong không trung...

“Phổ cập ư nhất thiết. Ngã đẳng dĩ chúng sanh. Giai cộng thành Phật đạo.”

Nó mở mắt, cảm thấy như đã loại bỏ được mọi tạp niệm và cơ thể hân hoan sáng khoái.

Vị thiền sư cúi người ra hiệu lễ ban phúc cho Jack đã kết thúc. Nó tạ lễ rồi vừa định đi thì chợt nhớ ra một thứ, “Thưa thầy, con có thể hỏi thầy một thứ được không ạ?”

Thầy Yamada gật đầu. Jack vừa ngẫm lại câu trả lời bí ẩn của thầy Hosokawa vừa nói tiếp, “Con muốn luyện thành Vô Tâm sớm nhất có thể, nhưng lại không thể hiểu vì sao nếu càng bỏ công ra luyện thì thời gian cần thiết lại càng tăng thêm.”

“Câu trả lời đơn giản chỉ là hãy chậm lại,” thầy Yamada đáp.

Jack mở to mắt nhìn vị thiền sư, câu trả lời trái ngược của ông càng làm nó thêm rối trí. “Nhưng chẳng phải làm vậy sẽ mất nhiều thời gian hơn sao ạ?”

Thầy Yamada lắc đầu. “Nóng nảy cũng là một dạng trở ngại. Trong tất cả mọi việc, nếu con cố gắng đi đường tắt thì thường kết quả cuối cùng sẽ ít khi tốt đẹp, hoặc thậm chí là không bao giờ đến được đích.”

Jack nghĩ nó đã hiểu thêm đôi chút về vấn đề này, thầy Yamada cũng mỉm cười khi thấy tia sáng giác ngộ hiện ra trong mắt cậu học trò nhỏ.

“*Dục tốc bất đạt*, chàng samurai trẻ ạ.”

Lúc này ở ngoài sân đã không còn những lớp tuyết trắng, dấu hiệu của mùa xuân đến đang ngày một hiện rõ qua từng nụ hoa anh đào chúm chím nhú lên trên cây. Jack, Akiko và những đứa khác cùng nhau đến Điệp Trùng Đường tham gia tiệc mừng Tết Nguyên Đán dự kiến kéo dài đến tận sáng.

Bên trong Điệp Trùng Đường, hàng loạt những bát canh *ozoni*^[15] và bánh dày *mochi*^[16] đã được bày sẵn. Vài nhóm học viên đã bắt đầu dùng bữa. Số khác thì tập trung quanh hai cô gái đang tươi cười đánh cầu lông bằng vợt gỗ ở giữa điện. Jack thấy trên mặt của một cô gái có vết mực hình vòng tròn.

“Họ đang làm gì vậy?” Jack hỏi sau khi đã ngồi xuống chỗ bàn trống.

“Chơi trò *hanetsuki*,” Akiko đáp, cô bé rót cho mỗi đứa một cốc trà. “Nếu không đỡ được cầu, cậu sẽ bị đối phương vẽ mực lên mặt.”

Tiếng hoan hô lại phát ra từ đám đông, kèm theo sau đó là một tràng cười khi cô gái lại đỡ hỏng cầu và bị vẽ lên mặt thêm một lần nữa.

“Cho tớ nhập hội với nhé?” Tadashi lên tiếng, trên tay cậu ta là một đĩa bánh dày.

Yamato và Saburo liền nhích ra chừa chỗ cho Tadashi ngồi cạnh Jack.

“Này, ăn thử đi,” Tadashi mời Jack ăn thử một chiếc *mochi*.

Jack cắn thử một miếng. Tuy bánh dày rất ngon nhưng lại quá dính khiến nó không thể nuốt trôi được. Thấy vậy Tadashi liền cười rồi vỗ vỗ lưng giúp nó khỏi mắc nghẹn. Jack vội hóp lấy hóp để vài hơi trà mới nuốt được miếng *mochi*.

Tadashi tiếp tục mời những đứa còn lại ăn bánh dày. Mọi người vui vẻ đón lấy, duy chỉ có Akiko là không động đến thức ăn. Một lúc sau nó bắt gặp Kazuki và băng Bọ Cạp của hắn ngồi xuống dãy bàn đối diện.

Kazuki liếc nhìn nhưng Jack cố tình làm ngơ. Lúc này đồng bọn của hắn đang dọn bàn rồi bày lên trên một loại bài gì đó. Xong việc cả bọn chụm lại, Kazuki chọn một lá bài, đọc cho tất cả cùng nghe. Ngay sau đó những đứa còn lại liền tranh nhau các lá bài trên bàn rồi hô hào ầm ĩ.

“Bọn chúng đang chơi trò gì thế?” Jack hỏi.

“*Obake Karuta*,” Tadashi đáp sau khi đặt bát canh của mình xuống. “Một người trong nhóm sẽ đọc gợi ý, những người khác phải tìm lá có hình của vị thần hoặc quái thú được mô tả trong số bài lật ngửa sẵn. Ai đoán trúng được nhiều lần nhất sẽ là người thắng cuộc sau cùng.”

“A, có trò này chơi hay lắm này Jack,” Yamato lên tiếng, cậu ta uống nốt cốc trà của mình rồi nói tiếp. “*Fukuwarai*.”

“*Fuku* gì cơ?” Jack lặp lại.

Yamato không đáp mà kéo luôn nó đến chỗ một nhóm học viên đang tụ tập quanh bức tranh vẽ hình khuôn mặt treo trên tường. Họ đang cười đùa một nữ sinh bịt mắt đang tìm cách gắn phần miệng lên khuôn mặt. Chỉ cần nhìn thấy lúc này cả mắt và mũi của bức tranh đều bị đặt ở chỗ là có thể dễ dàng nhận ra cô bé chơi không được giỏi lắm.

“Nào, Jack” Yamato động viên nó ra chơi sau khi cô gái gắn nốt phần miệng kia lên trán của khuôn mặt. “Thử đi, vui lắm.”

Nói đoạn Yamato tóm luôn Jack, lấy khăn bịt mắt lại rồi đưa vào tay nó phần miệng. Tiếp theo cậu ta dắt nó đến vị trí cách bức tranh ba bước chân rồi xoay nó vài vòng.

Hoàn toàn mất phương hướng, lại chẳng thể nhìn thấy gì, Jack thầm nghĩ nó thậm chí còn chẳng biết bức tranh đang nằm ở đâu chứ chưa nói đến chuyện gắn miệng vào đúng vị trí.

“Thua chắc rồi,” nó nghe tiếng Tadashi bình luận. “Cậu ấy còn chẳng đoán trúng hướng nữa là!”

Đúng lúc này thì Jack chợt nhớ lại lời thầy Kano dạy: “*Chỉ dùng mắt thì không bao giờ nhìn thấu được sự vật*.” Nghĩ vậy nó bắt đầu vận dụng các kỹ năng cảm nhận đã được học trong giờ học thêm với thầy Kano suốt mấy tháng qua, chăm chú lắng nghe tiếng thì thầm của đám đông, Jack đánh giá vị trí của bức tranh thông qua dư âm xung quanh. Xoay mình cho đến khi

tìm ra điểm trống trong tiếng thì thầm, Jack biết nó đã tìm ra đúng hướng. Tiếp đến nó hình dung khuôn mặt trong tâm trí rồi tự tin bước ba bước đến gần cái miệng lên.

“Tốt lắm Jack. Giờ đến mắt và mũi nào.”

Yamato lại xoay người Jack một lần nữa rồi mới trao cho nó những bộ phận còn lại. Jack lại dùng phương pháp lắng nghe và cảm nhận bằng tất cả các giác quan để định hướng. Sau khi nó hoàn thành phần chơi, bầu không khí im lặng bất ngờ bao trùm đám đông xung quanh. Sau đó mọi người bắt đầu vỗ tay tán thưởng nó.

“Sao cậu ấy làm được vậy?” Tadashi ngạc nhiên hỏi Yamato. “Hay là cậu ấy ăn gian? Này Jack, cậu có nhìn thấy gì không đấy?”

Jack lắc đầu rồi kéo băng che mắt ra. Trước mặt nó là bức tranh khuôn mặt hoàn chỉnh. Rõ ràng thuật Li Thủ thầy Kano dạy nó đã phát huy hiệu quả rất tích cực.

“Ăn may ấy mà,” Yamato vừa đáp vừa huých Jack một cái đầy ẩn ý. Xong xuôi cả bọn rủ nhau về lại bàn của nhóm. Tuy nhiên Akiko đã không còn ở đó nữa.

“Akiko đâu rồi?” Jack hỏi.

“Cậu ấy bảo không khỏe nên về phòng nghỉ rồi,” Kiku trả lời. “hình như do uống nhầm cái gì đó thì phải.”

“Có ai đi kiểm tra xem cậu ấy thế nào chưa?” Jack hỏi ngay, nó chợt nhớ đến khuôn mặt tái nhợt cũng như thái độ không muốn ăn uống gì của cô bé ban nãy.

Cả bọn lắc đầu. Jack thấy lo nên cúi đầu chào bọn nó rồi lập tức sai bước đến Sư Tử Đường.

Akiko không ở trong phòng. Jack lại đến kiểm tra một lượt khu nhà tắm và vệ sinh, vẫn không thấy cô bé đâu cả. Hay là Akiko đã quay lại chỗ tiệc mừng rồi cũng nên. Nghĩ vậy, Jack vừa định quay lại Điệp Trùng Đường thì nó chợt thấy một bóng người lên ra khỏi trường qua cửa sau.

Jack lập tức đuổi theo bóng người ra khỏi trường lao vào giữa không gian náo nhiệt bên ngoài của lễ hội.

BÌNH MINH ĐẦU NĂM

Đường phố Kyoto đông nghịt, người dân đổ ra đường chơi Tết và đến các đền thờ cầu may. Nhà nào cũng trang trí thông, tre và cành mận cầu thần linh đến chúc phúc; còn ở cửa họ treo những sợi thừng bện chắc với các mẫu giấy trắng thừa thớt xung quanh để xua đuổi tà ma.

Jack bắt gặp Akiko đang bước vội trên đường. Mặc dù nhớ lời căn dặn không nên xâm phạm đến chuyện riêng của bạn bè nhưng nó không khỏi lo lắng khi cô bé ra đường trong tình trạng đau ốm như thế. Jack chen vội ra khỏi đám đông rồi cố gắng đuổi theo Akiko. Nó đi theo cô bé vào một lối đi nhỏ băng qua khu chợ đến một khu vườn chật kín người. Đến đó thì một nhóm võ sĩ say rượu va vào Jack khiến nó mất dấu Akiko giữa dòng người tấp nập đến cúng bái.

“Tránh ra coi ôn con!” một trong số họ nắm lấy ve áo Jack hét lớn.

Ông ta cúi sát mặt lại gần nó, mùi rượu *saké* bốc lên nồng nặc.

“Hóa ra là một thằng *ngoại quốc*,” hắn nói như tát vào mặt Jack. “Mày đến đây làm gì? Cút ngay về cái xó xinh của mày đi!”

“Thôi mặc nó đi,” một người khác trong nhóm lên tiếng, ông ta chỉ ngón tay run lẩy bẩy vì say rượu vào hình gia huy phượng hoàng trên bộ lễ phục của Jack. “Nó là thằng con nuôi của ngài Masamoto đấy. Nhớ không, thằng *ngoại quốc* được phong làm võ sĩ ấy.”

Nghe vậy người kia liền vội vàng buông áo Jack như thể bộ đồ của nó đang bốc cháy vậy.

“Cứ chờ xem, rồi cũng đến lúc Lãnh chúa Kamakura dọn dẹp sạch sẽ chỗ này như ông ấy đang làm ở Edo ấy,” ông ta tiếp tục gầm gừ trước khi lẫn vào đám đông cùng chiến hữu.

Vụ việc vừa xảy ra đã khiến Jack bị chấn động mạnh. Cho tới tận bây giờ nó vẫn chưa nhận thức được việc một mình đi lại giữa phố xá như thế này nguy hiểm đến thế nào. Trong khuôn viên trường thì có thể nói là nó còn tương đối được an toàn chứ bên ngoài thì chỉ có danh tiếng của thầy

Masamoto mới bảo vệ được nó. Mà đâu phải ai cũng nhận ra tầm giá huy của ông. Nó cần phải nhanh tìm được Akiko trước khi lại có thêm rắc rối.

Jack lo lắng nhìn quanh, may cho nó là mọi người đang quá bận bịu với các nghi thức cầu an nên cũng chẳng thể hiện gì nhiều ngoài việc liếc nhìn ra vẻ tò mò. Mãi rồi cuối cùng Jack cũng nhận ra mình đang ở đâu. Trước mặt nó là bậc thang và mái vòm xanh dẫn đến Long An Tự.

“Sao cậu lại theo dõi tớ?”

Jack xoay người lại.

Trước mặt nó là Akiko với khuôn mặt tái xanh.

“Tớ nghe Kiku bảo cậu bị ốm...” Jack đáp.

“Jack, tớ tự biết chăm sóc cho mình. Tớ chỉ uống phải thứ gì đó không hợp thôi.” Nói đoạn cô bé lại quan sát nó một lượt. “Này, đây không phải lần đầu cậu theo tới đến đây đúng không?”

Jack gật đầu, cảm tưởng hệt như đang ăn trộm bị bắt quả tang.

“Tớ biết cậu quan tâm,” Akiko tiếp tục bằng giọng lạnh nhạt, “nhưng nếu muốn, tớ đã nói cho cậu biết rồi.”

Jack biết nó đã đánh mất lòng tin nơi cô bé. “Tớ... tớ xin lỗi, Akiko,” nó ấp úng. “Tớ không có ý đó. Chẳng qua là...”

Đến đây nó chẳng thể nói lên lời, chỉ còn biết cắm mặt xuống đất tránh ánh nhìn của cô.

“Chẳng qua là sao cơ?” Akiko hỏi vặn.

“Tớ... mến cậu và thật sự lo lắng cho cậu.” Những từ ngữ trong đầu nó bất chợt thốt ra, cứ thế, những dòng suy nghĩ của nó về Akiko tuôn ra khiến nó không kìm được. “Kể từ ngày trôi dạt đến đây, cậu lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cho tớ. Là người duy nhất bầu bạn với tớ. Thế mà tớ đã làm được gì cho cậu chứ? Tớ biết mình có lỗi khi bám theo cậu như thế này, nhưng cậu đang ốm, và tớ nghĩ có thể cậu cần đến tớ. Chẳng lẽ tớ không được quyền chăm sóc trở lại cho cậu hay sao?”

Vẻ lạnh lùng trong ánh mắt của Akiko nhanh chóng biến mất, thứ băng giá vô hình ngăn cách giữa hai đứa cũng dần tan chảy.

“Cậu thật sự muốn biết tớ đi đâu à?” Akiko nhẹ nhàng hỏi.

“Nếu cậu không muốn thì không cần đâu,” Jack đáp, nó quay đầu định bước đi.

“Nhưng giờ thì tớ nghĩ là mình nên kể với cậu. Cậu cũng cần biết chuyện này,” Akiko tỏ ra kiên quyết, cô bé nắm tay lại không cho nó đi. “Hôm nay là sinh nhật em trai tớ.”

“Ý cậu là Jiro?” Jack ngạc nhiên hỏi, nó chợt nhớ đến cậu bé hoạt bát đã bầu bạn cùng mình ngày còn ở Toba.

“Không, tớ còn một đứa em khác. Tên nó là Kiyoshi.” Ánh mắt cô bé đượm buồn khi nhắc đến. “Đáng tiếc là nó đã không còn ở bên tớ nữa, nên tớ mới đến đền thờ để cầu nguyện cho nó. Nếu còn sống thì hôm nay nó tròn tám tuổi rồi.”

Nghĩa là cũng bằng tuổi Jess, Jack thầm nghĩ, ngực nó nhói đau khi nhớ đến đứa em gái nhỏ.

“Năm vừa qua tớ thương nhớ nó nhiều lắm,” Akiko tiếp tục, “thế nên vẫn thường đến đây tìm kiếm lời khuyên giải từ một vị sư ở Long An Tự này.”

Giờ thì Jack càng thấy mình thật có lỗi. Hóa ra cô bé thường xuyên biến mất là vì quá thương nhớ đứa em đã mất của mình.

“Tớ xin lỗi... Tớ không biết...”

“Không sao mà Jack,” cô bé ngắt lời, gật đầu ra hiệu bảo nó cùng theo lên chùa. “Cậu cũng đến cầu nguyện cho em ấy với tớ nhé? Xong rồi chúng mình sẽ cùng lên đỉnh Hiei ngắm mặt trời mọc đầu năm.”

Akiko nhích sát lại gần Jack cho ấm.

Hai đứa đang ngồi riêng bên một bức tường đồ nát gần Duyên Lịch Tự, từ đây có thể nhìn xuống quang cảnh kinh đô Kyoto mờ ảo trong lớp sương mù buổi sớm. Bầu không khí giá buốt trên đỉnh núi khiến cả hai đứa đều run lẩy bẩy. Dù vậy, Jack vẫn thấy lòng mình thật ấm áp.

Vừa này nó đã cùng Akiko đến thăm bàn thờ nhỏ trong Long An Tự. Akiko nói chuyện riêng với vị sư một lúc rồi cả hai đứa cùng cầu siêu cho Kiyoshi. Đây là lần đầu tiên Jack cảm thấy như nó được tham dự vào một phần đời tư của Akiko. Như thể bức màn vừa được kéo lên để lộ tất thảy mềm mại mà chỉ cần nhìn thấy một lần người ta sẽ không bao giờ quên vậy.

Sau khi bí mật những chuyến đi đêm của Akiko đã được giải thích, Jack cũng tìm lại được cảm giác thoải mái khi ở bên cô bé. Vị sư có bàn tay nhọn như dao đó có vẻ không được hợp với vai trò khuyên giải cho lắm, nhưng đó không phải là vấn đề của nó. Jack vẫn hơi ngờ ngợ về kĩ năng leo trèo điêu luyện của Akiko, nhưng nó nghĩ có lẽ cô bé đã nói thật, đó chỉ là

khả năng bẩm sinh mà thôi. Mà dù thế nào đi nữa thì nội việc cảm thấy gần gũi hơn với Akiko cũng khiến nó đủ vui rồi.

Sau đó hai đứa đã cùng nhau men theo sườn dốc lên đỉnh núi Hiei, còn giờ đang cùng chờ mặt trời mọc để đón buổi bình minh đầu năm mới.

“Ngày đầu năm cũng là chiếc chìa khóa mở ra năm mới,” Akiko mơ màng giải thích, hơi thở của cô bé bay ra thành những làn khói trắng trong giá lạnh. “Đây là thời khắc của những bắt đầu. Chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ về năm cũ, quên đi những điều xấu, giữ lại điều tốt và cầu chúc cho năm mới gặp nhiều may mắn. Mọi người đặc biệt quan tâm đến việc mình sẽ làm trước hết trong năm mới, chẳng hạn như là lên chùa cầu an, đón bình minh, hoặc là giấc mơ đầu tiên.”

“Giấc mơ đầu tiên thì có gì quan trọng?” Jack hỏi.

“Người ta quan niệm rằng nó báo hiệu vận may trong năm mới của cậu.”

Akiko ngược nhìn Jack rồi uể oải ngáp một cái, trông cô bé có vẻ buồn ngủ, cái mệt từ việc thức trắng cả đêm đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt cô. Sau khi nói chuyện với nhà sư, khuôn mặt Akiko tuy vẫn nhợt nhạt nhưng đã không còn quá xanh xao nữa, dường như ngày mới đến cũng kéo theo sức sống mới cho cô bé.

“Chúc một giấc mơ đẹp,” cô bé thì thầm.

Akiko nhích lại gần hơn rồi nhanh chóng gục đầu ngủ quên trên vai nó.

Jack giữ yên lặng, nó lắng nghe tiếng bình minh thức dậy, nhìn những ánh mặt trời đầu tiên trong năm mới sưởi ấm cho hai đứa.

LƯỚI BẦY MỞ RỘNG

Akiko nằm bất động dưới chân núi.

Đó là một nơi hoàn toàn xa lạ với Jack. Trước mặt nó là thân núi lửa màu đen chọc thẳng lên từ mặt đất, to lớn chiếm trọn cả không gian, trên đỉnh phủ trắng một màu băng tuyết.

Jack đứng trên một con đường đá quanh co khúc khuỷu, bị ngăn cách hoàn toàn với vị trí Akiko đang nằm sóng soài trên đất, tay trái cô bé cầm một chiếc lá to có dạng thùy. Xen giữa hai đũa là bốn con bò cạp màu đen hung hãn, chúng liên tục rung rung cái đuôi có độc của mình với cặp mắt đen tròn đầy ma khí. Một chú chim ưng tung cánh trên bầu trời cất lên tiếng kêu ai oán. Thế rồi một trong số những con bò cạp nhanh chóng tiến về phía Akiko, cong đuôi cắm thẳng nọc độc vào ngực cô bé.

“AKIKO!” Jack hét...

“Jack à, tớ đây,” giọng cô bé dịu dàng bên tai nó.

Nó mở choàng mắt.

Đập vào mắt nó là một cảnh hoa anh đào nặng trĩu che mờ cả bầu trời xanh, đổ bóng xuống che nó khỏi ánh nắng mùa xuân ấm áp.

Jack bật ngồi dậy.

Akiko đang ngồi ngay cạnh nó. Cả Yamato và Kiku cũng ở đấy, hai đũa đang tựa người vào thân cây nhìn nó lo lắng. Đến lúc này nó mới nhớ ra mình đang ở đâu. Giờ đã là một ngày giữa xuân, cả bọn đang đi đến các khu vườn quanh Kyoto đang tổ chức lễ hội ngắm hoa anh đào.

Một cơn gió thổi đến từ phía nam khiến những cánh hoa anh đào rơi lả tả xuống đất như những giọt lệ, một vài cánh hoa còn dính lại trên tóc Akiko.

“Mọi chuyện vẫn ổn mà. Cậu chỉ đang mơ thôi,” vừa an ủi nó, Akiko vừa đưa tay phủi hoa trên tóc. “Lại giấc mơ lần trước nữa à?”

Jack gật đầu, hòng nó khô khốc vì sợ. Đó là giấc mơ nó đã gặp trong ngày đầu năm mới. Ngay hôm sau nó đã kể với Akiko về chuyện này, duy

chỉ có tình tiết có cả cô bé trong mơ là nó vẫn giấu. Ngay sau lần đó nó cũng đã đến gặp thầy Yamada tìm lời khuyên. Vị thiền sư đã giải nghĩa rằng, “Ngọn núi con nhìn thấy chính là Phú Sĩ Sơn. Đỉnh núi cao nhất, chứa đựng nhiều tính chất linh thiêng nhất Nhật Bản, con thấy nó có nghĩa là điềm tốt. Chim ưng tượng trưng cho sức mạnh và sự nhanh trí; còn chiếc lá con mô tả có lẽ là lá cây *nasu*^[17]. Trong tiếng Nhật, *nasu* còn có nghĩa là thành tựu. Nhìn chung chúng chỉ ra rằng con sắp gặp được vận may.”

Jack thở phào nhẹ nhõm trước cách lí giải tích cực của vị sư già. Thật ra nếu không phải vì những chuyện lạ lùng vốn hay xảy ra ở đây thì nó đã chẳng tin tưởng lắm về điềm báo trong những giấc mơ như thế. Thế rồi thầy Yamada lại tiếp tục nói, “Nhưng cũng phải nói thêm rằng, bộ cặp tượng trưng cho sự phản trắc và các mưu mô ngăn cản vinh quang. Hơn nữa, bốn là một con số rất xấu. Tứ đọc lên nghe gần giống với tử, có nghĩa là chết chóc.”

“Nhìn này nhìn này!” giọng Saburo la to cắt ngang dòng suy nghĩ của Jack.

Cậu chàng vừa dắt theo Yori vừa lao như bay đến gốc cây anh đào chỗ bọn Jack, đoạn chỉ tay về phía tấm bảng gỗ vừa được dựng lên giữa phố. Thế là cả nhóm liền đứng dậy rời khỏi khu vườn để đến đó xem.

“Một bức chiến thư,” Yamato giải thích cho Jack về ý nghĩa nội dung trên bảng. “Nó viết là, “Tôi sẵn sàng nhận lời thách đấu của bất kì ai. Hãy để lại tên và địa chỉ tại bảng gỗ này. Sasaki Bishamon.”.”

“Tuyệt,” Kiku nói với giọng châm biếm. “Một võ sĩ muốn bắt đầu chuyển khổ hành của mình, lại còn đặt theo tên Chiến Thần^[18] nữa chứ!”

“VẬY NGHĨA LÀ TỤI MÌNH SẴP CÓ CƠ HỘI ĐƯỢC XEM MỘT TRẬN QUYẾT ĐẤU RỒI!” Saburo hào hứng, cậu chàng liền nhảy tưng tưng làm bộ như đang chiến đấu với một đối thủ nào đó.

“Tụi mình sẽ không có ở đây đâu mà xem,” Akiko nhắc cả nhóm, đúng lúc đó lại có một cơn gió bay qua làm cánh hoa anh đào rơi trắng cả mặt đất. Mùa đào nở cũng đồng nghĩa với thử thách Tam Tổ Luân Hồi sắp bắt đầu.

Jack chỉ muốn ngày đó đến thật nhanh. Nó tò mò phát điên lên được với ba thử thách sắp đến. Chăm chỉ khổ luyện suốt từ ngày được chọn, giờ nó cảm thấy mình không khác gì một sợi thừng đã bị kéo căng đến sắp đứt.

“Nhưng người ta chỉ vừa cho đặt bảng thôi,” Saburo chưa hết hi vọng. “Dù gì tội mình cũng ở Iga có vài hôm. Có khi lúc về vẫn kịp theo dõi vài trận đấu đấy.”

Kiku ném sang Saburo một cái nhìn nghiêm nghị. “Nếu ông ta sống sót qua được trận chiến đầu tiên thì có thể.”

Jack đã đạt đến được khả năng cảm nhận thấy đòn tấn công mà không cần phải nhìn. Nó gạt tay Yamato qua tai rồi tung một cú đấm ngược mu phản đòn vào mặt đối thủ.

Yamato lập tức suy đoán rồi lùi lại ngoài tầm sát thương, hai tay vừa vào thế thủ vừa tung ra một đòn chặt cổ. Jack lập tức cản đòn, khóa tay Yamato rồi lại tiếp tục phóng quyền đến. Yamato rút tay lại, né đòn rồi phản công với một cú đấm cực mạnh vào ngay sống mũi Jack.

Trong suốt quá trình đó bọn chúng liên tục tiếp xúc với nhau.

Không ngừng tìm kiếm sơ hở trong phòng thủ của đối phương.

Mặc dù cả hai đều bị bịt mắt.

“Tốt lắm, các chàng trai,” thầy Kano khen ngợi, diềm đệm dựa người vào chiếc gậy bông màu trắng của mình trong vườn Vĩnh Quan Tự như những buổi tập Li Thủ khác. “Nhưng ta thấy hai đứa vẫn chưa thật sự tỏ rõ quyết tâm. Bắt đầu nghiêm túc đi!”

Sau những buổi luyện tập vô cùng khắc nghiệt với thầy Kano để chuẩn bị cho Tam Tố Luân Hồi, cả Jack và Yamato đều đã thành thạo thuật Li Thủ cũng như cách sử dụng tất cả các giác quan của mình. Giờ Jack đã có thể tìm ra được dư âm ở những nơi như rừng hoặc đường phố Kyoto, duy chỉ có trường hợp phòng kín là nó vẫn chưa làm nổi.

Hôm nay là buổi tập cuối cùng, Jack sẽ buộc phải chứng minh với thầy Kano rằng nó đã sẵn sàng cho thử thách Tam Tố. Nó cố gắng tập trung theo sát chuyển động của Yamato thông qua tay cậu ta. Jack và Yamato gần như không chênh nhau về trình độ nên càng đánh hai đứa càng tăng tốc để lẫn át đối thủ. Tốc độ ra đòn của cả hai nhanh dần đến mức các động tác biến chuyển liên tục không kịp nhìn rõ.

Tiến. Đờ. Gạt. Né đòn.

Jack nhận thấy Yamato đang chuyển dịch trọng lượng, nhưng nó không kịp rút chân lại. Yamato nhanh nhẹn tung đòn gạt chân trước của nó từ phía sau khiến Jack không còn giữ được thăng bằng. Bấy nhiêu đó là quá đủ cho

Yamato. Cậu ta lập tức thực hiện một cú bạt thủ vào Jack khiến nó nghiêng hẳn sang bên. Không còn gì để bám víu, Jack ngã nhào xuống hồ nước bên dưới.

Thầy Kano đã yêu cầu chúng tỉ thí với nhau trên chiếc cầu gỗ bắc ngang qua dòng suối chảy vào lòng hồ. Hôm nay là buổi tập cuối, cũng có nghĩa là bài kiểm tra sau cùng dành cho Jack.

Yamato đã thắng.

Jack đã thua.

Nó hỗn hển ngoi lên hớp lấy hớp để không khí. Dòng nước lạnh thấu xương khác hẳn với cái nóng ban trưa khiến toàn thân nó run lấy bầy.

“Trò vẫn cần cải thiện thêm ở khả năng giữ thăng bằng Jack ạ, nhưng dù sao thì như vậy cũng là tạm ổn rồi,” thầy Kano nhận xét. “Sau khi trò trở về từ thử thách Tam Tổ Luân Hồi, chúng ta sẽ tập trung giải quyết vấn đề đó. Ta sẽ bắt trò bịt mắt chiến đấu bằng bóng trên cây cầu. Cách này sẽ giúp trò trở nên nhạy bén hơn nếu không muốn mọc thêm mang cá vì liên tục bị rơi xuống nước!”

Bật cười thích chí với câu nói đùa vừa rồi, thầy Kano quay người rảo bước về phía khu vườn. Nó hiểu vì sao Yamato cũng cười toe toét chẳng kém, bởi cậu ta không chỉ giỏi hơn nó ở môn Li Thủ mà còn là học sinh giỏi nhất lớp Bổng Thuật. Lần nào tỉ thí với cậu ta, Jack cũng là đứa thua cuộc, thậm chí Yamato có chấp nó bằng cách bịt cả hai mắt thì kết quả cũng không có gì thay đổi.

Đã xong bài kiểm tra sau cùng, Jack vội trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu, Yamato cũng đi theo giúp nó chuẩn bị hành trang cho chuyến hành trình gian khổ đến dãy Iga vào ngày mai.

Khi vừa bước chân vào cổng trường thì bất ngờ Jack nhìn thấy bộ đôi Hiroto và Goro đang đe dọa một học sinh năm dưới. Cậu bé chỉ dám nhìn chúng lắc đầu nguầy nguậy. Goro liền dùng tay đẩy mạnh vào ngực khiến cậu này mất đà ngã về phía sau đập cả đầu vào tường. Cậu bé bắt đầu khóc thút thít.

Jack và Yamato vội vàng chạy đến.

“Để em ấy yên,” Jack tóm lấy tay Goro ra lệnh.

“Đừng có xía vào, thằng *ngoại quốc*!” Hiroto tiến đến hăm dọa Jack.

“Ồ, thế à,” Yamato ngay lập tức đứng chắn giữa Hiroto và Jack, “mà tốt hơn hết là mày đừng gọi Jack là ngoại quốc thêm lần nào nữa nếu không muốn dây với tao đấy nhé.”

Một cuộc đụng độ nổ ra và cậu bé năm dưới chỉ biết lo lắng quan sát xem bên nào sẽ ra đòn trước.

“Chúng mày sẽ phải trả giá cho chuyện này,” Hiroto ấn ngón tay vào ngực Jack đe dọa rồi ra hiệu bảo Goro cùng rút lui.

“Em có sao không?” Jack hỏi cậu bé khi hai đứa trong băng Bọ Cạp đã đi khuất.

Cậu bé sụt sịt, cố kìm tiếng nấc rồi xoa xoa phần đầu bị thương của mình. Nhìn về phía Jack với hai mắt đỏ ngầu đầm lệ, cậu bé học viên năm nhất nghẹn ngào, “Họ nói rằng em là kẻ phản quốc, rằng em không phải là con dân nước Nhật, không xứng đáng làm một võ sĩ, rồi đe dọa nếu em không bỏ đạo thì họ sẽ cho biết tay.”

“Nhưng tại sao họ lại muốn em bỏ đạo Phật cơ chứ?” Jack hỏi.

“Em không còn theo đạo Phật nữa. Năm ngoái cả nhà em đã cải sang Cơ Đốc giáo rồi.”

Câu chuyện của cậu bé lập tức gây tác động mạnh đến Jack. Dù biết rằng phong trào bài đạo Cơ Đốc được đẩy lên rất mạnh cùng việc khủng bố người ngoại quốc nhưng nó vẫn nghĩ sự việc chỉ xoay quanh những người nước ngoài theo Công giáo mà thôi. Nào ngờ cả những người Nhật theo đạo Cơ Đốc cũng cùng chung số phận. Nếu việc gây hấn đã diễn ra ngay tại trường Nhị Thiên như thế này thì không biết ở bên ngoài sẽ còn khủng khiếp đến thế nào nữa. Chuyển du hành lên núi Iga tham gia thử thách Tam Tổ Luân Hồi giờ đây không còn là một phần thưởng - mà đã trở thành chuyển đi mạo hiểm bằng sinh mạng.

BÀI THI THỂ LỰC

Mưa vẫn rơi nặng hạt.

Con đường mòn độc đạo in hằn vó ngựa và dấu chân người đi đường giờ đây không khác gì một vũng lầy và vì vậy, chuyển lữ hành của họ đang tiến triển với tốc độ ngang cỡ loài ốc sên. Hai hàng cây cao bên đường chọc thẳng vào vòm trời phủ đầy mây đen càng làm ánh nắng yếu ớt buổi chiều tà chẳng thể nào lọt được đến tầm mắt. Đoàn người đang băng rừng đến làng Iga Ueno bắt đầu tỏ vẻ chán nản, đêm tối sẽ kéo theo biết bao nguy hiểm, tử thú dữ cho đến sơn tặc.

Thầy Masamoto và thầy Hosokawa cưỡi ngựa dẫn theo đám học sinh một mỗi lê bước thành hàng dài. Tuy chỉ có sáu người được chọn vào Tam Tổ Luân Hồi nhưng bất kì võ sinh nào muốn theo dõi cuộc thi đều có quyền đến dự. Gần nửa trường quyết định tham gia chuyển lữ hành, và hầu hết trong số đó đã bắt đầu thấy hối hận với sự lựa chọn của mình.

Bất thành linh, một bóng người nhô lên từ mặt đất lao về phía thầy Hosokawa.

Trong phút chốc, thanh gươm của ông lóe sáng dưới ánh hoàng hôn.

Tuy nhiên nó đã dừng lại đúng lúc một chú gà rừng lông đen bay qua. Có lẽ con gà sẽ không bao giờ biết được mình đã gần kề cái chết đến thế nào.

Thầy Masamoto cười lớn. “Sợ cả một con gà già sao hả anh bạn của tôi? Hay là đang định giết nó làm mồi cho bữa tối đấy?”

Jack nhận thấy cô Yosa cũng đã chuẩn bị sẵn sàng vũ khí, cô cẩn thận hạ cung cất tên vào lại trong bao. Thật ra thì chỉ trừ thầy Kano là có vẻ như đã biết trước không có chuyện gì nguy hiểm, còn lại tất cả các võ sư khác đều tỏ ra rất căng thẳng.

“Sao họ bồn chồn quá vậy nhỉ?” Jack bước nhanh đến cạnh Akiko lên tiếng hỏi. Thật ra nó cũng đang hồi hộp chẳng kém. Dù được bảo vệ trực tiếp bởi thầy Masamoto nhưng nó không khỏi e ngại các võ sĩ trung thành với lãnh chúa Kamakura vẫn có thể tìm cách trừ khử mình bất cứ lúc nào.

“Chúng ta đang đi qua địa phận của ninja mà,” Akiko thì thầm.

Câu nói này khiến Jack cảm thấy như mọi bóng đen trong khu rừng đều mọc ra thêm đôi mắt. Nó nghĩ mình vừa cảm thấy một thứ gì đó chuyển động đằng xa, tuy nhiên hóa ra chỉ là một cành cây bị gió thổi rung lên. Phía sau nó, Yamato, Saburo, Yori và Kiku cũng không khỏi bồn chồn lo lắng khi nghe thấy câu chuyện. Mặt Yori thì trắng bệch như một tờ giấy.

“Khu vực này là căn cứ chính của gia tộc Iga,” Akiko tiếp tục nói nhỏ. “Chính khu rừng đã giúp họ ẩn náu khỏi cuộc thanh trừng nhắm giả của Đại tướng quân Nobunaga ba mươi năm về trước. Ông ấy đã dùng gần bốn vạn quân để truy sát bốn nghìn ninja. Những ninja còn sống sót hầu hết đều tập trung ở đây, và có lẽ Độc Nhãn Long cũng đang ẩn nấp ở nơi này.”

“Sao cậu lại biết những chuyện đó?” Jack tò mò.

“Thì nghe kể, đọc sách, rồi bởi các thầy cô...” cô bé lảng đi rồi chỉ tay về phía trước. “Nhìn xem, chúng ta sắp đến nơi rồi. Bạch Phượng Thành Hakuhojo kìa.”

Qua làn mưa kèm màn sương mờ, Jack thấy một vùng thảo nguyên trũng xuống được bao quanh bởi các dãy núi. Xa xa phía đó là một tòa thành ba tầng quét sơn trắng có kiến trúc mái màu xám. Tuy nhiên chỉ trong phút chốc màn sương mù lại dày lên khiến tòa thành vụt biến mất như thể có ma ám.

Khi đoàn người đến được ngoại ô Iga Ueno thì trời đã tối, thứ duy nhất giúp họ nhận ra tòa thành là những chiếc đèn lồng được thắp sáng bên trong.

Sau khi đã an toàn vào đến làng, Jack không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chuyển du hành từ Kyoto thật sự quá khắc nghiệt, cả bọn ai nấy đều ướt nhẹp, mệt mỏi, lạnh cóng. Lưng nó thì đang ê ẩm do phải vác hành lí quá lâu, toàn thân đau nhức, mỗi nhử sau màn lội bùn lầy ban nãy. Giờ nó chỉ ước gì nhanh nhanh vào chỗ trọ để được tắm nước ấm, ăn uống no say rồi lăn ra ngủ cho đã.

“Dậy!” vừa ra lệnh thầy Kyuzo vừa đá Jack. “Đến giờ thi rồi.”

Jack uể oải nhào dậy, mắt nó vẫn còn lờ đờ. Nó chỉ mới ngủ được hơn một tiếng là đã bị dựng dậy cùng các thành viên khác. Jack theo bước vị võ sư môn Thể Thuật dọc theo hành lang đến chính điện, một căn phòng đóng ván màu tối được thắp sáng bằng ánh nến mờ ảo. Ngay giữa điện là bức

tượng Phật Tổ bằng gỗ lớn, thần khí từ bức tượng tỏa ra mạnh đến nỗi Jack cảm thấy như trong đó toát lên sự sống vậy.

Nó đứng vào hàng quay mặt về phía pho tượng cùng những người khác, vài hàng tu sĩ đầu cạo nhẵn vận áo cà sa trắng gật đầu chào nó. Trong lúc đó họ liên tục tụng niệm những bài kinh miên man bất tận.

“... úm A mộ già Vĩ lô tả năng Ma ha Mẫu nại ra Ma nữ Bát nạp mạ Nhập phạ lã Bát ra miệt đa dã Hồng...”

“Họ đang niệm Quang Minh Chú đấy,” Yori thì thầm đầy tôn kính. Cậu bé đứng ngay cạnh Jack và đang bồn chồn giật nhẹ con hạc giấy lén giấu trong tay cho nó vỗ cánh. “Bài chú chứa đựng những lời dạy giúp chúng ta đi đến nơi viên mãn của Đức Phật.”

Jack gật đầu rồi cố nở một nụ cười tự tin với Yori. Thật ra lúc này nó đang vừa hào hứng vừa run. Trải qua bốn bài thi và nhiều tháng trời khổ luyện, giờ đã đến lúc chúng được biết ba phần thử thách Trí Tuệ, Thể Lực và Tâm Hồn là như thế nào.

Bất chợt một tia nghi ngờ nhói lên trong ngực nó. Liệu ham muốn luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên của nó có che mờ đi sự sáng suốt? Liệu nó đã sẵn sàng cho thử thách hôm nay? Chuyển đi vừa rồi đã khiến nó mệt lả, và rõ ràng màn đánh thức nửa đêm này là một cách để khiến bọn chúng càng hoang mang hơn trước khi bước vào phần thi đầu tiên. Xem chừng thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã chính thức bắt đầu từ lúc đó rồi.

Jack đưa mắt nhìn Akiko. Tuy ánh mắt cô bé lộ rõ quyết tâm nhưng quầng thâm quanh mắt không giấu nổi sự mệt mỏi sau một hành trình dài. Đứng kế cô là Harumi, nữ sinh được chọn còn lại, cũng tỏ ra mệt mỏi không kém. Ngay cạnh hai cô bé là Tadashi. Cậu chàng gật đầu với nó rồi giơ nắm đấm tỏ ý động viên khuyến khích. Kazuki thì đứng bên cạnh nhưng chẳng có vẻ gì là quan tâm đến nó.

Đoàn võ sư của trường với thầy Masamoto dẫn đầu đã bước vào và ngồi xuống một bên. Ngay sau đó các võ sinh đến theo dõi cũng nhanh chóng bước vào quỳ thành bốn hàng ngay ngắn. Các nhà sư ngưng tụng kinh rồi lùi dần vào trong như những gợn sóng, chỉ còn Chủ Trì ở lại tiếp đoàn. Khuôn mặt vị sư già tuy nhăn nheo nhưng thân hình thì rắn chắc như đá, từ ông toát lên một thứ thần khí mạnh mẽ giống như pho tượng Phật.

“Hoan nghênh ngài Masamoto đến với Thiên Đài Tự,” ông nói bằng chất giọng trong vắt của người đã đạt đến độ viên mãn.

“Cảm ơn quý tự đã đồng ý tiếp đón chúng tôi,” thầy Masamoto đáp, ông vái vị sư một vái thật thấp. “Xin được phép giới thiệu với thầy những võ sinh sẽ tham dự thử thách Tam Tổ Luân Hồi hôm nay. Mong rằng chúng sẽ thể hiện được mình hội tụ đủ ba yếu tố Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn.”

Vị sư bước đến vươn dài tay dài của mình về phía Jack và những đứa khác. Ông chăm chú quan sát võ sĩ trẻ, Jack là người cuối cùng ông đưa mắt đến. Nó cảm thấy như thể mình đang bị thôi miên bởi cái nhìn của vị sư già. Ánh nhìn của ông sâu như giếng, vô tận như bầu trời và sáng suốt như đã thấu hiểu hết mọi việc khiến Jack có cảm giác nó đang nhìn vào mắt một vị thánh sống.

“Chúng ta sẽ bắt đầu với thử thách Thể Lực,” vị sư già tuyên bố.

Nói đoạn ông bước lên phía trước làm lễ cho từng võ sinh bằng loại ngôn ngữ Jack không thể hiểu, dù vậy nó vẫn cảm nhận được trong những ngôn từ ấy chứa đựng một thứ uy lực rất lớn. Khi nghi lễ kết thúc, sáu nhà sư trẻ bước lên cầm theo cốc nước, bát canh *miso* và một nắm cơm. Họ lần lượt trao từng thứ cho chúng. Đói đến cồn cào cả ruột, Jack vội vàng uống cạn bát canh *miso* cùng cốc nước rồi chén sạch nắm cơm trong nháy mắt.

Tiếp theo chúng được trao ba đôi dép cói, một tấm áo trắng, một con dao có bao, một sợi dây thừng, một quyển sách, một chiếc đèn lồng và một chiếc mũ rơm dài có dạng tựa như thân tàu lật úp. Các vị sư giúp các võ sinh vận y phục, buộc chắc mũ cho từng đứa rồi đi dép cói vào đôi chân trần của chúng.

Xuyên suốt quá trình này, không hề có một lời giải thích.

“Chuyện này nghĩa là sao vậy ạ?” Jack thì thầm với vị sư đang giúp nó sắp xếp các vật dụng và trang phục khá lạ lùng này.

Vị sư đang bận bịu buộc dây thừng quanh eo Jack liền ngẩng lên nhìn nó.

“Con khoác lên mình bộ áo màu trắng, màu của cái chết theo quan niệm nhà Phật, là để tự nhắc mình đang tiến đến ranh giới của sự sống,” nhà sư thì thầm. “Đoạn thừng còn được biết đến với cái tên “sợi dây chết chóc”. Nó cùng với con dao có ý nhắc các nhà sư trẻ rằng nếu họ không hoàn thành được cuộc hành hương thì chỉ còn cách tạ tội là hoặc treo cổ, hoặc tự mổ bụng.”

Jack mừng rằng nó không phải là một nhà sư, vậy nên quy định này sẽ không áp dụng với nó.

Quá trình chuẩn bị hoàn tất, sáu thí sinh thắp sáng đèn lồng của mình rồi được dẫn ra khu vườn tối bên ngoài. Mưa đã ngớt nhưng gió vẫn thổi mạnh khiến Jack không khỏi rùng mình.

Một nhà sư cầm ô đi theo che cho Chủ Trì, ông ra hiệu bảo chúng bước ra giữa sân. Cả sáu đứa đứng thành vòng tròn quanh đó, run lấy bầy dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt đứa nào cũng nhăn lại đầy lo lắng.

“Nhiệm vụ của các con là hoàn thành một trong số một nghìn chuyến hành hương mà các nhà sư Thiên Đài phải thực hiện trong quá trình tu hành,” ông tuyên bố. “Chúng ta tin rằng thử thách chính là một ngọn núi mà đỉnh của nó là niết bàn. Leo được lên đó, chúng ta sẽ đạt đến giác ngộ.”

Nói đoạn nhà sư già chỉ tay vào bóng tối. Trông lên bầu trời đầy sấm chớp, Jack chỉ có thể nhìn thấy phần bóng mờ của một ngọn núi cao.

“Các con sẽ phải leo lên đỉnh ngọn núi đầu tiên trong thử thách Tam Tổ Luân Hồi rồi quay trở lại đây sau khi đã hành lễ tại hai mươi ngôi đền có đánh dấu trong sách,” vị sư giải thích. “Mỗi người sẽ phải tự hoàn thành phần thử thách của mình. Các con không được phép dừng lại để ngủ. Không được ăn uống trên đường. Và phải quay lại đây trước khi tia nắng đầu tiên chiếu đến ngang mắt pho tượng Phật trong chính điện.”

Nói đoạn ông lại nhìn từng đứa một, ánh mắt như thấu đến tận ruột gan chúng.

“Nếu các con nghe thấy chúng ta ngừng niệm Quang Minh Chú, thì nghĩa là thời gian đã hết.”

SINH KHÍ HAO MÒN

Jack đã gần kiệt sức.

Nó không thể nào bước nổi nữa. Cả cơ thể như đang chống đối lại nó, thứ cảm giác cô đơn đến vô vọng khi xung quanh chỉ có độc tiếng đôi dép cói của nó lê đi trong bùn đất.

Cơn mưa tưởng như đã ngớt dần lúc mới bắt đầu thử thách giờ đây lại trút xuống xối xả khiến Jack ướt lạnh hết da thịt. Chân nó đau đớn rã rời, đôi dép cói thứ hai của nó cũng bắt đầu tã đến nơi, cơ bắp thì nhức nhối như bị lửa thiêu đốt.

Nó không thể dừng lại.

Nó không được phép dừng lại.

“Để đến được đỉnh núi, các con phải leo từng bước một,” vị sư Chủ Trì căn dặn sáu thí sinh trước bài thi Thể Lực. “Các con sẽ phải chịu đau đớn suốt hành trình, nhưng hãy nhớ rằng, nỗi đau cũng chính là biểu tượng cho nỗ lực các con đã dồn vào nhiệm vụ. Các con cần phải vượt qua rào cản đó.”

Giờ Jack mới nhận ra rào cản đau đớn ấy quá khủng khiếp. Nó đã chạy suốt nửa đêm; vừa mệt vừa đói lả, nguồn năng lượng từ bữa ăn đạm bạc được cung cấp trước chuyến đi đã bị đốt sạch từ lâu, vậy mà nó chỉ mới ghé qua mười bốn trong số hai mươi ngôi đền cần đến thăm trước khi trời sáng.

Jack vấp ngã sóng soài.

Vẫn chẳng có dấu hiệu nào của ngôi đền tiếp theo. Có khi nó đã vượt qua mất rồi không chừng. Jack bắt đầu tự hỏi tuyệt kỹ Nhị Thiên liệu có đáng để nó phải chịu đựng nỗi đau đớn thấu cùng này không khi mà mọi cơ quan trong cơ thể đều đã rã rời, trí não cũng van nài thảm thiết.

“Leo được lên đó, chúng ta sẽ đạt đến giác ngộ,” vị sư già đã nói với chúng như thế.

Giờ Jack còn cần gì giấc với chẳng ngộ. Nó chỉ muốn được nằm dài ra trong chăn ấm đệm êm mà thôi. Đường như nó cũng bắt đầu bước không nổi nữa.

Thử thách này là quá sức tưởng tượng. Làm sao nó có thể tìm được đường trong rừng núi giữa cơn mưa trút nước trong đêm tối mịt mù? Người ta muốn nó di chuyển một quãng đường tương đương eo biển ngăn cách giữa Anh và Pháp với chỉ một ngọn đèn và quyển sách bé tí dẫn đường đến từng ngôi đền một.

Không có cách nào đi tắt vì nó buộc phải ghé qua từng ngôi đền theo thứ tự, lấy dấu đóng vào sách để chứng minh rằng nó đã đến đó. Jack ước gì có ai đó đi cùng để động viên nó, nhưng mỗi thí sinh đều phải đi cách nhau một quãng thời gian đo bằng nén hương nên nó đành phải chịu đựng một mình.

Không được ăn, cũng chẳng được ngủ, nó tự hỏi liệu có đũa nào trong số chúng hoàn thành được chuyến hành hương trước khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu sáng pho tượng Phật hay không nữa.

Cảm giác tuyệt vọng bao trùm, cắt đứt nốt tia hi vọng cuối cùng trong Jack. Chân nó va phải một vật cứng khiến nó ngã sấp về phía trước.

Gục xuống mặt đất, nó đã hoàn toàn bị đánh bại.

Vậy mà ngọn đèn của nó vẫn cháy như một phép màu. Ánh sáng lay lắt chiếu lên ngôi mộ phủ đầy rêu. Jack nhận ra suốt dọc con đường vừa rồi có rất nhiều những mộ phần như thế tương ứng với số phận các nhà sư đã thất bại trong chuyến hành hương của mình.

Jack nhìn xuống sợi dây thừng và con dao bên dưới. Nó không muốn phải chịu chung số phận với họ, cho dù tình huống có tồi tệ đến thế nào đi chăng nữa.

Jack cố gượng dậy nhưng không thể, nó lại đổ gục xuống khuỷu tay trên đồng bùn. Cơ thể của nó đã đầu hàng.

Nó đã không thể vượt qua ngay từ thử thách đầu tiên.

Jack không biết mình đã nằm giữa màn mưa trong bao lâu, nhưng từ rất sâu trong đầu nó bất chợt có giọng nói của thầy Yamada vang lên, *“Ai cũng có thể từ bỏ, đó là hành động dễ dàng nhất trên đời. Chỉ khi nào giữ vững được bản thân trong khi tất cả đều muốn con thất bại, đó mới là sức mạnh thực thụ.”*

Như bắt được chiếc phao trước khi sắp chìm. Jack liền bám chặt lấy những lời nói ấy. Thầy Yamada nói đúng. Nó phải tiếp tục. Đây là con đường để trở thành một võ sĩ đạo chân chính. Là lộ trình ngắn nhất giúp nó luyện được tuyệt kỹ Nhị Thiên vô địch thủ.

Jack lết về phía trước trong vũng bùn.

Nó buộc cơ thể phải quỳ dậy, bất chấp nỗi đau khủng khiếp ở chân và đầu gối.

Nó phải hoàn thành thử thách này.

Jack tự nhắc mình rằng đây chỉ là một trong số cả nghìn buổi mà mỗi nhà sư Thiên Đài phải trải qua để hoàn thành quá trình tu luyện. Vị sư Chủ Trì đã bảo với chúng rằng cứ mỗi bảy năm, một nhà sư dưới quyền ông sẽ đi hết quãng đường tương đương với chu vi quả đất. Trong suốt bốn thế kỉ qua chỉ có bốn mươi sáu cao tăng hoàn thành được quá trình khổ luyện ấy, nhưng ngược lại thì chính ông cũng là minh chứng hùng hồn rằng việc đó vẫn hoàn toàn có thể. Ông chính là vị cao tăng thứ bốn mươi sáu. Và nếu ông lão ấy đã hoàn thành được việc này một nghìn lần thì tại sao nó lại không thể làm được dù chỉ một lần chứ.

Jack ngẩng đầu để nước mưa rửa trôi bùn đất trên khuôn mặt nó. Trong bóng đêm, nó dần nhìn thấy ánh đèn báo hiệu ngôi đền thứ mười lăm không còn cách quá xa nữa.

Đừng cố dùng voi cho bữa trưa.

Câu nói tưởng như vô nghĩa của thầy Yamada mà Jack đã từng phì cười khi nghe Yori kể lại, giờ đây nó mới hiểu thấu.

Nếu chia mục tiêu thành từng giai đoạn nhỏ, có khi nó lại vượt qua được thử thách không chừng. Jack tập trung vào ngôi đền thứ mười lăm như mục tiêu của nó. Một dòng năng lượng lại chảy tràn trong cơ thể giúp nó đứng dậy được. Jack yếu ớt bước một bước, rồi lại một bước nữa, mỗi bước lại đưa nó đến gần hơn với mục tiêu là ngôi đền thứ mười lăm.

Đến được nơi, Jack hân hoan cầu khẩn một câu. Câu khẩn lại đem đến cho nó một tia hi vọng mới. Lòng tràn đầy quyết tâm, Jack nén cơn đau nhức đóng dấu vào quyển sách của mình rồi tiếp tục lên đường đến mục tiêu tiếp theo, ngôi đền thứ mười sáu.

Jack chạy như bay. Nó đã vượt qua được rào cản đau đớn mà vị sư Chủ Trì nhắc đến. Thế nhưng chỉ mới đi được ngoài hai mươi bước thì nó đã

nhìn thấy một cặp mắt đỏ rực trường trường nhìn về phía mình từ trong bóng tối.

Một tiếng rú khủng khiếp phát ra từ sinh vật man rợ đang lao thẳng về phía nó.

YORI

Jack chỉ vừa kịp hụp người xuống tránh cặp nanh bén nhọn.

Con lợn rừng quay lại cúi đầu lao đến nó với tốc độ của một tia chớp. Nanh nó đâm thẳng lên phía trước chỉ cách chân Jack trong gang tấc. Con dã thú tiếp tục phóng nhanh đi rồi biến mất vào trong đêm tối.

Jack núp trong bụi cây thờ hồng học kinh hãi. Nó nghe tiếng rú khủng khiếp nhỏ dần rồi tan trong tiếng bão. Trong nỗ lực tránh lần tấn công vừa này của con lợn rừng, Jack đã đánh rơi chiếc đèn khiến nó rách nát nằm bẹp trong bùn, ngọn lửa đã tắt ngấm.

Nó phải làm sao đây? Giờ là nửa đêm trong rừng rậm, nó chẳng thể nhìn thấy thứ gì ngoài phạm vi năm bước chân cả. Nếu cố mò đi trong đêm, chắc chắn nó sẽ bị lạc giữa rừng núi hoang vu này. Thế rồi Jack chợt nhớ đây vốn là địa phận của ninja. Chưa nói đến khả năng hoàn thành bài thử thách, lúc này nội việc an toàn rời khỏi ngọn núi cũng đã là một nhiệm vụ bất khả thi.

Là đứa rời đi cuối cùng, nó có ngồi chờ người khác thì cũng vô ích. Hơn nữa nếu cứ ở lì một chỗ, cơn lạnh này sẽ nhanh chóng giết chết nó.

Vậy là nó đã rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Quá mệt mỏi để khóc, nó bắt đầu trở nên giận dữ. Jack lại đứng dậy, bước từng bước trên con đường tối.

Nó không thể bị một ngọn núi hạ gục như thế này được.

Nó phải sống.

Jack đâm sâu vào một thân cây.

Nó lăm bầm chửi rồi lại tiếp tục bước đi. Jack nhẩm thầm về bài học búp bê Daruma đã dạy cho nó trong đợt Tha Lưu Tử Thí hồi năm ngoái. Bảy lần ngã xuống, tám lần bật dậy.

Cố lấy lại bình tĩnh, Jack chợt nhận ra nó hoàn toàn có thể áp dụng những bài học rèn luyện giác quan của thầy Kano vào trường hợp này. Giơ tay về

phía trước, Jack cẩn thận lắng nghe, cảm nhận khu rừng.

Lần đầu tiên trong đời nó cảm thấy hạnh phúc vì đã được luyện tập mỗi ngày với thầy Kano, lòng ngưỡng mộ mà nó dành cho ông cũng theo đó mà tăng lên gấp bội. Đối với vị võ sư môn Bổng Thuật mà nói, cuộc sống chỉ là một màn đêm bất tận, thế mà ông vẫn hiên ngang bước đi.

Thu xếp xong xuôi khó khăn của mình, Jack lại tiếp tục chiến đấu.

Men theo một khúc quanh rồi tiếp tục bước đi trên đường mòn, nó nhìn thấy ánh đèn lập lòe trong đêm tối. Đến gần hơn, Jack nghe thấy có tiếng người rên rỉ. Nó bước vội đến, một bóng người nằm gục trên bùn dần hiện ra, đó là Yori.

“Cậu có sao không? Có chuyện gì à?” Jack vội đỡ cậu bé lên hỏi han.

“Tớ bị một con lợn rừng tấn công,” Yori rên rỉ, dưới ánh đèn lồng, mặt cậu bé tái nhợt đi vì sốc.

Jack chỉnh lại ngọn đèn lồng rồi xem xét cậu bạn của mình. Nó thấy một vết cắt dài bên đùi phải của Yori. Vết thương chảy máu rất nhiều và Jack biết nó cần phải tìm cách đưa bạn mình rời khỏi núi nhanh nhất có thể, bằng không cơ hội sống sót sẽ là rất mong manh. Nó xé vội một mảnh vải nơi tay áo rồi buộc chặt quanh đùi Yori để cầm máu.

“Cậu đứng dậy nổi không?”

“Tớ thử rồi... Không được,” Yori thều thào, mặt cậu bé nhăn lại vì đau. “Cậu cứ đi trước đi.”

“Tớ không thể bỏ cậu ở đây được. Nhìn cậu run lẩy bẩy kia. Bọn mình phải ra khỏi ngọn núi này ngay.”

“Nhưng tớ không đi được...”

“Có chứ,” Jack nói trong lúc nó vòng tay quanh eo Yori. “Đặt tay lên vai tớ nào.”

Sau một hồi ra sức nỗ lực, cuối cùng Jack cũng giúp Yori đứng dậy được.

“Nhưng tớ sẽ làm chậm cậu lại mất,” Yori phản đối, “thế này thì sao cậu hoàn thành thử thách được.”

“Dù gì tớ cũng không biết mình đang đi đâu mà. Con lợn rừng đó làm tớ đánh rơi mất đèn lồng rồi. Vậy nên chúng ta cần nhau. Nghĩ xem, phải đi cùng nhau thì chúng ta mới có cơ hội hoàn thành được phần thi này chứ,” Jack thuyết phục, nó nở một nụ cười động viên thẳng bạn. “Đây, để tớ đỡ cậu, cậu cầm đèn soi đường nhé.”

Thế nhưng chỉ sau vài bước đi chuệnh choạng cả hai lại vấp ngã. Yori hét lên đau đớn khi hai đứa va phải một thân cây.

“Chuyện này thật là ngu ngốc,” Yori thều thào. “Làm sao bọn mình có thể chứ.”

“Bọn mình làm được mà. Chỉ cần bước cùng nhịp với nhau thôi.”

Jack cố tình nhìn sang hướng khác để Yori không thấy được sự nghi ngờ trong mắt nó.

Thằng mù gặp thằng què, Jack nghĩ bụng. Liệu bọn nó còn có hi vọng gì cơ chứ?

Hai đứa đã bị lạc.

Chúng đã thống nhất rằng con đường nhanh nhất để xuống núi là tiếp tục làm theo chỉ dẫn trong cuốn sách, và mọi việc cũng tiến triển khá thuận lợi khi chúng dễ dàng tìm ra vị trí của bốn ngôi đền còn lại. Nhưng vấn đề lại nằm ở mục tiêu cuối cùng.

“Rõ ràng trong sách viết đến chỗ đền đá thì rẽ phải băng xuống suối cơ mà,” Jack nói.

Vừa kiệt sức vừa tức tối, suýt nữa nó đã vứt quách cuốn sách chỉ đường đi cho rồi. Cả hai đứa đang đứng trước một ngã tư, thế nhưng trong sách không hề đề cập đến địa điểm nào như thế cả.

“Thế thì cái đền đá đang nằm ở chỗ quái nào vậy?”

“Có khi bọn mình đi qua mất rồi chẳng?” Yori yếu ớt nói.

“Cậu chờ ở đây nhé,” Jack đặt Yori ngồi ở tảng đá gần đó rồi dặn. “Tớ sẽ quay lại tìm. Lúc này tại mình có băng qua một ngã rẽ nhỏ.”

Jack dò đường trở lại và cuối cùng cũng tìm ra chiếc đền đá nằm ẩn sau một đám lá cây. Cành cây rõ ràng là mới bị bẻ nên Jack biết không phải ngẫu nhiên mà chúng rơi vào tình cảnh này.

“Kazuki!” Jack thốt lên kinh tởm. Không thể ngờ được hăn lại dám giở cả thủ đoạn bỉ ổi này ra để hại nó.

Giận điên người, Jack vội chạy đến đón Yori.

Lúc hai đứa đến được dòng suối có ngôi đền thứ hai mươi thì đôi dép cói cuối cùng của Jack cũng đã rách tả tơi. Mỗi bước đi giờ đây đều nhói lên

nổi đau cắt da cắt thịt bên cái chân trái, dù vậy nó vẫn cố không để lộ cho Yori biết.

“Cậu lấy đôi của tớ mà đi,” Yori nói rồi tháo đôi dép của mình ra.

“Nhưng còn cậu thì sao?”

“Tớ đi hết nổi rồi Jack ạ.”

Gương mặt cậu bé xanh như tàu lá chuối, Jack biết đứa bạn của mình hẳn là đã bị mất rất nhiều máu.

“Tớ biết cậu có thể mà,” Jack đáp, cố gắng đỡ thêm phần của Yori dù nó cũng sắp kiệt sức đến nơi. “Thầy Yamada đã từng nói với tớ rằng “Nếu không từ bỏ, chúng ta sẽ không bao giờ thất bại”. Bọn mình cần phải tiếp tục.”

“Nhưng trời sắp sáng rồi.”

Jack ngược nhìn lên. cơn mưa đã tạnh và bầu trời cũng dần hừng sáng. Ở bên kia thung lũng, bóng dáng màu xám trắng của Bạch Phượng Thành đang dần hiện ra.

“Tớ nhìn thấy tòa thành rồi. Tụi mình đã đến đủ hai mươi ngôi đền, giờ chỉ còn việc quay lại chùa nữa thôi. Sẽ được thôi mà. Không còn xa lắm đâu.”

Jack cảm thấy Yori đổ gục trên tay nó như một con búp bê bằng rơm.

“Cậu vì tớ mà trượt để làm gì cơ chứ,” Yori thều thào, hơi thở của cậu bé càng lúc càng yếu dần. “Đi đi. Hoàn thành thử thách của mình đi.”

Hoàn toàn kiệt sức, Jack gần như đã bị thuyết phục bởi lời nói của thằng bạn. Tam Tổ Luân Hồi là con đường dẫn đến tuyệt kỹ Nhị Thiên, là chìa khóa cho vấn đề của nó. Nó đã phấn đấu cả năm trời, bỏ ra quá nhiều công sức để bây giờ phải nhìn mọi thứ dần trôi đi. Nếu tiếp tục con đường ấy một mình, nó vẫn còn cơ hội chiến thắng.

Jack nhìn khuôn mặt tái nhợt của thằng bạn nở một nụ cười buồn. Dốc hết toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể, nó quyết định cõng Yori lên vai.

“Mặc kệ thử thách đó đã.”

40

MẮT PHẬT

Jack đổ gục xuống trong vòng tay Akiko.

Đám đông võ sinh nhanh chóng tập trung trước cổng chùa để quan sát Jack, mình mẩy lấm lem bùn đất, trên vai vẫn cõng cậu bạn nhỏ bé đang bị thương. Hai vị sư liền tức tốc chạy đến khuôn thân người bất tỉnh của Yori vào trong.

Lúc này ánh mặt trời buổi sớm đã chiếu đến nóc chùa nhưng chưa vào hẳn sân. Cơ thể Jack vẫn không ngừng run rẩy trước cái giá lạnh.

“Chuyện gì vậy Jack? Các cậu đã ở đâu?” Akiko hỏi dồn, cô bé không giấu nổi vẻ lo lắng khi đôi chân dập nát dính đầy máu của Jack cuối cùng cũng khuyu hẳn xuống. “Bọn tớ quay về từ hàng giờ đồng hồ trước rồi.”

Jack không nói gì. Thay vào đó nó nhìn chăm chăm vào mặt Kazuki lúc hẩn tiến đến phía sau Akiko. Kẻ thù của nó đã tắm rửa và thay quần áo tử tế. Trông hẩn hoàn toàn khỏe mạnh và không có vẻ gì là bị ảnh hưởng bởi chuyến đi vừa qua. Đứng khoanh tay một cách khoan thai, Kazuki quan sát thân hình te tua của Jack với vẻ tò mò thích thú.

Toàn thân Jack lại run lên, nhưng lần này không phải vì lạnh, mà vì nổi giận điên người.

“Trò gian lận của mày suýt chút nữa đã giết chết Yori đấy!” Jack hỗn hển.

“Cẩn thận lời nói đấy thằng *ngoại quốc*. Mà dựa vào đâu mày bảo tao gian lận. Tao về đây sớm nhất đơn giản là vì tao giỏi nhất, thế thôi,” Kazuki đáp với giọng khinh khỉnh. “Thua thì cứ chịu là thua đi. Đừng đổ lỗi cho người khác, đồ *ngoại quốc* ăn hại ạ.”

“Cậu ấy chưa thua!” Akiko ngắt lời, trừng mắt nhìn Kazuki. “Mặt trời vẫn chưa chiếu đến mắt tượng Phật. Cậu ấy vẫn còn thời gian. Nào Jack, mình cùng đi.”

Mặc kệ bùn đất dính bẩn cả tấm áo sạch, cô bé nửa đỡ nửa kéo theo Jack lên các bậc thang dẫn đến chính điện.

“DỪNG TAY! ĐỂ CẬU TA ĐI MỘT MÌNH!” bất ngờ một giọng nói uy mãnh vang lên.

Akiko buộc phải đứng ngay lại. Jack nhìn lên thì thấy vị sư Chủ Trì đang đứng chỉ tay ra lệnh cho hai đứa dừng chân. Ngay sau lưng ông là cánh cửa dẫn vào điện thờ, Jack đã có thể thấy bóng bức tượng Phật bằng gỗ từ đằng xa.

“Con không được phép giúp. Nếu muốn tiếp tục tham gia thi, cậu ta buộc phải hoàn thành thử thách này một mình.”

“Nhưng làm sao cậu ấy có thể, thưa thầy,” Akiko cố nài nỉ.

“Đó không phải là vấn đề con có thể định đoạt. Bỏ cậu ta xuống,” vị sư ra lệnh.

Akiko bèn nhẹ nhàng hạ Jack xuống rồi bước sang một bên, khuôn mặt cô bé rưng rưng nước mắt.

Jack quỳ yên tại chỗ. Nó cảm thấy bóng đen kiệt sức đè nặng lên vai như thể cả bầu trời vừa đổ ụp xuống nó. Pho tượng Phật chỉ còn cách chừng năm mươi bước chân mà sao nó cảm thấy như còn cả một vòng trái đất. Vừa nãy nó đã dốc sạch nguồn sức lực còn lại để nhanh chóng đưa Yori về.

Bên trong điện thờ, các nhà sư đã bắt đầu tụng Quang Minh Chú, tất cả mọi người, kể cả thầy Masamoto đều lặng yên quan sát nó. Vị sư Chủ Trì vẫy tay một cái ra hiệu rồi quay lưng bước, tựa như có ý bảo nó đi theo.

Jack không nhích nửa bước.

Nó không thể.

Chẳng còn hột sức nào bên trong cơ thể nó cả. Lần này trước mặt nó không phải là rào cản đau đớn để nó có thể phá vỡ mà là cả một vực thẳm vừa rộng vừa sâu, sức người không thể vượt qua.

Kazuki khuytu gối xuống ngay cạnh, hẳn vừa nở một nụ cười ngạo mạn vừa thì thầm vào tai Jack, “Mày thua rồi, bỏ cuộc đi.”

Mặt trời đã vượt qua nóc chùa và Jack có thể nhìn thấy ánh nắng từ từ trải lên từng viên đá lót sân bên dưới. Kazuki nói đúng. Lúc này chỉ có nguồn sức mạnh siêu nhiên mới có thể giúp nó đến được chỗ tượng Phật đúng giờ.

Jack ngao ngán gục đầu xuống đất. Ngạc nhiên thay, trước mặt nó là hình ảnh một chú kiến đang vác theo chiếc lá to phải đến năm lần cơ thể. Con vật nhỏ bé liên tục gặp khó khăn, nó phải hết kéo rồi lại đẩy, dù vậy không hề có ý muốn bỏ cuộc.

Thất bại là khi ta không còn cố gắng nữa.

Lời nói của thầy Yamada lại vang vọng trong đầu Jack. Nó ngẩng lên và thấy vị thiền sư đang đứng cạnh cửa chính điện, ánh mắt ông đầy sự tin tưởng.

“Cố lên Jack! Cậu làm được mà!” Yamato vừa hét lớn vừa chạy đến chỗ nó, bên cạnh cậu ta còn có Saburo.

“Cố lên, Jack!” Saburo lặp lại.

“Không còn xa nữa đâu,” Akiko đưa tay về phía trước ra sức động viên nó.

Bằng nỗ lực phi thường và sự cố vũ không mệt mỏi từ những đứa bạn, Jack cuối cùng cũng đứng được dậy. Nó gắng nhích về phía trước trong lúc liên tục lăm nhăm trong đầu, “Chưa đầu hàng thì không thất bại. Chưa đầu hàng thì không thất bại. Chưa đầu hàng...”

Jack lê từng bước một về phía trước, có cảm giác như đang phải kéo theo phía sau một quả tạ to đùng. Lúc này nhìn nó giống như đang lết hơn là bước, nhưng mỗi lúc một gần với mục tiêu hơn.

Lết đến được chỗ bậc thang, nó tiếp tục bò lên từng bậc một. Những đứa bạn của nó vẫn không ngừng động viên cố vũ, dù vậy lúc này giọng nói của chúng đối với nó chỉ còn là những tiếng vọng. Âm thanh duy nhất mà nó còn nghe rõ là tiếng cầu kinh liên miên vô tận của các nhà sư khoác cà sa trắng. Nó càng lết gần thì tiếng kinh lại càng rõ ràng hơn, thấm dần vào từng thớ thịt nó như một thứ thuốc giảm đau thần kì.

Nó đã vào được chính điện.

Nhưng ánh nắng cũng thế.

Mặt trời đã lên cao quá rặng núi tỏa sáng cả ngôi chùa, một tia sáng xuyên qua lớp bụi mờ trong không khí đổ dần đến mắt tượng Phật.

Kinh ngạc trước nỗ lực phi thường của Jack, toàn trường chỉ biết giữ yên lặng tuyệt đối quan sát nó lao đảo bước đi về phía trước.

Jack đến đích vừa kịp lúc ánh nắng chiếu sáng mắt pho tượng Phật. Cùng lúc đó, các nhà sư cũng ngưng đọc bài kinh buổi sớm của mình. Jack cảm nhận được chất gỗ nhẵn bóng và mát lạnh ở vùng bụng của tượng Phật. Nó chỉ kịp mỉm cười rồi đổ gục xuống chân bức tượng.

“Chúng ta không bao giờ có thể chinh phục được ngọn núi. Nhưng hoàn toàn có thể vượt qua được chính mình,” sư Chủ Trì cất tiếng nói khi mọi người đã tập trung vào chính điện sau bữa trưa. “Thử thách đầu tiên trong Tam Tổ Luân Hồi là nhằm kiểm tra độ bền của cơ thể, bắt cơ thể phải đi đến giới hạn tốt cùng. Năm thí sinh hoàn thành được chuyển hành hương trước khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống mắt tượng Phật đã chứng minh được họ có khả năng kiểm soát tối thượng đối với cơ thể của mình.”

Jack lắc lư trong cơn chóng mặt vì kiệt sức. Nó đã được nghỉ ngơi sau khi ăn uống no nê, nhưng chưa được bao lâu đã lại bị dựng dậy đưa đến tập trung cùng các thí sinh khác.

“Thử thách Thể Lực đã chỉ ra rằng trí não có quyền lực tuyệt đối trước cơ thể. Chỉ cần có một tinh thần mạnh mẽ thì cơ thể sẽ vượt qua được mọi giới hạn.”

Vị sư già lại lướt ánh mắt sâu thẳm của mình một lượt qua các võ sinh như muốn kiểm tra xem chúng đã nắm được bài học cuộc sống ông vừa truyền đạt hay chưa.

“Một khi đã thấu hiểu điều này. Các con có thể vươn đến những tầm cao vĩ đại. Chỉ cần có lòng tin, các con sẽ biến được thứ không thể thành có thể. Đây cũng là nội dung cơ bản của bài thử thách tiếp theo. Nhưng trước hết, ngài Masamoto có đôi lời muốn nói với các con.”

Thầy Masamoto liền bước đến chỗ các học trò của mình, mạnh mẽ và tự hào đánh giá màn trình diễn của bọn chúng.

“Ta cảm thấy vô cùng vinh dự khi trường chúng ta có được những võ sĩ trẻ mạnh mẽ đến vậy. Ta có thể thấy tinh thần Nhị Thiên Nhất Lưu bùng cháy trong tất cả các trò.” Nói đoạn ông siết chặt vai Jack bằng tay cầm kiếm của mình khiến nó dễ dàng nhận ra ông khỏe khùng khiếp đến mức nào. “Hôm nay, tinh thần đó đã cháy mãnh liệt nhất trong Jack.”

Mọi ánh mắt liền đổ dồn về phía nó.

Jack không biết phải giấu ánh mắt mình vào đâu nên nó đành nhìn thẳng vào khuôn mặt bị sẹo của thầy Masamoto, ông cũng đáp lại nó bằng vẻ mặt đầy tự hào.

“Jack đã thể hiện được tinh thần của một võ sĩ đạo chân chính, sẵn sàng hi sinh bản thân để giúp đỡ bạn bè, một việc đòi hỏi phải có phẩm chất đạo đức cao quý. Đưa được người bạn đó xuống núi, lại là lòng quả cảm hơn người. Jack không chỉ vượt qua chính mình, mà qua việc cứu được mạng sống của Yori, cá nhân ta nghĩ trò ấy còn chinh phục được cả ngọn núi.”

Toàn trường cùng cúi đầu tỏ lòng tôn trọng trước thành tựu vừa đạt được của Jack.

Jack nhìn ra xung quanh, nó cảm thấy khá lúng túng khi phải làm trung tâm của sự chú ý như thế này. Akiko mỉm cười ấm áp với nó, Tadashi thì vẫn còn mệt sau thử thách đầu tiên nên chỉ gật đầu một cái. Yori không có ở đây. Cậu bé vẫn đang dưỡng thương dưới sự chăm sóc của một vị sư có tài y dược nổi tiếng. Jack được thông tin rằng Yori vẫn cần thêm thời gian để hồi phục, tuy nhiên tình hình khá khả quan, liều thuốc của vị sư vẫn đang phát huy hiệu quả rất tốt.

“Nhưng rất tiếc là chúng ta không thể đặc cách cho cậu bé hồi lại sức,” sư Chủ Trì nói thêm, đoạn cúi đầu với thầy Masamoto tỏ lòng tôn kính. “Một nhà sư Thiên Đài phải luôn khổ luyện không ngừng, và vì thế, thử thách tiếp theo cần được diễn ra ngay lập tức.”

41

TINH THẦN

Thác nước cuộn cuộn đổ xuống thành một dòng trắng xóa từ đỉnh ngọn núi cao thứ hai của dãy Iga. Trải qua hàng trăm năm như thế, đá dần bị bào mòn thành một rãnh sâu trong lòng núi khiến cho khi nhìn vào người ta cứ ngỡ như đây là một vết tích được để lại do chiếc rìu khổng lồ của thần linh vậy.

Các nhà sư, võ sư và học viên đứng thành vòng bán nguyệt quanh hồ nước dưới chân thác. Họ cùng chấp tay cầu nguyện tỏ lòng thành kính tới các vị thần núi và thần thác, trong khi đó sư Chủ Trì thực hiện nghi lễ vẩy muối trừ tà.

Vận trên người bộ y phục mới trắng toát, Jack đưa mắt nhìn bốn thí sinh còn lại, mặt cả đám ai nấy đều trắng bệch vì nội dung của thử thách tiếp theo. Bọn chúng sẽ phải đứng trên tảng đá bằng phẳng ngay dưới chân thác trong thời gian một nén hương mà chỉ dùng sức mạnh tinh thần để chống lại đau đớn thể xác. Rõ ràng thử thách này hoàn toàn có thể sẽ nguy hại trực tiếp đến tính mạng của chúng.

Sau khi kết thúc phần nghi lễ, vị sư già ra hiệu cho năm thí sinh đứng thành hàng dọc theo rìa đá phẳng sau thác.

Là người đầu tiên bước vào, Jack cố giữ lưng mình áp vào mặt đá, cẩn thận để không bị trượt khỏi phần gờ trơn trượt. Nước bắn tung tóe lên người nó, chẳng mấy chốc mà tấm áo mỏng của nó đã bị ướt mềm dính cả vào da. Cái lạnh trong không khí giúp Jack tỉnh táo hơn, nhưng chỉ nội việc nghĩ đến cảnh phải bước vào thác nước cuộn cuộn là nó đã thấy ớn rồi. Nhìn ra bên ngoài, nó chỉ thấy được loáng thoáng một phần vòng bán nguyệt những người đến xem phần thử thách, mặt mũi và thân hình họ đều đã bị dòng nước che mờ, biến dạng đi mất. Bất chợt nó cảm thấy như mình đang nhìn vào một chốn Địa Ngục nào đó.

Những người khác cũng tiến sát đến phía sau nó, ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ trước dòng thác. Thế rồi, vị sư Chủ Trì khoát tay báo hiệu thử thách thứ

hai bắt đầu. Cả bọn cùng cúi đầu thi lễ rồi bước khỏi gờ đá tiến vào dòng thác cuồn cuộn chảy.

Jack suýt nữa thì ngất lịm bởi cái lạnh cắt da cắt thịt ngay lập tức chiếm lĩnh toàn thân.

Nó phải liên tục chiến đấu với bản năng muốn thoát ngay ra khỏi dòng nước đang liên tục đổ ầm ập xuống đầu như cơn mưa đá. Nó cố gắng kháng cự lại dòng nước nhưng cơ bắp đã bị căng cứng tự lúc nào.

Làm thế quái nào mà nó có thể chịu nổi thời gian một nén hương như thế này cơ chứ.

Trong cơn hoảng loạn, nó cố lăm bắm bài kinh đã được dạy để chống lại cái lạnh, nhưng chẳng có công hiệu gì cả. Cơ thể nó đã quá yếu sau phần thi đầu tiên. Nó thở dốc, đầu óc trống rỗng, toàn thân run lẩy bẩy. Jack lơ mơ thấy Harumi lao ra ngoài, thử thách này là quá sức với cô bé. Và có lẽ là cả với nó nữa.

Vậy mà chân nó chẳng hề nhúc nhích.

Dường như vẫn còn một phần trong cơ thể nó kháng cự lại thác nước. Kháng cự lại chính bản năng của mình.

Chỉ cần có lòng tin, các con sẽ biến được thứ không thể thành có thể.

Jack gắng tập trung thêm lần nữa, nó cố kéo tâm trí mình ra khỏi cái lạnh thấu xương. Mặc dù không chắc một bài kinh Phật có thể giúp con chiên của Chúa như mình nhưng nó vẫn lăm nhăm trong đầu. Mỗi lúc nó một đọc nhanh hơn làm các câu nối theo nhau thành một vòng tròn liên miên bất tận:

Tinh thần là vô hạn,

Bầu trời là vô tận,

Chân trời là vô biên,

Vàng thái dương vĩnh hằng...

Kì diệu thay, lúc hòa được tâm trí vào bài kinh, nó cảm thấy như cơ thể mình đang biến đổi. Cứ mỗi lượt nhăm cơ bắp nó lại trở nên mềm dẻo hơn hẳn khiến dòng nước không còn làm nó thấy đau nữa. Bất chợt nó thậm chí còn cảm thấy thác nước nhẹ nhàng như một dòng suối ngọt.

Thế rồi Jack chẳng còn cảm thấy gì nữa.

Một điều lạ lùng kéo theo là nó cũng chẳng còn quan tâm đến bất cứ thứ gì. Không còn suy nghĩ gì cả. Bài kinh đã đưa nó vào một trạng thái bí hiểm của thiền pháp. Bất chấp niềm tin khác nhau, nó vẫn cảm nhận được cơ thể mình hòa vào với vũ trụ xung quanh.

Nó chẳng còn ước lượng được thời gian.

Thời hạn một nén hương đã hết chưa?

Thế nhưng chỉ được một lúc sau thì nó đánh mất trạng thái tập trung cao độ của mình khi Tadashi, trên đường phóng ra, đã va trúng ngay nó. Nỗ lực cứu vãn bất thành, Jack đành phải bỏ cuộc.

“T-T-Tớ thành công không?” Jack lắp bắp sau khi bước ra khỏi dòng thác.

“Chứ còn gì nữa, ngốc ạ!” Yamato đáp, cậu ta nở một nụ cười ngờ vực vì tưởng Jack còn đang đùa rồi đưa cho nó một chiếc khăn khô. “Cậu đã ở trong đó lâu ời là lâu. Các nhà sư đã thắp đến nén hương thứ hai rồi đấy.”

“A-A-Akiko sao rồi?” Jack tiếp tục lắp bắp.

“Vẫn chưa ra, Kazuki cũng vậy.”

Jack thấy bóng Akiko và Kazuki lơ mờ như hai hồn ma trong thác nước. Nó thấy buồn vì một lần nữa lại bị Kazuki đánh bại, nhưng dù sao thì hẳn vẫn chưa vô địch ở thử thách này.

Cố lên, Akiko, Jack nghĩ thầm. Đánh bại hẳn đi!

Akiko có dấu hiệu khó trụ vững trên vách đá trơn trượt và tim Jack đã suýt rơi khỏi lồng ngực vì sợ cô bé ngã. Nhưng kì lạ thay, bất chấp dòng nước cuộn cuộn chảy, Akiko vẫn lấy lại được thăng bằng.

Thế rồi, Kazuki bất ngờ đổ gục xuống.

Hai nhà sư tức tốc tới kéo hẳn ra khỏi thác rồi liên tục chà xát cơ thể bằng một tấm áo dày. Lúc Kazuki hồi tỉnh và loạng choạng đứng dậy, toàn trường liên reo hò tán dương nỗ lực ngoan cường của hẳn. Jack cũng vỗ tay nhưng chủ yếu là để cổ vũ Akiko. Cô bé vẫn đang đứng vững dưới thác, hai tay chấp lại, miệng liên tục khấn cầu, cơ thể dường như đã hòa làm một với dòng nước.

Cậu ấy còn định ở đó đến bao giờ nữa? Jack tự hỏi.

Đúng ra mà nói, thác nước đó lẽ ra đã phải lấy đi mạng sống của cô bé rồi. Nén hương thứ hai đã tàn và các nhà sư đã thắp đến nén thứ ba. Akiko đã vượt qua gấp đôi số thời gian quy định của thử thách.

“Đưa cô bé ra ngoài!” vị sư Chủ Trì ra lệnh, nén hương thứ ba đã tàn, và ông không muốn mạo hiểm thêm.

Akiko nhận được một màn tung hô vô cùng nhiệt liệt. Cô bé bước đến chỗ Kiku, đón lấy tấm áo khoác từ tay bạn mình rồi khoác bên ngoài. Jack chạy ngay đến, quên luôn cả lễ nghi của người Nhật, nó cứ thế nắm lấy tay Akiko xoa xoa làm ấm. Thế nhưng lạ lùng thay, dù có hơi run rẩy, cơ thể cô bé lại ấm nóng như thể vừa mới bước ra từ một ngọn núi lửa chứ chẳng giống thác nước giá lạnh chút nào.

Jack nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên, tuy nhiên Akiko chỉ đáp lại nó bằng một nụ cười lặng lẽ.

Sau khi đã giao cho Kiku nhiệm vụ giúp Akiko thay trang phục khô ráo, Jack và Yamato quay về tập trung với nhóm võ sinh đang đứng ở bên kia hồ. Lúc bước qua chỗ thầy Masamoto và vị sư Chủ Trì, Jack vô tình nghe thấy đoạn đối thoại giữa họ.

“Thật phi thường,” vị sư già nhận xét. “Cô bé là người đứng được dưới thác nước lâu hơn bất kì ai tôi từng chứng kiến. Chắc hẳn vị võ sư truyền thụ cách điều khiển tinh thần cho cô bé phải là một người rất vĩ đại.”

“Tất nhiên rồi, thưa thầy,” thầy Masamoto đáp. “Thầy Yamada, thầy đã huấn luyện bọn trẻ rất ấn tượng đấy.”

Thầy Yamada khẽ lắc đầu rồi hướng cặp mắt sắc sảo của mình về phía Akiko với vẻ tò mò. “Đây không phải là một trong những kĩ năng tôi từng dạy trên lớp.”

“Nếu vậy thì, có lẽ cô bé là một tài năng vô cùng đặc biệt,” vị sư Chủ Trì kết luận.

Nói đoạn ông quay về phía toàn trường, hướng mắt đến các thí sinh còn lại tỏ ý quan tâm. Lúc này Harumi đang được một người bạn đứng cạnh ra sức an ủi.

“Trong cuộc sống, sẽ có lúc chúng ta phải đối mặt với những thứ không thể vượt qua,” vị sư già lên tiếng. “Nhưng hãy nhớ rằng, giới hạn đó được định đoạt bởi chính chúng ta. Nếu biết nâng cao giới hạn của lòng tin, chúng ta sẽ làm được những điều thật vĩ đại.”

Ông ra hiệu hướng về phía Akiko. Jack cũng thấy mình tự hào trước thành tựu cô bé vừa đạt được.

“Cô gái này chính là bằng chứng cụ thể nhất cho việc tinh thần có thể vượt xa những gì chúng ta cho rằng nó làm được. Và một khi đã được nói

rộng ra, giới hạn đó sẽ không bao giờ thu trở lại. Thử thách này dạy cho chúng ta cách điều khiển tinh thần, thay vì bị tinh thần điều khiển. Và đây sẽ là điểm mấu chốt cho thử thách thứ ba diễn ra vào ngày mai.”

ĐỒ MÁU

“Tao đã đọc thư của mày,” vừa nói Jack vừa ném tờ giấy nó đã vò nát về phía Kazuki. “Thế mày muốn sao?”

Kazuki cười nhạt, trông hằn hệt như một con mèo vừa mới nhìn mồi của mình rơi vào bẫy. Lúc Jack đến nơi, Kazuki đang đứng tựa lưng vào giếng nước của làng. Cái giếng được xây bằng đá với chiếc thùng gỗ buộc sẵn thùng để lấy nước, cũng là đặc điểm của làng Iga Ueno vốn được bao quanh bởi các quầy hàng và những ngôi nhà gỗ hai tầng.

Các quầy hàng đều đã nghỉ bán, cửa sổ đóng kín và cửa đã khóa kín, cảnh vật xung quanh vô cùng yên tĩnh. Ngoại trừ một người dân làng đang chạy vội về nhà để trú cơn bão sắp đến ra thì chỗ ngày gần như vắng bóng người.

“Hôm nay lại đi một mình cơ à,” Jack nói sau khi đã đưa mắt nhìn một lượt quanh các con hẻm vắng. “Băng Bọ Cạp của mày đâu rồi?”

Trước đó sau khi dùng bữa tối, vừa về phòng Jack đã nhìn thấy ngay mẫu giấy hẹn gặp tay đôi của tên Kazuki đặt ngay dưới cửa. Akiko đã cố thuyết phục nó đừng đi, nhưng Jack vẫn cho rằng nó cần phải đến đó, bất chấp Kazuki có âm mưu gì. Nếu nó không đi thì chả có chút khí khách nào cả. Khác gì tự nhận mình là kẻ hèn nhát.

Hơn nữa, nó cũng muốn làm rõ vụ Yori.

Kazuki bước lại gần, mặt đối mặt với Jack.

“Tao không ưa mày, *ngoại quốc* ạ,” hằn rít lên với cặp mắt mưu mô trong ánh hoàng hôn. “Và tao không thể chấp nhận việc bị vu khống là kẻ gian lận. Tao hoàn toàn có thể hạ gục mày mà chẳng cần phải dùng đến phương pháp hèn hạ đó.”

“Đồ nói dối trắng trợn! Hơn ai hết mày phải biết rõ việc mày đã làm chứ,” Jack hét lớn, nó giận sôi máu khi nhớ đến hình ảnh Yori sốt cao nằm li bì trên giường, chân sưng to gấp hai lúc bình thường.

“Tao không nói dối,” Kazuki khẳng định, giọng hằn vừa giận dữ vừa thách thức. “Tao không gian lận, và nếu mày còn nhớ, thì tao cũng không

ăn cắp! Đừng đánh giá tao qua cặp mắt *ngoại quốc* của mày. Tao là thành viên của một gia tộc truyền thống. Là một võ sĩ ngay từ lúc mới lọt lòng. Không giống như *bọn bay*.”

Hắn cố tình nhấn mạnh mấy chữ cuối vào mặt Jack.

“Chuyện mày vu khống lúc sáng đã khiến tao bị mất mặt trước toàn trường. Tao hẹn mày ra đây là để lấy lại danh dự. Chúng ta sẽ tỉ thí một trận. Đứa nào đầu hàng hoặc đổ máu trước sẽ thua cuộc.”

Jack chưa vội đáp ngay. Nó chăm chú quan sát Kazuki, cẩn thận suy xét các lựa chọn của mình, cơn mưa nặng hạt cũng đã bắt đầu rơi xuống từ bầu trời đầy sấm sét.

Jack khá tự tin về khả năng đánh tay đôi của nó, nhất là sau các buổi tập Li Thủ cùng thầy Kano. Hơn nữa, trời tờ mờ tối như thế này càng có lợi cho nó. Nhưng ngược lại Kazuki cũng tập chăm chỉ chẳng kém gì nó trong các buổi luyện riêng cùng thầy Kyuzo, sức mạnh và kỹ năng Thể Thuật vượt trội của hắn là lợi thế không thể chối cãi. Có điều, nếu từ chối thì quá đáng hồ thẹn, lẽ dĩ nhiên hành động hèn nhát đó khó mà thoát khỏi viễn cảnh bị Kazuki rêu rao ra khắp trường.

Đến nước này nó còn lựa chọn nào khác?

Ánh mắt Kazuki cũng cho thấy hắn ta sẽ ra tay đánh nó, bất chấp câu trả lời là gì đi nữa.

Một tia chớp xẹt qua bầu trời khiến toà Bạch Phượng Thành thoáng hiện ra một cách vô cùng dễ sợ trong đêm tối. cơn bão đang giận dữ ập đến và mưa ngày càng rơi nặng hạt tạo thành thứ âm thanh ồn ào động xuống khắp các mái nhà. Một cơn gió mạnh ủa đến kéo bay luôn cả tấm biển hiệu treo trên hiên quầy hàng gần đó.

Không hề bận tâm đến cơn bão, Kazuki vẫn chờ đợi câu trả lời của Jack.

Nó gật đầu nhận lời thách đấu.

Kazuki nhếch miệng cười.

“Khoan!” tiếng Akiko la lên thất thanh, cô bé đang đội mưa chạy về phía chúng.

Ngay sau là Yamato và Saburo. Dù chỉ muốn đi một mình, nhưng nó cũng an tâm hơn phần nào khi thấy mặt mấy đứa bạn thân.

“Mày vẫn nghi ngờ tao nhỉ *ngoại quốc*?” Kazuki hất hàm. “Mà chả sao, chúng ta cũng cần có khán giả chứ. Bộ Cặp tập hợp!”

Sau hiệu lệnh của nó, các thành viên trong băng Bọ Cạp lập tức xuất hiện từ trong các con hẻm tối. Bất chợt Jack nhận ra rằng trận đấu sắp tới sẽ không kết thúc sau giọt máu đầu tiên, mà là giọt cuối cùng.

Cả bọn tiến đến gần phía Jack và nhóm bạn của nó. Sau một màn đấu mắt căng thẳng thì Kazuki cười lớn rồi ra hiệu cho băng của nó lùi về phía sau.

“Đây là trận chiến vì danh dự giữa tao và thằng *ngoại quốc*. Những kẻ khác không cần phải xen vào,” Nói đoạn, hắn rút thanh kiếm gỗ đưa cho Nobu. “Và tao thề trên danh dự của gia tộc mình, đây sẽ là một trận chiến công bằng. Không dùng vũ khí, và ngừng tay sau giọt máu đầu tiên.”

Akiko quay sang thì thầm với Jack, “Đừng nhận lời, Jack. Với bản tính của hắn thì liệu hắn có bao giờ chịu dừng tay sau giọt máu đầu tiên không? Kazuki rõ ràng là muốn hạ cậu một lần và mãi mãi đấy.”

“Nhưng hắn vừa mới thề trên danh dự gia tộc mình đấy thôi,” Jack đáp rồi đưa tấm áo khoác đi mưa của mình cho Saburo. “Nếu còn xem mình là một võ sĩ. Hắn sẽ chơi sòng phẳng.”

“Jack à, chẳng lẽ cậu không hiểu hay sao? Còn nhớ trận đấu tuyết chứ? Luật lệ không áp dụng lên cậu. Vì cậu là người *ngoại quốc*.”

Jack từng người trước từ mà Akiko vừa dùng để chỉ về nó. Dù nó Akiko không hề có ác ý gì nhưng nó vẫn thật sự bị tổn thương sâu sắc khi nghe chính miệng cô bé nói. Một lần nữa nó lại phải đối mặt với sự thật là bất kể có nói tiếng Nhật giỏi đến đâu, am hiểu văn hóa đến thế nào, tinh thông quy tắc và võ nghệ đến mấy thì nó vẫn sinh ra không phải thuộc chủng tộc Nhật, và sẽ mãi mãi bị họ xem là người ngoài - thậm chí Akiko cũng chẳng phải ngoại lệ.

Thành thử, lời nhắc nhở của Akiko lại vô tình củng cố thêm quyết tâm chiến đấu của Jack. Nó muốn chứng minh cho mọi người thấy rằng tinh thần võ sĩ của nó không thua kém ai cả.

Jack đưa Yamato thanh kiếm gỗ của mình rồi bước lên phía trước.

“Đánh chết nó đi Kazuki!” Hiroto hô lớn lúc Kazuki và Jack đối mặt giữa cơn mưa.

Theo đúng thông lệ tỉ thí, Kazuki cúi đầu thi lễ với Jack.

Nó cũng đáp lại. Thế nhưng đây là một cái bẫy. Không hề đợi nó ngẩng đầu lên, hắn ta lập tức tung ngay một cú đá thẳng vào mặt nó. Jack chỉ vừa kịp phản ứng. Nó đỡ đòn, nhưng lực đá quá mạnh vẫn khiến nó bị đẩy mạnh về phía sau.

Kazuki tiếp tục phóng tới, định tấn công vào hệ thống phòng ngự đang vô cùng sơ hở của Jack. Jack thụp đầu tránh được cú đâm móc của hắc rồi nhanh chóng phản công bằng hai đòn chớp nhoáng vào bụng đối phương. Nỗ lực này vô tình lại khiến nó dính một cú lên gối vào đùi và buộc phải lùi lại.

“Cố lên. Jack! Cậu thắng được hắc mà!” Saburo lên tiếng động viên.

Jack giả vờ tung ra một cú đá khi Kazuki lại tiến về phía nó. Đòn như này đã thành công, Kazuki trụ người đỡ đòn. Nhân cơ hội Jack chuyển ngay sang tấn công bằng một loạt các đòn đánh thẳng, đảo tay, rồi cuối cùng là một cú đâm ngược mu. Đòn cuối cùng của nó đi trúng vào ngay cằm hắc.

Trúng đòn hiểm, Kazuki bước loạng choạng về phía sau, trượt phải mặt đất đầy bùn rồi ngã phịch xuống đất.

Yamato và Saburo reo hò cổ vũ.

“Tao thắng rồi,” Jack vừa hốt hển lấy hơi vừa tuyên bố.

“Chưa đâu...”

“Nhưng mày chảy máu rồi.”

Kazuki đưa tay quẹt miệng, chỗ máu rỉ ra nhanh chóng bị cơn mưa rửa sạch.

“Chỉ là vô tình cắn trúng lưỡi thôi,” Kazuki nói gạt đi. “Cái đó không tính được.”

Vừa hết câu hắc liền ném một nắm bùn vào mặt Jack khiến nó không thể nhìn thấy gì. Chỉ chờ đối phương phân tâm, Kazuki liền bật phắt dậy đâm thẳng vào mặt nó. Jack thấy đầu mình choáng váng, máu tuôn ra từ phần môi bị cắt đứt.

“Như thế này mới tính,” hắc nói với giọng thỏa mãn.

Dù vậy Kazuki vẫn không ngừng lại. Hắc liền tiếp đâm vào cơ thể nó. Ngay lập tức, bài luyện tập Li Thủ của Jack phát huy tác dụng, nó ngừng thủ thế, cố tình tiếp xúc với tay đối phương.

Jack cảm nhận được từng đòn tấn công của Kazuki. Nó uyển chuyển tránh né từng đòn một rồi còn tung được cả cú đâm phản công. Jack nghe Kazuki tức giận chửi rủa vì bất ngờ trước kỹ năng chiến đấu không cần nhìn của nó.

Thậm chí chính nó cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng chỉ một lúc sau Kazuki đã kịp tung ra một cú đâm trúng ngay vào cằm Jack.

Bị mất nhịp, Jack bắt đầu lúng túng. Sức ép từ một trận thực chiến với cặp mắt bị che mờ khiến nó hoàn toàn bị áp đảo và phải nhận thêm một đòn nữa trúng ngay bao tử. Đây không phải là một trận đấu tập với Yamato. Kazuki có lối chiến đấu hoàn toàn khác, và Jack bắt đầu cảm thấy khó đoán định các chiêu thức của đối phương.

Nó không còn giữ được tiếp xúc với tay Kazuki nữa. Ngay sau đó Jack lại trúng đòn khiến nó bị bật văng lên trong không trung rồi rơi tõm xuống vũng nước mưa gần đó.

Kazuki nhảy theo đà lên Jack.

Không để nó kịp lấy hơi, hấn khóa cổ rồi liên tục nhấn nó xuống nước. Miệng Jack hoàn toàn bị bịt kín bởi bùn đất. Điên cuồng vùng vẫy, cuối cùng nó cũng nhấc được đầu ra khỏi vũng nước thở một hơi. Vũng nước vô tình rửa sạch chỗ bùn dính trên mắt nó và Jack thấy bóng Akiko và mấy đứa bạn của mình đang bị băng Bọ Cạp không chế.

“Cậu ấy chết ngạt mất!” Akiko hét lớn, cố cào cấu để thoát khỏi Hiroto.

“Ý hay đó,” Kazuki đáp, hấn tiếp tục nhấn đầu Jack xuống nước.

Jack không còn nghe thấy gì ngoài tiếng nước tràn dần vào tai. Nó nhớ lại lần gần nhất bị Kazuki không chế. Nếu lúc đó thầy Kyuzo không ra lệnh dừng trận đấu lại, có lẽ nó đã bị hấn kẹp cổ cho ngất hẳn rồi.

Lần này thì không có võ sư nào ở đây cả.

Rất có thể Kazuki sẽ giết nó thật.

Tĩnh tâm.

Cụm từ chợt lóe lên như một tia chớp lúc nó lại ngẩng đầu lên được.

Kazuki cười khoái trá với thắng lợi trước mắt, hấn nhấn đầu nó xuống lần cuối cùng.

Một võ sĩ phải luôn giữ được bình tĩnh trong mọi trường hợp - kể cả lúc phải đối mặt với nguy hiểm.

Lời dạy của thầy Hosokawa vang lên trong đầu Jack.

Trò phải học cách nhìn thẳng vào cái chết...

Vật lộn với nỗi sợ, cuối cùng Jack cũng không chế được cơ thể, kháng cự lại bản năng sinh tồn, nó cố tình để cơ thể nhũn ra.

Nó nghe thấy tiếng Akiko khóc nức nở, “Cậu ấy chết rồi! Cậu ấy chết rồi!”

Kazuki liền thả nó ra, có vẻ hơi hối tiếc vì đã đẩy trận chiến đi quá xa.

Jack vẫn nằm yên thêm một giây nữa.

Rồi nó bất ngờ bật dậy.

Sự kiện này khiến Kazuki hoàn toàn bị bất ngờ, Jack thúc cùi chỏ vào mặt hắn rồi leo luôn lên người Kazuki. Giành được thế chủ động, Jack khóa đầu Kazuki rồi nhấn xuống vũng nước đầy bùn.

“THÚ NHẬN ĐI!” Jack ra lệnh. “THÚ NHẬN LÀ MÀY ĐÃ GIAN LẬN ĐI!”

Jack nhắc đầu Kazuki lên cho hắn lấy hơi rồi lại nhấn ngay xuống.

“Mày đã làm điều đó. Mày đã giấu chiếc đèn!”

Lần này Jack kéo hắn lên lâu hơn nhưng vẫn giữ thế khóa đầu.

“Mày nói gì cơ?” Kazuki há hốc miệng, hắn thật sự bị hoảng loạn.

“Đừng cố đóng kịch nữa Kazuki. Chính mày đã bẻ cành cây phủ lên cái đèn đá. Mày không xứng đáng làm một võ sĩ!” Jack hét lớn, cứ mỗi câu nó lại nhấn đầu Kazuki xuống vũng nước.

“Tao không có...” Kazuki lắp bắp, giọng nó khàn đi vì ngạt thở. “Tao không gian lận... Sáng nay chính tao là người đã về trước cả Akiko và Tadashi. Làm sao tao có thể làm việc đó được!”

“Nói dối!” Jack hét, lại nhấn đầu hắn một lần nữa.

“JACK À, DỪNG LẠI ĐI!” Akiko la thất thanh, cô bé vùng vẫy thoát khỏi tay Hiroto rồi chạy nhanh đến nắm tay Jack. “Cậu ta nói thật đấy.”

Jack liền bị dao động.

“Lúc tớ đi qua, ngọn đèn không hề bị giấu,” cô tiếp tục.

Jack nhìn mắt Akiko, nó biết cô đang nói thật. Hóa ra phán đoán của nó là hoàn toàn không có cơ sở. Jack buông tay, thả lỏng để Akiko kéo nó khỏi người Kazuki. Nó ngồi bất động nhìn kẻ địch của mình rùng mình run rẩy.

Kazuki lăn mình sang bên ho sặc sụa vì bùn đất.

“Tadashi là người đã về đích ngay trước cậu, không phải Kazuki,” Akiko lên tiếng. “Có lẽ kẻ gian lận chính là cậu ta. Lúc ở dưới thác, Tadashi đã va vào tớ. Khi đó tớ nghĩ chắc là vô ý thôi, nhưng giờ thì...”

“Tadashi... cũng va cả vào tớ nữa,” Jack thừa nhận, sự thật đã bắt đầu sáng tỏ. “Và tớ cũng nghĩ đó chỉ là tai nạn.”

“Rõ ràng quá rồi còn gì,” Kazuki hét lớn, mắt hấn ta lộ rõ vẻ cay độc.

Jack cảm thấy vô cùng thất vọng và hổ thẹn. Nó đã vu khống Kazuki không căn cứ. Nó đã để thù hấn cá nhân che mờ phán đoán của mình. Kẻ thù ác thật ra lại là Tadashi, người nó luôn xem là bạn. Cậu ta cũng chẳng hơn gì Kazuki, đối xử tệ bạc với nó, chỉ vì nó là người ngoại quốc.

“Xin... xin lỗi,” Jack buộc phải thừa nhận, từng từ từng chữ trong câu nói khiến nó cảm thấy cay đắng, nặng nề đến tận cùng. “Tao đã sai. Mà không gian lận.”

Kazuki loạng choạng đứng lên dưới sự giúp đỡ của Nobu và Hiroto. Hấn nhìn Jack đầy thù hấn. “Đúng đấy *ngoại quốc*. Mà sai rồi. Và nhớ cho kĩ - thù này tao không quên đâu.”

Bất chợt Jack cảm thấy một cơn lạnh đến rùng mình chạy qua sống lưng, nhưng đó không phải là phản ứng trước lời đe dọa của Kazuki. Mà là một dự cảm rằng có kẻ đang theo dõi mình.

“Này, tụi bây có thấy gì không?” Nobu thì thầm, hấn chỉ tay về phía mái nhà gần đó.

Mọi người cùng quay lại chăm chú nhìn qua màn mưa.

Mọi thứ vẫn tối đen, kể cả tòa Bạch Phượng Thành cũng không thấy đâu cả.

Thế rồi chỉ vài giây sau, một tia sét nhá xuống từ trời cao làm lộ bóng người vận y phục đen trong đêm tối.

Tiếng sấm kéo đến, gương mặt béo ịch của Nobu nhấn lại vì sợ hãi, hấn hét lớn, “NINJA!”

43

CHẠY TRỐN

Cả bọn tháo chạy tán loạn.

Jack, Akiko, Yamato cùng Saburo lao người qua khu chợ ngập bùn chạy về phía lối đi nhỏ dẫn về chùa. Kazuki và băng Bọ Cạp thì chạy theo hướng ngược lại dẫn đến chỗ tòa thành. Vừa chạy Jack vừa nhìn lại phía sau, nó thấy vài bóng người bay nhảy trên các mái nhà đuổi theo chúng.

“Nhanh lên!” Jack hối thúc. “Bọn chúng đông lắm.”

Cả bọn cố tăng tốc. Ngay lúc chúng đã gần đến được con hẻm thì đột nhiên Saburo bị trượt chân ngã đập mặt vào vũng bùn.

“Hai người chạy trước đi!” Yamato hét lớn rồi quay trở lại giúp Saburo.

Jack và Akiko tiếp tục chạy. Khi hai đứa vào được con hẻm thì một tên trong bọn ninja cũng nhảy đến mái vòm gần đó. Jack đã chuẩn bị tinh thần chờ tên sát thủ nhảy xuống. Kì lạ thay, hắn vẫn để bọn chúng chạy qua nhưng quay lại ngăn bước Yamato và Saburo.

“Hẹn gặp lại ở chùa nhé!” Yamato hét vọng lại trong lúc kéo theo Saburo chạy vào một con hẻm khác.

Akiko đẩy Jack về phía trước. “Nhanh lên! Chạy đến chỗ hẹp hơn để cắt đuôi họ.”

Chúng rẽ trái, rồi phải, rồi lại phải một lần nữa và chạy thẳng vào một cái sân chỉ có lối ra duy nhất.

“Tớ nghĩ bọn mình an toàn rồi,” Akiko thì thầm, cô bé liên tục nhìn lên quan sát.

Jack cũng xem xét xung quanh sân, ở đây chỉ có một thùng nước lớn bằng gỗ và một chậu cây nhỏ đặt trong góc. Nó nhìn ra con đường tối om, dòng nước mưa chảy xuống từ mái nhà, không có dấu hiệu của kẻ địch. Jack thở phào nhẹ nhõm, có lẽ cơn nguy hiểm đã qua.

“Cậu có nghĩ đó là Độc Nhân Long không?” nó thì thầm với Akiko.

Cô bé đặt một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng rồi tiếp tục quan sát quanh sân.

Đột nhiên hai tên ninja xuất hiện giữa đêm đen. Chúng lộn nhào một vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hai đứa.

“CHẠY!” Akiko hét lớn, cùng lúc tung cước về phía tên ninja gần nhất.

Cú đá trúng ngay vùng nhạy cảm giữa hai chân khiến hắn gục xuống rên rỉ. Nhanh như cắt, cô bé xoay mình tung cú đá móc về phía tên còn lại.

Tuy nhiên hắn tỏ ra nhanh nhẹn hơn hẳn tên vừa nãy khi dễ dàng đỡ đòn của Akiko rồi dùng tay còn lại định bẻ gãy chân cô bé.

Akiko không hề nao núng. Cô bé lập tức bật người lên vòng về phía sau, nhân tiện tặng luôn vào cằm tên ninja một cú đá bằng chân còn lại.

Đòn tấn công vừa rồi đã đập trúng đầu khiến hắn bị ngửa ra sau và buộc phải thả chân cô bé. Akiko tiếp tục phóng mình trong không trung khéo léo đáp xuống mái nhà phía trên.

Jack đứng như trời trồng, há hốc mồm kinh ngạc trước kỹ năng của cô bé.

“Tớ bảo cậu CHẠY CƠ MÀ!” Akiko ra lệnh cho nó từ phía trên.

Thêm hai tên ninja nữa thành linh xuất hiện tấn công cô bé.

Phản xạ đầu tiên của Jack là trèo ngay lên thùng nước đến giúp Akiko, nhưng tên ninja vừa bị đá tung cằm ban nãy giờ đã đứng dậy được và đang lao về phía nó.

Không chút chần chừ, Jack vớ ngay chậu đất ném về phía hắn. Cái chậu trúng ngay đầu tên ninja vỡ toang khiến hắn đổ gục xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lúc nó đến được chỗ thùng nước thì lại bị chặn bởi một tên sát thủ khác. Không còn cách nào khác, Jack tẩu thoát vào con đường duy nhất.

Nó phóng đi trong đêm tối, chỉ kịp quay lại nhìn Akiko đứng một lần. Cô bé đã hạ được một tên ninja nhưng tên còn lại vẫn đang liên tục truy kích khắp trên mái nhà. Jack chỉ có thể cầu nguyện cho sự an toàn của cô bé.

Nó tăng tốc phóng đi.

Jack nín thở, cố gắng giữ yên lặng tuyệt đối.

Tên ninja chạy vụt qua, hoàn toàn không nhận ra con mồi của mình đang nấp trong một khe hở giữa hai ngôi nhà. Jack chờ thêm một lúc, thấy tên

ninja vẫn không quay trở lại nó mới cảm thấy an tâm hơn. Tạm thời nó đã cắt được đuôi kẻ bám đuôi, nhưng tiếp theo phải làm sao đây?

Chỗ nấp này rất khó bị phát hiện trong đêm tối, nhưng ngược lại thì nó cũng tự khóa mình trong góc cụt. Nếu giờ mà kẻ thù xuất hiện thì coi như nó hết đường thoát thân.

Jack rùng mình vì lạnh và sợ hãi. Phía trên nó chỉ có một góc nhỏ của bầu trời vẩn vũ mây đen giữa hai ngôi nhà. Mưa rơi xuống mái chảy vào con hẻm nhỏ, từng giọt, từng giọt rơi xuống khiến Jack cảm thấy như nó đang ở trong một cái hang động.

Nó lại rùng mình, có cảm giác bất an vì bị theo dõi giống như lúc ở khu hội chợ.

Nó quay ngay lại.

Chỉ có một khoảng không tối đen.

Dù vậy dự cảm chẳng lành của nó vẫn chẳng thay đổi.

Nó quan sát kỹ góc hẻm chính. Chẳng có một ai.

Quay lại góc ẩn nấp của mình, Jack nghĩ có lẽ do nó quá căng thẳng nên mới có linh cảm không chính xác.

Tự ôm mình giữ ấm, Jack cầu mong Akiko đã thoát được khỏi tên bám đuôi đó. Sẽ cần đến một phép màu để hai đứa đều thoát được đêm nay. Nó biết Akiko rất bản lĩnh, nhưng bọn ninja cũng không phải tay vừa.

Cảm thấy mưa nhỏ dần, Jack ngước mắt nhìn lên thăm hi vọng cơn bão đã qua.

Cơn mưa vẫn đang không ngừng trút nước.

Chỉ có tiếng động là thay đổi. Như thể đang có dư âm sau lưng nó.

Các giác quan đã được rèn luyện của Jack cho nó biết nguy hiểm đang hiển hiện. Miệng nó khô cứng, gần như nín thở. Nó quay lại thật chậm rãi nhìn về phía ngõ cụt một lần nữa.

Vẫn không có gì.

Có điều màu đen ở đó dường như sẫm hơn trước, thế rồi Jack nhận ra chiếc khăn trùm đầu đặc trưng của nhẵn giả... nó đang nhìn thẳng vào mắt kẻ tử thù - Độc Nhãn Long.

TRA TẤN

Đầu óc nó kêu gào ra lệnh cho cơ thể di chuyển.

CHẠY! CHẠY ĐI! CHẠY MAU ĐI! tâm trí nó rít lên sợ hãi.

Đã quá trễ.

Ngay lúc Jack nhìn thấy Độc Nhân Long, hắn đã lập tức tấn công nó với tốc độ và sự chính xác của một con bọ cạp. Ngón tay hắn như những chiếc gai nhọn dễ dàng đâm trúng chỗ huyệt và vô hiệu hóa nó chỉ sau năm cú chích nhanh như chớp. Toàn thân Jack hoàn toàn bất động, mất hết khả năng tự vệ.

“Ông... vừa... làm gì tôi?” Jack nói ấp úng, thở dốc trước thứ cảm giác bỏng rát đang chảy dần vào trong cơ thể nó.

“Câm mồm, không thì ta cũng khóa luôn cái mồm người lại đó,” tên ninja thì thầm bằng thứ giọng khàn khàn.

Hắn chụm tay lại thành hình đầu rắn rồi nhấn mạnh vào phần da ngay trước tim Jack.

“Chỉ một nhát thôi là người sẽ mất mạng.” Hắn cố tình nói chậm rãi từng lời vào tai Jack, khoái trá lướt từng ngón tay trên mục tiêu của mình. “Bọn samurai luôn phải sợ hãi gọi đây là Tử Xúc.”

Jack nhắm mắt, lẩm nhẩm cầu kinh khi Độc Nhân Long thu tay lấy đà ra đòn.

“Nhưng ngoài cái chết ra thì nó còn làm được nhiều trò hay lắm,” tên ninja nội tiếp, thay vì giết, hắn quyết định hành hạ con mồi bằng cách nhấn lên xương đòn Jack. “Gây đau đớn tột cùng chẳng hạn.”

Mắt Jack mở rộng, nó la hét trong đêm tối khi hắn bắt đầu nhấn mạnh xuống. CƠN ĐAU THẬT KHỦNG KHIẾP. Jack tưởng như hàng ngàn con ong bắp cày vừa chích vào lồng ngực mình. Lúc nó suýt ngất đến nơi thì Độc Nhân Long thu tay về, cơn đau lập tức giảm dần rồi chỉ còn hơi tê tê.

Hắn quan sát nó, nhìn đau đớn giảm dần trong mắt con mồi. Jack thề rằng đằng sau tấm khăn bịt mặt đó, hắn ta đang cười khoái trá trước sự đau khổ của nó.

“*Hỏi đồ đâu?*” hắn rít lên.

“Bị đánh cắp rồi,” Jack thêu thào, chóng mặt dữ dội sau màn tra tấn.

“Đó chỉ là mồi nhử! Đừng đùa với thần chết thế chứ.”

Lần này hắn nắm lấy tay phải Jack nhấn mạnh vào giữa phần bắp thịt. Một sức ép khủng khiếp liên tục được tạo ra, Jack cảm thấy móng tay mình vỡ vụn, các ngón tay gần như sắp nổ tung. Nó cảm thấy buồn nôn đến kinh khủng. Thế nhưng một lần nữa, Độc Nhân Long lại dừng tay ngay trước khi con mồi mất cảm giác.

“Ta đã từng tra tấn không biết bao nhiêu người rồi. Người sẽ phải chịu đau đớn đến tột cùng - mà vẫn không thể nào chết được.”

Hắn cầm cái đầu đã gục xuống của Jack lên bằng một tay và nhìn nó bằng một con mắt. Jack biết trong linh hồn hắn không hề có chút gì gọi là lòng thương xót.

“Ở trong thành Nijo phải không?” hắn ta thản nhiên.

Ánh mắt Jack bừng lên kinh ngạc. Sao hắn lại biết? Hay là nó lại bị một người bạn phản bội rồi?

“Người không trả lời cũng được *ngoại quốc* ạ. Ánh mắt người đã nói lên tất cả rồi. Thế nó được giấu ở đâu?”

Siết chặt đầu Jack hơn nữa, Độc Nhân Long đặt một ngón tay ngay dưới mắt nó và một ngón khác trên viền hàm dưới. Hắn cúi sát hơn, lướt con mắt màu xanh hung ác khắp mặt nó.

“Nói mau,” hắn cất tiếng đe dọa.

Ngay lập tức, Jack tưởng như vừa bị một cái đinh sắt đóng xuyên qua tai đâm đến tận hộp sọ. Nỗi đau này còn kinh khủng hơn bị lửa thiêu đốt, đến mức nó thậm chí còn không thể hét nổi. Màn tra tấn đã lấy đi của Jack toàn bộ sức lực, nó chỉ rên được một tiếng yếu ớt.

Thế rồi cơn đau lại qua đi.

“Vừa rồi chưa là gì so với nỗi đau mà người sẽ phải chịu nếu ta quyết định để cho người sống đâu. Nhớ rõ cảm giác thiêu đốt đó không?”

Jack gật đầu yếu ớt, một dòng nước mắt lăn dài trên má nó.

“Đó là nỗi đau ta đã tác động lên cơ thể người. Và nó sẽ càng lớn dần lên như một cái hỏa lò cho đến khi người điên dại. Chỉ mình ta có thể chấm dứt nó. Ta hỏi lại lần nữa. *Hải đồ* đâu?”

Vừa nói hần vừa đặt lại ngón tay lên mặt Jack.

“Đừng, làm ơn...” Jack van nài.

Nó cảm thấy mọi sự chống cự của mình chỉ như cây non trước cơn bão. Giờ nó chỉ còn trông đợi vào lớp bảo vệ chống ninja của tòa thành mà thôi. Cho dù đêm nay nó có chết thì khả năng kẻ tử thù bị bắt và phải đền tội cũng là không nhỏ.

“Đằng sau... bức tường treo hạc trắng... trong phòng khách của Lãnh chúa Takatomi,” Jack trả lời, cố thu hết nguồn sức còn lại để nói.

“Tốt. Thế cuốn *hải đồ* đó là thứ gì?”

Jack chớp mắt, không hiểu liệu nó có nghe nhầm không.

“Cuốn nhật kí hải trình của cha tôi,” nó đáp, đầu óc nó vẫn còn quá choáng váng để đặt ra câu hỏi tại sao hần ta lại không biết thứ mình đi đánh cắp là cái gì.

“Cái đó thì ta biết rồi. Nhưng chủ của ta lại cho rằng cuốn *hải đồ* đó còn đem lại quyền lực hơn cả ám sát. Tại sao lại thế?”

Jack không nói gì.

Hần dùng ngón tay đâm mạnh để nhắc nó nhớ lại những đau đớn sẽ phải gánh chịu. Jack co rúm lại, một lần nữa sức kháng cự của nó bị phá vỡ hoàn toàn.

“Nó là chìa khóa mở ra đại dương và các lục địa. Quốc gia nào có được *hải đồ* sẽ giành được quyền khống chế các tuyến đường trao đổi, mua bán, thống trị cả đại dương. Lượng tài sản khổng lồ của toàn thế giới sẽ nằm trong tay họ.”

Trong lúc giải thích, Jack cuối cùng cũng nhận ra vì sao Độc Nhân Long lại quan tâm đến quyền lực của cuốn *hải đồ* đến thế. Hần có thể chỉ là người được thuê, nhưng hần không phải là một tên ngốc. Giờ đã hiểu rõ tầm quan trọng của món đồ, rất có thể hần sẽ muốn sử dụng nó cho các mục đích riêng của mình.

“Người đã rất có ích đấy nhóc ạ,” Độc Nhân Long nói. “Nhưng giờ thì người hết giá trị sử dụng rồi. Dù sao ta cũng sẽ giữ lời, hóa giải cho người khỏi nhục hình này. Tử Xúc ra tay tàn nhẫn nhưng rất nhanh. Có khi người còn chẳng kịp nhận ra tim mình đang nổ đâu.”

Mạch máu toàn thân Jack căng cứng, trái tim nó rên rỉ sợ hãi trong lúc hăn bắt đầu chụm các ngón tay thành hình đầu rắn rồi nhắm vào ngực nó.

Thì ra là vậy. Đó chính là gương mặt của tử thần, bị kín bằng khăn đen, chỉ có duy nhất một con mắt. Jack nhìn thẳng vào phía trước, nó chỉ thấy một nỗi sợ hãi ghê người. Thế rồi trong khoảnh khắc cuối cùng, một nụ cười bất ngờ hiện ra trên đôi môi không còn giọt máu của nó.

“Người cười cái gì đấy, thằng *ngoại quốc*?” tên ninja lên tiếng hỏi, có phần kinh ngạc trước lòng can đảm của kẻ sắp chết dưới tay mình. Càng lúc nụ cười của Jack lại càng nở rộng, nó biết rồi thì bao công lao của Độc Nhân Long cũng sẽ hóa thành công cốc. Vì những thông tin quan trọng nhất trong cuốn *hải đồ* đều đã được cha nó mã hóa cẩn thận. Chỉ có Jack là người duy nhất có thể giải mã chúng. Không có nó, cuốn *hải đồ* sẽ chỉ còn là một thứ vô dụng như hệ thống động cơ mà lại thiếu bánh răng.

Như một thủy thủ bắt gặp phao cứu hộ, Jack nhận ra cuốn *hải đồ* có thể sẽ cứu được mạng nó.

“Cứ thử giết tôi đi, rồi tri thức trong cuốn *hải đồ* sẽ bị chôn vùi,” Jack bạo gan tuyên bố.

“Mã hóa chứ gì?” Độc Nhân Long vẫn không hề nao núng. “Chẳng sao cả. Ta biết một chuyên gia Trung Hoa có thể giải mã bất cứ thứ gì trên đời này.”

Thế rồi, hăn đưa tay kết liễu hi vọng cuối cùng của Jack.

45

ĐIỂM HUYỆT

Tim Jack đập mạnh đến mức như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực. Phổi nó thít lại cạn sạch không khí như thể đang bị một con rắn khổng lồ siết chặt. Nó đổ gục xuống bức tường rồi trượt dài xuống vũng bùn bên dưới, run rẩy thở dốc.

Độc Nhân Long cúi xuống quan sát đòn hiểm của mình.

“Người bây giờ cũng như con cá đã mắc cạn, chẳng còn vẫy vùng được bao lâu nữa,” hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt túm tóc vàng đang bị vướng trên mắt Jack. “Lẽ ra người đã có thể trở thành một võ sĩ tốt đấy *ngoại quốc a*, nhưng tiếc là ta không thể để người sống sót mà hoàn thành sứ mệnh đó được. Hẹn kiếp sau vậy, nhóc con.”

Jack không còn nghe thấy gì nữa. Giọng nói của hắn lúc này chỉ như một cơn gió lùa vào hang sâu, nó cảm thấy máu mình dồn hết cả lên con tim đang chết mòn.

Kịch... Kịch... KỊCH.

Độc Nhân Long xoay người lại. Một bóng người to lớn như gấu đứng chặn ngay trước cửa hẻm cụt.

“Biến đi, lão mù kia,” hắn lên tiếng cảnh cáo, cẩn thận quan sát cây bông trắng trên tay người đàn ông. “Ở đây chẳng có gì cho người nhìn đâu.” Nói đoạn hắn ta phá lên cười nhạt trước câu nói hài hước của mình.

“Ở đây có mùi máu,” người đàn ông nói với giọng ra vẻ ghê tởm.

Dù đang trong cơn hấp hối, Jack vẫn nhận ra chất giọng trầm ấm của thầy Kano.

“Không chỉ máu của người, mà còn máu của bao người vô tội đã thiệt mạng nữa. Tên ninja kia. Ta ghê tởm những kẻ như người.”

“Người chẳng còn kịp cứu nó đâu,” Độc Nhân Long rít lên, nhẹ nhàng rút một *chiếc shuriken* giắt trên thắt lưng khi thầy Kano dần bước đến. Hắn

ném luôn thứ vũ khí chết người của mình về phía vị võ sư mù. “Và cả cái mạng già của mình nữa!”

Chiếc *shuriken* lướt gió lao đi trong không khí.

Không còn đủ thời gian để tránh, thầy Kano dùng luôn chiếc bổng của mình chặn phía trước khiến chiếc phi tiêu của Độc Nhãn Long găm luôn vào cây bổng, thẳng hàng với cổ của vị võ sư.

“Tầm thường,” thầy Kano chế giễu.

Nói đoạn ông đâm cây gậy của mình về phía trước nhắm thẳng vào bụng Độc Nhãn Long. Bị kẹt giữa khe hẹp, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài nép mình vào tường khiến cây gậy sượt qua. Ngay lập tức thầy Kano nhanh chóng vung sang bên tấn công lần nữa. Độc Nhãn Long cố gạt đỡ nhưng đầu gậy đã đánh trúng vào be sườn hắn. Tên ninja rú lên đau đớn, loạng choạng lùi về sau mấy bước.

Jack yếu ớt đưa mắt nhìn thầy Kano càng lúc càng dồn hắn vào chỗ ngõ cụt.

Tên ninja đã rơi vào chỗ chân tường.

Chiếc bổng có tầm sát thương lớn, thầy Kano lại quá nhanh khiến hắn không thể phản đòn. Jack nghĩ bụng tên Độc Nhãn Long phen này hết đường thoát, chỉ một đòn kết liễu của thầy Kano thôi là hắn ta đi đời.

Và cả tính mạng của nó cũng đã tính đến những phút cuối cùng. Cơn đau như đâm xé trong lồng ngực mỗi lúc một khủng khiếp khiến nó thậm chí không thể thở. Jack cảm thấy đầu mình như đang bị bổ ra, bóng tối dần che chắn hết tầm nhìn của nó. Nó chỉ mong sao mình còn đủ thời gian để nhìn thầy Kano tiêu diệt kẻ tử thù đã giết cha mình, tên Độc Nhãn Long bất khả chiến bại.

Thầy Kano phóng gậy vào hạ bộ hắn. Tuy nhiên lần này Độc Nhãn Long đã kịp bật người lên cao, dang rộng chân giữ chặt người giữa hai bức tường. Đòn tấn công đã sượt qua dưới háng hắn. Ngay lập tức tên ninja vận dụng kỹ thuật điêu luyện phóng mình chạy qua đầu thầy Kano.

Vị võ sư liền đâm gậy lên trên nhưng không trúng đích.

Độc Nhãn Long vội vã lẩn trốn như một con gián, Jack lơ mơ nhìn thấy từ cơ thể hắn rơi ra nhiều vật gì đó có dạng như chông sắt. Jack cứ ngỡ đó chỉ là nước mưa, cho đến khi nó nghe thấy tiếng leng keng khi những vật đó rơi xuống đất. Khắp khu vực xung quanh nó đã bị tên ninja rải cạm bẫy bằng những chiếc chông nhọn chìa thẳng lên trên.

Hắn tiếp tục chạy đến cuối con hẻm rồi đáp xuống đất.

“Tới đây đi, lão già mù. Để xem người chiến đấu như thế nào khi rời khỏi cái hốc đó,” tên ninja hất hàm thách thức,

Thầy Kano liền lao người đến chỗ Độc Nhân Long. Jack cố tìm cách báo cho ông về cạm bẫy phía trước nhưng nó chỉ đủ sức phát ra một tiếng kêu yếu ớt. Đúng ngay lúc nguy cấp cận kề thì thầy Kano bất ngờ cảm gậy làm lực đẩy bật nhảy qua người Jack rồi nhẹ nhàng đáp xuống ngay cửa ngạch, hoàn toàn loại bỏ phần cạm bẫy phía sau.

“Rải chông sắt à, trò mèo,” thầy Kano bình luận. Jack muốn cười vào mặt tên Độc Nhân Long, nhưng nó đã quá yếu để làm việc đó.

Tức điên người, tên ninja chụm tay tung đòn nhắm thẳng vào cổ thầy Kano. Ông liền dùng bống gạt phắt sang bên rồi xoay ngay lại đập một nhát vào cơ hoành của hắn.

Lạ thay, tên ninja không hề tìm cách tránh né mà ngược lại còn gồng mình đỡ đòn rồi kẹp luôn cây bống vào nách. Hành động của Độc Nhân Long đã khiến thầy Kano bị bất ngờ, lợi dụng sơ hở hắn xoay gậy ném luôn ông lộn ngược trở vào ngô cụt. Vị võ sư vẫn giữ được thăng bằng, nhưng ông lúi quá sâu khiến gót chân vô tình dẫm phải cạm bẫy ban nãy, chiếc chông sắt dễ dàng xuyên thủng lớp dép mỏng chọc thẳng vào bên trong.

Thầy Kano mất đà ngã xuống đất, rên rỉ vì trúng đòn bất ngờ.

Độc Nhân Long liền lấn tới. Hắn dẫm chiếc bống của ông gây làm hai khúc rồi tung cước đập một cái thật mạnh vào mặt vị võ sư. Jack nghe thấy tiếng xương mũi ông bị vỡ, máu ứa ra khắp nơi.

“Người tưởng là mình hạ nổi Độc Nhân Long này sao?” tên Ninja vừa rít lên vừa túm đầu thầy Kano chuẩn bị tung đòn kết liễu. “Có nghe câu thăng chột làm vua xứ mù bao giờ chưa?”

Nói đoạn hắn dùng tay chém xuống định chặt đứt khí quản thầy Kano với tốc độ của một con rắn hổ.

Dù bị mất phương hướng và bị thương, bản năng vẫn giúp thầy Kano gạt được đòn tấn công. Nắm chặt cổ tay tên ninja, vị võ sư khóa luôn lại rồi phóng một đòn mâu thủ vào thẳng mặt hắn. Độc Nhân Long suýt chút nữa đã trúng đòn, nhưng bù lại hắn đã kịp tung một cú đấm rất mạnh vào bộ ngực to lớn của thầy Kano. Dù vậy, nhờ có thân thể cường tráng nên vị thầy vẫn không hề hấn gì, và rồi cũng đứng thẳng dậy được.

Trong cơn đau đớn tột cùng, Jack quan sát hai cao thủ thi thố Li Thủ ở tầm gần với nhau. Nó biết chỉ một sai lầm nhỏ thôi cũng sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống.

Tốc độ phòng thủ và phản công của hai người quá nhanh khiến Jack chỉ nhìn thấy một lớp bóng mờ. Trình độ của họ hầu như không chênh lệch, kẻ tấn công người phòng thủ, hết nhử đòn lại đến phản công. Không ai nhường ai dù chỉ một bước.

“NINJA!” một tiếng hô vọng đến từ đằng xa.

Độc Nhân Long liếc nhìn về phía con hẻm chính và nhận thấy một toán võ sĩ từ trong tòa Bạch Phượng Thành đang ập đến. Vội vàng ngừng cuộc chiến với thầy Kano, hắn bật chân vào tường nhẹ nhàng phóng mình lên nóc nhà gần đó. Liếc nhìn lại Jack lần cuối, hắn lớn tiếng, “Với người thì không còn lần tiếp theo nữa rồi, ôn con *ngoại quốc* ạ!”

Thế rồi hắn vụt biến đi trong đêm tối.

Thầy Kano bước tập tễnh đến chỗ Jack đang nằm tựa vào tường. “Tên đó đã làm gì trò rồi?”

Jack thậm chí còn không thở nổi. Mọi thứ với nó đều quá xa xăm mờ ảo, thầy Kano đang ở ngay cạnh mà cứ ngỡ như cách nó cả một cái hang sâu. Tim nó vẫn đập mạnh, nhưng đã chậm lại dần dưới sức ép khủng khiếp, lồng ngực như muốn nổ tung ra đến nơi.

“Từ... Xúc,” Jack thoi thóp.

“Điểm huyết!” thầy Kano thốt lên kinh hãi.

Ông liền đưa tay chạy dọc khắp cơ thể nó. Sau khi xác định đúng mục tiêu, ông kéo Jack ngồi dậy rồi điểm năm nhát vào ngực và lưng nó bằng đầu ngón tay.

Jack liền cảm thấy sinh khí dần trở lại, như thể nó đã có được sức sống mới.

Nó hít một hơi thật sâu lấp đầy khí vào hai lá phổi. Áp lực đè nén ở ngực nó hoàn toàn biến mất, cảm giác như có cái đập ngăn cách dòng máu của nó đã được tháo dỡ, máu huyết lưu lưu thông về khắp ngõ ngách trong cơ thể. Mắt cũng dần rõ trở lại, đến lúc này nó mới nhận ra gương mặt râu ria đầu máu của thầy Kano, ông vẫn đang lướt các ngón tay tìm kiếm huyết đạo trên cổ nó.

“Em thấy ổn rồi, thầy không cần phải làm tiếp đâu,” Jack mệt mỏi nói khi vị võ sư bắt đầu xoa nắn đến ngực nó.

“Không được. Kinh mạch của trò cần phải được đả thông triệt để.”

“Nhưng sao thầy lại biết cách vậy?”

“Thuật Điểm Huyết này ta cũng học được từ vị chiến binh mù người Trung Quốc đó,” thầy Kano thì thầm giải thích.

Ông bắt đầu nắn đến tứ chỉ nó.

“Điểm Huyết chính là nguồn gốc của Tử Xúc. Nói một cách đơn giản thì đây là mặt trái của thuật châm cứu. Một thứ dùng để chữa bệnh, thứ còn lại dùng để giết người. Lần này phải nói là trò đã cực kì may mắn mới thoát được kiếp nạn này đây, chàng trai trẻ ạ.”

Nói đoạn ông ẵm luôn nó lên vòng tay to khỏe như gấu của mình.

Trước khi rời khỏi con hẻm về lại chùa, ông cúi xuống kéo chiếc chông sắt đã đâm mình bị thương ra.

“Cái này chắc là có tẩm độc,” ông lẩm bẩm sau khi xem xét qua một lượt. “Ta sẽ cần nó để điều chế thuốc giải.”

SƠN LÂM CƯ SĨ

Tadashi chạy đến chỗ Jack với gương mặt tái nhợt và mình đầy mồ hôi, cặp mắt mở to sợ hãi, cậu ta hỗn hển nói gì đó không rõ rồi ngất xỉu ngay dưới chân nó.

Jack nhìn xuống kẻ phản bội đang bất tỉnh. Nó chẳng thấy có chút thương hại nào dành cho tên giả nhân giả nghĩa đã liên tục gian lận qua các phần thi này. Cậu ta đáng bị như thế.

Hai nhà sư vội vàng chạy đến kéo Tadashi đứng lên. Một người tạt nước vào mặt cố tìm cách giúp cậu ta tỉnh lại. Tadashi run rẩy mở mắt, la hét gì đó rồi lại ngất một lần nữa.

Tiếng bàn tán xôn xao vang lên khắp xung quanh, ai cũng tò mò muốn biết thứ gì đã khiến Tadashi phải sợ hãi đến vậy.

“Ở đó có thứ gì vậy?” Kazuki chỉ tay về phía đỉnh núi cao nhất rặng Iga cất tiếng hỏi vị sư Chủ Trì.

Ngon núi sừng sững đổ bóng xuống vùng cao nguyên đầy cỏ nơi mọi người đang đứng. Sau đợt tấn công đêm qua, giờ đã có rất nhiều võ sĩ được cắt cử từ Bạch Phượng Thành đến để làm công tác đảm bảo an toàn.

“Đừng hỏi ta trên đó có gì, hãy dành câu hỏi đó cho chính bản thân con ấy,” vị sư già đáp lại đầy ẩn ý. Ngay sau đó ông chỉ về phía Jack. “Đến lượt con.”

Jack vừa định bước lên thì Akiko đã nắm tay nó giữ lại. “Cậu thấy sao rồi? Liệu có nên cố như vậy không?”

“Đến nước này rồi làm sao tớ có thể bỏ cuộc được,” nó xẵng giọng đáp với cặp mắt nhoe nước không giấu nổi vẻ rệu rã về cả tinh thần lẫn thể xác.

“Nhưng tối qua cậu vừa suýt mất mạng còn gì,” Akiko nài nỉ, cô bé nhẹ nhàng siết tay nó.

Thấy vậy Jack bèn an ủi, “Thầy Kano đã bảo tớ không sao rồi mà. Hơn nữa sau khi thi xong thiếu gì thời gian để nghỉ”

“Đó là nếu bình an trở về được cơ. Vừa nãy cậu thấy Tadashi như thế nào rồi chứ. Thứ ở trên đó không phải tầm thường. Cậu phải hiểu mình không thể may mắn sống sót mãi như vậy được đâu.”

“Tớ làm được,” Jack nhấn mạnh, một mặt là để Akiko yên lòng, mặt khác cũng củng cố quyết tâm cho bản thân.

Cô bé đành buông tay nó, cúi mặt giấu nỗi sợ hãi. “Jack à, cậu phải thật cẩn thận đấy. Đừng vì nông nổi mà đánh mất tính mạng mình.”

Jack chỉ được giao cho một bộ y phục trắng mới để bắt đầu chuyến leo núi. Nó hỏi sư Chủ Trì liệu có thể mang theo kiếm hoặc chí ít là một ít nước uống dọc đường không, nhưng ông chỉ đáp, “Tất cả những gì cần, con đều đã mang theo bên mình rồi.”

Lúc chuẩn bị bước vào lối đi dẫn lên đỉnh núi. Jack nhận được một tràng cổ vũ nhiệt liệt từ những người bạn đồng môn, ai cũng muốn chúc cho nó gặp nhiều may mắn trước thử thách cuối cùng. Jack thấy Yamato, Kiku cùng Saburo reo hò cổ vũ, phía sau chúng, Emi và nhóm bạn của mình cũng hăng hái vỗ tay.

Nó bước qua chỗ các thầy cô đang đứng, tôn kính cúi chào từng người một. Hôm nay thầy Kano không đến dự, ông đang phải ở lại chùa dưỡng thương dưới sự giám sát của vị tăng y. Chiếc đinh sắt tối qua đúng là có tẩm độc. Sau khi rửa sạch các vết thương, ông đã phải uống một loại thuốc có mùi rất kinh khủng do chính tay nhà sư nọ điều chế mà vẫn không tránh khỏi vật vã cả đêm. Lúc nhảy vào ngâm mình trong nước lần thứ tư, ông còn cười bảo với Jack đây chỉ là một bước trong quá trình giải độc mà thôi.

Người đứng cuối hàng là thầy Yamada. Vị thiền sư bước đến trao cho Jack một con hạc giấy.

“Yori nhờ ta gửi cho con,” ông giải thích với nụ cười trên môi. “Yori muốn con mang theo như bùa cầu may. Cậu ấy cũng gửi lời là sức khỏe đã tốt hơn nhiều rồi, và mai sẽ cùng về Kyoto với cả đoàn.”

“Thế thì tốt quá ạ,” Jack đáp, nhận lấy con hạc từ tay ông. “Thầy còn lời khuyên nào cho con không ạ?”

“Hãy đi thẳng, con sẽ không bị lạc.”

“Chỉ vậy thôi ạ?” Jack hỏi, ngạc nhiên trước câu trả lời quá đơn giản của vị thiền sư.

“Đôi lúc chúng ta chỉ cần thế mà thôi.”

Con đường núi ngoằn ngoèo trắc trở đúng là rất khó đi. Bên dưới là đá tảng còn trên cao thì cứ thỉnh thoảng lại rơi đất cát xuống.

Jack tạm ngừng hành trình của nó mà ngồi bên góc đường nghỉ ngơi. Cơn bão đã qua, mặt trời lại tỏa ánh nắng ấm áp xuống phần xương cốt vẫn còn đau nhức của nó.

Phía trên đầu, một con chim ưng sải rộng cánh bay giữa bầu trời khiến Jack không khỏi liên tưởng đến những lời thầy Yamada đã nói về giấc mơ hôm tết. Chim ưng tượng trưng cho sức mạnh trí tuệ và thể chất. Đó là một điềm tốt.

Trông xuống thung lũng bên dưới, Jack thấy cả trường đang dõi theo nó. Từ chỗ nó đang ngồi, mọi thứ thật yên tĩnh và an bình, không khí cũng trong lành, mát mẻ. Nó thầm nghĩ, cuộc sống ở độ cao này mang một màu sắc hoàn toàn khác hẳn. Thứ bình thường to lớn giờ lại trở nên thật nhỏ bé, nỗi lo lắng của nó dần tan biến và thay vào đó là những chân trời rộng mở.

Tối qua, lúc thầy Kano trở về chùa cùng với nó sau đợt tấn công, nó thấy Akiko đã ở đó tự bao giờ, cô bé vẫn an toàn và hoàn toàn khỏe mạnh, bên cạnh cô bé còn có Yamato, Saburo, tất cả mọi người, kể cả Kazuki.

Sau đó cả hai thầy trò đều mau chóng được đưa đến phòng tăng y của chùa để kiểm tra. Trong lúc thầy Kano liên tục vật vã vì phản ứng thuốc giải độc. Jack được đưa cho một liều thuốc an thần để giảm đau và dễ ngủ. Mơ màng trong đêm tối, nó nghe thấy tiếng thầy Masamoto với vị tướng lãnh đạo binh sĩ của Bạch Phượng Thành nói về đợt tấn công. Ông này cho rằng đây chỉ là một cuộc đột kích của đám băng đảng ninja địa phương. Lúc Jack cố tình lẩm bẩm tên Độc Nhân Long, ông ta vẫn gật đầu tỏ ra vô cùng bình thản, xong lại trấn an thầy Masamoto rằng mỗi dịp có người quyền cao chức trọng qua đây, bọn chúng đều ra tay cướp phá như thế.

Sáng ra, Jack nhận được tin mọi người đã nhất trí tiếp tục tổ chức cuộc thi. Thầy Masamoto đã tuyên bố không thứ gì có thể ngăn cản trường Nhị Thiên Nhất Lưu tổ chức sự kiện truyền thống của mình cả, kể cả kẻ đó có là Độc Nhân Long đi chăng nữa. Sau đó Jack cùng ba thí sinh còn lại được hộ tống đến địa điểm diễn ra thử thách thứ ba, cũng là thử thách cuối cùng.

Jack liếc nhìn đỉnh núi sừng sững như mũi tên chọc thẳng lên trời, nơi sẽ diễn ra phần thử thách Tâm hồn.

Thứ gì đã khiến Tadashi sợ đến mất mật như thế? Mà dù sao thì Jack cũng không tin còn thứ gì trên đời này đáng sợ hơn cái cảm giác tim sắp nổ

tung trong lồng ngực mà nó đã phải trải qua hồi tối cả.

Kì diệu thay, nó đã sống sót trở về.

Suýt chết.

Đến giờ đầu nó vẫn âm ỉ đau, cơ thể thì rã rời như vừa bị quất roi sắt nhừ tử. Tim nó nhói lên, nhưng dù sao thì vẫn còn đập đã là may lắm rồi.

Phóng tầm mắt về phía Kyoto, Jack tự hỏi không biết Độc Nhân Long đã lên đường tấn công thành Nijo để cướp cuốn *hải đồ* chưa. Nó biết mình cần phải kể với thầy Masamoto về chuyện này, nhưng rồi nó chợt nghĩ đến việc kẻ thù giờ đây vẫn tưởng rằng nó đã chết. Hẳn sẽ không vội vàng gì mạo hiểm tìm đến thứ vẫn luôn nằm ngay đó. Vậy là Jack cho rằng nó vẫn còn cơ hội trở về Kyoto kịp lúc để lấy lại cuốn *hải đồ* trước khi tên Độc Nhân Long ra tay.

Suy nghĩ tích cực này khiến một tia hi vọng mới lóe lên trong nó.

Jack chần chừ chưa dám bước chân vào cửa một cái hang.

Ngoại trừ một vài lá Phạt Kì bay trong gió thì khu vực đỉnh núi này gần như hoang vắng. Jack biết hang động này sẽ dẫn đến mật thất trong núi nhưng nó vẫn không tránh khỏi lưỡng lự. Nó có cảm giác miệng hang không khác gì miệng một con rắn đang chờ mồi.

Dù sao cũng đã lên đến đây. Nó không thể cứ vậy mà quay về.

Jack liều tiến vào trong. Ngay khi bước từ chỗ sáng vào chỗ tối, không khí ẩm áp bên ngoài đã lập tức tan biến, thay vào đó là cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

Nó chờ cho mắt mình thích nghi với bóng tối rồi quan sát thấy hang động này chính là một con đường dẫn sâu vào lòng núi, lối đi cong dần hút khỏi tầm mắt. Quay lại nhìn ánh sáng mặt trời đánh dấu lối ra lần cuối. Jack quyết định men theo vách hang tiến vào trong.

Chỗ này tối đen đến mức nó chẳng thể nhìn thấy gì cho dù có đặt cánh tay ngay trước mặt. Tranh đấu với nỗi sợ hãi muốn thoát ra, nó tiếp tục đi sâu vào bóng tối.

Đúng lúc Jack đang tự hỏi không biết mình đã đi xa đến đâu thì bức tường nó bám vào để dò đường đột nhiên biến mất. Qua khe nứt lớn trên tảng đá, Jack nhìn thấy có ánh sáng đỏ phát ra từ bên trong. Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nó cũng nép mình chui vào.

Ngay lập tức nó giật bản mình.

Trước mặt nó là một con yêu tinh to lớn cầm trên tay chiếc dùi cui khổng lồ.

“Chào chàng trai trẻ,” một giọng nói lặng lẽ vang lên.

Jack quay lại và thấy một vị sư khoác cà sa màu vàng, đầu nhẵn bóng, da cổ nhăn nheo đang nở một nụ cười ngây ngô như trẻ con, một tay ông đưa củi vào nhóm lửa.

Trên đồng lửa là một cái nồi sôi sùng sục.

“Sẵn ta đang pha trà. Con muốn uống chứ?”

Jack không nói gì. Nó vẫn chưa hết kinh ngạc vì ngoại hình của vị sư nhỏ thó có cái bóng hoàn toàn trái ngược này.

“Đảm bảo trà này ngon nhất nhì Nhật Bản đấy,” ông tiếp tục, ra hiệu bảo Jack ngồi xuống.

“Thầy là ai?” Jack hỏi, nó cẩn thận ngồi xuống phía đối diện trước bếp lửa.

“Ta là ai à? Câu hỏi này có lẽ phải mất cả đời người mới có thể trả lời hết cho con được,” ông vừa đáp vừa rắc lá trà vào nồi nước sôi. “Nhưng ta có thể cho con biết một cái tên. Ta là Sơn Lâm Cư Sĩ.”

Jack ngệt mặt nhìn ông lão.

“Đơn giản thì cụm từ đó có nghĩa là “kẻ ẩn dật trong chốn núi rừng”,” ông giải thích, vẫn đang bận rộn nhóm lửa, “nhưng dân địa phương thường gọi ta là Thánh Tăng. Họ vẫn thường lên đây nhờ ta xem tướng, trừ tà.”

Nói đoạn ông nhắc nồi ra khỏi bếp rồi rót trà xanh vào một cái cốc, đoạn đưa nó cho Jack.

“Con sẽ không bao giờ biết được mình là ai, một khi vẫn chưa nhận ra tại sao mình lại như thế.”

Mặc dù không thích trà xanh cho lắm, Jack vẫn đưa tay đón lấy cốc trà cho phải phép. Nó nhấp môi. Vị trà đắng nghét đọng lại trong cổ nó. Chắc chắn không thể nói là ngon nếu đem ra so với những loại nó đã uống trước giờ. Dù sao thì nó cũng đành nở một nụ cười nhả nhận rồi nhanh chóng uống cạn. Nhìn quanh hang, nó không thấy thứ gì khác ngoài một bệ thờ nhỏ xây trong đá được bao quanh bởi hương đèn lập lòe.

“Thế thầy là người đưa ra thử thách Tâm hồn à?” Jack lên tiếng hỏi.

“Ta? Tất nhiên là không rồi,” vị sư già thích thú đáp lại, tiếng cười của ông vang vọng vào vách hang tạo thành một chuỗi âm thanh thật ghê rợn.

“Con mới chính là người đó.”

TÂM THÍ

Jack giật mình đánh rơi chiếc cốc đang cầm trên tay khiến nó đột nhiên chảy ra như nhựa nóng hòa vào mặt đất. Mở to mắt kinh ngạc với đồng bùng nhùng bên dưới, Jack ngẩng lên nhìn Thánh Tăng chờ đợi ông giải thích.

Vị sư gầy gò chỉ mỉm cười tự nhiên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, tấm áo cà sa màu vàng của ông ta đã chuyển sang màu cam sẫm, còn đầu thì trông hết như một quả quýt chín mọng dưới ánh nắng vùng Địa Trung Hải, cặp mắt sáng ngời lấp lánh như sao trên trời, miệng ông dài hẳn ra trông như vầng trăng bán nguyệt.

“Chuyện này là thế nào?” Jack hoảng hốt hỏi.

“Thế nào ư?” vị sư già lặp lại, giọng ông chậm rãi như thể rót vào tai Jack vậy. “Hay đây, hãy dành câu hỏi này cho người đã tạo nên con.”

Đầu Jack cứ quay cuồng. Được một lúc thì nó cảm thấy cái hang giờ đây to như một tòa thánh đường, vách đá hai bên cứ liên tục co giãn ra vào. Vòng tròn nền đốt xung quanh bàn thờ biến thành một thứ cầu vồng ngũ sắc tỏa sáng như pháo hoa đập vào mắt nó. Bếp lửa giữa Jack và vị sư thì càng lúc càng cháy dữ dội, bùng nổ thành một cái lò nung tỏa sáng chói lòa.

Jack dụi dụi mắt cố thoát khỏi ảo giác kinh hoàng.

Đến khi nó mở mắt ra lần nữa thì đám lửa đã tàn, vị sư già cũng biến mất. Xung quanh chỉ còn lại ấm trà nằm lẩn lóc trên mặt đất.

Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Hay là nó bị hoa mắt? Chẳng lẽ đó là tàn dư của đòn Tử Xúc mà nó dính phải?

Jack nhìn quanh tìm vị cư sĩ. Trong hang chẳng có một ai.

Akiko nói đúng. Nó đã quá liều lĩnh khi tham gia vào thử thách cuối cùng này. Mất sức quá nhiều khiến tinh thần nó rệu rã và bắt đầu hoang tưởng linh tinh.

Jack cầm ấm trà lên.

Bất chợt một tiếng ré phát ra từ bên trong khiến Jack giật mình thả ngay xuống. Từ bên thân ẩm mọc ra hàng trăm cái chân hoảng loạn lủi nhanh vào bóng tối. Jack chưa kịp định thần thì đã bị tiếng động mạnh từ phía sau làm cho phân tâm.

Nó cố gắng tự trấn an rồi xoay người nhìn lại.

Đột ngột chết cứng vì sợ hãi và hoảng loạn tột độ, tiếng thét của nó tắc nghẹn trong cổ họng không thể phát ra được.

Một con bọ cạp màu đen khổng lồ, to đến mức có thể dễ dàng nuốt chửng một con ngựa đang bò về phía nó. Cơ thể Jack đông cứng lại không thể nhúc nhích. Con vật càng lúc càng tiến gần, bắt đầu quan sát con mồi của mình.

“Đây không phải là thật, đây không phải là thật, đây không phải là thật...” Jack run rẩy lẩm bẩm với chính mình.

Con bọ cạp giơ một càng lên quất mạnh Jack. Đòn tấn công trúng ngay ngực khiến nó bị gạt bay đập cả người vào thành hang.

“Nó là thật, là thật, thật...” Jack run rẩy lắp bắp.

Con bọ cạp tiếp tục ra đòn, lần này nó phóng đuôi nhắm thẳng vào ngực Jack.

Jack lao người tránh sang bên phải, chiếc đuôi của con quái vật đập trúng vào nền hang làm vỡ cả mặt đá chỗ Jack vừa đứng. Jack tiếp tục cuộn người né đòn tấn công tiếp theo, suýt chút nữa đã bị kim độc của nó đâm trúng.

Jack hoảng hốt tìm cách chạy đến chỗ khe hở giữa bức tường nhưng con bọ cạp đã nhanh chân chặn đường rút lui của nó. Biết mồi của mình đã hoàn toàn bị cô lập, con vật chậm rãi tiến tới, vừa gõ càng vừa rung rung đuôi.

Bị dồn vào thế chân tường, Jack không còn đường thoát thân. Nó cúi xuống nhặt một hòn đá để tự vệ và vô tình nhìn thấy con hạc giấy Yori gấp tặng đang nằm lẩn lóc bên dưới.

Origami.

Đừng đánh giá một vật qua vẻ bề ngoài của nó.

Bất chợt Jack nhớ ra nó đang ở giữa phần thử thách Tâm hồn. Vị sư Chủ Trì cũng từng khuyên “hãy điều khiển trí não, đừng để trí não điều khiển mình.”

Con bọ cạp có thật hay không không quan trọng.

Vấn đề là trí não nó tin con vật đó có thật. Và...

Qua origami, một mảnh giấy có thể trở thành những con hạc, con cá hay bông hoa; cũng như một võ sĩ phải luôn biết cách tùy biến và thích nghi với cuộc sống.

Câu trả lời trong phần Thiên Thí của Yori chọt lóe lên trong đầu Jack. Nó cần phải vượt lên trên những giới hạn thông thường, trở nên mạnh mẽ hơn so với vẻ bề ngoài.

Jack hét to thách thức.

Con bọ cạp chân chừ trong giây lát.

Rồi quyết định ra đòn kết liễu.

Jack gầm mạnh một tiếng uy mãnh như sư tử rồi tung quyền. Cú đâm từ tay nó mọc cả nanh vuốt hất tung đuôi bọ cạp, Jack thuận đà phóng luôn lên lưng con vật một cách uyển chuyển như họ nhà mèo.

Con bọ cạp cong người vùng vẫy nhưng Jack vẫn giữ được thăng bằng, nó dùng móng vuốt trên tay đâm thẳng vào lớp giáp. Con bọ cạp đau đớn điên cuồng dùng đuôi tấn công, tuy nhiên Jack đã liên tục nhào lộn qua lại tránh đòn.

Ngay lúc con bọ cạp chuẩn bị quất đuôi xuống, Jack liền nhảy lên đầu con quái vật. Sau đó nó nhanh chóng nhảy ra đứng vào giữa cuối cùng chiếc đuôi của con bọ cạp vung xuống. Con bọ cạp không kịp rút lại đòn tấn công khiến phần kim nhọn trên đuôi nó cắm thẳng luôn vào nhãn cầu xanh lè tỏa sáng trong hang tối.

Bị mù và đau đớn tột cùng, con bọ cạp rú lên một tiếng thất thanh vang vọng khắp cả hang. Thế rồi âm thanh đó bị át dần bởi một tiếng sấm, và ngọn lửa lại bùng cháy, tỏa sáng như ánh mặt trời.

Con bọ cạp biến mất, Jack lại thấy mình đang ngồi đối diện nhà sư. Vị sư đang ném một loại bột gì đó vào bếp lửa biến nó thành màu tím, làn khói tỏa ra mang theo hương thơm oải hương.

“Con uống không?” ông lên tiếng, đoạn đưa cho Jack một cốc chất lỏng màu vàng chanh.

Jack từ chối không lấy, nó sợ thứ nước này lại tiềm ẩn những nguy cơ đáng sợ khác.

“Uống đi,” vị sư nhấn mạnh. “Nước này cùng với mùi hương sẽ giải trừ tác dụng do thứ nước trà ban nãy gây ra đấy.”

Jack bèn đón lấy rồi uống cạn, chỉ trong phút chốc cảnh vật xung quanh đã trở lại bình thường.

“Vậy là?” Jack hỏi trong lúc ông lão rót nước chuẩn bị pha tiếp.

“Vậy là gì?” ông đáp lại với giọng ngạc nhiên.

Jack bắt đầu khó chịu với kiểu đùa quá lố này. “Thế con có đồ không?”

“Ta đâu có biết. Con biết không?”

“Nhưng bài thi này là do thầy dựng lên, thầy không biết thì còn ai biết nữa?”

“Không. Tất cả đều do chính con tạo ra đấy chứ. Chỉ có chính bản thân mình mới biết mình sợ điều gì nhất.” Nói đoạn ông đặt ấm trà xuống, nhìn vào mắt Jack. “Điều kiện tiên quyết để trở thành một võ sĩ vĩ đại, kể cả trong thời bình lẫn thời chiến, là phải biết cách vượt qua được nỗi sợ. Một khi đã hạ được kẻ thù khủng khiếp nhất, người ta sẽ hoàn toàn kiểm soát được nỗi sợ hãi của mình.”

Thế rồi nhà sư khoát tay chỉ đường cho Jack rời khỏi hang. “Nào, ta còn phải chuẩn bị đón vị khách tiếp theo nữa.”

Jack bối rối cúi chào rồi bước đến chỗ vết nứt trên tường.

“Jack này,” Sơn Lâm Cư Sĩ gọi theo khi nó chuẩn bị chui ra.

Jack đứng ngay lại, tự hỏi mình đã xưng tên lúc nào không biết.

“Hãy nhớ rằng hoàn tất được Tâm Thí chỉ đem lại khả năng đổi mặt chứ không giúp giải phóng con ra khỏi nó được đâu.”

Jack đứng giữa cao nguyên đầy cỏ cùng Akiko và Kazuki. Mặt trời vẫn tỏa ánh nắng ấm áp và ngọn núi cao nhất dãy Iga vẫn sừng sững chọc thẳng lên trời.

Các học viên, thầy cô và nhà sư trong chùa đang đứng thành ba vòng tròn quanh chúng. Theo hiệu lệnh của sư Chủ Trì, mọi người đồng loạt vỗ tay ba lần rồi reo lên ba tiếng vang vọng cả núi rừng.

Con tim Jack cũng vỡ òa trong niềm tự hào. Nó đã làm được rồi. Bất chấp mọi khó khăn gian khổ, nó đã chiến thắng trong thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Nó đã sống sót trở về.

Nhìn sang phía Akiko, nó thấy cô bé đang cố kìm nước mắt trong nét mặt vừa nhẹ nhõm vừa mừng vui. Lúc Akiko thành công xuống núi, Jack đã rất sung sướng nghe cô bé kể mình đã hạ gục con quái vật trong tâm hồn mình như thế nào. Đó là một con dơi hút máu khổng lồ, và cô bé đã cần đến sự trợ giúp của linh vật hộ thể dưới dạng một con chim cắt trắng. Jack rất ấn

tượng khi loài chim nhanh nhẹn có bản năng sắc bén đó là thần hộ mệnh của cô bé. Cũng như Akiko đã rất thích thú khi được biết Jack có tâm hồn của một con sư tử.

Sau đó là một quãng thời gian căng thẳng chờ đợi Kazuki lên đỉnh núi thực hiện phần thử thách của mình. Ặn đã ở đó rất lâu, và Jack đã có suy nghĩ không được hợp với tinh thần võ sĩ đạo lắm khi nó cố ý trù ẻo cho kẻ thù của mình thất bại. Nhưng chỉ một lúc sau Kazuki đã thắng lợi trở về. Jack không biết linh vật hộ thể của hắn là gì, nhưng rất có thể sẽ là rắn hay một loại nào đó gần gần như thế.

“Hỡi các samurai trẻ, ba thử thách của Tam Tổ Luân Hồi đã chính thức kết thúc,” vị sư Chủ Trì bước đến chỗ ba đứa đồng dục tuyên bố. “Tinh thần, Thể lực và Tâm hồn của các con sẽ tạo thành một vòng tròn luân hồi bất tận.”

Nói đoạn ông ra hiệu cho ba đứa nắm tay nhau tạo thành vòng tròn thứ tư, cũng là vòng tròn cuối cùng. Jack và Kazuki buộc phải miễn cưỡng nắm tay khiến Akiko không khỏi phì cười khi nhìn thấy vẻ mặt bọn nó.

“Hãy nhớ rằng dù trải qua các thử thách, tinh thần và thể chất của các con đã được cải thiện đáng kể,” ông tiếp tục, “nhưng điều quan trọng nhất đối với một võ sĩ không phải là thanh gươm trên tay hay bộ não trong óc; mà chính là trái tim. Tâm hồn mới là lá chắn vững chắc nhất. Sở hữu một trái tim thuần khiết, các con sẽ làm được mọi thứ.”

48

CHIẾN THƯ

Akiko lộ rõ vẻ kinh hoàng trước lời đề nghị của Yamato.

Lúc này cả bọn đã trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu và đang cùng nhau tập trung tại phòng của Jack trong Sư Tử Đường. Chuyển đi về từ dãy Iga sáng nay khá thoải mái, nhất là khi mặt trời đã tỏa ánh sáng ấm áp dễ chịu suốt đoạn đường cùng tâm trạng sung sướng vì giành được thắng lợi trong cuộc thi của chúng.

Jack vẫn còn khá mệt mỏi, các cơ bắp của nó hãy còn chưa hết đau, nhưng giấc ngủ êm ái đầu tiên sau một thời gian dài thường xuyên gặp ác mộng đã giúp nó tìm lại sang khoái. Với tình hình này thì có lẽ chỉ cần vài ngày nghỉ ngơi thôi là nó có thể luyện tập trở lại rồi. Thế nhưng, vấn đề đang được đề cập đến lúc này không khỏi khiến nó ớn lạnh đến tận xương sống.

Nó đã kể cho Yamato và Akiko nghe về cuộc đụng độ với Độc Nhân Long, và giờ cả bọn đang tính cách đối phó với vấn đề *hải đồ*. Mỗi lần nghe đến cái tên đó, tim Jack lại nhói lên như muốn nhắc nhở nó về sức mạnh cũng như độ hiểm ác của hân.

“Em nói thật đấy,” Yamato vẫn kiên quyết. “Tên Độc Nhân Long đó vẫn nghĩ Jack đã chết rồi. Đây là cơ hội không thể tốt hơn để tụi mình đánh úp hân.”

“Không được,” Akiko bác lại. “Em sẽ không bao giờ đánh úp được một ninja đâu. Họ là những chuyên gia đặt bẫy. Làm gì có chuyện Độc Nhân Long không nhận ra có thứ gì đó bất thường ngay trước mắt hân được.”

“Nhưng mà làm sao hân biết được chứ?” Yamato tiếp tục. “Hơn nữa nếu không ra tay trước, kiểu gì hân ta chẳng đến tấn công Jack lần nữa.”

“Mình nghĩ vẫn nên tìm cách chuyển chỗ cất giấu cuốn *hải đồ* trước,” Jack lên tiếng đồng tình với Yamato. “Tối nay sẽ có một buổi tiệc mừng các học viên đã hoàn tất Tam Tổ Luân Hồi ở tòa thành Lãnh chúa Takatomi. Chúng ta có thể lẩn đi cất giấu trước khi Độc Nhân Long đến đó cướp nó.”

“Đó là nếu hắn ta chưa lấy được nó thôi,” Akiko nói, cô bé bi quan lắc đầu. “Đây không phải là một trò chơi mà là thực chiến. Vượt qua được kì thì không có nghĩa là cậu đã trở thành vô địch đâu Jack ạ. Còn Độc Nhân Long thì đang ở rất gần mức đó rồi đấy. Hắn ta luôn trốn thoát dù tình thế nguy cấp đến đâu, xưa nay chưa có cao thủ nào thắng nổi tay ninja đó cả. Dựa vào đâu mà cậu nghĩ là cậu có thể đấy?”

“Thì đấy chính là điều em đang đề cập đây: chừng nào chưa chết, hắn ta vẫn luôn là mối hiểm họa lớn,” Yamato nhiệt tình tranh cãi.

“Chị thật chẳng hiểu sao em lại cứ muốn bám vào cái ý tưởng bấy hắn cả. Như thế khác nào tự sát đâu?” Akiko đáp. “Hay là em có động cơ cá nhân?”

“Dĩ nhiên là có rồi!” Yamato ngắt lời, đoạn siết chặt tay, mím môi ra vẻ rất căm hận. “Jack không phải là người duy nhất muốn báo thù hắn. Độc Nhân Long còn là kẻ thù giết anh Tenno. Nhớ chứ? Chỉ có giết chết hắn mới chuộc lại được danh dự cho gia tộc Masamoto. Và đây chính là cơ hội tốt nhất để em thực hiện điều đó.”

Cơn giận dường như đã chiếm lĩnh tâm trí Yamato, Jack hiểu rất rõ vì nó cũng không ít lần là nạn nhân phải hứng chịu tâm trạng xấu của cậu ta.

“Bình tĩnh nào Yamato,” Jack đặt tay lên vai cậu ta.

“Bình tĩnh á?” Yamato lập tức phui tay nó ra, có vẻ càng nóng giận hơn trước. “Lẽ ra cậu phải là người đồng cảm với tớ nhất chứ. Cậu đã phải chứng kiến cảnh hắn sát hại người thân yêu ngay trước mắt mình như tớ mà. Đây không chỉ là vấn đề của cậu đâu Jack ạ. Tớ cũng đau đớn lắm chứ. Ngày nào cũng vậy cả. Chẳng qua giờ tớ không còn thứ có lợi cho hắn nữa thôi. Vì hắn đã cướp được nó từ lâu rồi!”

Một bầu không khí yên lặng căng thẳng bao trùm ba đứa.

Jack cảm thấy tự hổ thẹn. Nó chưa bao giờ suy nghĩ kĩ càng về chuyện của Yamato cả. Chính nó lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến an nguy của bản thân, tìm cách trở về nhà an toàn mà không cần thầy Masamoto che chở, chỉ biết lo lắng cho số phận của đứa em nhỏ, đau khổ trước cái chết của người cha và bất an vì liên tục bị tên Độc Nhân Long truy đuổi. Ất hắn những thứ đó Yamato cũng đều phải trải qua, bởi cậu ấy cũng đã bị hắn cướp đi người thương yêu nhất.

“Tớ rất tiếc...” Jack lên tiếng.

“Chị xin lỗi...” Akiko cúi đầu nói.

Yamato khoanh tay hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

“Thôi quên đi. Em cũng xin lỗi vì đã quá nóng nảy.” Nói đoạn cậu bé thi lễ tạ lỗi với Jack và Akiko. “Lẽ ra chúng ta không nên tranh cãi vì những chuyện như thế này. Vấn đề vẫn là tên Độc Nhãn Long đó. Hẳn đã, và vẫn đang là nguồn cơn của tất cả mọi chuyện.”

“Jack này, cậu có nghĩ là đã đến lúc,” Akiko gợi ý, “kể chuyện cuốn *hải đồ* với thầy Masamoto chưa?”

Jack quỳ gối trước mặt thầy Masamoto, thầy Hosokawa và thầy Yamada trong Phòng Hoàng Đường, ngay phía sau họ là một tấm tranh phượng hoàng đỏ rực.

“Jack, ta rất hài lòng về màn trình diễn trong Tam Tổ Luân Hồi của trò,” thầy Masamoto lên tiếng, ông đặt chén trà của mình xuống rồi nhìn nó với vẻ tự hào. “Với tư cách là cha đỡ đầu, ta cũng tự hào về trò không kém gì người cha ruột đã mất cả.”

Jack cố kìm nước mắt xúc động khi nghe nhắc đến người cha quá cố cũng như trước tình cảm quý báu mà người cha đỡ đầu dành cho mình. Xuyên suốt khoảng thời gian ở trường, Jack luôn nuối tiếc những lời động viên, ủng hộ mà lẽ ra nó đã nhận được từ cha ruột. Dù chỉ là một cái nháy mắt, một lời khuyên hay một cái ôm chặt đi chăng nữa, những khoảnh khắc bình dị đáng quý ấy nó đã đánh mất suốt hai năm qua.

“Trò đã vượt qua các thử thách với lòng trung thành, nghĩa khí và dũng cảm của một võ sĩ chân chính,” thầy Masamoto tiếp tục, “ta thật sự rất mong đến lúc được đích thân truyền lại cho trò tuyệt kĩ Nhị Thiên gia truyền đây.”

Jack thấy tim mình như lỡ mất một nhịp. Cuối cùng nó cũng được phép dùng thanh gươm thầy Masamoto tặng. Cuối cùng đã đến lúc nó được học tuyệt kĩ vô địch thủ.

“Nhưng giờ chúng ta cần trở lại vấn đề chính của ngày hôm nay,” thầy Masamoto chuyển sang nói bằng giọng nghiêm khắc. “Trò có chuyện muốn nói với ta phải không?”

Jack giật bắn người. Sao ông ấy lại biết?

Vừa nãy nó đã cùng Akiko và Yamato bàn về việc có nên kể chuyện cuốn *hải đồ* với thầy Masamoto khi nó được triệu tập đến Phòng Hoàng Đường hay không. Và trước khi Jack rời đi, cả bọn đã nhất trí chuyện này không thể giấu mãi được nữa. Jack biết hệ quả cho việc tiết lộ này có thể sẽ rất

ng nghiêm trọng, vì vậy nó đã yêu cầu Akiko và Yamato không đi cùng. Chẳng có lí do gì để kéo hai đứa vào vấn đề này cả. Nó sẽ giấu kĩ chuyện hai đứa bạn của mình cũng biết về cuốn hải trình để che giấu tội bao che Jack cho chúng.

Nghe những lời khen tặng đầy tình cảm mà thầy Masamoto vừa dành cho mình, nó không khỏi cảm thấy có lỗi với ông. Giờ là lúc nó phải nói thật về việc mình đã lừa dối ông suốt bấy lâu.

“Con rất cảm kích những lời khen tặng đó, thưa thầy Masamoto,” Jack lên tiếng, nó cố cúi đầu thật sát, “nhưng con thật sự không xứng đáng được nhận đặc ân này.”

Thầy Masamoto liền rướn người về phía trước nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên. “Tại sao lại thế?”

“Con biết vì sao ninja lại tấn công chúng ta lúc ở Iga. Đó là tên Độc Nhân Long. Hắn đến bắt con. Nói đúng hơn là, đến để cướp cuốn *hải đồ* của cha con.”

“*Hải đồ* là thứ gì?” thầy Hosokawa hỏi.

Jack kể cho ba người thầy của mình về quyển nhật kí hải trình, mô tả cho họ hiểu cách các thuyền trưởng sử dụng nó để định hướng cũng như giải thích về tầm quan trọng của vật này đối với chính trị và thương mại của các nước phương Tây.

“Con xin lỗi, thưa thầy Masamoto, vì đã lừa dối thầy,” Jack thú nhận. “Lí do Độc Nhân Long đến tấn công nhà cô Hiroko lúc còn ở Toba cũng là vì *hải đồ*. Con biết lẽ ra mình nên nói thật, nhưng vì đã thề với cha trước khi ông ấy mất rằng sẽ giữ bí mật, hơn nữa con cũng không biết mình nên tin ai, cũng như sợ rằng sẽ làm an nguy đến tính mạng của thầy nên đã không nói.”

Thầy Masamoto nhìn nó chăm chăm. Tuy khuôn mặt của ông vẫn giữ vẻ lạnh lùng nhưng Jack nhận thấy vết sọc trên má đã bắt đầu đỏ lên. Thầy Hosokawa cũng tỏ ra giận dữ hết như thế. Chỉ có thầy Yamada là vẫn tỏ ra thấu hiểu và thông cảm cho khó khăn của nó.

“Ngày mai chúng ta sẽ bàn về chuyện này,” thầy Masamoto nói một cách ngắn gọn. “Rất tiếc là bây giờ vẫn còn một chuyện nguy cấp hơn nhiều cần phải giải quyết.”

Jack tự hỏi không hiểu liệu chuyện ấy là gì mà còn ghê gớm hơn việc nó phá vỡ nguyên tắc chân thực của một võ sĩ đạo nữa.

Thầy Masamoto gạt đầu ra hiệu về phía thầy Hosokawa. Vị võ sư môn Kiếm Thuật bèn cầm một cuộn giấy lớn đưa cho Jack.

“Chuyện này là thế nào!” thầy Masamoto tra hỏi.

Jack nhìn vào tấm giấy có kích cỡ của một tấm biển hiệu, trong đó có rất nhiều kí tự *kanji* được viết thảo. Do đã được học về chữ viết cơ bản cùng với Akiko nên Jack nhận thấy có tên mình trong số chữ đó.

“Cái này là cái gì vậy ạ?” Jack hỏi.

Ba vị võ sư liền nhìn nhau ra vẻ khó hiểu.

“Đây là một bức chiến thư,” thầy Masamoto đáp, có vẻ như ông cho rằng nói đến đó là nó đã đủ hiểu.

Jack vẫn trở mắt ra nhìn cuộn giấy.

“Đúng là trò đã vượt qua được Tam Tổ Luân Hồi, nhưng tự tin đến mức này là quá sức rồi đấy,” thầy Hosokawa cứng rắn nói. “Dựa vào đâu mà trò dám tham gia đấu kiếm với một samurai đang khổ hành hả?”

Jack kinh ngạc nhìn vị thầy của mình. Hay là họ đang bày trò trêu nó. Nhưng nếu thế thì sao họ lại mang vẻ mặt nghiêm trọng đến vậy.

“Em... đâu có tham gia tỉ thí với ai,” Jack lắp bắp.

“Tên trò nằm ngay dưới kia kìa, còn tự xưng là Đại Kim Mao Võ Sĩ - chiến binh tóc vàng vĩ đại,” thầy Hosokawa chỉ tay vào kí tự *kanji* trong tấm giấy. “Sasaki Bishamon, người đang khổ hành, đã chấp nhận chiến thư của trò, và hạn sẽ quyết đấu trước lúc mặt trời lặn hôm nay.”

Jack kinh hãi không nói nổi lên lời. Sao lại như vậy được. Nó chưa hề viết tên vào bức chiến thư nào cả. Làm sao nó đủ can đảm, cũng như liều lĩnh tham gia đấu kiếm với một võ sĩ đang chứng minh khả năng của mình. Nhất là tên ông ta còn đặt theo Chiến Thần nữa chứ.

Mục tiêu duy nhất của nó chỉ là nhanh chóng lấy lại cuốn *hải đồ*. Và để làm được điều đó, nó cần phải đến dự buổi tiệc tại thành Nijo tối nay. Thầy Masamoto đã tuyên bố tạm hoãn chuyện đó đến ngày mai, nhưng tình thế này với nó khác nào như ngồi trên đồng lửa.

Giờ nó lại còn phải đối mặt với một trận quyết đấu.

“Cái này không phải là do con viết,” Jack khẳng định. “Con không tỉ thí với ông ta đâu.”

Nó thật sự hoảng loạn. Những trận quyết đấu thế này rất dễ dẫn đến việc bị chặt đứt tay chân, thậm chí là mất mạng. Ai có thể làm như vậy với nó cơ

chứ?

Kazuki.

Hắn đã thề sẽ trả thù rửa hận. Thôi đúng rồi. Đến Jack cũng phải thần phục màn chơi khăm quái ác này của hắn. Chỉ có thể là hắn chứ không ai khác cả.

“Không phải trò viết, vậy là ai?” thầy Masamoto hỏi.

Jack đã định nói tên Kazuki, nhưng nó chợt nhớ đến việc mình đã vu oan cho người ta lúc ở Iga. Chuyện đó hoàn toàn là lỗi của nó. Và sai lầm đó rất có thể sẽ lặp lại nếu nó cứ xem xét sự việc dựa trên cảm tính như thế này.

Nghĩ vậy, nó lắc đầu nhìn xuống sàn. “Con không biết ạ.”

“Vậy thì chúng ta bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi,” thầy Masamoto nhấp một ngụm trà rồi nói. “Tên trò và trường chúng ta đã được viết rất rõ ràng trên tấm biển công bố trước toàn vùng Kyoto. Nếu không tham gia trận đấu này, không chỉ mình trò, mà danh dự cả gia tộc Masamoto lẫn trường Nhị Thiên Nhất Lưu đều sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.”

“Chúng ta không thể giải thích với ông ta đây chỉ là một hiểu lầm được sao ạ?” Jack phân bua.

“Như vậy cũng không thể thay đổi được thực tế là người ta đã nhận chiến thư của trò.”

“Nhưng, chắc là con chưa đủ tuổi tham gia đấu kiếm chứ?”

“Năm nay trò được bao nhiêu tuổi rồi?” thầy Hosokawa hỏi.

“Tháng này tròn mười bốn tuổi ạ,” Jack khấp khởi hi vọng.

“Trận quyết đấu đầu tiên của ta là vào năm mười ba tuổi,” thầy Masamoto nói bằng giọng tự hào. “Đối thủ là Arima Kibei, một tay kiếm khá danh tiếng thời bấy giờ. Ông ta cũng treo biển thách đấu như thế này. Lúc đó ta tuổi trẻ nông nổi nên đã không ngần ngại điền tên mình vào. Thật ra, ta nhìn thấy ở trò rất nhiều điểm giống mình ngày xưa, Jack ạ. Chỉ ít thì cũng khá nhiều lần như thế. Vậy nên thật lòng mà nói, ta có hơi thất vọng khi trò không phải là người viết chiến thư; và càng thất vọng hơn khi biết bấy lâu mình vẫn bị lừa dối.”

Má Jack đỏ bừng lên vì hổ thẹn, nó thậm chí không dám nhìn vào mắt cha đỡ đầu của mình nữa.

“Nhưng dù sao thì chuyện cũng đã rồi,” thầy Masamoto tiếp tục nói. “Đến lúc chiều tà trò sẽ phải tham gia quyết đấu để giữ thể diện cho trường chúng ta.”

Jack không tin vào tai mình nữa. ““Nhưng con đã được tập với kiếm thật bao giờ đâu ạ!”

“Ta cũng vậy thôi,” thầy Masamoto xua tay cắt lời nó. “Ngày ấy ta đã hạ Arima với một thanh kiếm gỗ.”

Đến nước này thì nó biết mình chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận tỉ thí với vị võ sĩ kia.

“Thế là cuối cùng trò cũng được thỏa nguyện rồi nhé. Đúng y thái độ nôn nóng được dùng kiếm thật trong giờ học của ta,” thầy Hosokawa bình phẩm với một nụ cười gượng. “Dù sao thì cũng chưa quá bi quan. Ta đã từng thấy trò tập luyện với kiếm thật sau Nam Thiên Viên. Tư thế của trò rất tốt. Có lẽ trò sẽ sống sót thôi.”

Có lẽ? Jack giật mình trước thái độ bình thản của vị thầy.

Nó cứ tưởng chí ít cơ hội của mình cũng phải cao hơn thế chứ.

49

CHIẾN ĐỊA

Chàng võ sĩ trẻ nằm co giật trên nền đất, máu không ngừng tuôn xối xả từ phần cổ bị cắt sâu chảy thành dòng loang ra vùng chiến địa.

Đám đông reo hò cuồng nhiệt, hào hứng chờ đợi thêm vài màn đổ máu nữa.

Đứng cùng nhóm bạn ở góc khán đài dừng tạm, sợ hãi trước số phận của anh chàng nọ, Jack siết chặt kiếm của nó tới nỗi ngón tay nó trắng bệch, phần chuôi kim loại gắn vào da đau rát.

Nhìn xuống cặp mắt anh ta, Jack có thể nhận rõ nguồn sinh khí dần cạn đi như ánh đèn sắp tắt.

“Người tiếp theo!” chiến binh hung tợn đứng hiên ngang giữa chiến địa đông dặc hô. Vị võ sĩ đang khổ hành này vận trang phục *hakama* màu trắng pha đỏ thẫm, ông ta đưa thanh *katana* lên cao rồi vẩy nhanh vết máu của kẻ địch vừa dấy lên lưỡi kiếm ban nãy.

Yamato thúc khuỷu tay đẩy thẳng bạn lên phía trước.

“Ông gọi cậu kìa, Jack.”

“Tuyệt quá các cậu nhỉ?” vừa nói Saburo vừa hào hứng nhét miếng bánh *obanyaki*^[19] vào miệng, chẳng mấy may để ý đến phần bơ trứng chảy cả xuống cằm.

“Sao cậu có thể nói được như thế chứ?” Akiko trách.

“Thì tụi mình sắp được xem quyết đấu còn gì nữa! Thế mà tớ cứ tưởng không về kịp rồi cơ.”

“Saburo à,” Jack lên tiếng, buồn rầu vì thằng bạn quá thiếu nhạy cảm của mình. “Tớ sắp chết đến nơi rồi đấy.”

“Ôi dào, không có chuyện đó đâu,” Saburo nhe răng cười vui vẻ đáp lại. “Thầy Masamoto đã thỏa hiệp với ông ta sẽ dừng trận đấu ngay khi có người đổ máu rồi. Có thể cậu sẽ bị vài vết sẹo, nhưng chết thì không đâu.”

“Thế cậu nghĩ trận đấu hồi nãy không dùng luật đó chắc?”

Saburo há miệng định đáp lại, nhưng chắc không nghĩ ra được gì để nói nên đành ngậm lại cắn thêm một miếng bánh.

“Hồi này là do xui xẻo thôi mà Jack,” Yamato lên tiếng trấn an. “Anh ta xông tới không đúng thời điểm nên mới vô tình bị chém trúng cổ. Đơn giản vậy thôi, cậu sẽ không sao đâu.”

Những lời an ủi này của bọn nó vẫn không khiến Jack an tâm lên được chút nào.

“Jack ơi!” một giọng nói quen thuộc vang lên, đám đông cũng tách ra cho một cậu bé nhỏ con chen vào.

Yori tập tễnh bước đến, cậu bé đang được Kiku bên cạnh dìu đi.

“Sao cậu không nằm nghỉ,” Jack quở trách. “Chân cậu còn đang -”

“Đừng lo cho tớ,” Yori dựa người vào nạng ngắt lời nó. “Lúc tớ cần cậu cũng đã ở bên tớ còn gì. Hơn nữa tớ muốn trao tận tay cậu cái này.”

Nói đoạn cậu bé đưa cho nó một con hạc giấy. Hình xếp lần này rất nhỏ, thậm chí còn bé hơn cánh hoa anh đào, nhưng kỹ thuật thì vô cùng hoàn hảo.

“Cảm ơn nha,” Jack đáp, “tớ vẫn còn giữ con cậu cho lần trước mà.”

“Nhưng cái này là đặc biệt. Tớ đã gấp xong một nghìn con hạc giấy rồi. Đây là cái thứ một nghìn, hình xếp có chứa đựng lời ước bên trong đó.”

Ngay lúc đó, dường như nó cảm thấy con hạc giấy trong tay mình đang vỗ cánh mang theo hi vọng.

“Tớ đã ước mình có thể bảo vệ cậu, như cậu đã cứu mạng tớ vậy,” Yori giải thích, ánh mắt cậu bé tràn đầy niềm tin.

Cảm động trước tấm lòng của Yori, Jack cúi đầu đáp lễ rồi cẩn thận giắt con hạc giấy vào dải đai lưng của mình.

Thầy Masamoto bước đến chỗ bọn nó. “Chuẩn bị xong chưa?”

Jack gật đầu yếu ớt.

“Đừng sợ. Con đang cầm trong tay thanh gươm đầu tiên của ta mà,” ông lên tiếng trấn an. “Chúng sẽ không làm con thất vọng đâu. Nhớ tính toán kỹ khoảng cách giữa mình và đối thủ. Dẫn dụ người ta vào tầm sát thương của mình. Nếu không được thì tìm cách buộc anh ta phải làm thế. Quan trọng nhất là, không được để mình rơi vào bẫy của đối phương.”

Jack cúi lạy tỏ lòng cảm kích trước lời khuyên.

“Nếu thể hiện được lòng dũng cảm của mình,” ông tiếp tục, cố tình hạ thấp giọng để không ai khác có thể nghe thấy, “con vẫn có thể lấy lại được danh dự và lòng tin đã đánh mất.”

Nói xong thầy Masamoto trở về vị trí chủ tọa giữa đám đông. Giờ Jack lại càng thấy áp lực buộc phải thắng lớn hơn bao giờ hết. Nó vừa được cha đỡ đầu trao cho một cơ hội chuộc lại lỗi lầm.

Đến lượt thầy Kano bước về phía nó.

“Chân thầy sao rồi ạ?” Jack hỏi.

Vị võ sư lập tức cười vang. “Ta thích trò ở chỗ này đây Jack. Lúc nào cũng nghĩ đến người khác trước cả bản thân mình. Thế còn vấn đề của trò thì sao? Mặt trời sắp xuống núi rồi. Hãy thử tìm cách dồn đối phương tới chỗ ánh hoàng hôn làm mờ mắt hăn nhé.”

Nói đoạn ông siết chặt vai Jack rồi bỏ ra một cách miễn cưỡng mà bước đến đứng cùng cô Yosa.

“Hãy giữ vững trọng tâm cũng như thăng bằng. Ta tin trò sẽ sống sót trở về,” cô Yosa lên tiếng, đoạn đặt mu bàn tay lên má nó rồi nói. “Nhưng nếu tay võ sĩ đó dám động đến dù chỉ một sợi tóc của trò, ta hứa sẽ biến ông ta thành bia tập bắn ngay.”

Có vẻ như ai cũng muốn đưa ra cho Jack vài lời khuyên, kể cả thầy Kyuzo trong lúc di chuyển đến vị trí các võ sư khác đang đứng cũng nói cộc lốc, “Nhớ cho kĩ, cơ hội chỉ có một mà thôi, đừng biến nó thành lần cuối cùng của mình.” Nói rồi vị võ sư nhỏ thó nhếch mép với nó như thể nụ cười sẽ khiến ông ta đau đớn lắm không chừng, đoạn quay lưng bước đi.

Jack vẫn chả thể nào ứa nổi vị võ sư môn Thể Thuật này, tâm trạng của nó lại càng xấu đi trông thấy khi Kazuki và băng Bộ Cạp nghênh ngang xuất hiện, đi ngay cạnh hăn là Moriko nổi bật với bộ răng đen cùng gương mặt trắng bệch đầy tương phản.

Thế rồi Kazuki bước về phía nó cúi đầu thi lễ.

“Chúc may mắn, Jack,” hăn nói, có vẻ khá chân thành.

“Ờ... cảm ơn,” Jack đáp ứng, bất ngờ với thái độ của Kazuki. Có khi hăn không liên quan đến vụ mạo danh viết chiến thư lần này thật.

Thế rồi với bộ mặt lạnh như tiền, Kazuki nói thêm, “Sau trận đấu nhớ để lại kiếm cho tao nhé?”

Đám Bộ Cạp liền ồ lên khoái trá với trò đùa của Kazuki, xong xuôi chúng lại quay đi, vẫn không ngừng cười lớn.

Akiko bất ngờ nắm tay Jack an ủi nó. “Đừng bận tâm đến họ Jack à. Hãy nhớ lời sư Chủ Trì đã nói: tâm hồn là lá chắn vững chắc nhất.”

“Tĩnh tâm!” Kiku nói thêm vào. “Cậu sẽ cần đến phương pháp đó đấy.”

“Cả lời thầy Kano đã dạy nữa,” Yamato tiếp lời. “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vậy nên đừng chiến đấu mà dùng mắt.”

“Cậu ăn gì chưa?” Saburo hỏi rồi chìa cho nó một xiên thịt gà. “Không bao giờ nên đánh nhau với cái bụng đói cả.”

Jack lắc đầu quầy quậy, nó đang hoàn toàn mất phương hướng với cả tá lời khuyên.

Đúng lúc đó thì Emi chen ra khỏi đám đông bước đến trao cho nó một bó hoa trà màu vàng và đỏ.

“Chúc cậu may mắn,” cô bé thì thầm vào tai nó. “Hẹn gặp cậu ở bữa tiệc tối nay nha.”

Akiko bước đến đứng giữa hai người ngỏ ý muốn cầm hoa hộ Jack. Emi bèn mỉm cười xã giao rồi đưa cho cô bé, tuy nhiên ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu.

“Đến giờ rồi Jack,” thầy Hosokawa cất tiếng gọi nó từ chỗ vị võ sĩ khổ hạnh đang đứng chờ, vũ khí đã sẵn sàng trên tay.

“Vô Tâm,” ông thì thầm vào tai Jack sau khi giới thiệu nó với đối thủ của mình, Sasaki Bishamon.

“Nhưng chính thầy bảo em sẽ cần năm năm để luyện thành kỹ năng đó còn gì,” Jack thắc mắc hỏi trong lúc vị võ sư làm công tác kiểm tra kiểm lần cuối cho nó.

“Đã qua giai đoạn cần đến thời gian rồi,” ông nhìn thẳng vào mắt nó mà đáp. “Thời gian qua trò tập luyện rất chăm chỉ, lại vừa thắng được thử thách Tam Tổ Luân Hồi. Giờ chỉ cần không chờ đợi bất cứ điều gì, sẵn sàng đón lấy tất cả thì kỹ năng Vô Tâm sẽ nằm trong tầm tay thôi. Hãy biến hữu kiếm thành vô kiếm.”

Sau lời khuyên cuối cùng này, ông trao thanh *katana* lại cho Jack rồi bước đi, để nó một mình đối mặt với kẻ địch trên chiến địa đầy máu tươi.

Nhìn gần mới thấy Sasaki Bishamon trông giống hệt như cái tên mô phỏng Chiến Thần của mình. Hai bên cánh tay người đàn ông này đầy những vết sẹo dài như rãnh, ánh mắt sắt đá lạnh lùng đến rợn người. Nội

cách thủ thế cũng đủ cho thấy ông ta không phải tay mơ, hẳn là trước đó đã từng đi rong ruổi chinh chiến khắp nước Nhật.

Nhưng điều làm Jack thấy lo lắng nhất lại là tấm gia huy thêu trên chiếc áo khoác cùng dải băng chít trên trán ông ta. Một vòng tròn hình bốn con bọ cạp màu đen.

Cơ ác mộng nó gặp ngày đầu năm mới lại hiện ra rõ mồn một, nó cố nhớ lại lời thầy Yamada đã giải nghĩa hôm đó. Tứ đồng âm với tử. Nó đã từng đứng độ bằng Bộ Cạp của Kazuki, con quái vật khổng lồ ở thử thách Tâm hồn, và giờ là tấm gia huy của người này. Phải chăng ông ta chính là con bọ cạp thứ tư đó?

“Mày đã chuẩn bị sẵn trang phục xuống mồ rồi đó à? Suy nghĩ thấu đáo đấy, nhóc *ngoại quốc*,” vị võ sĩ chỉ tay vào ngực nó cười lớn.

Không hiểu ý ông ta, Jack cúi xuống nhìn tấm áo của mình. Thì ra trong lúc vội vã chuẩn bị cho cuộc chiến, nó đã vô ý xếp vạt phải của tấm áo lên trước vạt trái, cách người ta mặc y phục cho người chết trong đám tang! Tại sao này giờ không ai nhận ra điều này cơ chứ?

“Nơi này sắp bớt thêm được một thằng *ngoại quốc* rồi!” một người hô lên từ đám đông.

“Cho nó đổ tới giọt máu cuối cùng luôn!” người khác tiếp lời.

Đáp lại hai người này là một chuỗi các âm thanh reo hò lẫn lộn với chế giễu, có vẻ những người có mặt cũng chia làm hai phe, trung tính và bài ngoại.

Những tiếng reo hò càng lúc càng lớn khiến Jack hoàn toàn mất phương hướng trước tiếng ồn, cái nóng và sự hỗn loạn ở nơi chiến địa này. Đầu nó ong cả lên và lộn tung phèo với hàng loạt các lời khuyên khác nhau. Thấy nó thờ dốt, thầy Yamada đã phải vội bước đến trấn an.

“Hít sâu vào. Tập trung vào trận chiến.”

“Thầy ơi, con không thể. Ông ta giết con mất. Con phải làm gì đây.”

“Chỉ con mới có thể hiểu rõ mình cần phải làm gì thôi,” vị thiền sư đáp, đoạn chỉnh lại tay cầm kiếm đang run rẩy cho nó. “Hãy làm như cách con định khuyên người khác. Nghĩ xem điều đó là gì nào?”

“Lên đi, ranh con! Đừng làm tốn thời gian nữa!” vị võ sĩ đập cát hô to.

“Đối mặt với nỗi sợ,” Jack đáp ngay mà không cần suy nghĩ.

Thầy Yamada gật đầu. “Đúng vậy. Hãy nhớ rằng đối thủ lần này chỉ là một con người bằng xương bằng thịt. Ông ta không giống như Sơn Lâm Cư

Sĩ.”

Không khí xung quanh khô khốc đến đáng sợ. Jack cảm giác như miệng mình ngậm đầy cát. Nó thử đưa lưỡi liếm môi, dường như nỗi sợ đã lấy hết độ ẩm ở đó rồi.

Đầu kiếm của hai người lấp lóe phản chiếu thứ ánh sáng màu đỏ vàng cuối ngày. Jack chỉnh lại động tác cầm kiếm của mình lần cuối. Thanh kiếm của thầy Masamoto tuy có nặng hơn cây kiếm gỗ nó vẫn dùng nhưng lại rất hài hòa, lưỡi kiếm sắc bén, thân kiếm chắc chắn. Trải qua nhiều tháng trời tập luyện, Jack cũng đã tập chém rất nhiều với món vũ khí này, có thể nói nó hoàn toàn quen thuộc với thanh gươm đang cầm trên tay.

Nó dần bình tĩnh trở lại.

Jack không thấy sợ hãi hay căng thẳng nữa. Tuy đang trong thế nghìn cân treo sợi tóc nhưng cũng như phần thử thách Tâm hồn trước đó, nó đã kiểm soát được nỗi sợ của mình.

Jack nhớ lại lời thầy Hosokawa. *“Ba điều tối kỵ với một samurai là sợ hãi, hoang mang, và do dự.”*

Nó đã đánh bại nỗi sợ hãi.

Nó đã vượt qua cơn hoảng loạn.

Chỉ còn lại do dự.

Jack chăm chú quan sát khuôn mặt kẻ địch. Ánh mắt lạnh lùng màu xám của ông ta chẳng để lộ ra điều gì.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu nó phải nhìn thẳng vào cái chết.

Khác chẳng là, lần này nó sẽ không chần chừ nữa.

Jack nhận thấy ông ta cầm kiếm hơi thấp, để lộ sơ hở ngay phần cổ.

Trước hàng trăm con mắt khán giả, vị chiến binh ra đòn nhanh như chớp. Jack liền lập tức gạt thanh gươm của vị võ sĩ sang bên rồi tấn công mục tiêu.

Đường kiếm xé gió trong không trung.

Và trật đích.

Chỉ là một cái bẫy của vị võ sĩ nọ. Ông ta cố tình mời gọi Jack tấn công để lợi dụng sơ hở tung ra cú phản đòn vào thẳng bụng nó, cắt từ be sườn xuống tới bụng.

Một tiếng la thất thanh vang lên từ chỗ Akiko, Emi và những người khác, dường như Jack đã bị xuyên thủng bởi thanh gươm của võ sĩ.

50

VÔ KIẾM

Phải may mắn lắm Jack mới tránh được cú đâm ấy, tuy rằng lưỡi kiếm đã kịp thọc qua phần áo lưng nhùng của nó mà xuyên thẳng sang phía bên kia. Lưỡi kiếm kề sát đến mức suýt nữa thì cắt cả vào da. Jack thậm chí còn cảm nhận được lưỡi thép lạnh lòng ép vào da thịt.

Đồ ngốc! Đồ ngốc! Đồ ngốc!

Jack thầm nguyện rửa mình trong lúc lao nhanh qua đối thủ, bộ đồ tập của nó bị đâm rách toạc trong lúc cố gắng tìm lối thoát. Nó vội vã tách xa ra khỏi vị samurai.

Thầy Masamoto đã nói gì nào?

“Làm gì thì làm, đừng để hấn áp sát.”

Và chính xác hấn vừa làm như thế.

Vị samurai liếc mắt xuống phần cơ hoành đã không còn mảnh vải nào che của Jack tỏ vẻ thất vọng. “Bộ bọn *ngoại quốc* không có máu hử?”

Có tiếng cười khoái chí lạo xạo vang lên từ trong đám đông.

“Đương nhiên rồi!” một khán giả hét lớn. “*Ngoại quốc* là tội sâu bọ mà!”

Thế là cả đám đông liền ồ lên, một số còn kêu gào đòi lấy máu Jack, số khác thì biện bạch danh dự cho nó.

Jack giận sôi gan trước sự cả tin mù quáng của đám đông khán giả. Đường như bọn họ chẳng có chút ý niệm nào về tinh thần võ sĩ đạo. Lễ ở đâu? Danh ở đâu? Nhân ở đâu? Nghĩa trong lương tâm con người ở đâu?

Thu hết can đảm, nó định bụng sẽ cho họ thấy samurai phải là người như thế nào.

Jack làm theo lời thầy Masamoto, nó thả cơn nóng giận của mình xuống làn nước trong tâm trí để cơn giận tan biến theo từng gợn sóng.

Nó điều hòa nhịp thở và xem xét lại chiến thuật của mình.

Lần đầu trước quá nguy hiểm.

Jack biết nó không còn cơ hội thứ hai.

Lần này nó sẽ đợi vị samurai, khiêu khích ông ta tiến vào vùng tấn công của nó. Mặc dù lúc này bên trong người Jack đang hoàn toàn tĩnh lặng, nó vẫn cố tình tạo ra ấn tượng bên ngoài là đang lo lắng.

Nó để cho thanh kiếm trong tay mình run lên. Nó giả vờ rằng mình đang cố gắng tìm lối thoát. Lợi dụng cách đó, nó di chuyển vòng quanh cho đến khi đầu lưng về phía mặt trời và vị samurai đối diện phải nhắm mắt nhìn nó. Hai mắt ông ta thậm chí còn bắt đầu chảy nước giàn dụa vì chói.

“Làm ơn... đừng giết tôi...” Jack van nài.

Sasaki Bishamon lắc đầu với vẻ ghê tởm. Từ đám đông khán giả phát ra âm thanh la ó chê bai. Jack bắt gặp thầy Masamoto gục đầu xuống trước hình ảnh quy hàng đáng hổ thẹn của nó.

“Đồ thảm bại. Thế mà cũng tự xưng là Đại Kim Mao Võ Sĩ,” vị chiến binh hét lớn, lăm le mũi kiếm chĩa vào Jack. “Để ta giải thoát người khỏi nỗi nhục này.”

Vị samurai tiếp cận nó bằng từng bước chân chậm mà chắc. Ông ta nâng thanh *katana* lên cao vừa tầm để có thể chém đôi người Jack, rõ ràng không chỉ muốn nó đổ máu mà còn muốn đó sẽ là những giọt máu cuối cùng của nó.

Jack buộc tâm trí nó trôi dần như dòng nước.

Vô Tâm.

Không suy nghĩ.

Nó để cho âm thanh gào thét ồn ào từ đám đông chìm dần vào không gian.

Tĩnh mạch.

Nó để cho vị samurai tiến lên rồi dừng lại.

Không hề bối rối.

Nó để cho thanh kiếm trong tay hòa làm một với trái tim.

Vô kiếm.

Vị samurai vung kiếm không chút nao núng.

Thời gian dường như chậm lại khi tất cả những gì Jack cần biết về đòn tấn công của vị chiến binh chợt ủa ra trong tâm trí nó. Nó biết chính xác thanh kiếm của ông ta đang nhắm vào đâu. Nó biết khi nào cần phải bước vào trong đường đi của thanh kiếm để có thể tránh được. Nó biết khi nào phải tấn công, và biết cả vị trí tấn công.

Jack biết đây chính là lúc mà bàn tay trong tâm trí nó đang điều khiển thanh kiếm.

Nó hành động theo trực giác của mình.

Sau ba lần vung kiếm, cuộc đấu đã chính thức kết thúc.

Bằng một độ chính xác không chê vào đâu được như hồi thầy Hosokawa chém đôi hạt gạo, Jack đã chém trúng vị samurai với một nhát xuyên qua thắt lưng, một nhát qua chiếc quần *hakama*^[20] và một nhát qua dải vải trên trán.

Dải thắt lưng của ông ta rơi xuống trước tiên.

Rồi đến *hakama* trượt xuống thành một đồng lòng nhùng dưới đất.

Cuối cùng dải vải trên trán của vị samurai cũng lả lướt rơi xuống, gia huy hình con bọ cạp đã bị cắt đôi thành hai nửa bằng nhau chẵn chẵn.

Vị chiến binh nộ khí xung thiên gầm lên lao vào Jack với thanh kiếm giơ cao tìm cách trả thù.

“Máu đã đổ!” thầy Masamoto hô to tuyên bố, ông nhanh chóng bước vào giữa hai người để dừng trận chiến.

Vị samurai chớp mắt như không tin nổi điều vừa mới xảy ra. Trên trán ông ta vẫn còn dòng máu nhỏ chảy ra từ vết nứt nơi mũi kiếm của Jack khía vào.

“Rất xin lỗi,” Jack nói, nó cúi người cố kìm lại để không cười. “Nhưng tôi không có ý làm hại ông.”

Từ trong đám đông khán giả có một người bật cười.

Một người khác cũng bật cười, rồi một người nữa. Chẳng mấy chốc mà cả đám đông khán giả đã chìm trong trận cười nghiêng ngả, nhiều phụ nữ còn vẩy tay ra hiệu chỉ vào vị chiến binh. Phải mất một lúc sau vị samurai này mới nhận ra là phần cơ thể bên dưới của ông ta đang lỏa lồ trước đám đông, bởi chiếc quần *hakama* kia chỉ còn là một đồng bụi nhùi quanh cổ chân dưới đất. Len lén nhìn quanh, vị chiến binh xấu hổ trước hình ảnh mất mặt của mình. Ông ta nhanh chóng kéo phần còn lại của bộ đồ che cơ thể rồi mất hút khỏi sàn đấu.

Jack được bạn bè và số học viên còn lại của trường Nhị Thiên Nhất Lưu vây quanh, tất cả đều tung hô chúc mừng chiến thắng của nó.

Tuy nhiên Jack không mấy để tâm đến những lời tung hô đó. Tâm trí nó còn đang mải mê với trận đấu vừa diễn ra. Vô Tâm. Nó đã làm chủ được Vô Tâm rồi. Hoặc ít ra thì cũng có thể nói là đã được trải nghiệm điều ấy. Nhưng điều quan trọng hơn là, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thanh kiếm đã hòa làm một với trái tim và trở thành một phần cơ thể của nó.

Thanh kiếm đúng thực là linh hồn của một samurai.

Đám đông rẽ sang hai bên để thầy Masamoto và thầy Hosokawa bước tới. “Chiến thuật khá lắt léo Jack. Trò đã lừa được cả ta,” thầy Masamoto cất tiếng khen ngợi. “Một người nếu không thể chiến thắng đối phương bằng thể lực thì cần phải chiến đấu bằng trí tuệ. Trò đã có được sự kính trọng của ta rồi đấy.”

“Dạ,” Jack cúi người đáp lại, nó thầm cảm ơn Chúa vì đã được tha thứ cho tội nói dối về *hải đồ*.

Ngay khi nó vừa ngước đầu lên thì thầy Hosokawa đã đứng trước mặt. Trong lúc trầm ngâm mân mê chòm râu nhọn, đôi mắt sắc lẹm của ông không ngừng xem xét nó. Thế rồi vị thầy môn Kiếm Thuật nở một nụ cười tươi đầy tự hào.

“Được rồi đấy Jack ạ. Vừa rồi trò đã chứng minh cho ta thấy mình đủ khả năng lĩnh hội Kiếm Thuật.”

51

KUNOICHI^[21]

Đêm lạnh lẽo trong căn phòng ngột ngạt. Jack đổ mồ hôi hột khi tay nó lần mò tìm cuốn *hải đồ* của cha trong bóng tối.

Tiếng sáo tre lạnh lớt hòa quyện với âm thanh trầm bổng từ cây đàn *shamisen*^[22] vang vọng từ phía Đại Điện của tòa thành Lãnh chúa Takatomi. Lúc này mọi người đang tụ tập chúc mừng sự kiện thử thách Tam Tổ Luân Hồi đã kết thúc tốt đẹp.

“Không có ở đây!” Jack thốt lên, giọng nó như lạc đi vì hoảng loạn.

“Cậu chắc chứ?” Yamato hỏi.

“Chắc chắn mà. Tổ đề nó ở gờ phía trên,” Jack khẳng định trong lúc nó chui ra từ sau tấm tranh lụa hạc trắng treo trên tường trong phòng khách, “nhưng nó biến mất rồi.”

“Để tớ xem,” Akiko lên tiếng. Cô bé tiến lại chỗ bực bằng gỗ cây tuyết tùng rồi hé mắt nhìn vào trong lối đi bí mật.

Ba đứa bọn nó đã lén tách ra khỏi buổi tiệc còn Saburo và Kiku thì được phân công ở lại chăm sóc Yori. Mục đích của bọn nó là lấy lại cuốn *hải đồ* và trở về trước khi có người để ý thấy sự vắng mặt của chúng. Thầy Masamoto giờ đã biết về thân phận thật sự của cuốn sổ nên đưa ra yêu cầu phải được tận mắt xem cuốn sổ đó, và nó sẽ phải được Jack mang đến vào sáng hôm sau. Jack đã đồng ý với yêu cầu trên, mặc dù nó vẫn chưa tiết lộ địa điểm cất giấu cuốn sổ phòng trường hợp có thể làm cho vị samurai nổi giận hơn nữa.

Tuy nhiên quyết định này có vẻ đã đến quá muộn. Tên Độc Nhãn Long đã nâng đi *hải đồ*.

“Đến tòa thành trang bị chống ninja mà hãn cũng vào được sao?” Jack tuyệt vọng sụp xuống nền sàn.

“Jack!”

Nó mơ hồ nhận ra Akiko đang hươ hươ thứ gì đó trước mặt.

“Cậu đang tìm cái này phải không?” cô bé mỉm cười khua khua cuốn *hải đồ* bọc vải dầu trong tay, đoạn đặt xuống đùi nó. “Chỉ là nó bị rơi xuống sàn thôi.”

“Cậu đúng là...” Jack thốt lên, nhưng nó không biết phải diễn tả ra sao cho hết sự nhẹ nhõm và nỗi vui mừng của mình cho Akiko hiểu.

Tiếng nhạc lắng dần từ Đại Điện, ngay lúc âm thanh ấy vừa tắt thì một tiếng chim réo rắt vang lên.

Tiếng chim sơn ca.

Nụ cười toe toét trên khuôn mặt Jack vụt tắt ngấm, nó vẫn còn nhớ hệ thống báo động độc nhất vô nhị mà Lãnh chúa Takatomi cài đặt vào nền sàn.

Nỗi sợ của nó tăng lên cùng với Akiko và Yamato.

Có người đến.

“Mau giấu *hải đồ* đi! Nhanh lên,” Akiko giục nó.

Sàn Sơn Ca réo rắt tiếng chim theo từng bước chân lại gần.

Không còn cách nào khác. Jack đành đặt lại cuốn *hải đồ* vào gờ phía trên rồi để tấm lụa buông xuống vị trí ban đầu.

Từ bên ngoài, tiếng ồn của sàn cũng tắt ngấm.

Kẻ lạ mặt đã đứng ngay trước cánh cửa.

Ba đứa nhìn nhau. Phải làm gì bây giờ? Nếu đó là một người lính canh thì chúng có thể vờ như vừa bị lạc; nhưng nếu không phải thì liệu chúng có nên vào tư thế sẵn sàng chiến đấu?

Cánh cửa giấy trượt sang bên.

Một dáng người quỳ trước mặt chúng, bóng đen sau lưng đổ dài ra hành lang, khuôn mặt che khuất trong bóng tối.

Không ai dám động dậy.

Jack chợt thấy tấm tranh lụa trên tường vẫn còn hơi rung đưa, nó cố sức giữ nguyên tấm lụa.

Dáng người cúi đầu rồi đứng dậy.

Một phụ nữ xinh đẹp trong bộ kimono màu xanh ngọc bích với mái tóc dài được cuốn cao trên đầu rồi ghim giữ bằng chiếc trâm cài tóc trang trí nhanh nhẹn lướt vào trong phòng.

“Lãnh chúa nghĩ rằng các vị có thể sẽ muốn thưởng thức thêm những món ăn nhẹ trong bữa tiệc riêng,” người phụ nữ nhẹ nhàng lên tiếng, cô đặt chiếc khay nhỏ đựng ấm trà và bốn chiếc chén kiểu Trung Hoa xuống nền chiếu *tatami*.

Đoạn ra hiệu mời bọn chúng ngồi xuống.

Tuy vẫn còn hoang mang nhưng đã phần nào thấy nhẹ nhõm, ba đứa liền làm theo. Jack dõi mắt nhìn người hầu nữ rót trà ra ba chiếc chén. Mỉm cười dịu dàng, cô mời Jack đầu tiên; trong chừng ấy thời gian, đôi mắt đen láy như ngọc trai của cô không hề rời khỏi nó.

Jack chờ cho đến khi hai đứa còn lại cũng đã cầm chén trà trên tay trước khi uống.

Sàn Sơn Ca lại reo lên lần nữa, cả bọn như đông cứng.

Người phụ nữ rút cây quạt từ đai lưng ra rồi phẩy tay mở quạt để lộ từng nan kim loại màu đen cùng bức tranh tinh tế hình một con rồng xanh ngọc quần quanh dãy núi mờ sương được khéo léo vẽ tay.

“Trời hôm nay ấm quá nhỉ,” vừa nói cô vừa phe phẩy cây quạt trước mặt. “Các vị hẳn phải khát lắm rồi.”

Jack nâng chiếc chén lên, đôi môi nó khô cả lại trước nỗi sợ có người khác đang đến.

Cánh cửa giấy lại trượt mở, lần này là Emi.

“Cha tớ đang thắc mắc không biết ba người đi đâu,” cô nói, trông có vẻ tức tối vì không được mời đến chỗ tụ hội riêng của ba đứa. “Cha muốn mọi người... Cô là ai?”

Emi nhìn chằm chằm vào người hầu nữ. “Cô không phải người ở đây.”

Trước khi bọn chúng kịp phản ứng thì người phụ nữ đã lập tức quăng chiếc khay vào Emi khiến nước trà đổ tung tóe ra khắp nền sàn. Chiếc khay xoay tròn trong không trung như một chiếc *shuriken* khổng lồ chặt thẳng vào cổ Emi làm cô bé ngã xuống đất bất tỉnh.

“*Kunoichi!*” Akiko la lớn, xoay người tách xa khỏi kẻ giả mạo.

“Đừng uống, Jack!” Yamato hét lên trong lúc đập tan chén trà trong tay. “Độc đấy!”

Trong thoáng chốc, Jack sững người khi nhìn thấy làn khói nhỏ mang mùi hương cay nồng bốc lên từ nơi nước trà đổ xuống chiếu.

“Ninja?” Jack thốt lên như không tin vào mắt mình. Nó ngược nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt. Vậy mà trước giờ nó vẫn tưởng chỉ có nam giới mới làm ninja.

Ả ninja lập tức phẩy tay khép cây quạt lại rồi vụt phần nan bằng kim loại xuống đầu Jack như một cái búa. Yamato lao tới đẩy Jack ra, không may bị phần đầu nhọn của thanh sắt trên quạt đập trúng thái dương. Cậu ta ngã xuống sàn nằm im bất động.

Bật đứng dậy, ả lao qua cơ thể im lìm của Yamato xông vào Jack. Ngay lúc vừa giơ lên tấn công thì ả đã bị đòn bán nguyệt cước của Akiko đá văng cây quạt ra khỏi tầm tay.

Ả ninja ngay lập tức trả đòn bằng một cú đá ngang hông hiểm độc vào ngay bụng Akiko khiến cô bé bật văng ra tận bên kia góc phòng.

Trong khoảnh khắc ả bị phân tâm. Jack đã kịp đứng dậy. Bắt gặp cảnh hai người bạn bị thương nằm la liệt xung quanh, cơn giận của nó bùng lên dữ dội tiếp sức cho nó chuyển thể tấn công.

Tuy nhiên ả ninja đã kịp thủ thế trước khi cú đá móc xoáy của Jack kịp vung tới. ả nhanh chóng hụp người xuống thọc tay vào mái tóc khiến nó bị tung ra xõa xuống lưng bông bênh như một đám mây đen, cùng lúc đó một tia sáng lóe lên lao tới mắt phải của Jack.

Jack loạng choạng lùi lại tránh cây trâm sắc lẹm, đầu nhọn của nó ánh lên tia sáng trong lúc lướt qua mắt.

Ả tiếp tục dùng cây trâm đâm nó lần hai nhưng không thành công.

Jack dõi theo cây trâm thép lướt qua bên trái nó, đột nhiên, bài học về cách “chiến đấu không dùng mắt” của thầy Kano hiện ra trong đầu. Bản năng khiến đôi mắt nó nhìn theo dấu thứ vũ khí lóe sáng kia, nhưng thứ ánh sáng quỷ quyệt ấy của ả ninja chỉ nhằm khiến nó bị phân tâm.

Ngay khi nó vừa quay lại đối mặt, ả liền mở lòng bàn tay ra trước miệng rồi thổi làn bụi đen lấp lánh vào mắt nó.

Đau nhói trước làn bụi gồm cát, mùn cưa và hạt tiêu xay nhỏ trộn lẫn với nhau, nước mắt không ngừng chảy ròng ròng xuống khuôn mặt Jack.

Mọi thứ xung quanh nó chìm trong một màn đen.

Jack đã bị mù.

SASORI

“Akiko! Tôi không nhìn được!”

Cô bé liền lao tới bảo vệ nó. Jack nghe thấy tiếng trâm vun vút xé gió và âm thanh va đập vào cánh tay khi Akiko đỡ đòn tấn công tiếp theo của ả *kunoichi*. Jack thầm nghĩ trong đầu rằng nó vẫn phân biệt được phần tạp âm khi Akiko vùng lên phản công bằng một cú đá trực diện, bởi nó nghe thấy tiếng ả kia loạng choạng lùi lại cùng âm thanh rên rỉ phát ra như thể bị gập người lại.

Mắt nó chảy nước giàn dụa như hai nguồn suối nóng hăng và cay nồng khiến nó phải nheo lại vì xót. Không còn thị giác, nó chỉ có thể lắng nghe âm thanh của cuộc chiến giữa Akiko và ả *kunoichi* từ phía bên kia căn phòng.

“Coi chừng!” Akiko hét lớn.

Jack chuyển từ thế thủ sang tấn công. Nó vận dụng các kỹ năng Li Thủ để cố gắng chạm vào ả nhưng ả đã kịp tránh. Tập trung vào tiếng động từ hơi thở rời rạc của ả, Jack đã xác định được vị trí mà ả sẽ di chuyển tới nhưng Akiko đã lập tức nhảy vào giữa ngăn đòn đánh lén của ả ninja. Giờ thì Jack không thể tấn công nếu nó không muốn đánh trúng phải Akiko.

Bất chợt Jack có cảm giác nó vừa bắt được một thứ âm thanh xột xoạt khe khẽ từ tấm lụa treo trên tường và tiếng bước chân rất nhẹ. Jack lập tức cảm nhận thấy phần bực bằng gỗ cây tuyết tùng nơi nó đang đứng dường như hơi gập xuống dưới sức nặng của kẻ lạ.

Jack xoay người lại thủ thế bảo vệ khuôn mặt.

Ngay lúc đó hai tay nó va chạm mạnh với một nắm đấm nhắm thẳng vào phía sau đầu. Vận dụng những gì được học trong các buổi tập Li Thủ, Jack liền lăn theo cánh tay kẻ tấn công để thực hiện một đòn mâu thủ chọc thẳng vào cổ họng hắn, tuy nhiên đòn thế của nó đã bị khóa gọn và gạt sang bên. Ngay lập tức Jack vòng tay theo hướng ngược lại rồi trả đòn bằng kỹ thuật

khóa trong, xoắn tay mình vào cánh tay của kẻ tấn công mà dùng mặt sau của nắm đấm động thẳng vào mặt đối thủ.

Nó đã đánh trúng cằm của hắn.

Cú va chạm vừa rồi khá đanh và tạo ra chấn động mạnh, tuy nhiên đối thủ của nó chỉ bật cười bằng một thứ âm thanh lục khục nghe như tiếng máy cưa rỉ gặp gỗ.

Jack bị mất điểm tiếp xúc, kẻ tấn công nó đã lùi xa khỏi tầm với.

“Ấn tượng lắm, *ngoại quốc*,” Độc Nhân Long rút lên, “có điều việc người còn sống khiến ta còn thấy ấn tượng hơn nữa đấy. Lẽ ra người nên làm một ninja chứ không phải là một samurai!”

Tim Jack đập mạnh đến nhói đau. Khoảng cách quá gần với tên Độc Nhân Long khiến toàn bộ cơ thể nó phản ứng dữ dội, hai lá phổi thắt lại.

“Tôi không sợ đâu,” Jack thu hết can đảm cất lời.

“Có chứ,” Độc Nhân Long đáp lại trong lúc chậm rãi bao vây nó. “Vì ta là nỗi đau len lỏi vào xương tủy người trong đêm tối, ngọn lửa cháy thiêu đốt máu người, cơn ác mộng tồi tệ nhất của người, kẻ đã giết cha người!”

Độc Nhân Long ra đòn nhanh lẹ đến mức Jack không kịp chống đỡ. Tên ninja đã đánh trúng vào vị trí xương vai khiến cho cánh tay phải của nó tê rần đau đớn. Jack lao đảo lùi lại thở dốc, cả cánh tay phải của nó như thể vừa bị đút vào trong đám lửa lò rèn nóng rực.

“Ở đây chỉ làm phí thêm thời gian của ta,” tên ninja gằn giọng như thể chẳng có hứng thú tra tấn nạn nhân của hắn thêm nữa. “Ta đã có được thứ ta muốn.”

Dù bị cơn đau giằng xé, Jack vẫn mơ hồ nhận ra là nó còn thấy được những hình dáng mờ mờ xung quanh, hai bóng đen nổi lên trên làn khói sương xám xịt. cơn đau đang dần giúp nó lấy lại ý thức và thị giác.

“Giờn thế đủ rồi Sasori!” Độc Nhân Long ra lệnh. “Giết nó và thắng *ngoại quốc* cho ta.”

Jack liên tục chớp mắt gạt nước ra. Bên trái, nó bắt gặp hình dáng mờ mờ của tên ninja trùm kín mặt giữa bức tường nhạt nhòa mờ mịt.

“Lần này đừng để ta phải thất vọng nữa nhé thằng *ngoại quốc*. Ngoan ngoan chiều trời đi.”

Định vị chính xác nơi tên ninja đang đứng qua giọng nói, Jack lập tức thực hiện đòn đá móc nhắm vào đầu kẻ thù.

Chân nó vung qua khoảng không trống rỗng.
Độc Nhân Long đã biến mất.

Có tiếng ai đó vừa thở hắt ra bằng miệng, tiếp theo là tiếng cơ thể đổ gục xuống sàn.

“Akiko!” Jack hét lên.

Không có tiếng trả lời.

“Akiko?” Jack lặp lại, nó thấy lo cho cô bé.

“Cô bạn xinh xắn của người ngóm rồi *ngoại quốc à*,” ả *kunoichi* chế giễu. “Ta đã chích đầu trâm độc vào chiếc cổ xinh xắn của cô ta.”

Một dòng nước lạnh băng giá vừa len lỏi vào tim nó, đau đớn hơn bất cứ loại hình tra tấn nào mà tên Độc Nhân Long có thể hành hạ.

Jack điên cuồng lao vào kẻ vừa giết Akiko. Bất chấp tất cả; bất chấp cả suy nghĩ của mình. Nó chỉ còn biết tấn công.

Ả *kunoichi* thất thế trước những đòn tấn công như vũ bão của nó.

Đòn thế nối tiếp đòn thế không ngừng giáng xuống ả *ninja*.

Jack vung tay đập mạnh vào thế thủ của ả khiến ả đánh rơi chiếc trâm độc làm nó văng sang phía bên kia phòng.

Nó càng đẩy mạnh hơn. Lực tay của Jack khiến ả phải oằn người xuống đỡ. Jack lấy hết sức bình sinh tung một đòn đá hông trúng ngay ngực ả. Ả *ninja* ngã ngửa đập mạnh người xuống phần bọc thét lên đau đớn.

“Tới đi!” Jack gầm lên, hai mắt nó ướt đầm những giọt nước không phải vì thứ bột tung hỏa mù mà vì nỗi đau thương đang giằng xé trái tim.

Không có âm thanh phản hồi.

Jack lấy tay lau nước mắt. Thị giác của nó vẫn còn mờ, nhưng hình ảnh nhìn cũng gần được như bình thường.

Ả *kunoichi* nằm bất động trên bọc.

Nó đâu có đá ả mạnh đến thế, Jack nghĩ thầm, làm sao đủ giết ả được.

Nó thận trọng bước lại gần rồi dùng chân đá vào đùi ả. Không có bất cứ phản ứng nào xảy ra. Hai tròng mắt đen của ả trở nên vô hồn, ánh sáng trong nó đã tắt.

Jack lật ả sang bên.

Chiếc trâm cài tóc trang trí nhô ra từ sau lưng ả như chiếc móc độc của một con bọ cạp. Ả đã chết vì chính chất độc của mình.

Bọ cạp.

Dù có tìm đủ mọi lí do đi nữa, Jack vẫn không thể phủ nhận rằng giấc mơ của nó đã thành sự thật.

Bốn con bọ cạp.

Bằng nhóm của tên Kazuki. Cuộc thi thử thách Tâm hồn. Vị chiến binh. Ả *kunoichi*. Số bốn đồng nghĩa với tử. Nhưng giấc mơ không ám chỉ về cái chết của nó mà về Akiko.

Jack khuỵu gối xuống nền sàn như mất hồn trước cảnh hoang tàn của phòng khách. Yamato đang dần tỉnh lại giữa một đống những mảnh vụn từ các chén trà bị vỡ. Mặc dù còn thở nhưng Emi chưa hề có dấu hiệu động đậy, cổ cô bé sưng vù lên và thâm tím.

Bức tranh lụa hạc trắng treo trên tường đã bị xé toạc, để lộ ra cái lỗ bí mật đen ngòm và trống rỗng như hốc mắt trên chiếc sọ người.

Độc Nhân Long đã có *hải đồ*.

Jack lê gối lại gần chỗ Akiko.

Cô bé nằm bất động trên nền chiếu *tatami*, một giọt máu nhỏ rỉ ra trên cổ nơi chiếc trâm đã cắm vào. Từng tiếng thốn thức đau đớn vang lên khi Jack ôm ghì lấy cơ thể vô hồn của cô bé trong tay.

53

LONG ĐẠO

“ĐÂY MÀ LÀ MỘT SAMURAI SAO!”

Vị chúa đảo Masamoto đã không còn tìm được cơn phẫn nộ bốc cao lên nữa.

Lúc phát hiện ra Jack cùng ba đứa còn lại ở trong phòng khách, ông vẫn tỏ ra hết sức tỉnh táo. Ông vẫn bình tĩnh sắp xếp một nhóm truy tìm tên Độc Nhân Long cũng như cắt cử thêm người bảo vệ lãnh chúa. Ông vẫn rất kiềm chế khi tổ chức cho các học viên khác an toàn trở về trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Ông thậm chí vẫn còn có thể điềm tĩnh lắng nghe Jack giải thích vụ việc và lí do vì sao nó giấu cuốn *hải đồ* trong tòa thành của vị lãnh chúa.

Nhưng giờ thì ông đã phải găm lên giận dữ trước kẻ đang phủ phục dưới nền sàn Phượng Hoàng Đường. Cơ thể Jack run lên theo từng lời trút xuống như sấm sét, mỗi câu từ như lưỡi kiếm *katana* chém vào người nó.

“Người dám lấy bạn bè ra để thí mạng, hủy hoại lòng tin của ta, hơn nữa còn dám cả gan mang nguy hiểm đến đe dọa tính mạng của lãnh chúa, tất cả chỉ vì lợi ích cho cuốn *hải đồ* của cha người!”

Masamoto trừng mắt nhìn Jack, không lời lẽ nào có thể tả thấu nỗi giận dữ ông đã phải chất chứa trong lòng. Từng giây im lặng trôi qua trong bầu không khí sục sôi lửa giận, vết sẹo trên mặt ông càng lúc càng trở nên đỏ hơn.

“Tội nói dối của người ta có thể tha, nhưng người dám biến tòa thành của lãnh chúa trở thành mục tiêu cho bọn ninja! Hỏi xem làm sao mà ta bỏ qua chuyện này được hả?” ông nói mà như thì thầm trong hơi thở, như thể sợ rằng nếu tiếp tục găm lên ông sẽ không tìm được mà xuống tay với nó. “Vậy mà ta tưởng người đã hiểu được chân lí của một samurai. Nghĩa vụ của người là phục vụ ta và lãnh chúa. Người đã phá vỡ quy tắc của tinh thần Võ Sĩ Đạo! Lòng trung thành của người ở đâu? Lễ nghĩa của người để đâu? Chẳng lẽ sự bảo hộ của ta vẫn chưa đủ chứng minh cho người biết rằng ta đáng được tin tưởng hay sao?”

Trên đôi mắt của ông ứa ra những giọt nước. Dường như ý nghĩ rằng Jack không tin ông, và có thể là cũng chẳng kính trọng gì ông đã khiến cho vị samurai vĩ đại ấy cảm thấy đau buồn nhất.

“BIẾN RA KHỎI TÂM MẮT TA!”

Jack ngồi trên cành cây thông già trong góc Nam Thiền Viên. Giấu mình trong bóng tối, nó chán nản đá vào chiếc nặng gỗ đỡ tán cây khiến cho cành lá càng lúc càng rung lên.

Ngước mắt nhìn lên bầu trời đêm, nó ước gì trời sao ấy có thể phân tán tư tưởng nó, nhưng rồi những ngôi sao cũng chẳng khiến nó thấy thoải mái hơn mà ngược lại, bầu trời ấy chỉ càng khiến nó nhận ra mình cô đơn và lạc lõng biết chừng nào. Nhật Bản đang dần bước vào thời kì căng thẳng, những kẻ ngoại quốc như nó không còn được chào đón ở đây nữa. Không chỉ bị tách rời khỏi đất nước mình đang sống, thậm chí nó còn tự li gián với người duy nhất bảo vệ mình. Jack đã biến vị chúa đảo Masamoto thành kẻ thù của nó.

Nó chẳng còn chỗ nào để chạy trốn nữa.

Cuối cùng thì Độc Nhân Long cũng đã có được cuốn *hải đồ*.

Jack nguyên rửa sự ngu ngốc của bản thân. Nó đúng là đồ thất bại.

Không còn cuốn *hải đồ*, nó đã không giữ được kí ức của cha.

Không còn kỉ vật duy nhất của gia đình, thứ giúp nó trở về quê hương để xây dựng một tương lai mới, nó đã không giữ được lời hứa với Jess.

Không thể bảo vệ bạn bè, nó đã khiến họ phải thất vọng.

Jack đã mất tất cả những gì quý giá nhất của mình.

Gục đầu vào hai bàn tay, từng tiếng thổn thức khiến cả cơ thể nó như rạn nứt, Jack tự hỏi liệu nó có nên rời trường ngay bây giờ, hay đợi đến sáng.

“Con chưa mất hết tất cả đâu chàng samurai trẻ ạ. Đừng tuyệt vọng.”

Jack ngước nhìn lên với đôi mắt nhòe nước. Nó còn không nghe thấy âm thanh bước chân vị sư già đến gần.

Thầy Yamada tựa người lên chiếc gậy tre, đôi mắt ông trù mến nhìn Jack trong lúc ngón tay gầy guộc của ông trầm ngâm vân vê chòm râu dài thưa thớt.

“Chỉ là một cơn bão vừa tàn quét trong đêm, vậy thôi, ông nói, chất giọng trầm ấm dịu dàng cất lên như đang tìm đến để xoa dịu nỗi đau thương

của nó. “Rồi sẽ đến lúc cơn giận của ngài lắng xuống, rồi ngài sẽ lại xem con là một samurai như trước giờ vẫn vậy. Tất cả rồi sẽ được tha thứ.”

“Làm sao có thể như thế được ạ? Con đã phản bội ông ấy mà,” Jack rên rỉ, cụm từ ấy cửa vào tim nó sắc lẹm đến ứa máu. “Con đã không tôn trọng ông ấy. Phá vỡ lòng tin của ông ấy. Đi ngược lại với tinh thần Võ Sĩ Đạo mà ông ấy luôn tôn thờ.”

“Jack à, con vừa biểu lộ ra tinh thần Võ Sĩ Đạo đấy thôi.”

Vị thiền sư già nua đặt một tay lên cánh tay Jack rồi vỗ nhẹ. “Đi với ta,” nói rồi ông dẫn Jack thoát ra khỏi bóng tối của cây thông già để đến với vầng sáng mờ nhạt từ ánh trăng đang sắp đến ngày rằm. “Tân bộ sẽ giúp đầu óc con tỉnh táo hơn.”

Jack thần thờ theo sau vị thiền sư như một cái bóng. Nó có cảm giác như thể mình đang không hiện hữu, nhưng vẫn nghe theo những lời khuyên nhủ từ vị thầy.

“Nói dối ngài Masamoto về cuốn *hải đồ* là hành động mà chính ta cũng không thể tha thứ, nhưng con đã chứng minh được sự trung thực khi tự mình thú nhận hết với ngài,” vị thiền sư mở lời trong lúc gạt nhẹ một viên sỏi ra khỏi đường đi bằng chiếc gậy tre. “Không may là con đã chọn tòa thành của lãnh chúa để làm nơi cất giấu cuốn *hải đồ* quý giá. Con đã không suy nghĩ kỹ lưỡng về những hậu quả của quyết định này.”

Jack lắc đầu.

“Tuy nhiên, ta biết rất rõ rằng quyết định đó của con không hề xuất phát từ bất cứ ý niệm xấu xa nào muốn làm tổn hại đến lãnh chúa. Chính sự trung thành và mong muốn tôn trọng cuộc sống của người cha bảo hộ đã làm con tin rằng nói dối sẽ không có hại bằng sự thật, và tòa thành sẽ an toàn hơn ở trường. Mặc dù sai lầm trong quyết định ấy nhưng con đã hết lòng cố gắng bảo vệ ngài và thực hiện nghĩa vụ của mình. Nhất định rồi ngài Masamoto sẽ hiểu ra được điều đó.”

Lúc này hai người đã tiến đến gần một trong những tảng đá lớn được đặt trong vườn, thầy Yamada liền đưa tay ra xoa bề mặt trơn nhẵn của nó.

“Con cũng là một đứa bướng bỉnh và ương ngạnh như hòn đá này vậy Jack à. Sự căm gan và liều lĩnh trong các kế hoạch cũng như niềm tin chắc chắn vào khả năng đối phó với mọi việc của con thật giống như ngài Masamoto lúc còn trẻ vậy. Hồi ấy ngài cũng là một người độc lập và cứng rắn.”

Thầy Yamada nhìn thẳng vào Jack khiến nó càng thấy khó đáp lại.

“Và đó là lí do vì sao cảm xúc của ông ấy lại thể hiện mạnh mẽ đến thế. Bởi ngài thấy bản thân mình đang hiện hữu trong con người con. Ngài nổi nóng không phải vì giận mà vì sợ. Sợ sẽ mất đi một đứa con nữa trong tay tên Độc Nhân Long xảo quyệt.”

Thầy Yamada dẫn Jack ra khỏi khu vườn rồi băng qua khoảng sân vắng lặng trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Mỗi viên đá cuội như phản chiếu lại ánh trăng khiến cả khoảng sân vuông vức như biến thành mặt biển, mỗi bước chân của hai thầy trò như đang tách sóng tiến lại về phía Đại Phật Đường.

“Con tin rằng mình vừa phá vỡ tinh thần Võ Sĩ Đạo chẳng?”

Jack gật đầu, nó chán nản đến không còn muốn nói.

“Thế thì con nhầm rồi Jack à. Những gì con đạt được tối qua, mỗi khoảnh khắc chạm trán với tên ninja đó đều đã chứng minh con là một samurai thực thụ. Sự dũng cảm dám đối mặt với hiểm nguy ấy là điều đáng được khen thưởng. Cùng với tình cảm con dành cho bạn bè thì lòng nhân nghĩa mà con thể hiện với mọi người đã gắn kết các con lại với nhau, chính nó đã bảo vệ con. Đó là thứ đã giúp con chiến đấu vượt lên nghịch cảnh. Là nguyên tắc đạo đức đáng được vinh danh. Cốt lõi của tinh thần Võ Sĩ Đạo.”

Hai thầy trò bước từng bước lên bậc thềm đá hướng tới Đại Phật Đường. Trái tim nó dần cảm thấy nhẹ nhõm hơn dưới những lời chỉ dạy thông thái của ông. Mỗi bước đi như một lời tạ lỗi của nó trước những lần thất bại.

“Con đã luôn làm theo những gì mà con nghĩ là đúng. Nghĩa cũng chính là đức tính đầu tiên của Võ Sĩ Đạo. Tấm lòng hào hiệp ấy là thứ mà Độc Nhân Long mãi mãi không thể nào tước đi của con. Chỉ cần con còn giữ được nó, hắn sẽ không bao giờ thắng cuộc.”

“Nhưng con đã vừa mắc phải một lỗi lầm không thể tha thứ,” Jack vẫn khẳng khái, “mà con cũng chẳng chuộc lại được.”

“Không có thứ gì gọi là lỗi lầm ở đây cả chàng samurai trẻ ạ.”

Thầy Yamada đẩy Jack vào trong Vũ Đức Điện, nơi có bức tượng Phật tổ bằng đồng lừng lững tọa lạc trong tư thế im lặng cầu nguyện, xung quanh là một hàng nến sáng bập bùng và một nén hương đang cháy, đốm đỏ lập lòe đầu nén hương. Chiếc chuông chùa treo bất động trên đầu tượng Phật như một vầng hào quang huy hoàng thoát tục. Jack thầm hỏi liệu một trăm linh

tám tiếng chuông ấy có đủ để hóa giải cho những tội lỗi của nó trong đôi mắt Đức Phật kia, mặc dù trước tiên nó cần phải tự thú với Chúa đã.

“Thất bại là mẹ thành công,” thầy Yamada giải thích, đoạn cúi đầu trước tượng Phật. “Miễn là con còn nhận ra được chúng, chúng sẽ giúp con có thêm những bài học về cuộc sống. Mỗi khi mắc sai lầm, nó sẽ chỉ cho con biết thêm một điều mới mẻ về mình. Nhưng hãy nhớ rằng, chỉ khi nào con không còn nỗ lực cố gắng nữa thì khi ấy mới là thất bại. Điều quan trọng là phải có được sự dũng cảm để tiếp tục bước đi.”

Jack cúi đầu cầu nguyện mong được Đức Phật và Chúa phù hộ trong trạng thái tuyệt vọng.

Thầy Yamada ra hiệu cho Jack vào trong căn phòng phía bên cánh gà của Vũ Đức Điện.

“Giờ con có thể gặp cô bé rồi đấy.”

Căn phòng nhỏ được thắp sáng bằng nhiều ngọn nến. Jack cúi đầu lầm lụi vào trong, mùi hương nồng của cây ngải đắng và mùi thoang thoảng của tinh dầu nhựa thơm quyện lẫn trong bầu không khí xung quanh nó.

Akiko đang nằm trên một tấm đệm dày, người cô bé vận một bộ kimono bằng lụa mềm màu kem và vàng nâu với hoa văn là các cây tre màu xanh nhạt được thêu tinh tế.

Jack lặng lẽ lại gần quỳ gối xuống bên cạnh.

Trông cô có vẻ đã chìm vào giấc ngủ. Nó nhẹ nhàng đặt bàn tay Akiko vào tay nó. Tay cô bé thật lạnh.

“Giấc mộng đầu tiên của cậu đúng là điềm báo cho bọn mình nhỉ,” Akiko thì thầm, giọng cô khàn khàn nhưng chứa đựng trong đó cả sự kiên cường.

“Cậu may mắn lắm mới còn sống đấy,” Jack đáp lại, nó trù mến xiết nhẹ bàn tay cô bé.

“Núi Phú Sĩ, chim ưng, lá cà tím,” cô bật cười yếu ớt. “Thầy Yamada nói đúng, chúng đã mang lại biết bao điều may mắn. Còn gì phải đòi hỏi hơn nữa đây?”

Một lời giải thích, Jack nghĩ thầm, tuy nhiên nó đã không dă động gì đến điều đó. Giờ không phải là lúc để dò hỏi về lí do kì diệu đã giúp cô bé còn sống.

Jack đã nghe lỏm cuộc đối thoại giữa thầy Yamada và thầy Kano khi hai người bọn họ đặt cô bé vào trong Đại Phật Đường để dưỡng thương chờ hồi

phục. Cuộc thảo luận ấy xoay quanh chủ đề Độc Thuật của trường phái ninja. Cả hai vị thầy đều đi đến thống nhất rằng đã có người giúp cô tạo dựng khả năng đề kháng trước các loại chất độc của ninja. Jack ngờ rằng vị sư trong Long An Tự chính là người đã nhúng tay vào việc này. Nó hồi tưởng lại Akiko đã có vẻ đổ bệnh vào dịp năm mới, sau đó cô bé đã nói với Kiku rằng có thể do mình uống quá nhiều rượu nên đã tới thẳng chỗ vị sư nhờ giúp đỡ. Liệu có phải đó là lúc cơ thể cô đang trong quá trình xây dựng hệ miễn dịch với độc tố? Akiko vẫn còn quá nhiều điều cần một lời giải thích, nhưng ngay lúc này Jack chỉ thấy mừng vì cô bé vẫn còn sống.

“Akiko à, cho tớ xin lỗi. Lẽ ra tớ nên nghe cậu. Dù thầy Yamada có nói gì đi nữa thì đó vẫn là sai lầm ngu ngốc của tớ khi không -”

“Không phải lỗi của cậu đâu mà Jack,” cô bé cắt ngang bằng một ngón tay khê đặt lên môi nó. “Sai lầm duy nhất ở đây là Độc Nhân Long đã để cho cậu sống.”

Akiko ra hiệu cho nó lại gần rồi kéo khuôn mặt nó xuống gần cô hơn nữa.

Má hai đứa chạm vào nhau. Jack cảm nhận được hơi thở ấm áp của cô bé chạm vào da nó. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, nó thấy lòng mình thanh thản, yên bình trong vòng tay của cô.

Akiko thì thầm vào tai Jack, “Cậu phải lấy lại cuốn *hải đồ*. Hãy đi theo Long Đạo.”

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là danh sách những câu trích dẫn và các sự kiện đã được dùng trong cuốn *Samurai trẻ tuổi: Kiếm Đạo*, có kèm chú thích về nguồn gốc:

1. Chương 1 (từ trang 18 đến trang 20): Dựa theo một bài hát ru cổ, được cho là bắt nguồn từ vở kịch *Diễn tiến tình yêu* (“Đừng nói, hãy làm”, Cảnh 6, Hồi 3) của nhà soạn kịch John Fletcher (1579 -1625)

2. Chương 11 (trang 96): “Nước pha trà đích thực phải là loại nước trong vắt và sâu thẳm như tâm hồn.” - *Daimyo* Toyotomi Hideyoshi (1537 -1589)

3. Chương 12 (trang 97): Trà được biết đến lần đầu ở Vương quốc Anh vào khoảng năm 1652 qua các thương lái người Hà Lan. Trà cũng được du nhập vào các nước châu Âu khoảng những năm 1610.

4. Chương 27 (trang 236): “Trong trận chiến giữa sức mạnh và kỹ thuật, kỹ thuật sẽ có ưu thế. Còn trong một trận đấu giữa kỹ thuật và tinh thần, tinh thần sẽ vượt qua kỹ thuật, vì nó giúp ta tìm thấy điểm yếu của đối phương” - Taisen Deshimaru (Đại Tông Sư Thiền Phái Tào Động, 1914 - 1982)

5. Chương 34 (trang 282): “Phổ cập ư nhất thiết. Ngã đẳng dữ chúng sanh. Giai cộng thành Phật đạo.” - trích Kinh Phổ độ chúng sanh.

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lý, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

- [1] Loài bộ cạp có tên tiếng Anh là *Deathstalker*, tên khoa học là *Leiurus quynquestriatus*
- [2] Một loại gậy dài hai đầu trơn láng, thường làm bằng gỗ.
- [3] Món ăn truyền thống của Nhật gồm cơm trộn giấm kết hợp với nguyên liệu hải sản (thường là cá), khi ăn chấm với mù tạt hoặc nước tương Nhật.
- [4] Món ăn truyền thống của Nhật gồm các loại hải sản, rau củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu hoặc mỡ.
- [5] Câu nói trước khi ăn của người Nhật.
- [6] Cổng chắn giữa phần bên ngoài và khu vực bên trong vườn *roji*
- [7] Ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, địa điểm diễn ra nghi thức trà đạo.
- [8] Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 foot = 0,3048m.
- [9] Món ăn truyền thống của Nhật có thành phần là các loại hải sản tươi sống được cắt thành từng lát mỏng, ăn sống cùng một số loại nước chấm và rau.
- [10] Nghệ thuật gấp giấy.
- [11] Chức quan tòa cho các vụ án dân sự không liên quan đến samurai.
- [12] Người thay mặt Thiên Hoàng lãnh đạo quốc gia.
- [13] Dải cờ có ghi kinh Phật.

[14] Trạng thái tinh thần đã được rèn luyện ở trình độ cao của các võ sĩ và được cho là “nhập” khi chiến đấu.

[15] Tên một món canh chỉ được làm vào đúng dịp năm mới, được nấu bằng nhiều nguyên liệu khác nhau tùy từng nơi, nhưng tất cả đều có chung nguyên liệu là bánh dày mochi.

[16] Loại bánh truyền thống của Nhật được làm từ gạo nếp và nhân đậu đỏ, dùng trong dịp năm mới với ý nghĩa mang lại sự may mắn và thịnh vượng.

[17] Cây cà tím.

[18] Bishamon: nhái theo Bishamonten (Bì Sa Môn Thiên) là tên một vị chiến thần trong Phật Giáo.

[19] Obanyaki (cách gọi theo phương ngữ Kansai) là một loại bánh thường xuất hiện trong các lễ hội tại Nhật, có lớp vỏ ngoài bằng bột nướng, nhân có thể được làm từ đậu đỏ hoặc các nguyên liệu khác.

[20] Hakama là một loại quần truyền thống của người Nhật. Hakama giống như nửa quần nửa váy, có ống quần rất rộng, để mặc ngoài áo kimono.

[21] Từ gọi chung các nữ ninja.

[22] Shamisen (âm Hán Việt: Tam Vị Tuyến) là một loại nhạc cụ ba dây của Nhật được chơi với một miếng gảy đàn gọi là bachi.